

Forslag

til

Lov om ændring af lov om arbejdsskadesikring og forskellige andre love
(Aftale om et forbedret arbejdsskadesystem og lettere adgang til erstatning
i forbindelse med vold på arbejdspladsen)¹

Beskæftigelsesministeriet

§ 1

I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 1186 af 19. august 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 1, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »arbejdsskade«: »samt at understøtte, at tilskadekomne i størst mulig udstrækning bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet efter en arbejdsskade«.

2. I § 11 indsættes efter nr. 3:

»4) Uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b,«.

Nr. 4 - 6 bliver herefter nr. 5 - 7.

3. I § 15, stk. 3, 2. pkt., ændres »§ 27, stk. 4, for tab af erhvervsevne« til: »stk. 7«.

4. I § 15 indsættes som stk. 7:

»Stk. 7. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årligt inden udgangen af oktober måned de nærmere regler for omsætning af erstatning for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler, jf. stk. 3, til et engangsbeløb, der tilkendes og beregnes det følgende år.«

5. Efter § 15 indsættes:

»§ 15 a. En selvforsikret arbejdsgiver, jf. § 48, stk. 5, kan beslutte, at den selvforsikrede arbejdsgiver ved arbejdsulykker, jf. § 6, kan afholde udgifter til konkrete indsatser, der understøtter tilskadekomnes mulighed for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdsmarkedet, når udgifterne ikke

kan afholdes efter § 15, sundhedsloven eller som led i behandlingen på offentligt sygehus.«

6. § 16 ophæves.

7. I § 17, *stk. 1*, indsættes efter 1. pkt., som nye punktummer:

»Tabet af erhvervsevne fastsættes på grundlag af forskellen mellem tilskadekomnes indtjeningsevne før arbejdsskaden og indtjeningsevnen efter arbejdsskaden, jf. *stk. 2* og *3*. Tabet af erhvervsevne fastsættes i følgende intervaller: 15, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90 og 100 procent.«

8. I § 17 indsættes efter *stk. 1* som nye stykker:

»*Stk. 2.* Indtjeningsevnen før arbejdsskaden svarer til den årsløn, der er fastsat efter § 24, opreguleret til afgørelsestidspunktet. Er tilskadekomnes årsløn fastsat til den maksimale årsløn i § 24, *stk. 7, 1. pkt.*, fastsættes indtjeningsevnen før arbejdsskaden til den årsløn, der var fastsat efter reglerne i § 24, *stk. 1, 1. pkt.*, eller *stk. 3*, før anvendelsen af § 24, *stk. 7, 1. pkt.*, og opreguleret til afgørelsestidspunktet.

Stk. 3. Indtjeningsevnen efter arbejdsskaden fastsættes til tilskadekomnes indtjening på afgørelsestidspunktet, jf. dog *stk. 4*.«

Stk. 2–9 bliver herefter *stk. 4–11*.

9. I § 17, *stk. 2*, der bliver *stk. 4*, ændres »tabet af erhvervsevne« til: »erhvervsevnetabet«, og »optræning« ændres til: »genoptræning eller lignende«.

10. I § 17, *stk. 3*, der bliver *stk. 5*, indsættes efter »erhvervsevnetab«: », jf. dog § 18 e, *stk. 3*«.

11. I § 17, *stk. 5* og *6*, der bliver *stk. 7* og *8*, § 20, *stk. 2, 1. pkt.*, § 21, *stk. 1*, og tre steder i *stk. 2*, § 24, *stk. 8, 1. pkt.*, § 27, *stk. 5, 2. pkt.*, § 29, *stk. 1, 1. pkt.*, § 42, *stk. 2*, og § 43, *2. pkt.*, ændres »ydelse« til: »erstatning«.

12. I § 17, *stk. 6*, der bliver *stk. 8*, indsættes som 2. punktum:

»For tilskadekomne, der har gennemført en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b, udgør den løbende erstatning ved fuldstændigt tab af erhvervsevne 100 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf.«

13. § 17 a, stk. 2, ophæves og i stedet indsættes:

»Stk. 2. Indtjeningsevnen før arbejdsskaden svarer til den årsløn, der er fastsat efter § 24, opreguleret til afgørelsestidspunktet. Er tilskadekomnes årsløn fastsat til den maksimale årsløn i § 24, stk. 7, 1. pkt., fastsættes indtjeningsevnen før arbejdsskaden til den årsløn, der var fastsat efter reglerne i § 24, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 3, før anvendelsen af § 24, stk. 7, 1. pkt., og opreguleret til afgørelsestidspunktet. «

14. I § 17 a indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

» Stk. 4. For personer, der er visiteret til fleksjob, vil en kommunes afgørelse om en sanktion om manglende ret til ledighedsydelse i en periode, jf. § 76, § 77 a, stk. 3 og 4, og § 77 b, stk. 1, jf. dog § 77 b, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, medføre fradrag i en fremtidig udbetaling af erstatning for tab af erhvervsevne, jf. stk. 1. Størrelsen på fradraget efter 1. pkt. vil svare til 10 pct. af det fastsatte erstatningsbeløb for tab af erhvervsevne på tidspunktet for sanktionen. Perioden for fradraget i erstatningen for tab af erhvervsevne vil svare til den periode som sanktionen i ledighedsydelsen varer, jf. dog 4. pkt. Hvis den tilskadekomne mister retten til ledighedsydelse, sker der alene fradrag i erstatningen for den periode, der går fra, at tilskadekomne mister ledighedsydelsen, og indtil den tilskadekomne er ansat i et fleksjob.

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

15. I § 18, stk. 3, 1. og 2. pkt., og i stk. 4 ændres ”611.500” til: ”979.000”.

16. I § 18 indsættes som *stk. 6*:

»Stk. 6. Uanset stk. 5, 1. pkt., sker nedsættelse af godtgørelsen for tilskadekomne pr. 1. juli 2035 og frem med 1 pct. for hvert år, den pågældende var ældre end 40 år ved arbejdsskadens indtræden, og med yderligere 1 pct. for hvert år, den pågældende var ældre end 60 år, ved arbejdsskadens indtræden. Godtgørelsen nedsættes dog ikke yderligere efter det fyldte 70. år.«

17. Efter § 18 indsættes før overskriften før § 19:

»*Uddannelsesgodtgørelse*

§ 18 a. I sager, der er omfattet af loven, og hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke har truffet endelig afgørelse om tab af erhvervsevne, vurderer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, om tilskadekomne

- 1) forventes at få fastsat en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader,
- 2) er uden for beskæftigelse eller i en opsigelsesperiode, der udløber inden start på uddannelsen,
- 3) skønnes fremover ikke at kunne anvende sin erhvervsmæssige uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid, og
- 4) skønnes med en erhvervskompetencegivende uddannelse at få bedre indtjeningsmuligheder end uden uddannelsen.

Stk. 2. For tilskadekomne, der opfylder vilkårene i stk. 1, og som ønsker at tage en erhvervskompetencegivende uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, indhenter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring oplysninger fra bopælskommunen om tilskadekomnes ønske til uddannelse og kommunens vurdering af, om

- 1) uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og
- 2) tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen.

§ 18 b. For tilskadekomne, der opfylder vilkårene i § 18 a, stk. 1, nr. 2-4, og stk. 2, træffer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgørelse om, at tilskadekomne kan tage en konkret erhvervskompetencegivende uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

Stk. 2. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer samtidig med afgørelsen efter stk. 1 eller senere afgørelse om uddannelsesgodtgørelsens størrelse, samt at uddannelsesgodtgørelse tilkendes fra den 1. i den måned, hvor uddannelsen starter, og indtil udgangen af den måned, hvor uddannelsen forventes at slutte. Uddannelsesgodtgørelse kan tilkendes i højst 48 måneder og højest frem til folkepensionsalderen.

Stk. 3. Uddannelsesgodtgørelsen udgør 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, dog minimum 110 pct. af den maksimale dagpengesats efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.

Stk. 4. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om behandlingen af sager om uddannelsesgodtgørelse, herunder om udveksling af oplysninger mellem kommuner, Udbetaling Danmark, arbejdsløshedskasser og forsikringsselskaber.

§ 18 c. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indhenter løbende oplysninger om, hvorvidt den tilskadekomne er indskrevet på uddannelsen, er studieaktiv, holder orlov eller er syg.

Stk. 2. Tilskadekomne skal straks give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked, hvis tilskadekomne vil holde orlov fra uddannelsen. Tilskadekomne, der har ret til fravær efter barselsloven, kan modtage uddannelsesgodtgørelse under orlov fra uddannelsen i op til 9 måneder, dog op til 12 måneder, hvis tilskadekomne er enlig forsørger. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører for tilskadekomne, som holder anden orlov fra uddannelsen end orlov hvor der er ret til fravær efter barselsloven. Afgørelsen efter 3. pkt. har virkning fra udgangen af den måned, hvor orloven begynder. Tilskadekomne vil én gang herefter kunne anmode om at få tilkendt uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b.

Stk. 3. Tilskadekomne skal straks give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked med lægelig dokumentation, hvis tilskadekomne ikke har deltaget i uddannelsen på grund af længerevarende sygdom i mere end 30 dage. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne på grund af sygdom ikke har deltaget i uddannelsen i mere end seks måneder eller 4. gang tilskadekomne på grund af sygdom ikke har deltaget i uddannelsen i mere end 30 dage. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer ligeledes afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne orienterer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om forventet længerevarende sygdom i mere end seks måneder. Afgørelsen efter 2. og 3. pkt. har virkning fra udgangen af den måned, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelsen. Tilskadekomne vil én gang herefter kunne anmode om at få tilkendt uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b.

Stk. 4. Tilskadekomne skal straks give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked, hvis tilskadekomne ikke er studieaktiv, eller hvis tilskadekomne udskrives af uddannelsen. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne ikke er studieaktiv eller er udskrevet af uddannelsen. Afgørelsen har virkning fra udgangen af den måned, hvor tilskadekomne ifølge uddannelsesinstitutionen ikke længere var studieaktiv, eller den måned, hvor tilskadekomne er udskrevet af uddannelsesinstitutionen.

Stk. 5. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring stopper udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse fra det tidspunkt, hvor tilskadekomne overgår til pension, jf. lov om social pension.

Stk. 6. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings opfølgning på tilskadekomnes

deltagelse i uddannelsen, herunder krav til dokumentationen for tilskadekomnes deltagelse, orlov eller sygdom, opgørelsen af de 6 måneders sygdom, jf. stk. 3 og tilskadekomnes forpligtelser i sager om uddannelsesgodtgørelse og konsekvenserne ved manglende overholdelse heraf.

§ 18 d. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring udbetaler uddannelsesgodtgørelse. Øvrig A- og B-indkomst i perioden, hvor der er tilkendt uddannelsesgodtgørelse, fradrages som udgangspunkt i uddannelsesgodtgørelsen, jf. stk. 5.

Stk. 2. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anmoder om refusion for den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer. Statens andel af uddannelsesgodtgørelsen svarer til en månedlig takst på 17.091 kr. pr. deltager i ordningen pr. 1. januar 2023. Beløbet reguleres en gang om året pr. 1. januar med 1,7 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet reguleres første gang 1. januar 2024. Det regulerede beløb afrundes til det nærmeste hele kronebeløb. Det afrundede beløb danner grundlag for det kommende års satsregulering.

Stk. 3. I sager om arbejdsulykker skal den selvforsikrede arbejdsgiver eller den sikringspligtige arbejdsgivers arbejdsulykkesforsikringsselskab refundere Arbejdsmarkedets Erhvervssikring differencen mellem den udbetalte månedlige uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 1, og den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer, jf. stk. 2.

Stk. 4. Hvis der er tvivl om, hvilket forsikringsselskab der skal afholde udgiften, jf. stk. 3, fordeles udgiften efter reglerne i § 48, stk. 6, 2.-4. pkt., på alle forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikring.

Stk. 5. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om administration, beregning og udbetaling af uddannelsesgodtgørelse, herunder om fradrag og efterregulering på baggrund af øvrig A- og B-indkomst og om refusion fra staten, de selvforsikrede arbejdsgivere og ulykkesforsikringsselskaberne. Det kan af disse regler fremgå, hvilke A- og B-indkomster der ikke skal fradrages i uddannelsesgodtgørelsen. Det kan af disse regler også fremgå, at tilskadekomne skal oplyse Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om indkomster, der ikke fremgår af indkomstregisteret.

§ 18 e. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at tilskadekomne skal tilbagebetale uddannelsesgodtgørelse for perioder, hvor tilskadekomne har fået for meget udbetalt, jf. dog § 44, stk. 5, 1. pkt. Tilbagebetalingsbeløbet kan opkræves af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller modregnes i fremtidige udbetalinger af erstatning og

uddannelsesgodtgørelse, jf. § 11, stk. 1, nr. 2 og 4, fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, den selvforsikrede arbejdsgiver eller arbejdsulykkesforsikringsselskabet til tilskadekomne.

Stk. 2. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring refunderer den del af det tilbagebetalte beløb, som den selvforsikrede arbejdsgiver eller den sikringspligtige arbejdsgivers arbejdsulykkesforsikringsselskab har afholdt, jf. § 18 d, stk. 3. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring refunderer herefter den del af det tilbagebetalte beløb, som staten har afholdt, jf. § 18 d, stk. 2. Såfremt den selvforsikrede arbejdsgiver eller den sikringspligtige arbejdsgivers arbejdsulykkesforsikringsselskab foretager modregningen efter stk. 1, refunderer de den del af det tilbagebetalte beløb, som ikke vedrører den selvforsikrede arbejdsgivers eller forsikringsselskabets udgifter, til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som herefter refunderer staten.

Stk. 3. Uddannelsesgodtgørelsen træder i stedet for erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov, og der tilkendes ikke erstatning for tab af erhvervsevne, efter denne lov for samme skade for perioden, hvor der udbetales uddannelsesgodtgørelse. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, den selvforsikrede arbejdsgiver og arbejdsulykkesforsikringsselskabet kan modregne for meget udbetalt erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov i perioder, hvor tilskadekomne har modtaget uddannelsesgodtgørelse for samme skade i fremtidige udbetalinger af erstatning og uddannelsesgodtgørelse, jf. § 11, stk. 1, nr. 2 og 4, fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, den selvforsikrede arbejdsgiver eller ulykkesforsikringsselskabet til tilskadekomne.

§ 18 f. Hvis tilskadekomne har gennemført en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe afgørelse om tab af erhvervsevne efter anmodning fra tilskadekomne, hvis der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at tilskadekomne fortsat har nedsat evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde, og tilskadekomne dokumenterer dette.

§ 18 g. En tilskadekommen, der modtager uddannelsesgodtgørelse, har ikke ret til at modtage anden offentlig forsørgelse for samme periode, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Uanset stk. 1 kan der udbetales sygedagpenge efter lov om sygedagpenge, barselsdagpenge efter barselsloven eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb efter lov om aktiv socialpolitik til en tilskadekommen, som efter påbegyndelsen af uddannelse

med uddannelsesgodtgørelse opfylder betingelserne for syge- eller barselsdagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb.«

18. I § 19, stk. 1, ændres »115.000» til: »184.500».

19. I § 20, stk. 2, 4. pkt., og stk. 3, § 21, stk. 3, 1. pkt., og stk. 5, 2. pkt., § 26, stk. 4, og § 42, stk. 2, ændres »ydelsen« til: »erstatningen«.

20. I § 20, stk. 2, indsættes som 6. pkt.:

»En efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter stk. 1, kan inden for en frist på 5 år efter erstatningens ophør anmode om at få tilkendt en yderligere tidsbestemt løbende erstatning.«

21. I § 20, stk. 3, ændres »Ydelse« til: »Erstatning«.

22. I § 21, stk. 1, ændres », over for hvilke den pågældende havde forsørgelsespligt efter lov om aktiv socialpolitik, har hvert barn« til: »eller unge op til 21 år, over for hvilke den pågældende har haft forsørgelsespligt efter lov om børns forsørgelse, har hvert barn eller ung«, og »barnets fyldte 18. år« ændres til: »det fyldte 21. år«.

23. I § 21, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »barn«: »eller en ung«, og efter »barnet« indsættes: »eller den ung«.

24. I § 21, stk. 2, 2. pkt., ændres »barnets fyldte 18. år hvert barn, for hvilket tilskadekomne ved sin død stod som eneforsørger efter lov om aktiv socialpolitik« til: »det fyldte 21. år hvert barn eller ung, for hvilket tilskadekomne havde været eneforsørger efter lov om børns forsørgelse.«

25. § 21, stk. 3, ophæves.

26. I § 21, stk. 4, 1. pkt., § 22, 1. pkt., § 25, stk. 2 og 5, og § 63 a, stk. 3, nr. 2, litra a, ændres »ydelser« til: »erstatninger«.

27. I § 21, stk. 4, 1. og 2. pkt., ændres »ydelserne« til: »erstatningerne«, og i § 21, stk. 5, 1. pkt., ændres »Ydelserne« til: »Erstatningerne«.

28. I § 21, stk. 4, 1. pkt., og stk. 5, 1. pkt., ændres »stk. 1-3« til: »stk. 1-2«.

29. § 24 affattes således:

»§ 24. Årslønnen fastsættes som den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, jf. dog stk. 3. Den faktiske samlede indkomst, jf. 1. pkt. og stk. 3, opreguleres til værdien i skadeåret, inden det bedste af de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden udpeges. Årslønnen afrundes derefter til nærmeste 1.000 kr.

Stk. 2. Årslønnen, jf. stk. 1 og 3, fastsættes på baggrund af oplysninger om tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde fra indkomstregisteret. Er oplysningerne ikke tilgængelige i indkomstregisteret, fastsættes årslønnen på baggrund af oplysninger fra skatteforvaltningen. Er der hverken tilgængelige oplysninger i indkomstregisteret eller fra skatteforvaltningen, fastsættes årslønnen på baggrund af oplysninger om den faktiske samlede indkomst ved arbejde indhentet fra tilskadekomne eller andre relevante kilder eller standardsatser, jf. stk. 7. Når tilskadekomne er ansat med DIS-indkomst, omregnes DIS-indkomsten, jf. 1. pkt., til en tilsvarende indkomst for personer, der gør tjeneste på skibe, som ikke er omfattet af DIS-ordningen.

Stk. 3. I følgende situationer fastsættes årslønnen ikke efter stk. 1:

1) Når tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde er nedsat grundet erhvervssygdommen, jf. § 7, i alle 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af erhvervssygdommen inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Er der ikke et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af erhvervssygdommen efter 1.pkt., fastsættes årslønnen på baggrund af et indtægtsår mellem 5 og 10 år forud for arbejdsskadens indtræden, hvor der foreligger digitale indkomstoplysninger hos skatteforvaltningen. Er det ikke muligt, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7.

2) Når tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde er nedsat grundet fravær efter barselsloven i alle 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af fravær efter barselsloven inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Er

der ikke et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af fravær efter barselsloven forud for arbejdsskaden, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. Hvis tilskadekomne har gennemført eller er påbegyndt og fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen uanset 2. pkt., på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse. Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7.

3) Når tilskadekomnes indkomst ved arbejde er nedsat grundet pasning af et sygt eller handicappet familiemedlem i alle 5 seneste indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af pasningen af det syge eller handicappede familiemedlem inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Er der ikke et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af pasningen forud for arbejdsskaden, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. Er det ikke muligt, fastsættes årslønnen på baggrund af et indtægtsår mellem 5 og 10 år forud for arbejdsskadens indtræden, hvor der foreligger digitale indkomstoplysninger hos skatteforvaltningen. Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7.

4) Når tilskadekomne på skadestidspunktet er i et ansættelsesforhold i en profession med normalt erhvervsophør før folkepensionsalderen, fastsættes årslønnen efter stk. 1, for perioden indtil det normale erhvervsophør i pågældende profession. I perioden fra det normale erhvervsophør til folkepensionsalderen fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7, medmindre årslønnen efter 1. pkt. er mindre end normalårslønnen. Hvis tilskadekomne har gennemført eller er påbegyndt og fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen uanset 2. pkt., på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse.

Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7.

5) Når tilskadekomne er selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen på baggrund af tilskadekomnes andel af summen af gennemsnittet af virksomhedens overskud før skat 5 regnskabsår forud for arbejdsskaden og gennemsnittet af tilskadekomnes eventuelle lønindkomst i samme periode. Når tilskadekomne har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle inden for de seneste 5 år før arbejdsskaden og på skadestidspunktet har afviklet eller fuldt ud overdraget virksomheden, fastsættes årslønnen som den bedste indkomst inden for de seneste 5 år før arbejdsskaden, jf. 3. pkt. Indkomsten efter 2. pkt. fastsættes enten som gennemsnittet af den faktiske samlede indkomst i de kalenderår indenfor de foregående 5 år forud for skaden, hvor tilskadekomne har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, jf. 1. pkt., eller som det bedste af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i de hele kalenderår, hvor tilskadekomne ikke har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, eller som den faktiske samlede indkomst ved arbejde i den seneste sammenhængende periode op til skadestidspunktet omregnet til et helt indtægtsår. Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7.

6) Når tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde er varigt nedsat grundet en ulykke eller sygdom inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden, fastsættes årslønnen til det bedste indtægtsår efter tidspunktet for ulykken eller sygdommen. Er der ikke et helt indtægtsår mellem tidspunktet for ulykken eller sygdommen og arbejdsskaden, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår.

7) Når tilskadekomne er indsat i Kriminalforsorgens institutioner m.v., jf. §§ 6 og 102 i lov om fuldbyrdelse af straf m.v., på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen, hvis tilskadekomne havde varig ansættelse, på baggrund af tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde i det

bedste af de seneste 5 indtægtsår, inden tilskadekomne blev indsat i Kriminalforsorgens institutioner. Indtægtsåret kan dog ikke ligge tidligere end 10 år før arbejdsskadens indtræden, og der skal foreligge digitale indkomstoplysninger for indkomståret hos skatteforvaltningen. Hvis tilskadekomne var under 23 år på tidspunktet for indsættelse i Kriminalforsorgens institutioner, fastsættes årslønnen efter stk. 3, nr. 9-10, og ellers til minimumsårslønnen, jf. stk. 7, frem til tilskadekomne fylder 30 år, hvorefter årslønnen fastsættes til normalårslønnen, jf. stk. 7. Hvis tilskadekomne har gennemført eller er påbegyndt og fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen uanset 2. pkt., på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse.

8) Når tilskadekomne er under 23 år på skadestidspunktet og ikke har arbejdet et helt indtægtsår eller ikke er omfattet af stk. 3, nr. 9-10, fastsættes årslønnen til minimumsårslønnen, jf. stk. 7, frem til tilskadekomne fylder 30 år, hvorefter normalårslønnen, jf. stk. 7, anvendes for perioden frem til pensionsalderen. Hvis tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde på skadestidspunktet omregnet til et helt indtægtsår overstiger minimumsårslønnen, fastsættes årslønnen svarende til den faktiske samlede indkomst ved arbejde frem til, at tilskadekomne fylder 30 år. Hvis tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde på skadestidspunktet omregnet til et helt indtægtsår overstiger normalårslønnen, fastsættes årslønnen svarende til faktiske samlede indkomst ved arbejde.

9) Når tilskadekomne deltager i en erhvervsrettet uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen til minimumsårslønnen, jf. stk. 7, frem til det tidspunkt, hvor tilskadekomne ville kunne have været færdiguddannet, hvis arbejdsskaden ikke var sket. Fra dette tidspunkt fastsættes årslønnen på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse.

10) Når tilskadekomne er nyuddannet på skadestidspunktet og endnu ikke har været beskæftiget mindst 1 indtægtsår, fastsættes årslønnen på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse. Hvis tilskadekomnes faktiske

samlede indkomst ved arbejde på skadestidspunktet overstiger disse oplysninger, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår.

11) Når tilskadekomne på skadestidspunktet har nået folkepensionsalderen eller er førtidspensionist, fastsættes årslønnen svarende til satsen for personer uden erhverv, jf. stk. 7. Har tilskadekomne en ansættelseskontrakt uden tidsbegrænsning på skadestidspunktet, og overstiger den faktiske samlede indkomst ved arbejde i ansættelsen i et indtægtsår satsen for personer uden for erhverv, jf. stk. 7, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. . 1. og 2. pkt. i denne bestemmelse gælder tillige for andre tilskadekomne uden for erhverv på skadestidspunktet.

12) Når tilskadekomne arbejdede i fleksjob på skadestidspunktet, og tilskadekomne er bevilget eller visiteret til fleksjobbet den 1. januar 2013 eller senere, fastsættes årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde fra det konkrete fleksjob uden det kommunale tilskud. For tilskadekomne, der er bevilget eller visiteret til fleksjob før 1. januar 2013, fastsættes årslønnen på baggrund af antallet af timer og timelønnen i fleksjobbet.

Stk. 4. Er tilskadekomne omfattet af to eller flere undtagelsesbestemmelser efter stk. 3, anvendes den undtagelsesbestemmelse, der vedrører tilskadekomnes erhvervsmæssige situation tættest på skadestidspunktet. Når tilskadekomne på skadestidspunktet samtidig er omfattet af to eller flere undtagelser efter stk. 3, skal årslønnen fastsættes efter den undtagelsesbestemmelse, der ud fra en samlet vurdering bedst afspejler tilskadekomnes erhvervsmæssige situation på skadestidspunktet.

Stk. 5. Ved beregning af erstatning trækkes arbejdsmarkedsbidrag, jf. lov om arbejdsmarkedsbidrag, fra årslønnen.

Stk. 6. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan træffe selvstændig afgørelse om årslønnen, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finder det hensigtsmæssigt.

Stk. 7. Årslønnen kan uanset stk. 1 og stk. 3, højst fastsættes til 588.000 kr. Minimumsårslønnen fastsættes til 248.000 kr. Normalårslønnen fastsættes til 419.000 kr. For personer uden for erhverv fastsættes årslønnen til 52.000

kr. Alle beløb er inklusive arbejdsmarkedsbidrag og reguleres efter § 25, stk. 1.

Stk. 8. Til brug ved beregning og regulering af erstatning for tab af erhvervsevne og tab af forsørger som løbende erstatning samt uddannelsesgodtgørelse fastsættes en grundløn. Denne beregnes ved at gange den årsløn, der er fastsat efter reglerne i stk. 1-3 og 7, med forholdet mellem 588.000 kr. og det maksimale årslønsbeløb, der var gældende, da arbejdsskaden indtraf.

Stk. 9. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelsen af årsløn efter stk. 1-4 og 6-7, herunder om afgrænsningen af persongrupperne i stk. 3, nr. 1-12.«

30. I § 25, *stk. 1*, ændres »§ 24, stk. 5 og 6« til: »§ 24, stk. 7«.

31. I § 26, *stk. 1*, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«, og efter stk. 1 indsættes som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Forskud på erstatning for tab af erhvervsevne og på godtgørelse for varigt mén kan udbetales i tiden inden den endelige afgørelse.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

32. I § 26, *stk. 2*, der bliver stk. 3, ændres »erstatnings og godtgørelsesbeløb« til: »erstatnings- og godtgørelsesbeløb«.

33. I § 27, *stk. 4, 3. pkt.*, indsættes efter »fremtiden«: », jf. stk. 5«.

34. I § 27 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»*Stk. 5.* Hvis tilskadekomne i henhold til en afgørelse om tab af erhvervsevne har fået tilkendt en erstatning, og afgørelsen senere ændres med tilbagevirkende kraft, og erstatningen efter denne afgørelse skal omsættes til kapitalbeløb, jf. stk. 1, fastsættes omsætningstidspunktet til datoen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings senere afgørelse. Har tilskadekomne ret til erstatning for en periode før omsætningstidspunktet, jf. 1. pkt., udbetales erstatningen som en løbende erstatning for denne periode.«

Stk. 5 bliver herefter stk. 6.

35. I § 27, *stk. 5, 2. pkt.*, der bliver stk. 6, 2. pkt., og i § 43, 2. *pkt.*, ændres »ydelsens« til: »erstatningens«.

36. § 29, stk. 2, affattes således:

»Den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab eller et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af bidrag, jf. § 55, når den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab eller et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, har dækket godtgørelse, erstatning m.v. efter lov om erstatningsansvar, som tilskadekomne eller dennes efterladte har ret til som følge af arbejdsskaden. Krav efter 1. pkt. omfatter erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes, og kan ikke overstige det beløb, som arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som følge af arbejdsskaden har tilkendt den tilskadekomne eller dennes efterladte efter §§ 15 og 17-23 for samme tidsrum. Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter § 2 i lov om erstatningsansvar sidestilles med erstatning for tab af erhvervsevne, jf. § 17.«.

37. I § 29 indsættes som nyt stk. 3:

»En erstatningsansvarlig skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab og Erstatningsnævnet har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, når den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab eller Erstatningsnævnet har udbetalt erstatning, godtgørelse m.v. efter lov om erstatningsansvar i anledning af en arbejdsulykke, som er omfattet af § 49 a. Kravet efter 1. pkt. kan ikke overstige det beløb, som voldsskadeforsikringsselskabet har tilkendt den tilskadekomne eller dennes efterladte for samme tidsrum, jf. § 49 b.«.

38. I § 34 a, *stk. 1*, ændres »Arbejdsmarkedets« til: »Arbejdsmarkedets«.

39. I § 35 a ændres »kan« til: »skal«.

40. I § 36, *stk. 5, 1. pkt.*, ændres »§ 41, stk. 2« til: »§ 41, stk. 3«.

41. I § 37 indsættes efter stk. 2 som nyt stk.:

»*Stk. 3.* Sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder og andre professionelle vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v. skal senest 14 dage efter, at en anmodning om oplysninger fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, afgive oplysninger, jf. stk. 2, som de er i besiddelse af. Hvis

fristen ikke overholdes, rykker Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen for oplysningerne, og oplyser om risikoen for bødestraf, jf. § 82, stk. 4, og oplysningerne skal herefter afgives til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen senest 14 dage efter, at rykkerskrivelsen er kommet frem. Hvis vedkommende ikke er i besiddelse af de ønskede oplysninger, skal vedkommende give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen besked herom inden for fristen på 14 dage.«

Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.

42. I § 37, stk. 3, 1. og 2. pkt., som bliver stk. 4, 1. og 2. pkt., indsættes efter »arbejdsskadesager«: », sager om uddannelsesgodtgørelse«.

43. I § 38, stk. 2, ændres »§ 24, stk. 5« til: »§ 24, stk. 7«

44. I § 40, stk. 1, indsættes efter »denne lov«: »herunder om en anmeldt skade er omfattet af loven, jf. dog § 84 a, samt om tilskadekomne eller efterladte har ret til ydelser efter loven«.

45. I § 40 a, stk. 1, indsættes efter »afgørelse om tilbagebetaling,«: »jf. dog § 18 e«.

46. § 41, stk. 1, affattes således:

»Efter anmodning fra tilskadekomne eller efterladte eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan en afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af loven eller vedrørende erstatnings- og godtgørelsesspørgsmål, jf. § 11, genoptages, jf. dog stk. 2 -3. Det er en betingelse for genoptagelse, at der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til en ændret materiel afgørelse, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette.«

47. I § 41 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»Stk. 2. En afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af loven, eller hvorvidt en efterladt er anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, kan ikke genoptages senere end 5 år fra afgørelsen, jf. dog stk. 3.«

Stk. 2 bliver herefter stk. 3.

48. § 42, stk. 1, ophæves.

Stk. 2 bliver herefter stk. 1.

49. I § 42, stk. 2, der bliver stk. 1, ændres »§§ 17 og 17 a« til: »§§ 17, 17 a og § 18 b-d«.

50. § 43 ophæves.

51. I § 44, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »opsættende virkning«: »med mindre afgørelsen er truffet efter §§ 18 b og 18 d«.

52. Efter § 46 indsættes i *kapitel 8*:

»§ 47. For afgørelser efter loven, der kan påklages til Ankestyrelsen, skal den administrative rekurs være udnyttet, før afgørelsen kan indbringes for domstolene. Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser kan ikke indbringes for domstolene.

Stk. 2. Søgsmål til prøvelse af Ankestyrelsens afgørelser efter loven eller de regler, der udstedes efter loven, skal være anlagt af tilskadekomne inden 12 måneder fra afgørelsen. Forsikringsselskaber, selvforsikrede statslige myndigheder, regioner, kommuner, arbejdsgivere og bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension skal anlægge sagen inden 6 måneder fra afgørelsen.«

53. Efter § 49 indsættes i *kapitel 9*:

»Vold mod ansatte

§ 49 a. Enhver arbejdsgiver kan tegne en voldsskadeforsikring, der dækker erstatning og godtgørelse efter lov om erstatningsansvar som følge af vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, der drages omsorg for, mod ansatte, som er omfattet af arbejdsgivers sikringspligt, jf. § 48, stk. 1. Forsikringen omfatter hændelser, som anerkendes som en arbejdsulykke, jf. § 6. Tilsvarende gælder for selvstændige erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller, jf. § 48, stk. 2, og selvforsikrede arbejdsgivere, jf. § 48, stk. 5.

Stk. 2. Arbejdsgivere for ansatte inden for socialområdet, ældreområdet, sundhedsområdet og undervisningsområdet, der er i særlig risiko for at blive udsat for vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, de drager omsorg for, har pligt til at tegne en forsikring som nævnt i stk. 1 og 3, jf. dog stk. 4.

Stk. 3. Arbejdsgivere, jf. § 48, stk. 1 og 2, der har tegnet arbejdsulykkesforsikring, tegner voldsskadeforsikringen som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen i samme forsikringsselskab, som forsikrer arbejdsgiveren mod ulykker, jf. § 50.

Stk. 4. § 48, stk. 5, finder tilsvarende anvendelse for selvforsikrede arbejdsgivere for så vidt angår voldsskadeforsikringen, jf. stk. 1 og 2. Kommuner og regioner, der tegner voldsskadeforsikring efter stk. 1 eller 2, kan dog overføre deres risiko for hændelser til et forsikringsselskab. Hvis kommunen eller regionen har tegnet arbejdsulykkesforsikring, skal voldsskadeforsikringen tegnes som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen i samme forsikringsselskab, som forsikrer arbejdsgiveren mod ulykker, jf. § 50.

Stk. 5. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter forhandling med børne- og undervisningsministeren, social- og boligministeren, ældreministeren og indenrigs- og sundhedsministeren nærmere regler om, hvilke offentlige og private arbejdsgivere, der er forpligtet til at tegne en forsikring, jf. stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter endvidere regler om anmeldelse af sagen til forsikringsselskabet og sagens behandling.

§ 49 b. Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver, jf. § 48, stk. 5, træffer afgørelse om, hvorvidt en personskade er dækket af voldsskadeforsikringen, jf. § 49 a, stk. 1, og eventuel udmåling af erstatning eller godtgørelse efter lov om erstatningsansvar. Erstatning og godtgørelse efter § 49 a kan ikke danne grundlag for regreskrav mod en skadevolder, der har pådraget sig erstatningspligt over for tilskadekomne eller deres efterladte.

Stk. 2. Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver, jf. § 48, stk. 5, kan indhente oplysninger om den anerkendte arbejdsulykke og udmålingen af erstatning i forbindelse hermed, herunder lægelige og økonomiske oplysninger om tilskadekomne, fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Stk. 3. Erstatning og godtgørelse efter voldsskadeforsikringen, jf. § 49 a, stk. 1, udbetales senest 14 dage fra datoen for underretningen om beløbets tilkendelse. Udbetales beløbet efter dette tidspunkt, finder rentebestemmelsen § 26, stk. 3, 1. pkt., tilsvarende anvendelse fra udløbet af 14-dages-fristen.

Stk. 4. Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver, jf. § 48, stk. 5, træffer ved tvivl herom afgørelse om en arbejdsgivers forsikringspligt, jf. 49 a, stk. 2. Afgørelse efter 1. pkt. kan påklages til Arbejdstilsynet af arbejdsgiveren eller den tilskadekomne senest 4 uger efter, at de har modtaget afgørelsen.

Stk. 5. Har en arbejdsgiver, som har pligt til at tegne voldsskadeforsikring efter § 49 a, stk. 2, ikke tegnet denne forsikring, udbetaler arbejdsgiverens arbejdsulykkesforsikringsselskab erstatning og godtgørelse efter § 49 a, stk. 1, til den tilskadekomne.

Stk. 6. Har en arbejdsgiver undladt at opfylde sin forsikringspligt efter § 48, stk. 1, og § 49 a, stk. 2, varetager Forsikring & Pension opgaverne efter stk. 1, 4 og 5. Udgifterne hertil dækkes på samme måde som efter § 48, stk. 6, 3. og 4. pkt.

54. I § 53 indsættes efter »risiko, jf.«: »§ 49 a, stk. 2, og«.

55. § 70 a, stk. 5, affattes således:

»Stk. 5. Bestyrelsen beslutter rammerne for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings valutakurs- og renterisikoeksponering.«

56. I § 82, stk. 1 og 2, indsættes som 2. pkt.:

»Det gælder dog ikke ved sikringspligt efter § 49 a, stk. 2.«

57. § 82, stk. 3, affattes således:

»Stk. 3. En sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke rettidigt anmelder en indtruffet arbejdsulykke, straffes med bøde.«

58. I § 82 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:

»Stk. 4. Sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder, og andre professionelle vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., der ikke senest 14 dage efter, at en rykkerskrivelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, jf. § 37, stk. 3, 2. og 3. pkt., kan straffes med bøde. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen kan, hvis særlige omstændigheder taler herfor, undlade at anmelde sagen til politiet.«

Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 5 og 6.

59. I § 82 a, stk. 1, ændres »§ 82« til: »§ 82, stk. 1-3«.

60. Efter § 84 indsættes i *kapitel 12*:

»§ 84 a. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om, at der gennemføres forsøg, hvorefter der delegeres afgørelseskompetence til udvalgte forsikringsselskaber for så vidt angår afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet af arbejdsulykker, jf. § 40, stk. 1. 1. punktum gælder dog ikke sager, der skal behandles efter § 36, stk. 1. Forsikringsselskabets afgørelse har samme retsvirkning for tilskadekomne som en afgørelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, herunder i forhold til genoptagelse, frister og forældelse. Tilskadekomne omfattet af forsøget

vil inden for en frist på 4 uger fra modtagelsen af forsikringsselskabets afgørelse kunne anmode om at få sagen sendt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om anerkendelse af arbejdsskader, jf. § 40, stk. 1. Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse træder herefter i stedet for forsikringsselskabets afgørelse, herunder i forhold til frister og forældelse.«

61. I § 86, *stk. 1*, ændres ”1. januar 2004” til: ”1. juli 2024” og ”1.591,2” ændres til: 2.547,5”.

62. I § 86, *stk. 2, 1. og 2. pkt.*, ændres ”1. januar 2004” til: ”1. juli 2024” og ”341,5” ændres til: ”546,7”.

63. I § 86, *stk. 3*, ændres ”1. januar 2004” til: ”1. juli 2024” og ”130,9” ændres til: ”209,6”.

64. I § 86, *stk. 4*, ændres ”1. januar 2004” til: ”1. juli 2024” og ”125,4” ændres til: ”200,8”.

65. I § 86 indsættes som nyt *stk. 5*:

”*Stk. 5.* Løbende erstatning for skader indtruffet mellem den 1. januar 2004 og den 30. juni 2024 forhøjes fra den 1. januar 2024 til 160,1 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.”.

Stk. 5-7 bliver herefter *stk. 6-8*.

66. I § 86, *stk. 5*, der bliver *stk. 6*, og i *stk. 6*, der bliver *stk. 7*, ændres ”1-4” til: ”1-5”.

67. I § 86, *stk. 7*, der bliver *stk. 8* ændres ”1-5” til: ”1-6”.

§ 2

I lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 284 af 14. marts 2013, som ændret ved § 3 i lov nr. 395 af 2. maj 2016 og § 6 i lov nr. 285 af 29. marts 2017, foretages følgende ændringer:

1. § 5 ophæves.

2. § 6 ophæves.

3. I § 8, *stk. 1*, ændres ”2004” til: ”2024” og ”1.591,2” ændres til: 2.547,5”.

4. I § 8, stk. 2, 1. og 2. pkt., ændres ”2004” til: ”2024” og ”341,5” ændres til: ”546,7”.

5. I § 8, stk. 3, ændres ”2004” til: ”2024” og ”130,9” ændres til: ”209,6”.

6. I § 8, stk. 4, ændres ”2004” til: ”2024” og ”125,4” ændres til: ”200,8”.

7. I § 8 indsættes som nyt stk. 5:

”Stk. 5. Løbende erstatning for skader indtruffet mellem den 1. januar 2004 og den 31. december 2023 forhøjes fra den 1. januar 2024 til 160,1 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.”.

Stk. 5-8 bliver herefter stk. 6-9.

8. I § 8, stk. 5, der bliver *stk. 6*, og i stk. 6, der bliver *stk. 7*, ændres ”1-4” til: ”1-5”.

9. I § 8, stk. 7, der bliver *stk. 8* ændres ”1-5” til: ”1-6”.

10. I § 8, stk. 8, der bliver *stk. 9*, ændres ”stk. 7” til: ”stk. 8”.

§ 3

I lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, jf. lovbekendtgørelse nr. 701 af 22. maj 2022, som ændret ved § 3 i lov nr. 875 af 21. juni 2022 og § 6 i lov nr. 879 af 21. juni 2022 og § 1 i lov nr. 295 af 20. marts 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 7 indsættes som *stk. 2*:

»Stk. 2. Loven omfatter endvidere personer, som har ret til en samtale i jobcenteret om uddannelsesmuligheder m.v., jf. § 38 a.«

2. Efter § 38 indsættes før overskriften før § 39:

»Samtale og vurdering af uddannelsesmuligheder i forbindelse med uddannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring

§ 38 a. For personer, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har vurderet er omfattet af målgruppen i § 18 a, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, skal jobcenteret tilbyde en samtale om uddannelsesmuligheder m.v. Personen

vælger, om samtalen skal holdes ved personligt fremmøde, telefonisk eller ved personligt digitalt fremmøde.

Stk. 2. Ved samtalen skal personen og jobcenteret drøfte personens ønsker til og mulighed for at gennemføre en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for områder med behov for arbejdskraft. Jobcenteret skal endvidere vejlede personen om muligheder for tilbud m.v. efter denne lov.

Stk. 3. Samtalen kan træde i stedet for en jobsamtale efter dette kapitel eller en opfølgningsamtale efter kapitel 6 i lov om sygedagpenge.

Stk. 4. På baggrund af samtalen giver jobcenteret oplysninger til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om personens ønske til uddannelse og en vurdering af, om

- 1) uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og
- 2) personen forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et job på almindelige vilkår efter uddannelsen.«

§ 4

I lov om sygedagpenge, jf. lovbekendtgørelse nr. 1263 af 2. september 2022, som ændret ved § 2 i lov nr. 878 af 21. juni 2022 og § 2 i lov 295 af 20. marts 2023, foretages følgende ændringer:

1. I § 34 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* En person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 c, stk. 3 i lov om arbejdsskadesikring, har ret til sygedagpenge fra kommunen fra personens første fraværsdag, efter at retten til uddannelsesgodtgørelse ophører.«

2. I § 38 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke:

»*Stk. 5.* En person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 c, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring, skal anmode om sygedagpenge hos kommunen senest 3 uger efter sidste dag med ret til uddannelsesgodtgørelse. Anmodningen om sygedagpenge skal ske på en blanket, som udleveres af kommunen.«

Stk. 5-8 bliver herefter stk. 6-9.

3. I § 38, *stk. 6*, som bliver *stk. 7*, ændres »stk. 1, 3, 4 eller 5« til: »stk. 1, 3, 4, 5 eller 6«, og »lønmodtageren« ændres til »personen«.

4. I § 38, stk. 7, som bliver stk. 8, ændres i 2. pkt. »jf. dog stk. 8« til: »jf. dog stk. 9«.

5. Efter § 51 indsættes:

»§ 51 a. Beskæftigelsesministeren fastsætter regler om beregning af sygedagpenge til en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 c i lov om arbejdsskadesikring.«

§ 5

I lov om aktiv socialpolitik, jf. lovbekendtgørelse nr. 241 af 12. februar 2021, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 466 af 20. marts 2021, ved § 3 i lov nr. 452 af 20. april 2022 og senest ved § 5 i lov nr. 879 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 33 indsættes som *nr. 11*:

»11) Uddannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring udbetalt til ansøgerens ægtefælle.«

2. I § 69 j, stk. 5, 1. pkt., ændres »stk. 7-12« til: »stk. 7-13«.

3. I § 69 j indsættes efter stk. 12 som nyt stk.:

»Stk. 13. Uddannelsesgodtgørelse efter §§ 18 a-18 f i lov om arbejdsskadesikring medfører ikke fradrag i ressourceforløbsydelsen.«

Stk. 13 og 14 bliver herefter stk. 14 og 15.

Skatteministeriet

§ 6

I lov om afgift af bidraget til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og af arbejdsulykkeserstatninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 374 af 30. marts 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 2203 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., udgår »på 17 pct.«

2. I § 3, stk. 1, nr. 1, indsættes som 3. pkt.:

»Afgiften efter 1. pkt. udgør 17 pct. til og med den 31. december 2030 og 14,8 pct. fra og med den 1. januar 2031.«

3. I § 3, stk. 1, nr. 2, 1. pkt., udgår »på 12 pct.«

4. I § 3, stk. 1, nr. 2, indsættes som 2. pkt.:

»Afgiften efter 1. pkt. udgør 12 pct. til og med den 31. december 2030 og 9,8 pct. fra og med den 1. januar 2031.«

Justitsministeriet

§ 7

I lov om erstatningsansvar, jf. lovbekendtgørelse nr. 1070 af 24. august 2018, som ændret ved § 3 i lov nr. 1719 af 27. december 2018, § 3 i lov nr. 2200 af 29. december 2020, § 2 i lov nr. 290 af 21. juni 2022, lov nr. 894 af 21. juni 2022 og § 1 i lov nr. 895 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 2, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:

»I erstatningen fradrages endvidere uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b, i arbejdsskadesikringsloven, i det omfang godtgørelsen dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.«

§ 8

I lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1209 af 18. november 2014, som ændret ved § 14 i lov nr. 285 af 29. marts 2017, § 4 i lov nr. 140 af 28. februar 2018, lov nr. 486 af 30. april 2019 og § 2 i lov nr. 895 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 10 indsættes som stk. 4:

»Stk. 4. Bestemmelsen i stk. 1 fraviges i sager, hvor pleje- og omsorgspersonale m.v. har været udsat for en straffelovsovertrædelse på arbejdet, når generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution taler imod indgivelse af en politianmeldelse, eller når sådanne konkrete hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse.«

Stk. 4 bliver herefter stk. 5.

2. I § 13 indsættes som stk. 3:

»Hvis et forsikringsselskab eller en selvforsikret arbejdsgiver, jf. arbejdsskadesikringslovens § 48, stk. 5, der yder en virkelig skadeserstatning, træffer afgørelse, jf. arbejdsskadesikringslovens § 49 b, stk. 1, om, at erstatningspligten ikke anerkendes, regnes fristen i stk. 1, fra tidspunktet for forsikringsselskabets eller den selvforsikrede arbejdsgivers afgørelse, forudsat at skadelidte har indgivet anmeldelse til forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver inden 2 år efter, at lovovertrædelsen er begået.«

Stk. 3 bliver herefter stk. 4.

Ikrafttræden

§ 9

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. juli 2024, jf. dog stk. 10.

Stk. 2. Lovens § 1, nr. 2, 7, 8, 10, 13, 17, 29, 30, 41, 42, 43, 45, 49, 51 og 57-59, § 2, nr. 1 og 2, samt §§ 3-5 [og § 7] finder anvendelse i sager om arbejdsulykker, der indtræder den 1. juli 2024 eller senere, og erhvervssygdomme, der anmeldes den 1. juli 2024 eller senere, jf. dog stk. 7.

Stk. 3. § 1, nr. 3, 4, 9, 20, 22-25, 28, 33 og 34, finder anvendelse i sager, hvor der træffes afgørelse efter lovens ikrafttræden.

Stk. 4. § 1, nr. 5, kan finde anvendelse fra lovens ikrafttræden.

Stk. 5. § 1, nr. 14, finder anvendelse ved afgørelser fra lovens ikrafttræden, hvor tilskadekomne forinden er blevet vejledt om den nye bestemmelse i § 17 a, stk. 4.

Stk. 6. § 1, nr. 16, finder anvendelse i afgørelser, der træffes efter lovens ikrafttræden om

- 1) Ulykkestilfælde og skadelige påvirkninger, der er indtrådt den 1. juli 2002 eller senere, og
- 2) Pludselige løfteskader og erhvervssygdomme, der er anmeldt den 1. juli 2002 eller senere.

Stk. 7. § 1, nr. 2, 10, 17, 42, 45, 49, 51 samt §§ 3-5 [og § 7] finder efter anmodning fra tilskadekomne anvendelse i sager, der er anmeldt før lovens ikrafttræden, og hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter lovens ikrafttræden træffer afgørelse om mén på mindst 10 pct.

Stk. 8. § 1, nr. 46-50, finder anvendelse på anmodninger om genoptagelse, som fremsættes efter lovens ikrafttræden.

Stk. 9. § 1, nr. 52, finder anvendelse i sager fra lovens ikrafttræden, hvor sagens parter er vejledt om søgsmålsfristen og kravet om udnyttelse af den administrative rekurs. Fra den 1. juli 2029 finder § 1, nr. 52 anvendelse i alle sager og afgørelser efter loven, herunder for sager og afgørelser afgjort før den 1. juli 2024, uanset om sagens parter ikke er vejledt om søgsmålsfristen og kravet om udnyttelse af den administrative rekurs.

Stk. 10. § 1, nr. 37, 53 og 56, samt § 8 træder i kraft den 1. januar 2025 og finder anvendelse på arbejdsulykker, der indtræder den 1. januar 2025 eller senere.

Stk. 11. Ved lovens ikrafttræden reguleres beløbene i § 1, nr. 15, nr. 18 og nr. 29 vedrørende arbejdsskadesikringslovens §§ 18, 19 og 24, stk. 7, i overensstemmelse med arbejdsskadesikringslovens § 25 til det niveau, som gælder pr. 1. januar 2024.

§ 10

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland.

Stk. 2. Lovens § X kan ved kongelig anordning sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne og/eller Grønland med de ændringer, som de færøske/grønlandske/færøske henholdsvis grønlandske forhold tilsiger. [Denne bestemmelse præciseres senere.]

Indhold

1. Indledning	30
2. Lovforslagets baggrund	31
3. Lovforslagets hovedpunkter	33
3.1. Nyt formål om selvforsørgelse og tilknytning til arbejdsmarkedet	33
3.1.1. Gældende ret	33
3.1.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	33
3.2. Uddannelsesgodtgørelse	34
3.2.1. Ny ordning med uddannelsesgodtgørelse	34
3.2.1.1. Gældende ret	34
3.2.1.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	36
3.2.2. Jobcenterets arbejdsopgaver i forbindelse med afklaringen af uddannelsesmuligheder m.v. under ordningen ...	43
3.2.2.1. Gældende ret	43
3.2.2.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	45
3.2.3. Beskæftigelsesrettede ydelser ift. ordningen med uddannelsesgodtgørelse.....	48
3.2.3.1. Sygedagpenge.....	48
3.2.3.1.1. Gældende ret.....	48
3.2.3.1.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	50
3.2.3.2. Forholdet til barseldagpenge	52
3.2.3.3. Forholdet til arbejdsløshedsdagpenge.....	54
3.2.3.4. Forholdet til ydelser efter lov om aktiv socialpolitik	56
3.2.3.4. Forholdet til tabt arbejdsfortjeneste	61
3.2.3.4.1. Gældende ret.....	61
3.2.3.4.2. Beskæftigelsesministeriets og Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning.	62
3.3. Mulighed for selvforsikrede arbejdsgivere ved arbejdsulykker til at afholde udgifter til indsatser, der understøtter tilskadekomnes mulighed for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdsmarkedet.....	64
3.3.1. Gældende ret	64

3.3.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	65
3.4. Ny og forenklet årslønsberegning	66
3.5.1. Gældende ret.....	66
3.5.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning ..	69
3.5. Større intervaller i udmålingen af erstatning for tab af erhvervsevne	73
3.5.1. Gældende ret.....	73
3.5.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	73
3.6. Præcisering af tabsbegrænsningspligten (§§ 17 og 17 a).....	74
3.6.1. Gældende ret	74
3.7. Samspillet mellem erstatninger efter arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven.....	76
3.7.1. Gældende ret	76
3.7.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	79
3.8. Bemyndigelsesbestemmelse, der skaber mulighed for et forsøg med at delegere afgørelseskompetence til forsikringsselskaberne.....	80
3.8.1 Gældende ret.....	80
3.8.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	82
3.9. Frist for medvirken til sagsoplysning og bødestraf	84
3.9.1. Gældende ret	84
3.9.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	85
3.10. Genoptagelse.....	87
3.10.1. Gældende ret	87
3.10.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	90
3.11. Søgsmålsfrist og rekurs	92
3.11.1. Gældende ret	92
3.11.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	92
3.12. Aldersnedsættelse af méngodtgørelse (§ 18)	94
3.12.1. Gældende ret	94
3.12.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	94
3.13. Lettere adgang til erstatning ved vold på arbejdspladsen	95
3.13.1. Gældende ret.....	95

3.13.2. Beskæftigelsesministeriets og Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning.	104
3.14. Højere erstatningsniveau for permanente behandlingsudgifter og hjælpemidler	114
3.14.1. Gældende ret.....	114
3.14.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	115
3.15. Erstatning for tab af forsørger indtil barnets 21. år.	116
3.15.1 Gældende ret.....	116
3.15.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	117
3.16. Videregivelse af oplysninger om sort arbejde og socialt bedrageri.....	119
3.16.1. Gældende ret	119
3.16.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	120
3.17. Kapitaliseringstidspunkt (§ 27, stk. 4 og nyt stk. 5)	120
3.17.1. Gældende ret	120
3.17.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	121
3.18. Mål for sagsbehandlingstid og fastsættelse af frister.....	122
3.18.1. Gældende ret	122
3.18.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	124
3.19. Andre tekniske ændringer i lov om arbejdsskadesikring.....	127
3.19.1. Gældende ret	127
3.19.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	127
3.20. Nedsættelse af arbejdsskadeafgiften	127
3.20.1. Gældende ret	127
3.20.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning	129
3.21. Lovforslagets ikrafttræden.....	129
4. Behandling af personoplysninger og forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven	132
5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige.....	134
5.1. Økonomiske konsekvenser for det offentlige.....	134
5.1.1. Nedsættelse af arbejdsskadeafgiften	136
5.2. Implementeringskonsekvenser for det offentlige	137
6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.	138

6.1. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	138
6.2. Administrative konsekvenser for erhvervslivet	139
7. Administrative konsekvenser for borgerne	139
8. Klimamæssige konsekvenser	140
9. Miljø- og naturmæssige konsekvenser	140
10. Forholdet til EU-retten	140
11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.	142
12. Sammenfattende skema	143

1. Indledning

Næsten halvdelen af de tilskadekomne, der kommer ud for en erstatningsberettiget arbejdsulykke, er ikke i ordinær beskæftigelse 5 år efter skaden, og arbejdsskadesystemet er præget af lange sagsbehandlingstider og sagsforløb, hvor tilskadekomne afventer en afklaring på de erstatningsretlige følger af pågældendes arbejdsskade. Det giver store udfordringer både for den enkelte, men også for samfundet. Aftalen om et forbedret arbejdsskadesystem skal derfor styrke og forbedre arbejdsskadesystemet, så det tager bedre hånd om den tilskadekomne efter en skade. Aftalen skal bidrage til, at flere kommer tilbage i job efter en arbejdsskade, forkorte sagsbehandlingstider og -forløb samt øge erstatningsniveauet. Det sker ved en række initiativer.

Tilskadekomnes tilknytning til arbejdsmarkedet efter en skade kan forbedres bl.a. ved at etablere en uddannelsesgodtgørelsesordning, der gør det muligt for tilskadekomne at tage en uddannelse med henblik på, at tilskadekomne i højere grad opnår varig beskæftigelse på arbejdsmarkedet efter en skade. Herudover bliver der med aftalen bl.a. tilføjet en ny formålsbestemmelse i loven om, at det også er et formål, at tilskadekomne opnår tilknytning til arbejdsmarkedet og bliver selvforsørgende. Endvidere bliver der nedsat en teknisk arbejdsgruppe med repræsentanter fra bl.a. arbejdsmarkedets parter, som skal undersøge, hvorfor tilskadekomne mister tilknytning til arbejdsmarkedet og pege på tiltag til at forbedre tilknytningen.

Kortere sagsbehandlingstider skal bl.a. opnås med en ny og forenklet årslønsberegning. Med forslaget bliver årslønnen fastsat på et objektivt grundlag. Det skal forenkle beregningen af tilskadekomnes årsløn i langt de fleste sager. Herudover omfatter aftalen en række yderligere initiativer, der skal bidrage til kortere sagsforløb, som f.eks. ændrede genoptagelsesregler

og større intervaller i udmålingen af erstatning for tab af erhvervsevne samt bøder til professionelle aktører, der indsender sagsoplysninger for sent.

Erstatningssystemet forbedres bl.a. ved, at grænsen for aldersnedsættelse for størrelsen af méngodtgørelsen bliver øget ved næstkommende hævelse af pensionsalderen, og at erstatningsniveauet for permanente behandlingsudgifter og hjælpemidler bliver hævet. Herudover forpligtes visse offentlige og private arbejdsgivere til at tegne en ulykkesforsikring for ansatte, der er i særlig risiko for at blive udsat for vold på arbejdet fra borgere, som de drager omsorg for. Øvrige arbejdsgivere gives mulighed for det samme.

For at tilbageføre det varige statslige provenu som følge af aftalen til arbejdsgiverne foreslås det at nedsætte arbejdsskadeafgiften med 2,2 procentpoint fra og med den 1. januar 2031. Med aftalen skal arbejdsskadeafgiften fra og med den 1. januar 2031 nedsættes fra 17 pct. af de indbetalte bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vedrørende erhvervssygdomme til 14,8 pct. og fra 12 pct. af tilkendte erstatninger og godtgørelser på ulykkesområdet til 9,8 pct.

2. Lovforslagets baggrund

Den daværende regering (Socialdemokratiet) og Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Det Konservative Folkeparti, Danmarksdemokraterne, Dansk Folkeparti, Nye Borgerlige, Liberal Alliance og Alternativet har indgået aftale om et forbedret arbejdsskadesystem. Moderaterne har tilsluttet sig aftalen.

Aftalen skal styrke og forbedre arbejdsskadesystemet med en række konkrete initiativer, der skal fremme tilskadekomnes tilknytning til arbejdsmarkedet samt forkorte sagsbehandlingstiderne og øge erstatningsniveauet. Aftalen tager udgangspunkt i, at ændringer på arbejdsskadeområdet skal ske trinvist og i et tempo, så det er muligt at lære af erfaringerne. Som del af aftalen vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings bestyrelse udarbejde en redegørelse om forhold, der har betydning for sagsbehandlingstiden i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, herunder mulige forbedringspotentiale. Redegørelsen forelægges aftalekredsen med henblik på drøftelse heraf.

Hvert år får cirka 15.000 tilskadekomne anerkendt en arbejdsulykke som en arbejdsskade, og cirka 4.000 tilskadekomne får anerkendt en erhvervssygdom, der kan knyttes til deres arbejde. Mange tilskadekomne kommer hurtigt tilbage til arbejdsmarkedet, men i 2.000-3.000 sager

pådrager tilskadekomne sig en så alvorlig skade, at de får et tab af erhvervsevne som følge af skaden.

Enhver arbejdsskade er én for meget, og så mange arbejdsskader som muligt skal forebygges. Det er til gavn for medarbejderne og virksomhederne.

Næsten halvdelen af de tilskadekomne, der kommer ud for en erstatningsberettiget arbejdsulykke, er ikke i ordinær beskæftigelse 5 år efter skaden. Det til trods for, at de havde en høj arbejdsmarkedstilknytning før skaden. Det er et tab både for den enkelte, der ikke længere er en del af arbejdsfællesskabet, for arbejdsgiverne, der mister værdifuld arbejdskraft, og for samfundet. Arbejdsskadesystemet skal derfor i højere grad end i dag understøtte, at tilskadekomne bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet efter en skade og så vidt muligt bliver selvforsørgende. Det kan ske ved, at tilskadekomne varetager nye funktioner i deres hidtidige fag eller opnår ny varig beskæftigelse indenfor et andet fag.

Tilskadekomne, der har et tab af erhvervsevne, kan vente lang tid på en afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne. I 2021 tog det i gennemsnit ca. 26 måneders sagsbehandling, fra en sag blev oprettet i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring traf en afgørelse med tilkendelse af erstatning for erhvervsevnetab. Med aftalen er det målet, at sagsbehandlingstiden bliver forkortet, så tilskadekomne hurtigere får afklaret deres situation, herunder deres økonomi. Der sættes med aftalen særligt fokus på at få nedbragt sagsbehandlingstiden for de sager, der tager længst tid at afgøre. Aftalepartierne er enige om at følge udviklingen og implementeringen af aftalen løbende og at drøfte yderligere initiativer, hvis der vurderes at være behov.

Arbejdsskadesystemet skal sikre arbejdstagere en økonomisk kompensation, når de rammes af en arbejdsskade opstået efter en arbejdsulykke eller en erhvervsbetinget sygdom. Det sker ved at yde erstatning til tilskadekomne, men også ved f.eks. at give tilskud til permanente behandlingsudgifter og hjælpemidler. Det skal bidrage til, at tilskadekomne kommer godt videre efter skaden.

Arbejdsskadeafgiften blev i sin tid indført for at medvirke til at øge virksomhedernes incitament til at forbedre arbejdsmiljøet og forebygge arbejdsskader.

Afgiften pålægges arbejdsgiverne og opkræves af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring sammen med det ordinære AES-bidrag. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afregner afgiften til Skatteforvaltningen én gang årligt i

september. Afgiften udgør 17 pct. af de indbetalte bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vedrørende erhvervssygdomme og 12 pct. af tilkendte erstatninger og godtgørelser på ulykkesområdet.

3. Lovforslagets hovedpunkter

3.1. Nyt formål om selvforsørgelse og tilknytning til arbejdsmarkedet

3.1.1. Gældende ret

Det fremgår af formålsbestemmelsen i arbejdsskadesikringslovens § 1, at formålet med loven er at yde erstatning og godtgørelse til tilskadekomne eller deres efterladte ved arbejdsskade. Af bemærkningerne til den gældende formålsbestemmelse fremgår det, at det er vigtigt, at arbejdsskadesikringsloven i videst muligt omfang understøtter den øvrige indsats på beskæftigelsesområdet, således at det sikres, at tilskadekomne så vidt muligt bevarer en tilknytning til arbejdsmarkedet.

Arbejdsskadesikringsloven indeholder dog kun i begrænset omfang bestemmelser, hvor arbejdsmarkedstilknytning indgår som parameter. Det indebærer, at der i arbejdsskadesystemet ikke er fokus på det specifikke formål at understøtte selvforsørgelse og/eller tilknytning til arbejdsmarkedet, som i dag er et centralt element i den øvrige lovgivning på beskæftigelsesområdet, som f.eks. i kontanthjælps- og sygedagpengelovgivningen. Selv om det allerede med den gældende retstilstand er tilsigtet, at arbejdsskadesikringsloven i videst mulig udstrækning skal understøtte disse formål, indebærer det bl.a., at de professionelle aktører på arbejdsskadeområdet ikke har et naturligt fokus på at indtænke prioriteringer, sagsskridt m.v., som kan understøtte de tilskadekomnes tilknytning til arbejdsmarkedet efter en skade, ved behandlingen af de konkrete arbejdsskadesager.

3.1.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

En analyse viser, at der for næsten halvdelen af de personer, der kommer ud for en arbejdsulykke, ses et fald i beskæftigelsen umiddelbart efter ulykkestidspunktet. Det indebærer, at 1/4 overgår fra beskæftigelse til en offentlig forsørgelsesydelse eller trækker sig fra arbejdsmarkedet. Det betyder, at tilskadekomne i mange tilfælde mister tilknytningen til det arbejdsfællesskab, som de har været en del af.

Partierne bag arbejdsskadeaftalen er på denne baggrund enige om, at der er behov for, at arbejdsskadesikringslovens formålsbestemmelse suppleres,

således at det præciseres, at formålet med arbejdsskadesystemet udover at yde økonomisk kompensation for en arbejdsskade også skal understøtte, at tilskadekomne kommer tilbage på arbejdsmarkedet og så vidt muligt bliver selvforsørgende med varig beskæftigelse.

Det foreslås derfor, at formålsbestemmelsen udvides, således at det vil fremgå, at lovens formål er at yde erstatning og godtgørelse til tilskadekomne eller deres efterladte ved arbejdsskade samt at understøtte, at tilskadekomne i størst mulig udstrækning bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet efter en arbejdsskade og så vidt muligt bliver selvforsørgende med varig beskæftigelse.

Formålet med forslaget om denne udvidelse af formålsbestemmelsen er at sikre, at arbejdsskadesystemet, herunder Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen ved administrationen af arbejdsskadesikringsloven, har fokus på at understøtte, at tilskadekomne så vidt muligt vender tilbage til selvforsørgelse i varig, ordinær beskæftigelse eller bevarer så stor tilknytning til arbejdsmarkedet som muligt, hvis selvforsørgelse på ordinære vilkår ikke er muligt. Dette er også i overensstemmelse med arbejdsmarkedets parter anbefaling i afrapporteringen fra de tekniske drøftelser om arbejdsskadeområdet fra maj 2022.

Derudover skal formålsbestemmelsen særligt ses i sammenhæng med andre elementer i arbejdsskadeaftalen, som skal understøtte tilskadekomnes muligheder for at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet i størst mulig udstrækning efter en arbejdsskade. Det drejer sig bl.a. om forslaget i § 1, nr. 17, om at indføre en uddannelsesgodtgørelse, som vil være en nyskabelse på arbejdsskadeområdet, idet ydelsen er betinget af aktiv deltagelse i erhvervskompetencegivende uddannelser med henblik på at bevare eller styrke tilknytningen til arbejdsmarkedet og forslaget i § 1, nr. 5, som vil give offentligt ansatte med en arbejdsskade bedre mulighed for at modtage en særlig behandling eller indsats, der skal understøtte pågældendes tilknytning til arbejdspladsen eller arbejdsmarkedet generelt.

3.2. Uddannelsesgodtgørelse

3.2.1. Ny ordning med uddannelsesgodtgørelse

3.2.1.1. Gældende ret

Efter de gældende regler findes der ikke en ordning, hvorefter tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse. Det fremgår af § 1 i lov om arbejdsskadesikring, at formålet med loven er at yde

erstatning og godtgørelse til tilskadekomne eller deres efterladte ved arbejdsskade. Skaden skal være forårsaget af arbejdet eller de forhold, det foregår under, men arbejdsgiveren behøver ikke at have handlet ansvarspådragende. Gennem arbejdsgivernes finansiering af erstatninger m.v. understøttes arbejdsmiljøsystemets forebyggelse af arbejdsskader.

Ifølge lovens § 11 er de ydelser, der kan gives efter loven bl.a. erstatning for tab af erhvervsevne, jf. § 17 og § 17 a, og godtgørelse for varigt mén, jf. § 18.

I forhold til erstatning for tab af erhvervsevne fremgår det af § 17, stk. 1, at hvis arbejdsskaden har nedsat tilskadekomnes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde, har den pågældende ret til erstatning for tab af erhvervsevne. Der ydes dog ikke erstatning, hvis tabet af erhvervsevne er mindre end 15 pct.

Af § 17, stk. 2, fremgår det, at der ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne skal tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning.

Det fremgår af § 17, stk. 3, at hvis den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret, kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab.

Ifølge § 17, stk. 5, tilkendes erstatningen som en løbende ydelse, medmindre den kapitaliseres efter reglerne i § 27. Ved fuldstændigt tab af erhvervsevne udgør den løbende ydelse årligt 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf.

Efter de nuværende regler, lægges der ved udmålingen af erstatning for tab af erhvervsevne således vægt på tilskadekomnes muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning. En person, som er kommet til skade på sit arbejde, vil under sagens behandling i arbejdsskadesystemet kunne gå i gang med en uddannelse enten i det ordinære uddannelsessystem, dvs. en uddannelse med SU eller som et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Ud over bestemmelsen om, at tilskadekomnes muligheder for omskoling tillægges betydning ved udmåling af erstatning, indeholder arbejdsskadesikringsloven ikke regler, som tilskynder

tilskadekomne til at tage en ny uddannelse efter en arbejdsskade, som kan forbedre tilknytningen til arbejdsmarkedet.

Tilskadekomne har i dag mulighed for opkvalificering og omskoling efter de almindelige regler i beskæftigelsessystemet, mens vedkommendes arbejdsskadesag behandles i arbejdsskadesystemet. Hvis tilskadekomne er sygedagpengemodtager, dagpengemodtager eller omfattet af en anden relevant målgruppe i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, kan kommunen give tilskadekomne tilbud om virksomhedspraktik, ansættelse med løntilskud, nytteindsats og tilbud om vejledning og opkvalificering. Derudover kan der efter loven iværksættes et revalideringsforløb for personer med begrænsninger i arbejdsevnen, når visse betingelser er opfyldt. Opkvalificeringen vil desuden kunne ske på tilskadekomnes eget initiativ i det ordinære uddannelsessystem med SU. Hvis tilskadekomne er omfattet af reglerne om program i integrationsloven, kan kommunen tilbyde tilskadekomne program med virksomhedsrettede indsatser. Der henvises for nærmere herom til afsnit 3.2.2. om jobcentrets arbejdsopgaver.

Når betingelserne er opfyldt, kan der i en revaliderings- eller omskolingsperiode tilkendes en midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter § 17, stk. 3.

Efter arbejdsskadesikringsloven er der i dag ikke mulighed for at tilkende en særlig erstatning eller godtgørelse, når tilskadekomne efter en arbejdsskade er under revalidering eller omskoling, uanset om det sker for egen regning eller om pågældende modtager en offentlig ydelse, herunder eventuelt SU, under revalidering eller omskoling.

Da der i dag ikke er en uddannelsesordning med uddannelsesgodtgørelse, er der heller ikke regler i lov om arbejdsskadesikring om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings opgaver i forbindelse med ordningen, herunder vurdering af om tilskadekomne er omfattet af ordningen eller fastsættelsen af størrelsen på uddannelsesgodtgørelsen.

3.2.1.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Andelen af selvforsørgende falder, jo højere méngraden for de tilskadekomne er. Den lave andel er til trods for, at gruppen af arbejdsskadede har en høj tilknytning til arbejdsmarkedet inden skaden. En

lav arbejdsmarkedstilknytning har negative konsekvenser både for den enkelte tilskadekomne, for arbejdsgiverne og for samfundet.

Det foreslås derfor at give tilskadekomne mulighed for at tage en uddannelse med en særlig godtgørelse svarende til 83 pct. af deres hidtidige løn, dog minimum 110 pct. af den maksimale dagpengesats. I dag vælger få at tage en uddannelse. Ordningen skal give tilskadekomne, der ikke længere kan varetage job inden for deres hidtidige arbejdsområder, bedre muligheder for at blive omskolet med en erhvervskompetencegivende uddannelse, så de på trods af deres skade i højere grad kan udnytte deres arbejdsevne. Forslaget skal derved fremme tilskadekomnes tilknytning til arbejdsmarkedet og forbedre deres muligheder for at varetage et arbejde efter skaden. Med forslaget vil tilskadekomne få en frivillig mulighed for at forbedre deres mulighed til fortsat at kunne være på arbejdsmarkedet på trods af deres arbejdsskade.

Målgruppen er tilskadekomne med en forventet méngrad på mindst 10 procent som følge af arbejdsskaden, som ikke er i arbejde. Tilskadekomne med en méngrad på mindst 10 pct. har en lav tilknytning til arbejdsmarkedet efter arbejdsskaden, som ikke ændrer sig mærkbart over tid. Kun ca. halvdelen af alle tilskadekomne med en méngrad på mindst 10 pct. er selvforsørgende et år efter arbejdsskaden, og dette ser ikke ud til at rette sig over tid. Det forventes derfor, at det særligt er denne gruppe, der vil have gavn af den nye ordning, som vil understøtte omskoling til et erhverv, som de kan varetage efter skaden.

Det foreslås, at visitationsprocessen tilrettelægges sådan, at det er Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der indledningsvist vurderer, om tilskadekomne er omfattet af målgruppen for ordningen. I givet fald tilbydes tilskadekomne en samtale med bopælskommunen herom, og mulighederne for omskoling via en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse undersøges ved, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indhenter oplysninger fra kommunen om tilskadekomnes ønsker til uddannelse, behovet for arbejdskraft på det ønskede område m.v. Dialogen med borgeren om konkrete uddannelsesmuligheder og arbejdsmarkedets behov sker i kommunens jobcenter. Det skal ses i lyset af, at de fleste tilskadekomne, som uddannelsesgodtgørelsen kan være relevant for, allerede vil være i dialog med kommunens jobcenter.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal indledningsvist vurdere, om tilskadekomne:

- 1) forventes at få fastsat en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader,
- 2) er uden for beskæftigelse, eller i en opsigelsesperiode, der udløber inden start på uddannelsen,
- 3) skønnes fremover ikke at kunne anvende sin erhvervsmæssige uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid, og
- 4) skønnes med en erhvervskompetencegivende uddannelse at få bedre indtjeningsmuligheder end uden uddannelsen.

Borgere på langvarig offentlig forsørgelse er i risiko for at miste tilknytningen til arbejdsmarkedet. Derfor forventes det, at bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opstiller mål for sagsbehandlingstiden i disse sager, der kan sikre, at den indledende vurdering i forhold til målgruppen sker tidligst muligt og senest, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om mén. Dermed skal de tilskadekomne ikke vente unødigt, inden de får tilbuddet om uddannelsesgodtgørelse. Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på et tidligere tidspunkt, f.eks. i forbindelse med afgørelsen om, at skaden kan anerkendes som en arbejdsskade i henhold til arbejdsskadesikringsloven, skønner, at méngraden med en vis sandsynlighed vil være mindst 10 pct., kan vurderingen foretages på dette tidspunkt.

Hvis tilskadekomne vurderes at være i målgruppen til ordningen, og tilskadekomne ønsker at deltage i ordningen, anmoder Arbejdsmarkedets Erhvervssikring pågældendes bopælskommune om oplysninger om

- tilskadekomnes ønske til uddannelse, og
- kommunens vurdering af, om uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og om tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen.

Det vil således være et krav, at uddannelsen er erhvervskompetencegivende, og at kommunen vurderer, at uddannelsen er inden for et område med behov for arbejdskraft og dermed giver gode beskæftigelsesmuligheder. Når jobcenteret skal vurdere, om der inden for et område er behov for arbejdskraft, herunder om der er eller kan forventes mangel på arbejdskraft inden for et område, benyttes Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings oversigt over jobmuligheder på det regionale arbejdsmarked (Arbejdsmarkedsbalancen). Der skal være tale om områder med gode eller

rigtig gode jobmuligheder i oversigten. Reglerne herom fremgår af § 143 i bekendtgørelse nr. 2636 af 28. december 2021 om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Når kommunen via samtale med tilskadekomne har afklaret ovenstående, sender kommunen oplysningerne til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som herefter træffer afgørelse om, hvorvidt tilskadekomne kan blive omfattet af ordningen, og i givet fald med hvilken uddannelse og uddannelsesgodtgørelsens størrelse. Det foreslås, at der vil kunne udveksles oplysninger mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og kommunerne til brug for behandlingen af sager om uddannelsesgodtgørelse. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil dermed kunne videregive nødvendige oplysninger til kommunerne om tilskadekomne, der skal tilbydes en samtale i jobcenteret, og kommunerne vil kunne videregive nødvendige oplysninger til brug for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser om uddannelsesgodtgørelse.

Tilskadekomne, der modtager arbejdsløshedsdagpenge, vil efter aftale med jobcentret og uden dagpengemæssige konsekvenser kunne afbryde eventuelle igangværende tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, når vedkommende påbegynder en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

Det bemærkes, at et medlem af en arbejdsløhedskasse dog uden forudgående aftale med jobcentret vil kunne ophøre i et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats uden dagpengemæssige konsekvenser, hvis det skyldes, at medlemmet skal begynde på en uddannelse af mindst 1 års varighed.

Hvis medlemmet derimod uden forudgående aftale med jobcenteret afbryder et tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats for at påbegynde uddannelse af mindre end 1 års varighed, vil medlemmet ikke have en gyldig grund til at ophøre i et tilbud og vil kunne ifalde en sanktion efter lov om arbejdsløhedsforsikring m.v.

En sanktion efter lov om arbejdsløhedsforsikring m.v. kan ikke effektueres i uddannelsesgodtgørelsen, men vil kunne få betydning, hvis medlemmet igen søger om arbejdsløshedsdagpenge mindre end 1 år efter påbegyndelse af en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

Når tilskadekomne påbegynder uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, vil pågældende som alt overvejende udgangspunkt ikke længere opfylde

betingelserne for at modtage sygedagpenge, arbejdsløshedsdagpenge, hjælp efter §§ 11 og 22-25 i lov om aktiv socialpolitik, herunder uddannelseshjælp og kontanthjælp, ressourceforløbsydelse under ressourceforløb eller jobafklaringsforløb efter §§ 68 og 69 j samt ledighedsydelse efter §§ 74 og §§ 74 a, jf. afsnit 3.2.3.

Tilskadekomne vil være berettiget til hjælp efter §§ 22-25, § 69 og § 69 j, § 74 og § 74 a i lov om aktiv socialpolitik, indtil det tidspunkt, hvor pågældende påbegynder en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, såfremt tilskadekomne i øvrigt opfylder betingelserne for at modtage hjælpen.

Efter § 33, stk. 2, jf. § 14, stk. 4, nr. 3, i lov om aktiv socialpolitik, skal kommunen se bort fra erstatning for tab af erhvervsevne i form af indtægter og formue, der udbetales som følge af personskade efter lov om arbejdsskadesikring. Eftersom uddannelsesgodtgørelsen ikke udgør erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a i lov om arbejdsskadesikring, vil kommunen ikke skulle se bort fra uddannelsesgodtgørelse ved udmåling af hjælp efter §§ 22-25 i lov om aktiv socialpolitik, herunder bl.a. uddannelseshjælp og kontanthjælp.

Tilskadekomne, som forud for ret til uddannelse med uddannelsesgodtgørelse har ret til arbejdsløshedsdagpenge, vil være berettiget til dagpenge, indtil det tidspunkt, hvor pågældende påbegynder en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, såfremt tilskadekomne i øvrigt fortsat opfylder betingelserne for at modtage arbejdsløshedsdagpenge.

Det foreslås, at den tilskadekomne under uddannelsen vil kunne få en indtægt svarende til 83 pct. af pågældendes hidtidige årsløn, dog minimum 110 pct. af dagpengesatsen. Årslønnen kan højest fastsættes til 588.000 kr. (2023) inkl. arbejdsmarkedsbidrag efter de almindelige regler om årsløn, jf. § 24, stk. 5. Det foreslås, at det fortsat skal være muligt for tilskadekomne at modtage den tabte arbejdsfortjeneste, som vedkommende evt. er berettiget til efter erstatningsansvarsloven, i det omfang denne måtte overstige uddannelsesgodtgørelsen.

Øvrige A- og B-indkomst i perioden med uddannelsesgodtgørelse, vil som udgangspunkt blive modregnet i uddannelsesgodtgørelsen. Det vil bl.a. betyde, at i de tilfælde, hvor tilskadekomne på grund af sygdom eller barsel i løbet af uddannelsen bliver berettigede til syge- eller barselsdagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb, vil disse blive fradraget i

uddannelsesgodtgørelsen. Det skal bemærkes, at som udgangspunkt vil en person, der modtager uddannelsesgodtgørelse, og som undervejs i forløbet bliver syg eller skal på barsel, forblive i ordningen og modtage uddannelsesgodtgørelse, og ikke have ret til syge- eller barselsdagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb.

En tilskadekomne, der bliver syg under uddannelsesforløbet, vil få pligt til at give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked om sygdommen og indsende lægelig dokumentation, hvis den pågældende ikke har deltaget i uddannelsen i mere end 30 dage på grund af sygdom. Det foreslås, at tilskadekomne ikke mister uddannelsesgodtgørelsen ved sygdom i op til 6 måneder eller ved sygdom i mere end 30 dage tre gange. Ved sygdom herudover vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe afgørelse om ophør af uddannelsesgodtgørelse og tilskadekomne vil dermed udgå af ordningen. Tilskadekomne vil evt. kunne fortsætte på uddannelsen uden uddannelsesgodtgørelse i det omfang reglerne for uddannelsen giver mulighed for det.

Tilskadekomne vil kunne anmode om at komme ind i ordningen med uddannelsesgodtgørelse igen én gang. Alternativt må den pågældende ansøge om sygedagpenge. Der vil være ret til sygedagpenge for en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, hvis betingelserne for sygedagpenge i øvrigt er opfyldt. Tilskadekomne vil evt. senere kunne anmode om at få tilkendt uddannelsesgodtgørelse igen.

Det foreslås, at hvis der er ret til fravær efter barselsloven, vil tilskadekomne kunne modtage uddannelsesgodtgørelse under orlov fra uddannelsen i op til 9 måneder, dog op til 12 måneder, hvis tilskadekomne er enlig forsørger. Det foreslås herudover, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, og at tilskadekomne udgår af ordningen, når vedkommende udskrives af uddannelsen, ikke længere er studieaktiv eller holder orlov af andre grunde, end når der er ret til fravær efter barselsloven.

Det foreslås, at arbejdsmarkedets Erhvervssikring udbetaler uddannelsesgodtgørelsen i alle sager om uddannelsesgodtgørelse, uanset om det er en erhvervssygdoms- eller ulykkessag. Det foreslås endvidere, at staten finansierer en andel af uddannelsesgodtgørelsen og refunderer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for denne andel. I sager, hvor der er tegnet forsikring ved et arbejdsulykkesforsikringsselskab, refunderer

forsikringsselskabet Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forsikrings-selskabets andel af uddannelsesgodtgørelsen. En selvforsikret arbejdsgiver refunderer ligeledes sin andel af uddannelsen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det foreslås, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter uddannelsen alene vil skulle vurdere den tilskadekomnes erhvervsevnetab, hvis tilskadekomne anmoder om det og kan sandsynliggøre, at vedkommende fortsat har nedsat evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde efter gennemført uddannelse. Tabet af erhvervsevne vil – som efter gældende ret – blive vurderet ud fra tilskadekomnes samlede kompetencer. Tilskadekomne har med uddannelsen som udgangspunkt opnået nye kompetencer – og antages fremadrettet som udgangspunkt at kunne opnå beskæftigelse med uddannelsen. Det er derfor også en forventning, at der fremadrettet ikke er et tab af erhvervsevne efter endt uddannelse, eller at tabet vil være lavere end uden den nye uddannelse, hvorefter erstatningen ligeledes vil være lavere fremadrettet fra uddannelsesgodtgørelsens ophør. For perioden, hvor tilskadekomne har modtaget uddannelsesgodtgørelse, tilkendes der ikke erhvervsevnetaberstatning, idet tilskadekomne modtager den særlige uddannelsesgodtgørelse i denne periode.

For at give tilskadekomne en yderligere tilskyndelse til at deltage i ordningen foreslås det, at tilskadekomnes eventuelle fortsatte tab af erhvervsevne efter uddannelsen vil blive kompenseret med 100 pct. ved fuldstændigt tab af erhvervsevne og ved nedsættelse af erhvervsevnen med en forholdsmæssig andel heraf. Det er 17 procentpoint højere end normalt. Hermed vil den erstatning, som tilskadekomne eventuelt vil få udbetalt efter uddannelsen, være med en højere dækningsgrad, end personen ville få uden uddannelsen. Aftalepartierne er enige om, at kompensationsgraden på 100 pct. for eventuelt resterende erhvervsevnetab alene gælder for uddannelsesgodtgørelsesordningen og skal bidrage til at gøre ordningen attraktiv for tilskadekomne. Aftalepartierne er enige om, at det generelle kompensationsniveau på 83 pct. på arbejdsskadeområdet skal fastholdes.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings administration af ordningen falder ind under de opgaver, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal løse i henhold til § 2, stk. 1, i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Da der er tale om en ny ordning, vil implementeringen løbende blive overvåget, så der kan foretages tilpasninger, hvis det er nødvendigt. Det vil

ske med inddragelse af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, fagforeninger, arbejdsgiverorganisationer, KL og forsikringsselskaber. Desuden vil ordningen 5 år efter ikrafttrædelse blive evalueret med henblik på, om de tilskadekomne fuldfører uddannelsen, og om ordningen er finansieret på en hensigtsmæssig måde, herunder om beregningen af den gennemsnitlige statslige takst pr. deltager i ordningen stadig afspejler målgruppens sammensætning.

Efter 10 år evalueres ordningen med henblik på, om ordningen fører til øget beskæftigelse.

3.2.2. Jobcenterets arbejdsopgaver i forbindelse med afklaringen af uddannelsesmuligheder m.v. under ordningen

3.2.2.1. Gældende ret

Efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats varetager kommunens jobcenter beskæftigelsesindsatsen for personer, som er omfattet af målgrupperne i lovens § 6 og for beskæftigede m.v., som er omfattet af lovens § 7.

Efter lovens § 6 er målgrupperne: Dagpengemodtagere, kontanthjælps- og uddannelseshjælpsmodtagere, overgangsydelsesmodtagere som ikke er omfattet af introduktionsprogrammet i integrationsloven (overgangsydelsesmodtagere uden for introduktionsprogrammet), sygedagpengemodtagere, personer i jobafklarings- og ressourceforløb, fleksjobvisiterede, revalidender, førtidspensionister, selvforsørgende ledige og unge under 18 år med behov for en uddannelses- og beskæftigelsesfremmende indsats.

Jobcenteret holder som led i et kontaktførløb jobsamtaler med hovedparten af personerne i målgrupperne i § 6. For sygedagpengemodtagere holdes der i stedet opfølgningsamtaler som led i sygedagpengeopfølgningen efter lov om sygedagpenge. For personer, der er omfattet af integrationsloven, holdes opfølgende samtaler som led i opfølgning på kontrakten om integrationsindsatsen samt jobsamtaler som led i selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet efter integrationsloven, jf. § 20. Integrationslovens regler finder anvendelse de første fem år, som udlændingen opholder sig her i landet.

Jobcenteret kan endvidere give en række tilbud til personer i målgrupperne i § 6. Tilbuddene gives efter reglerne i lovens kapitel 11-14, og der er i de enkelte kapitler fastsat, hvilke målgrupper der kan få de enkelte tilbud.

Tilbuddene efter kapitel 11-14 er: Tilbud om virksomhedspraktik, tilbud om ansættelse med løntilskud, tilbud om nytteindsats og tilbud om vejledning og opkvalificering.

Jobcenteret kan endvidere iværksætte et revalideringsforløb for personer med begrænsninger i arbejdsevnen efter lovens kapitel 21, når øvrige beskæftigelsesrettede indsatser efter loven eller andre indsatser efter anden lovgivning ikke er tilstrækkelige til, at personen kan bringes til at forsørge sig selv, og personen kan fastholdes eller komme ind på arbejdsmarkedet, så personens mulighed for at forsørge sig selv og sin familie forbedres. Et revalideringsforløb kan bl.a. bestå af tilbud om virksomhedspraktik, tilbud om ansættelse med løntilskud og tilbud om vejledning og opkvalificering.

Efter lovens § 53 skal tilbud så vidt muligt være rettet mod beskæftigelse inden for områder, hvor der er behov for arbejdskraft, og tilbud gives ud fra den enkeltes ønsker og forudsætninger, med henblik på at personen hurtigst muligt opnår varig beskæftigelse og hel eller delvis selvforsørgelse. Der er en række undtagelser hertil i bestemmelsens stk. 2-8 og lovens § 54.

Når jobcenteret skal vurdere, om der inden for et område er behov for arbejdskraft, herunder om der er eller kan forventes mangel på arbejdskraft inden for et område, benyttes Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings oversigt over jobmuligheder på det regionale arbejdsmarked (Arbejdsmarkedsbalancen). Der skal være tale om områder med gode eller rigtig gode jobmuligheder i oversigten. Reglerne herom fremgår af § 143 i bekendtgørelse nr. 2636 af 28. december 2021 om en aktiv beskæftigelsesindsats med senere ændringer.

Efter § 7 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats omfatter loven tillige beskæftigede personer, der kan få en indsats efter reglerne i § 97, stk. 3, om den regionale uddannelsespulje, afsnit VII om indsatsen over for beskæftigede m.v. og afsnit VIII om understøttelse af indsatsen. Det omfatter bl.a. beskæftigede, som ansættes som voksenlærlinge, eller som deltager i jobrotationsprojekter.

Da der i dag ikke er en uddannelsesordning med uddannelsesgodtgørelse, er der heller ikke regler i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller i integrationsloven om jobcenterets samtaler med tilskadekomne om uddannelsesmuligheder og vurderinger af uddannelsen m.v. i forbindelse med ordningen.

3.2.2.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det følger af Aftale om et forbedret arbejdsskadesystem fra september 2022, at der etableres en ny uddannelsesordning med uddannelsesgodtgørelse for tilskadekomne, og at ordningen administreres af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det er således Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der visiterer tilskadekomne til ordningen og træffer afgørelse om retten til at deltage i en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

For en nærmere beskrivelse af ordningen henvises til pkt. 3.2.1.2. ovenfor. Det foreslås, at jobcentrene varetager visse arbejdsopgaver i forbindelse med ordningen, da jobcentrene i forvejen har kontakt med hovedparten af de tilskadekomne, som typisk enten får en indsats efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, lov om sygedagpenge eller integrationsloven, og modtager en forsørgelsesydelse.

Jobcenteret har endvidere viden om uddannelsesmuligheder og om, hvilke uddannelser der er erhvervskompetencegivende uddannelser, som giver kompetence inden for jobområder med behov for arbejdskraft.

Det foreslås derfor, at jobcenteret skal tilbyde en samtale til en person, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har vurderet er i målgruppen for ordningen efter § 18 a, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring.

Persongruppen for samtalen vil både kunne være personer, som er omfattet af en målgruppe i § 6 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og personer, der ikke er omfattet af målgrupperne i lovens § 6 eller kan få en indsats efter lovens § 7.

Det kan f.eks. være både personer, som modtager sygedagpenge eller en anden forsørgelsesydelse, f.eks. selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse eller personer, som ikke modtager forsørgelsesydelser, eller som ikke har ophold eller bopæl i Danmark.

Jobcenteret vil have pligt til at tilbyde samtalen. For personen vil samtalen derimod være frivillig.

Det foreslås videre, at personen vælger, om samtalen skal holdes ved personligt fremmøde, telefonisk eller ved personligt digitalt fremmøde.

Ved personligt fremmøde forstås, at jobsamtalen skal holdes ved, at personen møder fysisk frem til et møde med en ansat fra jobcenteret. Ved en telefonisk samtale forstås, at en ansat fra jobcenteret taler direkte med personen. Personligt digitalt fremmøde betyder, at der vil være krav om, at der er en direkte billed- og lydforbindelse ved jobsamtalen (video).

Det foreslås videre, at personen og jobcenteret ved samtalen skal drøfte personens ønsker til og mulighed for at gennemføre en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for områder med behov for arbejdskraft.

Samtalen skal tage udgangspunkt i personens overvejelser om og eventuelle ønsker til uddannelse, samt om personen mener, at vedkommende kan gennemføre uddannelsen og efterfølgende varetage et job på almindelige vilkår. Jobcenteret skal under samtalen vejlede om uddannelsesmuligheder, herunder om hvilke uddannelser, der er erhvervskompetencegivende uddannelser, som giver kompetence inden for jobområder med behov for arbejdskraft.

Ved erhvervskompetencegivende uddannelser forstås en erhvervsuddannelse, en erhvervsgrunduddannelse (egu), som afsluttes på niveau 3 i forberedende grunduddannelse (FGU højeste niveau), en professionsbacheloruddannelse eller en anden videregående uddannelse.

Ved uddannelser, som giver kompetence inden for områder med behov for arbejdskraft, forstås uddannelser, som giver kompetence inden for jobområder, hvor der er gode eller rigtig gode beskæftigelsesmuligheder. Ved jobcenterets vejledning og vurderingen af, om der er tale om en uddannelse inden for jobområder med gode eller rigtig gode beskæftigelsesmuligheder, vil jobcenteret – ligesom ved vejledning om og vurderingen heraf i dag – skulle bruge Arbejdsmarkedsbalancen.

I arbejdsmarkedsbalancen vil det omfatte jobområder/stillinger på det regionale arbejdsmarked inden for følgende 4 kategorier: Gode jobmuligheder, Mangel på arbejdskraft, Paradoks og Omfattende mangel på arbejdskraft.

Jobcenteret vil til brug for vurderingen af, om en konkret uddannelse giver kompetencer til jobområder/stillinger inden for de 4 kategorier kunne anvende Børne- og Undervisningsministeriets UddannelsesGuide (www.ug.dk), som beskriver de stillinger, som en konkret uddannelse vil

kunne give job indenfor. Herefter vil jobcenteret kunne anvende arbejdsmarkedsbalancen til vurderingen af, om disse stillinger ligger inden for de 4 kategorier i arbejdsmarkedsbalancen.

Det foreslås videre, at jobcenteret under samtalen også skal vejlede personen om mulighederne for tilbud m.v. i beskæftigelsessystemet, f.eks. tilbud om virksomhedspraktik eller løntilskudsjob, som kan være alternative veje tilbage i job. Vejledningen vil skulle ske i relevant omfang ud fra personens behov.

Med forslaget får personen ret til en samtale, hvor personen får vejledning og hjælp til at afklare uddannelsesønsker og muligheder samt vejledning om tilbud m.v., som personen har mulighed for via beskæftigelsessystemet, f.eks. tilbud om virksomhedspraktik og løntilskudsjob.

Det foreslås videre, at samtalen kan træde i stedet for en jobsamtale i kontaktforløbet efter kapitel 7 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller en opfølgningsamtale i opfølgingsforløbet efter kapitel 6 i lov om sygedagpenge. For personer, som har et kontaktforløb/opfølgingsforløb, kan samtalen således medregnes i antallet af jobsamtaler/opfølgningsamtaler, som skal holdes i kontaktforløbet/opfølgingsforløbet.

Det foreslås endelig, at jobcenteret på baggrund af samtalen skal give oplysninger til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om personens ønske til uddannelse og en vurdering af, om

- uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og
- personen forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et job på almindelige vilkår efter uddannelsen.

Jobcenteret vil dermed skulle videregive oplysninger og en vurdering til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til brug for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om personen kan bevilges uddannelsesgodtgørelse i forbindelse med deltagelse i den uddannelse, som personen ønsker at deltage i.

For en beskrivelse af hjemlen til, at jobcenteret kan udveksle oplysningerne med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, henvises til bemærkningerne til § 18 b, stk. 4 og § 1, nr. 42.

Jobcenteret vil skulle videregive personens egne oplysninger om den uddannelse, som personen ønsker at deltage i, med uddannelsesgodtgørelse.

Jobcenteret vil desuden skulle oplyse, om jobcenteret vurderer, at uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for områder med behov for arbejdskraft, jf. beskrivelsen ovenfor om, hvad der forstås ved en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for områder med behov for arbejdskraft.

Jobcenteret vil endelig skulle oplyse, om det er jobcenterets vurdering, at personen må forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et job på almindelige vilkår efter uddannelsen. Jobcenterets vurdering heraf vil skulle ske på baggrund af samtalen med personen og kendskab til personens ledighedsforløb i øvrigt, f.eks. deltagelse i tidligere uddannelsesforløb i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen.

Med forslaget vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring således få en række nødvendige oplysninger og vurderinger fra jobcenteret, som kan bidrage til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om en personen kan tage en konkret erhvervskompetencegivende uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

3.2.3. Beskæftigelsesrettede ydelser ift. ordningen med uddannelsesgodtgørelse

3.2.3.1. Sygedagpenge

3.2.3.1.1. Gældende ret

Efter § 6, stk. 2, i lov om sygedagpenge, jf. lovbekendtgørelse nr. 1263 af 2. september 2022, som ændret ved § 2 i lov nr. 878 af 21. juni 2022 og § 2 i lov nr. 295 af 20. marts 2023, fastsætter beskæftigelsesministeren regler om bl.a. personer, der deltager i erhvervsmæssig uddannelse af begrænset omfang. Reglerne herom er fastsat i § 26 i bekendtgørelse nr. 1091 af 1. juni 2021 om opgørelse af beskæftigelseskrav og beregning af sygedagpenge m.v. som ændret ved bekendtgørelse nr. 1484 af 29. juni 2021. Der kan herefter, til personer, der er uarbejdsdygtige på grund af sygdom, ydes sygedagpenge uanset deltagelse i erhvervsmæssig uddannelse, når uddannelse og erhvervsarbejde før sygefraværet er foregået sideløbende. Der kan endvidere ydes sygedagpenge, hvis en erhvervsmæssig uddannelse påbegyndes under sygefraværet, når der højst er 6 timers undervisning pr. uge, når uddannelsen er forenelig med sygebehandlingen og ikke forhælder helbredelsen, og når uddannelsen ikke udskyder iværksættelse af erhvervsmæssig revalidering. Sker deltagelse i erhvervsmæssig uddannelse efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats kapitel 14 som led i kommunens

opfølgningsindsats, fastsættes det ugentlige timetal ud fra en konkret vurdering i den enkelte sag.

Efter § 7 i sygedagpengeloven er retten til sygedagpenge betinget af, at en person er uarbejdsdygtig på grund af egen sygdom. Afgørelsen af, om en person anses for uarbejdsdygtig, sker på grundlag af en samlet vurdering af sygdommen og dens indvirkning på den sygemeldtes arbejdsevne.

Efter § 27, stk. 1, nr. 6, i sygedagpengeloven træffer kommunen afgørelse om at forlænge sygedagpengeperioden for personer, der er omfattet af revurderingstidspunktet i § 24, når der er rejst sag om ret til erstatning efter lov om arbejdsskadesikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade.

Efter § 32, stk. 1, i sygedagpengeloven kan en lønmodtager opfylde beskæftigelseskravet for ret til sygedagpenge ved at være i beskæftigelse og have været det en vis periode og med et vist timetal inden sygdommen. Kravet kan f.eks. også opfyldes ved, at en person har ret til arbejdsløshedsdagpenge, eller ved at personen er elev i lønnet praktik.

Beskæftigelseskravet kan efter § 34 i sygedagpengeloven også være opfyldt ved, at en person pådrager sig en arbejdsskade omfattet af lov om arbejdsskadesikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade.

Efter § 42 i sygedagpengeloven kan selvstændige opfylde beskæftigelseskravet ved at have udøvet selvstændig virksomhed i en vis periode og omfang inden sygdommen.

Hvis der skal være ret til at få udbetalt sygedagpenge fra kommunen, skal sygdommen anmeldes til kommunen. Som udgangspunkt er det arbejdsgiveren, der skal anmelde for en lønmodtager og a-kassen for en ledig. En selvstændig anmelder selv sygefraværet. Reglerne herom er i sygedagpengelovens §§ 38, 40, 40 a og 43, der også fastsætter frister for, hvornår anmeldelsen skal ske, og at anmeldelse sker via Nemrefusion.

Hvis en lønmodtager ikke har en arbejdsgiver eller en a-kasse, der kan anmelde fraværet, sker anmodningen om sygedagpenge på en blanket, som udleveres af kommunen, jf. § 38, stk. 4, i sygedagpengeloven. Fristen er senest en uge efter første fraværsdag. Har lønmodtageren fået udbetalt sygedagpenge fra arbejdsgiveren i arbejdsgiverperioden eller fra a-kassen under de første 14 dages sygefravær, skal lønmodtageren anmode om sygedagpenge fra kommunen senest 3 uger efter at udbetalingen fra

arbejdsgiveren eller retten til arbejdsløshedsdagpenge er ophørt, jf. § 38, stk. 3. Hvis lønmodtagerens anmodning indgives senere end fastsat, har lønmodtageren først ret til sygedagpenge fra den dag, hvor anmodningen modtages, jf. § 38, stk. 6. Kommunen kan dog udbetale sygedagpenge for tiden før anmodningsdagen, når lønmodtageren på grund af hospitalsophold eller ophold i udlandet har været forhindret i at anmode rettidigt, eller når andre særlige undskyldende forhold har bevirket, at anmodning ikke er sket rettidigt jf. § 38, stk. 7. Anmodningsfristen kan ikke fraviges, når anmodningen er indgivet mere end 6 måneder efter sygdommens indtræden.

Beregningen af sygedagpenge sker som udgangspunkt ud fra den indkomst, en person har haft inden sygdommen. Reglerne herom er i sygedagpengelovens §§ 46, 47, 48 og 51. For lønmodtagere beregnes sygedagpengene således på grundlag af det ugentlige timetal under sygefraværet og den timefortjeneste, som lønmodtageren i gennemsnit har opnået i aktuelle ansættelsesforhold i de seneste 3 afsluttede kalendermåneder forud for første fraværsdag, jf. § 47.

Sygedagpenge til en ledig udbetales som udgangspunkt med den sats, som personen på første dag med ret til sygedagpenge kunne have modtaget pr. dag i arbejdsløshedsdagpenge, hvis den pågældende ikke havde været syg, jf. § 51.

Sygedagpenge til selvstændige erhvervsdrivende beregnes på grundlag af arbejdsfortjenesten ved den selvstændige virksomhed, jf. § 46.

For personer, der har pådraget sig en arbejdsskade omfattet af lov om arbejdsskadesikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade, men som ikke er fuldt beskæftiget ved erhvervsmæssigt arbejde, eller som normalt er uden erhvervsmæssig beskæftigelse, fastsættes den indtægt, sygedagpengene beregnes på grundlag af, efter et skøn, jf. § 48.

3.2.3.1.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

En sygedagpengemodtager, som påbegynder uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, vil ikke længere opfylde betingelserne for ret til sygedagpenge. Dels kan personen ikke længere antages at opfylde sygedagpengelovens betingelse om uarbejdsdygtighed, og dels følger det af dobbeltforsørgelsesprincippet, at der som udgangspunkt ikke er ret til to ydelser, som dækker samme forsørgelsesbehov og samme tidsrum. Det gælder også, hvis udbetalingen af sygedagpenge er forlænget efter

bestemmelsen om forlængelse af sygedagpengeperioden for personer, hvor der er rejst sag om ret til erstatning efter lov om arbejdsskadesikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade.

Personer under uddannelse, som bliver syge, vil som udgangspunkt ikke opfylde beskæftigelseskravet for ret til sygedagpenge, idet de ikke har den fornødne tilknytning til arbejdsmarkedet. Det gælder også, hvis de helt må opgive uddannelsen på grund af sygdom.

Med de foreslåede regler om uddannelsesgodtgørelse forudsættes det, at en person, der bliver syg under uddannelsesforløbet, som udgangspunkt kan modtage uddannelsesgodtgørelse under sygdomsforløbet, selvom den pågældende ikke kan deltage i uddannelsen i 6 måneder eller i mere end 30 dage 3 gange på grund af sygdom. Tilskadekomne mister derimod uddannelsesgodtgørelsen hvis vedkommende er syg i mere end 6 måneder eller 4. gang vedkommende er syg i mere end 30 dage.

For at sikre forsørgelsesgrundlaget for personer, der modtager uddannelsesgodtgørelse, og i overensstemmelse med, at der er et særligt beskæftigelseskrav for personer, der pådrager sig en arbejdsskade, foreslås det, at der indføres et nyt beskæftigelseskrav i sygedagpengeloven, således at en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. lov om arbejdsskadesikring, vil få ret til sygedagpenge fra kommunen fra personens første fraværsdag, efter at retten til uddannelsesgodtgørelse ophører. Det gælder også, hvis sygdommen ikke skyldes arbejdsskaden.

Det betyder, at en person, der har påbegyndt en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, men på grund af længerevarende sygdom afbryder uddannelsen, vil kunne opnå ret til sygedagpenge, hvis lovens øvrige betingelser er opfyldt, herunder betingelserne om uarbejdsdygtighed, ophold og beskatning her i landet m.v.

Det foreslås endvidere, at en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, skal anmode om sygedagpenge hos kommunen senest 3 uger efter sidste dag med ret til uddannelsesgodtgørelse på en blanket, som udleveres af kommunen.

Med forslaget vil det dermed være personen selv, der vil skulle sørge for at få den relevante blanket fra kommunen og herefter søge om at få sygedagpenge fra kommunen. Hvis personen indgiver sin anmodning senere end de fastsatte 3 uger efter sidste dag med ret til uddannelsesgodtgørelse, vil personen som udgangspunkt først have ret til sygedagpenge fra den dag, hvor anmodningen modtages, medmindre der er tale om undskyldelige forhold.

Det foreslås desuden, at beskæftigelsesministeren får hjemmel til at fastsætte regler om beregning af sygedagpenge til personer, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse.

Det er hensigten at anvende denne hjemmel til at fastsætte regler om, at personer, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, som udgangspunkt vil få ret til at få udbetalt sygedagpenge med den maksimale sygedagpengesats. Dog vil en person, der på det tidspunkt, hvor uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse bliver afbrudt, er elev i lønnet praktik, få beregnet sine sygedagpenge som elev i praktik, og ikke ud fra reglerne om sygedagpenge til personer med uddannelsesgodtgørelse.

Særligt i forhold til personer, der undervejs i deres uddannelse med uddannelsesgodtgørelse har perioder som elev i lønnet praktik, skal det bemærkes, at der ved sygdom undervejs i en praktik kan være ret til sygedagpenge fra kommunen. Det skyldes, at en elev i lønnet praktik har ret til sygedagpenge fra kommunen, dvs. sygedagpengelovens beskæftigelseskrav er opfyldt for en elev i lønnet praktik. Det betyder, at i sådanne tilfælde vil der kunne udbetales sygedagpenge, herunder som refusion til en arbejdsgiver, der udbetaler løn under sygdommen, selvom uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse ikke er afbrudt. Udbetaling af uddannelsesgodtgørelse for samme periode som sygedagpenge vil i denne situation ikke være dobbeltforsørgelse, forudsat at uddannelsesgodtgørelsen nedsættes i forhold til de udbetalte sygedagpenge eller tilskadekomnes løn, hvis tilskadekomne modtager løn under sygdom. Tilsvarende gælder for en person, der f.eks. opfylder beskæftigelseskravet for ret til sygedagpenge med et fritidsjob under uddannelsen.

3.2.3.2. Forholdet til barseldagpenge

Det følger af § 27, stk. 1, i barselsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1391 af 30. september 2022, at en lønmodtager kan opfylde beskæftigelseskravet for

ret til barselsdagpenge ved at være i beskæftigelse inden fraværet og have været det en vis periode og med et vist timetal. Kravet kan f.eks. også opfyldes ved, at en person har ret til arbejdsløshedsdagpenge eller ved at personen er elev i lønnet praktik.

Efter § 28 i barselsloven kan selvstændige opfylde beskæftigelseskravet ved at have udøvet selvstændig virksomhed i en vis periode og omfang inden fraværet.

Personer under uddannelse, som skal på barsel, vil som udgangspunkt ikke opfylde beskæftigelseskravet for ret til barselsdagpenge, idet de ikke har den fornødne tilknytning til arbejdsmarkedet.

Med de foreslåede regler om uddannelsesgodtgørelse vil uddannelsesgodtgørelsen fortsætte for en person, der er på barsel i en periode i løbet af uddannelsen.

Særligt i forhold til personer, der undervejs i deres uddannelse med uddannelsesgodtgørelse har perioder som elev i lønnet praktik, skal det bemærkes, at der ved barsel undervejs i en praktik kan være ret til barselsdagpenge. Det skyldes, at en elev i lønnet praktik har ret til barselsdagpenge, dvs. barselslovens beskæftigelseskrav er opfyldt for en elev i lønnet praktik. Det betyder, at i sådanne tilfælde vil der kunne udbetales barselsdagpenge, herunder som refusion til en arbejdsgiver, der udbetaler løn under barsel, selvom uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse ikke er afbrudt. Udbetaling af uddannelsesgodtgørelse for samme periode som barselsdagpenge vil i denne situation ikke være dobbeltforsørgelse, forudsat at uddannelsesydelser nedsættes i forhold til de udbetalte barselsdagpenge/løn. Tilsvarende gælder for en person, der f.eks. opfylder beskæftigelseskravet for ret til barselsdagpenge med et fritidsjob under uddannelsen.

Det skal endvidere bemærkes, at en person, der er aktuelt berettiget til arbejdsløshedsdagpenge, har ret til barselsdagpenge. Et dagpengeberettiget medlem af en a-kasse skal have meldt sig ledig i a-kassen og stillet sig til rådighed for arbejdsmarkedet forud for fraværet for at være berettiget til barselsdagpenge, jf. Ankestyrelsens principmeddelelse 17-16 om studerende, der skal tage orlov fra studiet, melde sig ledige i a-kassen og stille sig til rådighed for arbejdsmarkedet for at blive berettiget til barselsdagpenge.

3.2.3.3. Forholdet til arbejdsløshedsdagpenge

Det følger af § 62 a i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 234 af 10. februar 2022, at dagpenge ikke må udbetales til et medlem, som deltager i uddannelse.

Et medlem kan dog bevare dagpengeretten ved deltagelse i uddannelse, hvis undervisningens varighed er under 20 timer om ugen, og uddannelsen ikke er godkendt som støtteberettigende efter lov om statens uddannelsesstøtte, i det omfang den udbydes som heltidsuddannelse.

Dagpengeretten kan ligeledes bevares ved deltagelse i enkeltfagsundervisning på gymnasialt niveau under 20 timer om ugen og i undervisning svarende til folkeskolens 8.-10. klassetrin. Dagpengeretten bevares endvidere under deltagelse i jobrettet uddannelse efter kapitel 9 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Der kan ikke udbetales dagpenge for timer, hvor medlemmet modtager godtgørelse efter lov om godtgørelse og tilskud til befordring ved deltagelse i erhvervsrettet voksen- og efteruddannelse eller støtte efter lov om statens voksenuddannelsesstøtte.

Det betyder, at der ikke vil kunne udbetales arbejdsløshedsdagpenge til en person, der deltager i heltidsuddannelse og uddannelse i øvrigt, der er godkendt som støtteberettigende efter lov om statens uddannelsesstøtte, i det omfang den udbydes som heltidsuddannelse.

Det følger videre af § 55, stk. 1, i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., at et medlem, der har opnået ret til dagpenge, kan modtage dagpenge i sammenlagt 2 år inden for en periode på 3 år. Der opnås ret til påbegyndelse af en ny periode, hvis personen dokumenterer på ny at have haft beskæftigelse i 1.924 timer optjent over 3 år.

Det følger af § 55, stk. 4, at forbruget af dagpenge m.v. opgøres i timer. Ved forbruget af perioden medregnes bl.a.

1. Perioder, som ikke er omfattet af kapitel 9 og 11-14 lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, hvor et ledigt medlem får udbetalt ydelser under uddannelse efter regler fastsat af beskæftigelsesministeren.
2. Perioder med ydelser, der træder i stedet for dagpenge.

Det bemærkes, at bestemmelserne blev indsat i loven i forbindelse med VEU-reformen i 2000, hvor det blev overladt til direktøren for

arbejdsløshedsforsikringen (nu beskæftigelsesministeren) at fastsætte de nærmere regler om, hvilke uddannelsesperioder der skal medregnes i forbruget. Hjemlerne er i dag ikke udnyttede, og har derfor ingen indholdsmæssig betydning. Perioder, hvor der udbetales uddannelsesgodtgørelse, vil ikke skulle sidestilles med perioderne i nr. 1 og 2.

Det betyder, at perioder med uddannelsesgodtgørelse ikke vil forbruge af dagpengeperioden, Det betyder videre, at dagpengeperioden ikke vil kunne forlænges med perioder med uddannelsesgodtgørelse, hvilket vil kunne betyde, at dagpengeperioden vil være udløbet på det tidspunkt, hvor uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse efter forslagens § 18 b, stk. 2, er afsluttet.

Efter endt uddannelse vil personen derimod kunne (gen)optages i en a-kasse på dimittendvilkår. Det følger af § 54 i loven, at en person, der har gennemført en erhvervsmæssig uddannelse af mindst 18 måneders varighed og som anmoder om at blive medlem af en a-kasse, har ret til dagpenge på dimittendvilkår. Dagpengeperioden er 2 år, og dagpengene ydes med en fast sats på 82 pct. af højeste dagpengesats til forsørgere og med 71,5 pct. af højeste dagpengesats til ikke-forsørgere, svarende til henholdsvis 16.177 kr. og 14.106 kr. pr. måned til et fuldtidsforsikret medlem. Dette svarer til, hvad der gælder, når et ledigt medlem deltager i andre ordinære uddannelser på SU.

Det følger endvidere af § 63 i lov om arbejdsløshedsforsikring m.v., at dagpenge ikke må udbetales, hvis ledigheden skyldes, at medlemmet uden fyldestgørende grund ophører i tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats eller kapitel 5 i lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v.

Beskæftigelsesministeren kan efter loven § 63, stk. 5 efter forhandling med Beskæftigelsesrådet fastsætte nærmere regler om selvforskyldt ledighed og fyldestgørende grunde. Sådanne regler er fastsat i bekendtgørelse nr. 1699 af 19. august 2021 om selvforskyldt ledighed, hvor der bl.a. er fastsat en række gyldige grunde til at afslå eller ophøre i et tilbud.

Det følger af bekendtgørelsens § 22, at det er en gyldig grund til, at ophøre i et tilbud for at begynde på en uddannelse af mindst 1 års varighed.

Ved selvforskyldt ledighed pålægges medlemmet en karantæne på 3 uger. Er medlemmet inden for de seneste 12 måneder forud for den selvforskyldte

ledighed blevet selvforskyldt ledig, bortfalder retten til dagpenge. Dagpengeretten er bortfaldet, indtil medlemmet som fuldtidsforsikret har fået indberettet 300 løntimer i en periode, der dækker 3 måneder, ved månedsindberetninger eller 276 løntimer.

Det betyder, at en person, der uden forudgående aftale med jobcenteret afbryder et tilbud efter lov om en aktiv arbejdsmarkedsindsats for at påbegynde uddannelse under 1 års varighed med uddannelsesgodtgørelse, vil blive anset for selvforskyldt ledig og dermed pålægges en sanktion.

Sanktionen vil ikke kunne effektueres i uddannelsesgodtgørelsen, men vil kunne få betydning, hvis medlemmet igen søger om dagpenge mindre et år efter påbegyndelsen af uddannelse med uddannelsesgodtgørelsen.

3.2.3.4. Forholdet til ydelser efter lov om aktiv socialpolitik

Efter den gældende § 2 i lov om aktiv socialpolitik har enhver mand og kvinde i forhold til det offentlige ansvar for at forsørge sig selv, sin ægtefælle og sine børn under 18 år. Den gensidige forsørgelsespligt mellem ægtefæller ophører ved separation eller skilsmisse.

Efter § 11, stk. 1 og 2, i lov om aktiv socialpolitik yder kommunen hjælp i form af selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp eller kontanthjælp.

Det er en betingelse for at få hjælpen, at ansøgeren har været ude for ændringer i sine forhold, f.eks. i form af sygdom, arbejdsløshed eller samlivsophør, at ændringerne bevirker, at ansøgeren ikke har mulighed for at skaffe det nødvendige til sin egen eller familiens forsørgelse, og at behovet ikke kan dækkes gennem andre ydelser.

Efter lovens § 11, stk. 3, er det endvidere en betingelse for at modtage uddannelses- eller kontanthjælp, at personen lovligt har opholdt sig her i riget i sammenlagt 9 år inden for de seneste 10 år. Retten til uddannelseshjælp eller kontanthjælp er efter lovens § 11, stk. 8, tillige betinget af, at personen har haft ordinær beskæftigelse her i riget i en periode, som sammenlagt svarer til fuldtidsbeskæftigelse i 2 år og 6 måneder inden for de seneste 10 år.

Efter § 12 i lov om aktiv socialpolitik kan der som hovedregel ikke ydes hjælp til personer under uddannelse, medmindre personen deltager i uddannelse som tilbud efter kapitel 14 i lov om en aktiv

beskæftigelsesindsats eller tilbud i medfør af selvforsørgelses- og hjemrejseprogrammet eller introduktionsprogrammet efter integrationslovens § 23 a, stk. 6.

Beskæftigelsesministeren kan herudover fastsætte regler om, at der i særlige tilfælde kan ydes hjælp til personer under uddannelse.

Efter lovens § 14, stk. 4, ser kommunen bort fra erstatning for tab af erhvervsevne, der udbetales som følge af personskade efter

1. lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser,
2. lov om erstatningsansvar,
3. lov om arbejdsskadesikring eller
4. lov om erstatning og godtgørelse til tidligere udsendte soldater og andre statsansatte med sent diagnosticeret posttraumatisk belastningsreaktion.

Har ansøgeren og ægtefællen indtægter, trækkes disse fra i hjælpen, jf. § 30, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, medmindre indtægterne er særskilt undtaget, jf. lovens §§ 31-33. Der foretages dog ikke fradrag i hjælpen for de erstatninger for tab af erhvervsevne, der omtales i § 14, stk. 4, i lov om aktiv socialpolitik, godtgørelse for varigt mén og godtgørelse for ikke-økonomisk skade samt indtægter, der hidrører herfra.

Efter § 26, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik får ægtepar, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelses- eller kontanthjælp, hjælpen beregnet som summen af de beløb, som hver af ægtefællerne er berettiget til efter lovens §§ 22-25.

Er en person, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, gift eller samlevende med en person, der modtager uddannelseshjælp eller kontanthjælp, nedsættes uddannelseshjælpen eller kontanthjælpen, således at de to forsørgelsesydelse sammenlagt svarer til uddannelseshjælpen eller kontanthjælpen, dog således at begge mindst modtager det beløb, de hver ville have modtaget i selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse og danskbonus, hvis selvforsørgelses- og hjemrejseydelsesmodtageren eller overgangsydelsesmodtageren er berettiget til danskbonussen, jf. § 22, stk. 2 og 4, i lov om aktiv socialpolitik. Dette fremgår af § 26, stk. 2.

Det fremgår af § 26, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik, at når kun en af ægtefællerne er berettiget til hjælp efter § 11 og den anden ægtefælle modtager en offentlig forsørgelsesydelse, tilskud til pasning af egne børn

efter § 86 i dagtilbudsloven eller deltager i en integrationsgrunduddannelse, beregnes der ikke hjælp til den ægtefælle, der modtager en offentlig forsørgelsesydelse, det nævnte tilskud eller deltager i en integrationsgrunduddannelse. Det fremgår videre af § 30, stk. 1, at når ansøgeren og ægtefællen har indtægter, trækkes disse fra i hjælpen, jf. dog §§ 31-33. Det fremgår af bestemmelsens stk. 2., at når hjælpen til en gift person beregnes efter § 26, stk. 3, trækker kommunen kun den del af den anden ægtefælles indtægt fra, som overstiger kontanthjælpssatsen for en person, der er fyldt 30 år (beløbet i henholdsvis § 25, stk. 2, nr. 1 eller 2, i lov om aktiv socialpolitik), afhængigt af, om den pågældende har forsørgelsespligt over for børn eller ikke.

Det følger af § 68, stk. 1, og § 69 j, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at personer, der er visiteret til et jobafklaringsforløb efter kapitel 18 eller et ressourceforløb efter kapitel 19 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, modtager ressourceforløbsydelse. Personen har ret til ressourceforløbsydelse uden hensyn til egen formue og en eventuel ægtefælles indtægts- og formueforhold.

Hvis personen får udbetalt løn fra arbejdsgiveren under sygdommen ved overgangen til jobafklaringsforløbet, vil arbejdsgiveren have ret til refusion efter § 69 t i lov om aktiv socialpolitik.

Det følger af § 69, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at det er en betingelse for at modtage ressourceforløbsydelse efter § 68, at personen ikke har et rimeligt tilbud om arbejde, og at personen aktivt deltager i det individuelt tilrettelagte ressourceforløb.

Det følger af § 69 k, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at det er en betingelse for at modtage ressourceforløbsydelse under et jobafklaringsforløb efter § 69 j, at personen deltager aktivt i jobafklaringsforløbet, genoptager sit arbejde delvis, når det er muligt, tager imod rimelige tilbud om arbejde og møder til samtaler i jobcenteret.

Personer, hvis arbejdsevne er begrænset af fysiske, psykiske eller sociale årsager, kan få tilbud om revalidering, hvor målet er hel eller delvis selvforsørgelse på arbejdsmarkedet. Det følger af § 70, stk. 1 i lov om aktiv social politik, at personer, der er visiteret efter kapitel 21 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, kan modtage hjælp i form af revalideringsydelse. Det er en betingelse for at modtage revalideringsydelse, at revalideringen sker i overensstemmelse med de tilbud, som er afgivet, og som fremgår af Min

Plan på Jobnet eller en helhedsorienteret plan, jf. §§ 41 og 46 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Det fremgår af § 71 i lov om aktiv socialpolitik, at revalideringsydelsens størrelse bl.a. afhænger af

- personens alder,
- for personer under 25 år uden børn – om pågældende selv er ude- eller hjemmeboende,
- forsørgelsespligt over for børn, herunder om barnet er ude- eller hjemmeboende, og
- eventuelle indtægter af et vist niveau i de 6 kalendermåneder, der ligger forud for den måned, hvor beslutningen om revalidering blev truffet.

Revalideringsydelsen udgør et månedligt beløb mellem 3.715 kr. og 19.741 kr. i 2023 alt efter ovenstående parametre, herunder personens alder, eventuelle tidligere beskæftigelse mv. En revalidend modtager hjælp uden hensyn til ægtefællens indtægts- eller formueforhold.

For revalidender, der modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse efter § 22 i lov om aktiv social politik, erstatter denne ydelse revalideringsydelsen efter § 71, stk. 5.

Det fremgår af §§ 74 og 74 a, at en person, der er visiteret til fleksjob og som er ledig, kan modtage ledighedsydelse, hvis pågældende efter § 74 b i øvrigt opfylder betingelserne for hjælp, herunder står til rådighed, jf. § 75.

Når tilskadekomne påbegynder uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. lovens § 18 b, vil pågældende ikke længere opfylde betingelserne for hjælp efter §§ 11 og 22-25 i lov om aktiv socialpolitik. Årsagen hertil er, at det er en betingelse for at få hjælp efter §§ 11 og 22-25 i lov om aktiv socialpolitik, at behovet ikke kan dækkes gennem andre ydelser. Derudover kan der som hovedregel ikke ydes hjælp til personer under uddannelse, jf. § 12 i lov om aktiv socialpolitik.

Det vil ligeledes være tilfældet for tilskadekomne, der modtager ressourceforløbsydelse under ressourceforløb, ressourceforløbsydelse under jobafklaring eller ledighedsydelse, at de ikke længere vil opfylde betingelserne for at modtage ydelse efter §§ 69, 69 k og 75, i lov om aktiv socialpolitik, når de påbegynder uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

I det omfang en person ikke gennemfører uddannelsen, vil der skulle ske revisitering til ressourceforløb, hvis der stadig er behov for dette. I forhold til jobafklaringsforløb skal pågældende opfylde betingelserne for dette på ny. I forhold til ledighedsydelse vil personen som udgangspunkt fortsat blive anset for at være visiteret til fleksjobordningen.

Det samme gælder for tilskadekomne, der modtager revalideringsydelse. Disse vil ikke opfylde betingelserne for at modtage ydelser efter § 71 i lov om aktiv social politik, når de påbegynder uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, da det er en betingelse for at modtage revalideringsydelse, at revalideringen sker i overensstemmelse med de tilbud, som er afgivet, og som fremgår af Min Plan på Jobnet mv. Dette betyder også, at hvis en person overgår fra at modtage revalideringsydelse til at modtage uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, vil revalideringsforløbet blive betragtet som afsluttet således, at personen vil skulle genvisiteres efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats kapitel 21 for igen at kunne modtage revalideringsydelse.

Det bemærkes i den forbindelse, at for så vidt angår nytilkomne udlændinge, der er omfattet af integrationsloven, som ikke gennemfører uddannelsen, og som ansøger om selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, skal kommunalbestyrelsen foretage opfølgning på udlændingens kontrakt, og ud fra en vurdering af udlændingens situation og behov give udlændingen tilbud som led i programmet, jf. integrationslovens § 27 b.

Tilskadekomne vil være berettiget til hjælp efter §§ 22-25, § 69 og § 69 j, i lov om aktiv socialpolitik, indtil det tidspunkt, hvor pågældende påbegynder en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, såfremt tilskadekomne i øvrigt opfylder betingelserne for at modtage hjælpen.

Efter § 14, stk. 4, nr. 3 og § 33, stk. 2, jf. § 14, stk. 4, nr. 3, i lov om aktiv socialpolitik, skal kommunen se bort fra erstatning for tab af erhvervsevne i form af formue og indtægter, der udbetales som følge af personskade efter lov om arbejdsskadesikring.

Eftersom uddannelsesgodtgørelsen ikke udgør erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a i lov om arbejdsskadesikring, foreslås det at indsætte et nyt nr. i § 33 i lov om aktiv socialpolitik, hvorefter kommunen skal se bort fra uddannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring

udbetalt til ansøgerens ægtefælle ved udmåling af hjælp i kontanthjælpssystemet efter §§ 22-25 i lov om aktiv socialpolitik.

Det betyder, at har en kontanthjælpsansøgers ægtefælle indtægter i form af uddannelsesgodtgørelse, jf. lovens § 18 d, trækkes uddannelsesgodtgørelsen ikke fra i den hjælp, der beregnes til kontanthjælpsansøgeren efter reglerne om beregning af hjælp til gifte, hvor den anden ægtefælle modtager en offentlig forsørgelsesydelse som f.eks. uddannelsesgodtgørelse, jf. § 26, stk. 3, og § 30, stk. 1 og 2, i lov om aktiv socialpolitik.

3.2.3.5. Forholdet til tabt arbejdsfortjeneste

3.2.3.5.1. Gældende ret

En ansat, som udsættes for en skade på sit arbejde, kan være berettiget til erstatning efter både arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven. Forskellen mellem de ydelser, som skadelidte er berettiget til efter arbejdsskadesikringsloven og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven, kaldes differencekrav. Efter arbejdsskadesikringsloven har arbejdsgiver et objektivt ansvar for skader sket i forbindelse med arbejdet, mens erstatning efter erstatningsansvarsloven er afhængig af, at der er en ansvarlig skadevolder.

Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste ydes, indtil skadelidte kan begynde at arbejde igen, jf. erstatningsansvarslovens § 2, stk. 1, 1. pkt. Må det antages, at skadelidte vil lide et erhvervsevnetab på 15 pct. eller derover, ydes erstatning indtil det tidspunkt, hvor det er muligt midlertidigt eller endeligt at skønne over skadelidtes fremtidige erhvervsevne, jf. § 2, stk. 1, 2. pkt. Den gældende bestemmelse i § 2, stk. 1, 2. pkt., blev indsat ved lov nr. 610 af 4. juni 2011 og er gældende for skader, der er indtrådt den 16. juni 2011 eller senere.

For det økonomiske individuelle tab af arbejdsfortjeneste gives der fuld erstatning. Ved beregningen heraf går man ud fra den indtægt, skadelidte måtte antages at ville have haft i den pågældende periode, hvor der ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

I erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste fradrages efter § 2, stk. 2, løn under sygdom, dagpenge fra arbejdsgiver eller kommunalbestyrelsen, erstatning i henhold til en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab efter lov om arbejdsskadesikring, i det omfang denne erstatning dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt

arbejdsfortjeneste, og forsikringsydelser, der har karakter af en virkelig skadeserstatning, samt lignende ydelser til den skadelidte.

Hvad der nærmere skal forstås ved ”lignende ydelser” er ikke angivet i forarbejderne til bestemmelsen. Der er alene enkelte domme, der forholder sig til, hvad ”lignende ydelser” ikke er. Højesteret har i dom af 20. december 2013 (offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2014, side 933 H) fastslået, at forsikringsydelser ikke er lignende ydelser, mens Østre Landsret i dom af 13. oktober 2017 (offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2018, side 632 Ø) har fastslået, at tjenestemandspension ikke er det.

3.2.3.5.2. Beskæftigelsesministeriets og Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning.

Som følge af forslaget om at indføre en ny ordning i arbejdsskadesystemet, der giver tilskadekomne mulighed for at tage en uddannelse med en særlig uddannelsesgodtgørelse svarende til 83 pct. af deres hidtidige løn, dog minimum 110 pct. af den maksimale dagpengesats, jf. lovforslagets § 1, nr. 17 foreslås det, at det skal være muligt at få differencekrav på tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven, i det omfang uddannelsesgodtgørelsen dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Formålet hermed er sikre, at skadelidte ikke stilles ringere ved at tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse end ved ikke at gøre det.

Det foreslås på denne baggrund, at uddannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring skal fradrages i tabt arbejdsfortjeneste, i det omfang uddannelsesgodtgørelsen dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Uddannelsesgodtgørelsen vil således ikke bringe retten til tabt arbejdsfortjeneste til ophør. Derimod vil uddannelsesgodtgørelse skulle fradrages i erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste. Det er forventningen, at muligheden for differencekrav på tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven vil understøtte tilskadekomnes incitament til at tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

Med hensyn til, hvad der erstattes og fradrages i medfør af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 2, er der ikke tilsigtet nogen ændring i gældende retspraksis, bortset fra at det nu bestemmes, at uddannelsesgodtgørelse skal fradrages i tabt arbejdsfortjeneste.

Der er med lovforslaget i øvrigt lagt op til, at den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskabs mulighed for at få godtgjort erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, som de har udbetalt som følge af arbejdsskadesagen, fra arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, udvides. Det sker via en ændring i arbejdsskadesikringslovens § 29, stk. 2, der indebærer, at erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter § 2 i erstatningsansvarsloven anses for erstatning af samme art som erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringslovens §§ 17 og 17 a, herunder midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne, og som uddannelsesgodtgørelse efter forslaget til § 18 d i arbejdsskadesikringsloven.

Forslaget til ændringen af arbejdsskadesikringslovens § 29, stk. 2, vil bl.a. medføre, at den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab vil kunne få godtgjort udbetalt tabt arbejdsfortjeneste i tilfælde, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse med tilbagevirkende kraft for samme periode, hvor tilskadekomne har modtaget tabt arbejdsfortjeneste. Den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskabs krav på godtgørelse omfatter erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes, og kan ikke overstige det beløb, som arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som følge af arbejdsskaden har tilkendt den tilskadekomne. Det betyder, at det alene vil være muligt at få godtgjort erstatning for tabt arbejdsfortjeneste af erstatnings- og godtgørelsesbeløb, herunder uddannelsesgodtgørelse fra arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der endnu ikke er udbetalt til tilskadekomne. Det er en forudsætning, at skadevolderen, dennes ansvarsforsikringsselskab, herunder bl.a. Erstatningsnævnet, jf. § 11 i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, underretter (denuntierer) arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når der er udbetalt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, eller når der er pligt til at udbetale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til tilskadekomne eller efterladte.

Der henvises til bemærkningerne til lovforslagets § 7, nr. 1.

3.3. Mulighed for selvforsikrede arbejdsgivere ved arbejdsulykker til at afholde udgifter til indsatser, der understøtter tilskadekomnes mulighed for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdsmarkedet

3.3.1. Gældende ret

Ifølge arbejdsskadesikringsloven har offentlige myndigheder (staten, folkekirken, regionerne og kommunerne) ikke pligt til at tegne forsikring i et privat forsikringsselskab mod følgerne af arbejdsulykker. Det betyder, at de nævnte institutioner kan vælge at være selvforsikrede og selv afholde udgifterne ved arbejdsulykker. For så vidt angår statslige myndigheder og institutioner, er det ved tjenestebefaling (Socialministeriets cirkulæreskrivelse af 20. november 1996) besluttet, at disse skal være selvforsikrede.

I det omfang de selvforsikrede offentlige arbejdsgivere har udnyttet muligheden for ikke at tegne arbejdsulykkesforsikring i et privat forsikringsselskab, indtræder de i alle forsikringsselskabets rettigheder og pligter efter arbejdsskadesikringsloven. Det betyder bl.a., at de selvforsikrede arbejdsgivere selv bærer den fulde økonomiske risiko ved arbejdsulykker og skal betale de erstatninger mv. til tilskadekomne og efterladte, som følger af loven, herunder udgifter til sygebehandling eller optræning under sagens behandling, hvis det er nødvendigt for at opnå bedst mulig helbredelse, når udgifterne ikke kan afholdes efter sundhedsloven eller som led i behandlingen på offentligt sygehus. Selvforsikrede, offentlige arbejdsgivere har dog ikke anledning til at betale for andre udgifter til tilskadekomne i anledning af arbejdsulykken end det, som følger af arbejdsskadesikringsloven, medmindre der er bevillingsmæssig hjemmel hertil i anden lov, eller det følger af kommunalfuldmagten.

I modsætning til de selvforsikrede, offentlige arbejdsgivere, er der ikke et krav om, at private forsikringsselskaber skal have lovhjemmel for at kunne tilbyde tilskadekomne med en arbejdsskade indsatser og behandlinger, som ligger ud over arbejdsskadesikringsloven. Flere private forsikringsselskaber tilbyder derfor i dag en såkaldt aktiv skadesbehandling ud over det, de er forpligtede til efter loven. Det kan for eksempel være lindrende behandling i form af smertebehandling, psykologbehandling, forløb ved privat aktør m.v., som forsikringsselskaberne betaler for at hjælpe tilskadekomne med at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet ud fra en vurdering af, at udgifterne til denne indsats i nogle tilfælde kan begrænse de betydeligt højere udgifter til erstatninger for tab af erhvervsevne.

Aktiv skadesbehandling består af tilpassede tilbud til den enkelte tilskadekomne, når forsikringsselskaberne vurderer, at der er et potentiale for, at tilskadekomne med en særlig indsats kan bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet. Indsatsen er individuelt tilrettelagt og sættes typisk i gang tidligt. Det bygger på det grundlag, at det, der kan hjælpe den ene tilskadekomne tilbage på arbejdsmarkedet, ikke nødvendigvis hjælper en anden tilbage på arbejdsmarkedet.

3.3.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Partierne bag arbejdsskadeaftalen ønsker også at give offentlige ansatte, som kommer ud for en ulykke på arbejde, større muligheder for i konkrete tilfælde at få adgang til behandling eller indsatser fra de selvforsikrede arbejdsgivere, som ligger ud over det, som de selvforsikrede arbejdsgivere er forpligtede til efter arbejdsskadesikringsloven. Partierne er enige om, at de selvforsikrede arbejdsgivere kan benytte denne adgang til at afholde udgifter hertil, når de vurderer, at behandlingen eller indsatsen vil understøtte, at tilskadekomne efter arbejdsulykken bevarer tilknytningen til arbejdspladsen eller i øvrigt til arbejdsmarkedet generelt.

Det foreslås på denne baggrund, at der indføres en bestemmelse i arbejdsskadesikringsloven, hvorefter den selvforsikrede arbejdsgiver ved arbejdsulykker kan afholde udgifter til konkrete indsatser, der understøtter tilskadekomnes mulighed for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdsmarkedet, når udgifterne ikke kan afholdes efter arbejdsskadesikringslovens § 15, sundhedsloven eller som led i behandlingen på offentligt sygehus. De enkelte selvforsikrede arbejdsgivers beslutning om at afholde disse udgifter vil således ligge ud over arbejdsskadesikringsloven og omfattes ikke af loven, herunder lovens klagebestemmelser mv.

Forslagets formål er i størst mulig udstrækning at skabe mulighed for, at selvforsikrede arbejdsgivere kan afholde udgifter til konkrete indsatser, der understøtter tilskadekomnes fortsatte arbejdsmarkedstilknytning i tilfælde, hvor udgifterne ikke kan afholdes inden for arbejdsskadesikringsloven eller sundhedslovgivningen. Forslaget er inspireret af de muligheder, som nogle private forsikringsselskaber tilbyder privatansatte efter en arbejdsulykke i dag, uden at være forpligtede til det efter arbejdsskadesikringsloven. Det er hensigten, at mulighederne i den foreslåede bestemmelse benyttes i tilfælde, hvor de selvforsikrede arbejdsgivere vurderer, at tilskadekomnes muligheder for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdspladsen

eller arbejdsmarkedet generelt er udfordret, at der er klare indikationer på, at indsatsen vil forbedre tilskadekomnes muligheder for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdspladsen eller arbejdsmarkedet generelt, samt at det derfor samlet må forventes, at indsatsen i den konkrete sag vil medvirke til at reducere udgifterne til erstatning eller godtgørelse mv. efter arbejdsskadesikringsloven. Det er således de enkelte selvforsikrede arbejdsgivere, som beslutter, om de vil benytte sig af den adgang, som forslaget giver, til at afholde udgifter ud over det, som de er forpligtede til efter loven. I det omfang de selvforsikrede arbejdsgivere er offentlige myndigheder, finder de almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger anvendelse ved myndighedernes stillingtagen til anvendelse af bestemmelsen i de enkelte tilfælde.

Adgangen for selvforsikrede arbejdsgivere til at benytte ordningen er uafhængig af, hvordan den enkelte selvforsikrede arbejdsgiver har valgt at administrere ordningen.

3.4. Ny og forenklet årslønsberegning

3.5.1. Gældende ret

Erstatning for tab af erhvervsevne blev indført i 1978 i arbejdsskadeforsikringsloven som ny erstatningsart i stedet for den tidligere invaliditetserstatning, der var fastsat i ulykkesforsikringsloven. I 1984 blev erstatning for tab af erhvervsevne også indført som ny erstatningsart i lov om erstatningsansvar. Vurderingen af tabet af erhvervsevne er efter en ændring af erstatningsansvarsloven med virkning for skader fra 1. juli 2002 i dag den samme efter de to lovgivninger.

Erhvervsevnetabsbegrebet er beskrevet i betænkning nr. 792/1977 vedrørende arbejdsskadeforsikring for så vidt angår arbejdsskadeforsikringsloven og i betænkning nr. 976/1983 om udmåling af erstatning ved personskade og tab af forsørger for så vidt angår erstatningsansvarsloven (Betænkning III afgivet af Justitsministeriets erstatningslovsudvalg).

Efter arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 1, har tilskadekomne ret til erstatning for tab af erhvervsevne, når arbejdsskaden har nedsat tilskadekomnes evne til at skaffe sig ved arbejde. Der ydes ikke erstatning, hvis tabet af erhvervsevne er mindre end 15 pct.

Ved bedømmelsen af tab af erhvervsevne tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning, jf. arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 2.

Erhvervsevnetabsbegrebet er efter begge lovgivninger efterfølgende udviklet og fortolket i administrativ praksis og i retspraksis.

Erstatning for tab af erhvervsevne beregnes efter gældende regler i arbejdsskadesikringsloven på baggrund af et fastsat erhvervsevnetab i procent og en fastsat årsløn. Ved fuldstændigt tab af erhvervsevne udgør den løbende erstatning årligt 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf, jf. gældende § 17, stk. 6.

Erhvervsevnetabet i procent fastsættes på baggrund af en sammenligning mellem tilskadekomnes potentielle erhvervsevne på afgørelsestidspunktet, hvis arbejdsskaden ikke var indtruffet, og tilskadekomnes resterhvervsevne på afgørelsestidspunktet med arbejdsskaden.

Vurderingen af tilskadekomnes potentielle erhvervsevne på afgørelsestidspunktet, hvis skaden ikke var indtrådt, baseres på en konkret og individuel skønsmæssig vurdering, hvor der blandt andet kan tages hensyn til forhold, der er eller kunne være indtruffet efter arbejdsskaden, herunder til tilskadekomnes muligheder for advancement eller andre ændringer i tilskadekomnes ansættelsesforhold. Efter gældende praksis er det således ikke tilskadekomnes indtægt på skadestidspunktet, der automatisk skal lægges til grund, som tilskadekomnes potentielle erhvervsevne på afgørelsestidspunktet.

Efter praksis fastsættes tilskadekomnes potentielle erhvervsevne uden arbejdsskaden på afgørelsestidspunktet dog i mange sager på baggrund af en opregulering af tilskadekomnes indtægt på skadestidspunktet til afgørelsestidspunktet, uden at der tages hensyn til mulige ændringer af tilskadekomnes erhvervsevne, hvis skaden ikke var indtruffet. Det er for eksempel tilfældet for tilskadekomne, der har været i stabil beskæftigelse og har været beskæftiget til samme løn i længere tid.

Vurderingen af tilskadekomnes resterhvervsevne efter arbejdsskaden baseres efter praksis enten på tilskadekomnes faktiske indtægt på afgørelsestidspunktet eller – når pågældende ikke har en erhvervsindtægt, der kan lægges til grund – på baggrund af en konkret og individuel skønsmæssig vurdering af, hvad tilskadekomne kunne eller burde kunne tjene på det ordinære arbejdsmarked.

Det fremgår af forarbejderne til lov om arbejdsskadeforsikring fra 1978, at det med den foreslåede nedre grænse på 15 procent ikke var hensigten at udelukke i øvrigt berettigede skadelidte fra erstatning, men at sikre administrationen adgang til at afvise dyberegående behandling af udokumenterbare bagatelkrav. Det betyder, at hvis et indtægtstab som følge af en arbejdsskade er lidt mindre end 15 procent, kan tilskadekomne i visse tilfælde alligevel tilkendes erstatning for tab af erhvervsevne på 15 procent.

Når tabet af erhvervsevne er fastsat i en erhvervsevnetabsprocent, skal erstatningen for tabet af erhvervsevne beregnes. Efter § 17, stk. 6, udgør den

årlige løbende erstatning 83 pct. af tilskadekomnes årsløn ved fuldstændigt tab af erhvervsevne og ved en mindre nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig andel af tilskadekomnes årsløn på skadestidspunktet. Årslønnen fastsættes efter reglerne i § 24. Den fastsatte årsløn anvendes tillige til at beregne erstatningen til efterladte.

Årslønnen udgør som hovedregel tilskadekomnes samlede arbejdsfortjeneste i året forud for arbejdsskadens indtræden. Årslønnen fastsættes med udgangspunkt i oplysningerne i indkomstregisteret og andre oplysninger fra skatteforvaltningen, jf. lovens § 24, stk. 1. Årslønnen er udtryk for tilskadekomnes arbejdsevne på skadestidspunktet.

Året forud for arbejdsskadens indtræden er de seneste 12 kalendermåneder forud for arbejdsskadens indtræden (indtægtsår). Det er ikke forudgående kalenderår.

Alle lønandele indgår i årslønnen (totalindkomstprincippet). Det drejer sig blandt andet om indtægter fra alle arbejdsgivere, herunder indtægt fra bibeskæftigelse, inkl. arbejdsmarkedsbidrag, overskud fra selvstændig virksomhed, feriepenge fra optjeningsåret, pensionsbidrag fra både arbejdsgiver og arbejdstager, atp-bidrag, værdien af kost og logi hos arbejdsgiveren og værdien af andre naturlydelser. Indtægter, der kommer fra ikke-beskattet arbejde (sort arbejde), og som kan dokumenteres, indgår også i årslønnen efter en langvarig praksis.

Arbejdsfri indtægter som renter, private pensioner, aktieudbytte, indtægter ved udlejning af ejendomme og lignende indgår ikke i årslønnen. Arten og størrelsen af sociale ydelser m.v. indgår heller ikke i årslønnen.

Årslønnen fastsættes efter § 24, stk. 2, efter et skøn, når særlige indtægtsforhold eller ansættelsesforhold gør sig gældende. Det kan for eksempel være, når tilskadekomne på grund af en erhvervssygdom ikke har været beskæftiget til samme løn i hele det foregående år, eller når tilskadekomne har været ude af erhverv i en kortere eller længere periode før datoen for sygdommens anmeldelse, eller når årslønnen fastsat efter hovedreglen i § 24, stk. 1, ikke giver et retvisende billede af tilskadekomnes indtægt på skadestidspunktet. Efter praksis fastsættes årslønnen med udgangspunkt i tilskadekomnes værdi på arbejdsmarkedet på skadestidspunktet svarende til en fuldtidsstilling, uanset hvordan tilskadekomne aktuelt udnytter sin arbejdsevne på arbejdsmarkedet på skadestidspunktet.

Uanset om årslønnen fastsættes efter lovens hovedregel eller fastsættes skønsmæssigt, er der i praksis tale om en omfattende administration med henblik på at fastsætte årslønnen så retvisende som muligt i forhold til tilskadekomnes arbejdsevne på skadestidspunktet. Det vurderes, at årslønnen fastsættes skønsmæssigt i ca. 60 pct. af sagerne, hvor der tilkendes erstatning for tab af erhvervsevne.

Der gælder et lovfastsat maksimum for årslønnen, jf. § 24, stk. 5. Dette maksimum er 588.000 kr. i 2023. Beløbet reguleres årligt. Der gælder ligeledes et minimum for fastsættelsen af årslønnen i særlige situationer. Dette beløb er 219.000 kr. i 2023, medmindre tilskadekomnes erhvervsevne allerede var nedsat i væsentlig grad forud for arbejdsskaden.

Arbejdsskadesikringsloven indeholder særlige regler om fastsættelse af erhvervsevnetab for personer, der efter en arbejdsskade er visiteret til fleksjob eller er i fleksjob. For disse fastsættes tabet af erhvervsevne på grundlag af forskellen mellem indtjeningen før arbejdsskaden og ledighedsydelsen eller indtjeningen i fleksjobbet, jf. § 17 a, stk. 1.

Indtjeningen før arbejdsskaden for tilskadekomne i fleksjob udgør det beløb, som tilskadekomne kunne have tjent på afgørelsestidspunktet, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt, jf. § 17 a, stk. 2. Det svarer til praksis for fastsættelse af tilskadekomnes potentielle erhvervsevne, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt efter § 17, stk. 1. Indtjeningen i fleksjobbet udgør summen af lønnen fra arbejdsgiveren og tilskuddet fra kommunen, jf. § 17 a, stk. 3.

Tabsbegrænsningspligten gælder ikke, når tilskadekomne er visiteret til fleksjob eller er i fleksjob. Dette følger af Østre Landsrets dom af 3. december 2021 (offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2022, side 541 Ø).

3.5.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Særligt i sager om tab af erhvervsevne kan tilskadekomne opleve at vente lang tid på en afgørelse. Det skyldes blandt andet, at den årslønsberegning, der indgår i alle afgørelser om erstatning for tab af erhvervsevne, er kompliceret og i vidt omfang præget af skøn.

Aftalepartierne er enige om, at tilskadekomnes årsløn før skaden som hovedregel skal fastsættes som den faktiske samlede skattepligtige indkomst i det bedste indtægtsår ud af de seneste fem år forud for skaden. Ved at tage udgangspunkt i det bedste af de seneste fem år ønsker aftalepartierne at tage hensyn til tilskadekomne, der i en kortere midlertidig periode har haft en lavere årsindkomst, for eksempel på grund af deltidsansættelse, orlov el. lign. Aftalepartierne er enige om, at den fastsatte årsløn (opreguleret til afgørelsestidspunktet) skal anvendes som udtryk for tilskadekomnes indtjeningsevne, hvis skaden ikke var sket. Aftalepartierne er endelig enige om, at årslønnen som udgangspunkt skal fastsættes på baggrund af oplysninger fra indkomstregistret.

Aftalepartierne er endvidere enige om, at der i særlige tilfælde skal kunne undtages fra hovedreglen. Undtagelserne skal sikre, at tilskadekomne med særlige forhold får fastsat en årsløn, som afspejler deres indtjeningsevne uden skaden på trods af, at de faktiske lønoplysninger fra de seneste fem år ikke kan anvendes direkte. Det gælder for eksempel for personer, der er nye på arbejdsmarkedet, eller personer på deltid grundet pasning af handicappet

barn. Aftalepartierne er også enige om at hæve minimumsårlønnen og årlønnen for tilskadekomne uden for erhverv, samt at lovfæste en normalårløn og årlønnen for tilskadekomne uden for erhverv.

Formålet er, at årlønnen skal kunne fastsættes mere objektivt og med anvendelse af mindre skøn, så der opnås en kortere sagsbehandlingstid i sager om erstatning af erhvervsevnetab. Det opnås blandt andet ved, at årlønnen fastsættes efter den foreslåede nye hovedregel i flere sager, end det sker i praksis efter de gældende regler. I alle situationer, hvor årlønnen allerede i dag fastsættes efter hovedreglen i gældende lov, vil årlønnen også fremover blive fastsat efter den foreslåede hovedregel. Derudover vil årlønnen i en række situationer, hvor årlønnen i dag fastsættes efter en undtagelse, fremover blive fastsat efter den foreslåede hovedregel.

På baggrund heraf foreslås det, at årlønnen fremover som hovedregel vil skulle fastsættes som den samlede faktiske indkomst ved arbejde i det bedste af de sidste 5 år forud for arbejdsskaden. Årlønnen fastsættes med udgangspunkt i oplysninger i indkomstregisteret, oplysninger fra skatteforvaltningen eller – hvis disse oplysninger ikke er tilgængelige, på baggrund af andre relevante oplysninger. Det ”bedste indtægtsår ud af de seneste fem år” er det indtægtsår, hvor tilskadekomne har haft den højeste indkomst ved arbejde.

Den samlede faktiske indkomst for det valgte indtægtsår vil efter forslaget skulle opreguleres til værdien i skadeåret for at bevare værdien af årlønnen, med henblik på at kunne udpege det bedste af de sidste 5 år forud for arbejdsskaden.

Årlønnen afrundes fortsat til nærmeste 1.000 kr. Afrundingen foretages efter, at årlønnen er fastsat.

Ved beregningen af selve erstatningen til tilskadekomne eller efterladte vil den fastsatte årløn skulle opreguleres som efter gældende regler til afgørelsesåret.

Ved at tage udgangspunkt i det bedste af de seneste fem år sikres et solidt grundlag for fastsættelsen af årlønnen, hvor der ofte vil være mindst ét indtægtsår, der kan anvendes. Det sikrer således, at tilskadekomne, der inden for den femårige periode forud for skaden har haft en svingende årsindkomst ved arbejde, for eksempel på grund af deltidsansættelse, kortere ledighedsperioder, orlov el. lign., er sikret en årløn fastsat ud fra det bedste indtægtsår ud af de seneste fem år. For tilskadekomne, hvor pågældendes indkomst ved arbejde har været påvirket af helt særlige helbredsmæssige eller familiemæssige forhold, hvor helt særlige omstændigheder i perioden indebærer, at det bedste af de 5 år ikke kan anvendes direkte, eller hvor tilskadekomne ikke har en indkomst ved arbejde før skaden, som kan anvendes til at fastsætte en årløn, for eksempel på grund af ung alder, foreslås det, at der fastsættes undtagelsesbestemmelser. Undtagelserne er specifikke i forhold til den generelle hovedregel, og der fastsættes overordnede regler for, hvordan årlønnen skal fastsættes for de enkelte

undtagelser. Formålet med at fastsætte nærmere regler om årslønsfastsættelsen for undtagelserne er at etablere en forenklet og ensartet praksis i sager, hvor den foreslåede hovedregel ikke kan anvendes.

Det foreslås, at årslønnen alene fastsættes efter undtagelsesbestemmelser i visse nærmere afgrænsede situationer. Det forventes dermed, at der fremover vil være flere sager, hvor årslønnen skal fastsættes efter hovedreglen.

I forhold til undtagelsesbestemmelserne vil fastsættelsen af årslønnen som udgangspunkt også skulle ske på baggrund af oplysninger fra indkomstregistret om tilskadekomnes indkomst ved arbejde inden for de seneste 5 år forud for skadens indtræden eller en anden relevant periode. Disse oplysninger vil skulle kombineres med en omregning eller opregulering af tilskadekomnes faktiske indkomst ved arbejde eller ved anvendelse af en af lovens satser m.v.

Der foreslås indsat en bestemmelse i forslaget, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når tilskadekomne er omfattet af to eller flere undtagelsesbestemmelser, skal anvende den undtagelsesbestemmelse, der ligger tættest i tid på skadestidspunktet. Når tilskadekomne er omfattet af to eller flere undtagelsesbestemmelser på skadestidspunktet, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anvende den undtagelsesbestemmelse, der ud fra en samlet vurdering bedst afspejler tilskadekomnes indkomstmæssige situation ved arbejde på skadestidspunktet.

Den nuværende maksimumssats for fastsættelse af årsløn videreføres uændret på 588.000 kr. (2023-niveau). Det foreslås, at minimumsårslønnen forhøjes fra 219.000 kr. til 248.000 kr. (2023-niveau), samt at der som noget nyt indføres en lovfastsat normalårsløn på 419.000 kr. (2023-niveau) og en sats for personer uden for erhverv (pensionistårsløn) på 52.000 (2023-niveau). Beløbene reguleres årligt.

Den nye hovedregel og undtagelsesbestemmelserne udmøntes nærmere ved en bekendtgørelse, der udstedes af beskæftigelsesministeren. Formålet med bemyndigelsen er i en bekendtgørelse at etablere en forenklet og ensartet praksis for fastsættelse af årslønnen efter hovedreglen og undtagelsesbestemmelserne.

Forslaget indebærer samlet set, at årslønnen fremover bliver mere objektivt baseret på oplysninger fra indkomstregistret. Det indebærer, at tilskadekomne med fast tilknytning til arbejdsmarkedet de seneste 5 år forud for skaden vil få fastsat årslønnen som det bedste indtægtsår, uanset om det ligger nogle år før skaden. Det indebærer ligeledes, at en række grupper, som med gældende praksis ville få deres faktiske indkomst ved arbejde omregnet til en fuldtidsårsløn, fremover vil opleve at få udmålt en erstatning for erhvervsevnetab, der er mere objektivt baseret på den tilskadekomnes bedste faktiske indtægtsår inden for de seneste 5 år forud for skaden. Det gælder for eksempel for tilskadekomne, der i alle 5 år har arbejdet på deltid,

eller har haft regelmæssige ledighedsperioder, for eksempel på grund af sæsonarbejde.

For grupper, der er omfattet af undtagelsesbestemmelserne, vil forslaget indebære, at årslønnen fastsættes inden for fastsatte rammer med udgangspunkt i den tilskadekomnes indkomstforhold inden for de seneste 5 år. Det gælder for eksempel tilskadekomne, som er under 23 år eller under uddannelse.

For så vidt angår fastsættelsen af tabet af erhvervsevne skal erhvervsevnetabsprocenten på samme måde som i dag fastsættes på grundlag af en beregning af forskellen mellem indtjeningsevnen før arbejdsskaden og indtjeningsevnen efter arbejdsskaden.

Indtjeningsevnen før arbejdsskaden vil fremover skulle fastsættes til den årsløn, der fastsættes efter de nye regler i § 24. Det vil erstatte den gældende skønsmæssige fastsættelse af tilskadekomnes potentielle erhvervsevne uden skaden.

Forslaget bidrager dermed til at forenkle fastsættelsen af årslønnen og vurderingen af tabet af erhvervsevne i alle sager, hvor der skal udmåles erstatning for tab af erhvervsevne. Det skyldes, at det ikke længere er nødvendigt at indhente omfattende supplerende oplysninger om tilskadekomnes samlede indkomst ved arbejde med henblik på fastsættelse af tilskadekomnes årsløn, og supplerende oplysninger med henblik på vurderingen af tilskadekomne potentielle erhvervsevne før skaden.

Det foreslås i forslaget at indsætte en særlig regel om vurderingen af tabet af erhvervsevne for tilskadekomne med en indkomst ved arbejde på skadestidspunktet over den maksimale årsløn (588.000 kr. i 2023).

Reglen indebærer, at når tilskadekomnes årsløn er fastsat til den maksimale årsløn, anvendes den reelle faktiske samlede indkomst ved arbejde som indtjeningsevnen før arbejdsskaden, når tabsprocenten i forhold til tab af erhvervsevne skal fastsættes. Det vil sige, at det er den årsløn, der var fastsat efter hovedreglen i § 24, stk. 1, eller en undtagelsesbestemmelse i § 24, stk. 3, før årslønnen i den konkrete sag blev fastsat med anvendelsen af reglen om maksimums årsløn.

Indtjeningsevnen efter arbejdsskaden vil som udgangspunkt blive fastsat som hidtil på baggrund af tilskadekomnes faktiske indkomst ved arbejde efter skaden eller en skønsmæssig vurdering af tilskadekomnes resterhvervsevne efter arbejdsskaden. Det betyder, at hidtidig praksis herom kan opretholdes, dog bortset fra situationer vedrørende tilskadekomne med personlig assistance efter arbejdsskaden, idet disse med forslaget vil blive vurderet på baggrund af indtjeningsevnen med den personlige assistance.

Forslaget indebærer samlet set, at erstatningen for tabet af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven ikke længere vurderes på samme måde som efter erstatningsansvarsloven. Det skyldes, at den fastsatte årsløn fremover anvendes som indtjeningsevnen før skaden efter arbejdsskadesikringsloven,

dvs. at indtjeningssevnen før skaden som udgangspunkt er baseret på det bedste indtægtsår i de seneste 5 år forud for skaden. Det vil således være objektivt baseret og ikke længere være baseret på en skønsmæssig vurdering af tilskadekomnes potentielle erhvervsevne, hvis skaden ikke var sket.

Der foretages derfor samtidig en nyaffatning af § 29, stk. 2, som bl.a. vil medføre, at erstatning for tab af erhvervsevne begrebsmæssigt vil blive anset for erstatning af samme art som erstatning for tab af erhvervsevne efter erstatningsansvarsloven. Herved præciseres det, at den tilskadekomnes indkomsttab alene kan kompenseres én gang. Erstatning efter arbejdsskadesikringsloven er fortsat primær i forhold til erstatning efter erstatningsansvarsloven. Tilskadekomne kan fortsat rejse krav om differenceerstatning i det omfang erstatningen efter arbejdsskadesikringsloven overstiger erstatningen efter arbejdsskadesikringsloven.

3.5. Større intervaller i udmålingen af erstatning for tab af erhvervsevne

35.1. Gældende ret

Når tilskadekomnes potentielle erhvervsevne efter skaden og tilskadekomnes faktiske indtægt efter skaden er fastsat, fastsættes tabet af erhvervsevne som forskellen i ”erhvervsevnetabsprocenten”. Det drejer sig om sager efter både § 17 og § 17 a i arbejdsskadesikringsloven.

Erhvervsevnetabsprocenten anvendes sammen med den fastsatte årsløn til at beregne erstatningen for tab af erhvervsevne.

Erhvervsevnetabsprocenten fastsættes efter praksis i spring af 5 pct. og med en nedre grænse på 15 pct., således at tabet vurderes til 15 pct., 20 pct., 25 pct., 30 pct., 35 pct., 40 pct. og så videre op til 100 pct.

Efter forarbejderne til arbejdsskadeforsikringsloven (lov nr. 79 af 8. marts 1978 om arbejdsskadeforsikring) og praksis kan der dog tilkendes et erhvervsevnetab på 15 pct. i tilfælde, hvor der er tale om et dokumenteret indtægtstab som følge af en arbejdsskade, og hvor dette tab er af nogen betydning.

3.5.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Aftalepartierne er enige om at indføre større intervaller ved fastsættelse af erhvervsevnetabsprocenten. Det skal bidrage til en forenklet sagsbehandling.

I stedet for 5 procentpoint mellem hvert interval skal fastsættelsen af tilskadekomnes erhvervsevnetab fremover ske inden for intervaller med 10 procentpoint mellem hver. Samtidig fastholdes den nedre grænse for et erhvervsevnetab på 15 pct., så intervallerne fremadrettet bliver 15 pct., 20 pct., 30 pct., 40 pct. og så videre op til 100 pct. Dermed vil den gældende praksis, hvor tabet af erhvervsevne fastsættes i spring af 5 pct. blive ændret. Den nuværende lovfastsatte grænse for tilkendelse af erstatning for tab af erhvervsevne på 15 pct. foreslås opretholdt.

Forslaget har til formål at forenkle administrationen af sager om vurdering af tabet af erhvervsevne. Forslaget indebærer, at tabet ikke bliver så præcist som efter gældende regler, og at nogle tilskadekomne vil opleve at få en højere erstatning end efter gældende regler, mens andre tilskadekomne vil opleve at få en lavere erstatning end efter gældende regler.

Forslaget indebærer, at det beregnede tab af erhvervsevne skal afrundes til den nærmeste erhvervsevnetabsprocent. Det foreslås, at afrundingen ligesom i dag sker efter almindelige afrundingsregler. Tabet vil således for eksempel blive fastsat til 30 pct., når det vurderes, at tabet ligger på mindst 25 og under 35, det vil sige i niveauet 25-34 pct.

3.6. Præcisering af tabsbegrænsningspligten (§§ 17 og 17 a)

3.6.1. Gældende ret

Efter arbejdsskadesikringsloven skal der ved bedømmelsen af tab af erhvervsevne tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved et arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende på baggrund af dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling eller optræning, jf. den gældende § 17, stk. 2. Heri ligger også, at tilskadekomne skal opfylde den almindelige erstatningsretlige tabsbegrænsningspligt.

Erstatningsansvarsloven indeholder en tilsvarende bestemmelse i § 5, stk. 2.

Tilskadekomne har dermed allerede efter de gældende regler en pligt til at forsøge at begrænse sit tab mest muligt. Det vil dermed kunne komme den tilskadekomne til skade ved udmålingen af erstatningens størrelse, hvis vedkommende uden rimelig grund undlader at begrænse erhvervsevnetabet gennem f.eks. deltagelse i de revaliderings- og aktiveringsmuligheder, som tilbydes efter den til enhver tid gældende social- og arbejdsmarkedspolitiske lovgivning.

For personer, der efter en arbejdsskade er visiteret til fleksjobordningen, og dermed enten er ledige og modtager ledighedsydelse eller er ansat i fleksjob, skal tabet af erhvervsevne ifølge loven fastsættes på grundlag af forskellen mellem indtjeningen før arbejdsskaden og ledighedsydelsen eller indtjeningen i fleksjobbet, jf. § 17 a, stk. 1.

Når tilskadekomne er visiteret til fleksjob eller er i fleksjob efter arbejdsskaden, tages der ved bedømmelsen af erhvervsevnetabet efter de gældende regler ikke hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved et arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende på baggrund af dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling eller optræning, jf. det gældende § 17, stk. 2. Der skal som følge heraf heller ikke tages stilling til, hvorvidt tilskadekomne har opfyldt sin tabsbegrænsningspligt. Dette følger også af administrativ praksis, jf. Ankestyrelsens principmeddelelse 87-15 og af retspraksis, jf. U.2022.541Ø. Ifølge dommen må hensynet til tabsbegrænsningspligten anses for forudsat varetaget ved, at visitering til fleksjob efter reglerne herom indebærer en langvarig og grundig vurdering af tilskadekomne, hvor myndighederne har pligt til at påse bl.a., at tilskadekomne udnytter sin erhvervsevne bedst muligt.

3.6.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås, at arbejdsskadesikringslovens bestemmelse om tabsbegrænsningspligt præciseres, så ordlyden kommer til at være den samme som i erstatningsansvarslovens § 5, stk. 2, som vedrører den almindelige erstatningsretlige tabsbegrænsningspligt. Formålet med ændringen er at styrke arbejdsskademyndigheders fokus på vurderingen af tabsbegrænsningspligten ved at tydeliggøre, at de almindelige erstatningsretlige principper for tabsbegrænsningspligt gælder for sager om erhvervsevnetab i henhold til arbejdsskadesikringsloven. Der er ikke tale om en indholdsmæssig ændring af bestemmelsen, men alene en præcisering med det formål at tydeliggøre, at det som hidtil er den almindelige erstatningsretlige tabsbegrænsningspligt, der gælder i forhold til sager, som behandles efter arbejdsskadesikringsloven.

Arbejdsskademyndighedernes vurdering af, hvorvidt tilskadekomne har overholdt tabsbegrænsningspligten, vil fortsat skulle ske ud fra oplysninger om skadernes art og omfang samt tilskadekomnes mulighed for at begrænse tabet som følge af skaden, herunder i forhold til pågældendes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og

genoptræning eller lignende. Vurderingen vil skulle bygge på en samlet vurdering af alle sagens oplysninger, hvor det vil være afgørende, om der kan fastslås en manglende vilje fra tilskadekomne til at begrænse tabet, mens manglende evne til at begrænse tabet ikke vil påvirke udmålingen af erstatningen.

Hvis arbejdsskademyndighederne vurderer, at tilskadekomne ikke har opfyldt sin tabsbegrænsningspligt, vil det afspejle sig i udmålingen af erstatningen for tab af erhvervsevne. I afgørelser, hvor tabsbegrænsningspligten påvirker udmålingen af erstatningens størrelse, skal arbejdsskademyndighedernes vurdering altid være konkret og afvejes i forhold til, at der ikke stilles krav til den tilskadekomne, som den tilskadekomne efter arbejdsskaden ikke kan leve op til. I sager, hvor arbejdsskademyndighederne har taget stilling til, om tabsbegrænsningspligten har haft indvirkning på fastsættelsen af erhvervsevnetabsprocentens størrelse, skal det fremgå af afgørelsens begrundelse i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler om begrundelse.

For at styrke incitamentet til, at personer, som er visiteret til fleksjob, udnytte deres resterhvervsevne bedst muligt og derved begrænse deres tab, foreslås det, at en kommunes afgørelse om en sanktion i ledighedsydelsen, jf. § 76, § 77 a, stk. 3-4 eller § 77 b, stk. 1, jf. dog stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik på grund af, at tilskadekomne ikke har opfyldt sin rådighedsforpligtelse, vil medføre fradrag i fremtidig udbetaling af erstatning for tab af erhvervsevne. Perioden for fradraget i erstatningen for tab af erhvervsevne vil svare til perioden for kommunens sanktion i ledighedsydelsen. Hvis tilskadekomne mister retten til ledighedsydelse som følge af en sanktion, sker fradraget i erstatningen dog kun for perioden indtil, at tilskadekomne er ansat i fleksjob.

Det forudsættes, at arbejdsskademyndighederne tilrettelægger en administration, der sikrer, at tilskadekomne får vejledende information om tabsbegrænsningspligten.

3.7. Samspillet mellem erstatninger efter arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven

3.7.1. Gældende ret

Tilskadekomne eller efterladte kan i nogle situationer være berettiget til erstatning og godtgørelse efter både arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven.

Det drejer sig om skader, hvor tilskadekomne er sikret efter arbejdsskadesikringsloven, og hvor der samtidig er en ansvarlig skadevolder efter dansk rets almindelige regler om erstatning.

Efter § 7, stk. 1, 2. pkt., nedsættes tilskadekomnes eller de efterladtes krav mod den erstatningsansvarlige i det omfang, der er betalt eller er pligt til at betale ydelser til de pågældende efter arbejdsskadesikringsloven.

Bestemmelsen har til formål at udelukke, at tilskadekomne eller de efterladte får dobbelterstatning for samme skade. Samtidig fastslår bestemmelsen princippet om, at arbejdsskadesikringsloven er primær, hvilket indebærer, at tilskadekomne og efterladte skal rejse kravet efter arbejdsskadesikringsloven, før kravet rejses efter anden lovgivning. Erstatning efter arbejdsskadesikringsloven er således for eksempel også primær i forhold til erstatning efter lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet (Patienterstatningen), jf. Ankestyrelsens principmeddelelse U-12-06.

Bestemmelsen i § 77, stk. 1, 2. pkt., følges op af bestemmelsen i § 29, stk. 2, hvorefter den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af bidrag, jf. § 55, når der er udbetalt erstatning eller godtgørelse som følge af arbejdsskaden til tilskadekomne eller dennes efterladte. Kravene fra den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab omfatter erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes.

Bestemmelsen omfatter ansvarlige skadevoldere og deres eventuelle ansvarsforsikringsselskaber. Bestemmelsen giver således ikke for eksempel ulykkesforsikringsselskaber adgang til regres.

Bestemmelsens primære formål er at sikre, at tilskadekomne og efterladte ikke får kompensation to gange for samme skade i de situationer, hvor den ansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab har betalt erstatning eller godtgørelse til tilskadekomne eller efterladte efter erstatningsansvarsloven eller lovgivning, der knytter sig til erstatningsansvarsloven, før der er tilkendt og betalt erstatning eller

godtgørelse til tilskadekomne eller efterladte efter arbejdsskadesikringsloven. Dette kan være situationen, når den ansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab ikke er opmærksom på, at der verserer en arbejdsskadesag som følge af samme skade.

Bestemmelsen giver den ansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab en ret til regres i kompensationen efter arbejdsskadesikringsloven for den kompensation ”af samme art”, der måtte være udbetalt efter erstatningsansvarsloven. Det antages i praksis, at den ansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab dermed har ret til at indtræde i tilskadekomnes krav på kompensation efter arbejdsskadesikringsloven, når der er udbetalt kompensation af samme art efter erstatningsansvarsloven. Derved sikres ansvarsforsikringsselskabets ret til at blive godtgjort for den kompensation, der er udbetalt, til tilskadekomne eller efterladte uden at afvente afgørelsen om kompensation efter arbejdsskadesikringsloven.

Efter praksis anses erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven ikke som erstatning af samme art som midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven, jf. for eksempel Højesterets dom af 23. august 2021, offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2021, side 4752 H.

Den nuværende retstilstand indebærer, at tilskadekomne kan få kompensation efter både erstatningsansvarsloven i form af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og efter arbejdsskadesikringsloven i form af midlertidig erstatning for erhvervsevnetab, uanset kompensationen dækker et indtægtstab for samme periode. Det er ikke muligt at rejse et tilbagebetalingskrav mod tilskadekomne.

Den nuværende retstilstand indebærer videre, at tilskadekomne i en række sager må vente med at få udbetalt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven, indtil der er truffet endelig afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven. Ansvarsforsikringsselskaberne undlader således i nogle sager at udbetale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, når tilskadekomne har fået tilkendt en midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter § 17, stk. 3, i arbejdsskadesikringsloven og udbetaler først erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet den endelige erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven.

Ved udbetalingen af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven fradrages den midlertidige erstatning for tab af erhvervsevne, som tilskadekomne har modtaget i samme periode, hvor pågældende er berettiget til erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, jf. § 2, stk. 2, i erstatningsansvarsloven.

3.7.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Beskæftigelsesministeriet finder den nuværende retsstilling uhensigtsmæssig, da tilskadekomne kan være i en situation, hvor pågældende i nogle situationer må vente unødigt længe på sin erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven, og i andre situationer kan få kompensation for samme indtægtstab to gange. Hertil kommer, at det kan forudses, at forslagene i lovforslaget med hensyn til uddannelsesgodtgørelse og voldsskadeforsikringsordning, vil indebære nye situationer med samspil.

Det foreslås derfor at præcisere, at tilskadekomne alene skal kunne opnå kompensation for et indtægtstab én gang. Forslaget har til formål at ændre den nuværende uhensigtsmæssige praksis og at sikre, at tilskadekomne ikke kommer til at vente unødigt længe på sin erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven.

Forslaget indebærer således, at al erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erstatning for tab af erhvervsevne efter §§ 2, 5 og 8 i erstatningsansvarsloven anses for erstatning af samme art som erstatning for tab af erhvervsevne efter §§ 17 og 17 a, herunder midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne, og som uddannelsesgodtgørelse efter forslaget til § 18 d i arbejdsskadesikringsloven.

Det samme gælder for erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, der udbetales af et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a. Dette forsikringsselskab kan således udbetale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste til tilskadekomne eller efterladte, uden at afvente Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven.

Det bliver dermed muligt for ansvarsforsikringsselskaberne og forsikringsselskaber, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, også at udbetale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erstatning for tab af erhvervsevne efter §§ 2, 5 og 8 i erstatningsansvarsloven, uanset der

verserer en arbejdsskadesag – uden at risikere at skulle kompensere et indtægtstab, som også dækkes efter arbejdsskadesikringsloven.

Endvidere sikrer ændringen, at tilskadekomne får den erstatning, som pågældende er berettiget til efter lovgivningen, og ikke mere.

Ansvarsforsikringsselskaberne m.fl. må som efter gældende praksis underrette Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller arbejdsulykkesforsikringsselskabet om, at der verserer en ansvarssag eller anden sag, der kan danne grundlag for refusion.

Ansvarsforsikringsselskaberne m.fl. får dermed dækket den udbetaling, der er foretaget, men ikke mere.

Endelig vil der med forslaget blive skabt adgang til, at den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes forsikringsselskab og Erstatningsnævnet kan rejse et regreskrav over for forsikringsselskabet, hvori der er tegnet voldsskedeforsikring, for eventuelle erstatninger m.v., som forsikringsselskabet skulle have udbetalt, men som den erstatningsansvarlige skadevolder, denne ansvarsforsikringsselskab eller Erstatningsnævnet har udbetalt.

3.8. Bemyndigelsesbestemmelse, der skaber mulighed for et forsøg med at delegerer afgørelseskompetence til forsikringsselskaberne

3.8.1 Gældende ret

Efter § 40, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven træffer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgørelse i alle spørgsmål efter loven, medmindre andet er fastsat. Afgørelser efter loven drejer sig om, hvorvidt en anmeldt skade kan anerkendes, og for de anerkendte arbejdsskadesager tillige om erstatning og godtgørelse m.v. til tilskadekomne eller efterladte. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelser i sager om både ulykker og sygdomme.

I afgørelsen af, om en anmeldt sag om en ulykke kan anerkendes som arbejdsulykke efter §§ 5 og 6 i arbejdsskadesikringsloven, indgår en vurdering af både retlige og lægefaglige delspørgsmål.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser, herunder afgørelser om anerkendelse eller afvisning af en ulykke, kan af sagens parter (tilskadekomne/efterladte og forsikringsselskabet m.fl.) indbringes for Ankestyrelsen efter § 44 i arbejdsskadesikringsloven. Derudover har arbejdsgiveren efter § 44, stk. 1, nr. 4, en særlig ankeret til Ankestyrelsen, hvorefter

arbejdsgiveren kan indbringe Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om anerkendelse eller afvisning af en arbejdsskade for Ankestyrelsen. Arbejdsgiveren kan ikke indbringe Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om erstatning og godtgørelse m.v. for Ankestyrelsen.

Ulykker skal efter § 31 i arbejdsskadesikringsloven anmeldes af arbejdsgiverne eller den frivilligt sikrede til det forsikringsselskab, hvor der er tegnet arbejdsulykkesforsikring. Selvforsikrede offentlige arbejdsgivere skal anmelde til pågældende forsikringsenhed, der har samme retsstilling efter arbejdsskadesikringsloven som arbejdsulykkesforsikringsselskaber.

Forsikringsselskaberne skal sende anmeldelser af ulykker videre til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når ulykken har medført eller må antages at medføre tilskadekomnes død, når ulykken har medført, at ulykkens følger kan begrunde erstatning og godtgørelse ud over udgifter til betaling af udgifter til behandlingsudgifter og hjælpemidler efter lovens § 15, når ulykken har medført, at tilskadekomne ikke har genoptaget sit sædvanlige arbejde i sædvanligt omfang 5 uger efter ulykkens indtræden, eller ulykken er en følge af arbejdsrelaterede vaccinationer mod covid-19 foretaget i perioden fra og med den 27. december 2020 til og med den 31. december 2022. Forsikringsselskabet skal tillige sende anmeldelser af ulykker videre til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når forsikringsselskabet skønner, at betingelserne for anerkendelse af tilfældet som en arbejdsulykke ikke er opfyldt.

Efter § 15 i arbejdsskadesikringsloven har forsikringsselskaberne, herunder selvforsikrede enheder, adgang til at behandle krav om betaling af udgifter til sygebehandling og hjælpemidler m.v. efter lov om arbejdsskadesikring uden at sende sagerne til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Forsikringsselskaberne har ikke dermed hjemmel til at træffe afgørelse herom. Tilskadekomne har mulighed for at anmode om, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om kravets eksistens og størrelse. I så fald skal forsikringsselskabet sende sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, hvorvidt den anmeldte ulykke kan anerkendes som en arbejdsskade efter loven, og i så fald træffe afgørelse om kravet. I det omfang et forsikringsselskab har behandlet et krav om betaling af udgifter til sygebehandling og hjælpemidler og har udbetalt beløbet til tilskadekomne eller behandleren, indebærer det ikke, at ulykken dermed er anerkendt.

3.8.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Aftalepartierne er enige om, at der skal skabes hjemmel til at igangsætte forsøg med at delegere afgørelseskompetence til udvalgte forsikringsselskaber for så vidt angår anerkendelsesspørgsmålet i sager om arbejdsulykker. Erhvervssygdomme er ikke omfattet af forsøget.

Forslaget indebærer, at beskæftigelsesministeren får en bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om, at der delegeres afgørelseskompetence til udvalgte forsikringsselskaber for så vidt angår afgørelsen om anerkendelsesspørgsmålet i sager om anmeldte ulykker. Forsikringsselskaberne, der indgår i forsøget, vil således få tillagt kompetence til at træffe afgørelse om, hvorvidt en ulykke kan anerkendes eller skal afvises som arbejdsulykke, herunder foretage de retlige og lægefaglige vurderinger efter loven.

Forsikringsselskaber, der indgår i forsøget, skal alene træffe afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet i sager, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter § 40, stk. 1, skulle have truffet afgørelse herom.

Forsikringsselskaber, der indgår i forsøget, vil således fortsat kunne behandle krav om betaling af udgifter til sygebehandling og hjælpemidler m.v. efter § 15, uden at træffe afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet i disse sager og uden at sende sagerne til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Kompetencen til at træffe afgørelser om erstatning m.v., herunder for eksempel erstatning for tab af erhvervsevne og godtgørelse for varigt mén, fastholdes hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Forsikringsselskaber, der indgår i forsøget, skal derfor sende anerkendte sager om arbejdsulykker til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når forsikringsselskabet vurderer, at ulykkens følger kan begrunde erstatning og godtgørelse ud over udgifter til betaling af udgifter til behandlingsudgifter og hjælpemidler efter lovens § 15.

Formålet med forsøget vil være at afdække effekterne af, at der delegeres afgørelseskompetence til forsikringsselskaberne i sager om arbejdsulykker. Forsøget skal for eksempel afdække, om sagsbehandlingstiderne kan forkortes samtidig med, at kvaliteten af sagsbehandlingen og tilskadekomnes retssikkerhed bevares. Det forventes således, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil modtage og skulle træffe afgørelse i

færre sager om anerkendelse eller afvisning af en ulykke, mens forsøget pågår.

Forsøget forventes ikke at indebære tilsvarende flere sager i forsikringsselskaberne. Det skyldes, at forsikringsselskaberne allerede i dag foretager tilsvarende vurderinger i sagerne, herunder med henblik på at afgøre, hvorvidt sagerne skal sendes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Forsikringsselskaberne har de fornødne kompetencer til at træffe afgørelse om anerkendelse eller afvisning af arbejdsulykker.

Forsikringsselskaber, der indgår i forsøget, vil få tillagt samme adgang til at indhente oplysninger, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har. Det forudsættes, at reglerne i forvaltningsloven og offentlighedsloven vil gælde for forsikringsselskabernes behandling af sager i forsøget, herunder at forsikringsselskaberne skal overholde alle de forvaltningsretlige krav, der i dag gælder for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det drejer sig især om pligten til at foretage partshøring m.v. af tilskadekomne eller efterladte forud for afgørelsen om anerkendelse eller afvisning efter reglerne i kapitel 5 i forvaltningsloven, og pligten til at begrunde afgørelsen efter reglerne i kapitel 6 i forvaltningsloven.

Tilskadekomne med sager, der omfattes af forsøget, vil fortsat have adgang til at få en afgørelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og herefter adgang til at klage til Ankestyrelsen. Tilskadekomne vil indenfor 4 uger fra forsikringsselskabets afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet kunne anmode om, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer en afgørelse i sagen, ligesom Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse som hidtil kan påklages til Ankestyrelsen. Der er således ingen retssikkerhedsmæssige udfordringer med hensyn til at overlade afgørelseskompetence til forsikringsselskaberne for så vidt angår afgørelsen om anerkendelsesspørgsmålet i sager om arbejdsulykker.

Det nærmere indhold og rammerne for et konkret forsøg skal tilrettelægges med inddragelse af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, forsikringsbranchen og arbejdsmarkedets parter og udmøntes i en bekendtgørelse. Bekendtgørelsen vil således indeholde nærmere definerede udvælgelseskriterier for de forsikringsselskaber, der udvælges til at indgå i forsøget. Bekendtgørelsen vil tillige præcisere afgrænsningen af, hvilke sager der indgår i forsøget, herunder i forhold til de sager, som forsikringsselskaberne allerede med de gældende regler ikke oversender til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, samt i forhold til den tidsmæssige

afgrænsning i forhold til sager, der verserer, når forsøget starter og slutter. Bekendtgørelsen vil ligeledes skulle fastsætte de nærmere regler om, at forsikringsselskaber, der indgår i forsøget, kan tage stilling til både juridiske og lægefaglige spørgsmål, der har betydning for afgørelsen af, om en anmeldt ulykke vil kunne anerkendes som arbejdsulykke efter arbejdsskadesikringsloven. Endvidere vil bekendtgørelsen indeholde en evalueringsforpligtelse, så bl.a. de kvalitets- og retssikkerhedsmæssige konsekvenser af forsøget afdækkes.

3.9. Frist for medvirken til sagsoplysning og bødestraf

3.9.1. Gældende ret

I behandlingen af arbejdsskadesager skal der belyses en række oplysninger om arbejdsskaden, f.eks. den tilskadekomnes helbredstilstand efter skaden, erhvervsevne, indtjeningsmuligheder m.v. Det betyder, at både forsikringsselskaberne, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen skal indhente oplysninger fra den tilskadekomne, arbejdsgiveren, offentlige myndigheder og læger m.v., så sagen er tilstrækkeligt oplyst til at der kan træffes afgørelse på et fyldestgørende grundlag.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen kan forlange meddelt enhver oplysning af arbejdsgivere, ansatte, regioner, kommuner, jobcentre og andre vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skønner, er af betydning for behandlingen af sagen. Dette omfatter bl.a. eventuelle politirapporter, sygehusjournaler, med hvad dertil hører, produktionsprocedurer, oplysninger og rapporter om produkters og stoffers kemiske bestanddele eller afskrift af sådanne rapporter, journaler og formler, jf. arbejdsskadesikringslovens § 37, stk. 2, 1. og 2. pkt.

Efter gældende praksis fastsætter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ved indhentelse af oplysninger en frist, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer rimelig under hensyntagen til, hvem der anmodes om oplysninger, og hvilke oplysninger der anmodes om. Svarfristerne kan derfor variere.

En sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, straffes med bøde, jf. arbejdsskadesikringslovens § 82, stk. 3. I så fald kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i et bødeforelæg tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

De gældende regler giver alene Arbejdsmarkedets Erhvervssikring mulighed for at udstede administrative bødeforlæg til de sikringspligtige arbejdsgivere i ovenstående tilfælde.

3.9.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I 2019 anslog Rigsrevisionen på baggrund af en gennemgang af 200 sager i perioden 2011-2018, at 2/3 af sagsbehandlingstiden i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skyldes, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afventer information fra eksterne parter, herunder bl.a. arbejdsgiveren, offentlige myndigheder og læger m.v. Oplysningerne fra eksempelvis læger, sygehuse, arbejdsgivere og kommunerne er nødvendige for, at arbejdsskademyndighederne kan træffe afgørelse på et oplyst grundlag, idet de bidrager til at belyse tilskadekomnes helbreds- og erhvervsmæssige baggrund og tilstand.

Partierne bag arbejdsskadeaftalen ønsker at nedbringe sagsbehandlingstiden, så tilskadekomne kan få en hurtigere afgørelse og få klarhed over deres økonomiske situation. Det foreslås derfor, at der indføres en lovfastsat frist for professionelle aktørers medvirken til oplysning af sager hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og bødestraf for manglende overholdelse af fristen. Formålet med forslaget er at motivere flere professionelle aktører, som f.eks. de sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder, læger m.v. til at besvare anmodninger om oplysninger hurtigere og dermed bidrage til at nedbringe sagsbehandlingstiden. Ud fra de samme hensyn findes det hensigtsmæssigt at muligheden for at ifalde bøde for manglende medvirken til sagsoplysningen udvides til også at omfatte anmodninger fra Ankestyrelsen, da det forventes at medvirke til en hurtigere oplysning af sagen og dermed en kortere sagsbehandlingstid i alt.

Det foreslås, at sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder, og andre professionelle vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v. senest 14 dage efter, at en anmodning om oplysninger fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, skal afgive oplysninger, som de er i besiddelse af, til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen. Hvis vedkommende ikke er i besiddelse af de ønskede oplysninger, skal vedkommende give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen besked herom inden for fristen på 14 dage.

Det foreslås, at der fremover både kan straffes for manglende medvirken til sagsoplysningen ved Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen. Beskæftigelsesministeriet finder det hensigtsmæssigt, at pligten til at medvirke til sagsoplysningen ved begge instanser skærpes, idet det medvirker til en hurtigere sagsbehandling, så der ikke går unødigt lang tid med at afvente oplysninger fra professionelle aktører.

Fristen på de 14 dage, og bødestraf for manglende overholdelse af fristen, vil alene gælde for professionelle aktører. Arbejdsgivere, der er sikringspligtige efter arbejdsskadesikringslovens § 48, betragtes således som professionelle aktører efter den foreslåede bestemmelse og kan med forslaget straffes med bøde, hvis de ikke medvirker til sagens oplysning. Privatpersoner, der ikke har sikringspligt efter arbejdsskadeloven, kan ikke pålægges bødestraf efter forslaget. Endvidere kan andre professionelle aktører, hvis medvirken til sagsoplysningen er nødvendig for, at arbejdsskademyndighederne kan behandle sagen, blive pålagt både. Det drejer sig f.eks. om sygehuse, hospitaler og kommuner.

Det foreslås også, at fristen på 14 dage om at afgive oplysninger gælder i forhold til oplysninger, som arbejdsgiveren, den offentlige myndighed, lægen m.v. allerede er i besiddelse af. For så vidt angår kommunerne vil det f.eks. kunne være akter om den tilskadekomnes kommunale sygedagpenge- eller beskæftigelsessag. For så vidt angår sygehuse, læger eller andre sundhedsinstanser, vil det f.eks. kunne være helbredsoplysninger i journaler. For arbejdsgivere kan det dreje sig om oplysninger til brug for dokumentation om ansættelsesperiode, løn- og ansættelsesforhold, f.eks. hvis tilskadekomne havde skånehensyn i arbejdet. Fristen gælder ikke for oplysninger, som først skal indhentes eller udarbejdes på foranledning af en anmodning fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det vil f.eks. kunne være speciallægeerklæringer og funktionsattester.

Strafansvar efter den foreslåede bestemmelse er betinget af, at vedkommende, som anmodes om at afgive oplysninger til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen, ikke medvirker til sagens oplysning. Det er således professionelle arbejdsgivere, sygehuse, kommuner m.v., der ikke besvarer anmodningen fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen, efter myndighederne har rykket for svar, der kan idømmes bøde. Aktører, der besvarer anmodningen, forudsættes at have afgivet de oplysninger, de er i besiddelse af, og de vil derfor ikke kunne straffes.

Hvis vedkommende inden for fristen oplyser, at de ikke er i besiddelse af de efterspurgte oplysninger, kan der ikke indledes en straffesag mod den pågældende. Bestemmelsen medfører også, at vedkommende, som ikke besvarer anmodningen om oplysninger inden for fristen, vil kunne straffes, uanset om vedkommende er i besiddelse af oplysningerne eller ej, hvis fristerne ikke overholdes.

Hvis fristen på de 14 dage ikke overholdes, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen rykke for oplysningerne og vejlede om risikoen for bødestraf. Oplysningerne skal herefter afgives til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen senest 14 dage efter, at rykkerskrivelsen er kommet frem. Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen ikke herefter modtager oplysningerne fra den sikringspligtige arbejdsgiver, offentlige myndighed eller læge m.v., sender Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen sagen til politiet med henblik på indledning af en straffesag mod den pågældende.

Bøden bør som udgangspunkt udmåles til 5.000 kr. i førstegangstilfælde og til det dobbelte i andengangstilfælde. Ved yderligere gentagelse kan bøden som udgangspunkt forhøjes med 5.000 kr. Det foreslåede bødeniveau svarer til det nuværende bødeniveau efter arbejdsskadesikringsloven ved manglende forsikring og manglende anmeldelse m.v.

Udmåling af bødestraf vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering af samtlige omstændigheder i den enkelte sag, og det angivne bødeniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 41, 57 og 58, og bemærkningerne hertil.

3.10. Genoptagelse

3.10.1. Gældende ret

Det følger af § 41, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, at efter anmodning fra tilskadekomne eller de efterladte eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan enhver afgørelse om, at en skade ikke er omfattet af loven, genoptages inden for en frist på 5 år fra afgørelsen. Det gælder tillige for sager, som er afvist på grund af for sen anmeldelse.

Fristen på 5 år er absolut og kan ikke forlænges.

Formålet med bestemmelsen i § 41, stk. 1, er at give tilskadekomne og de efterladte samt Arbejdsmarkedets Erhvervssikring adgang til at få genoptaget en tidligere afvist sag. Reglen gælder både for arbejdsulykker og erhvervssygdomme. Den giver efter sin ordlyd et retskrav på at få sagen genoptaget, da der ikke er betingelser for, at sagen kan genoptages. I praksis er der opstillet et krav om, at der skal være nye oplysninger. Ændringer i lovgivning, retspraksis, administrativ praksis eller samfundsmæssige konjunkturer giver ifølge praksis ikke i sig selv grundlag for at genoptage sagen.

Det følger af lovens § 42, stk. 1, at efter anmodning fra tilskadekomne eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene, jf. §§ 15 og 17-18, genoptages inden for en frist af 5 år fra første afgørelse, hvis der er sket væsentlige ændringer af de forhold, der blev lagt til grund for afgørelsen. Fristen for genoptagelse kan forlænges inden udløbet af 5-års-fristen. Når ganske særlige omstændigheder taler herfor, kan der ses bort fra fristerne.

Formålet med bestemmelsen i § 42, stk. 1, er at sikre, dels at tilskadekomne har mulighed for at få genoptaget spørgsmålet om erstatnings- og godtgørelse, hvis der inden for 5 år efter afgørelsestidspunktet sker væsentlige ændringer i tilskadekomnes helbreds- og/eller erhvervsmæssige forhold, som kan tilskrives arbejdsskaden, dels at give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring mulighed for at genoptage spørgsmålet om erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring inden for 5 år bliver bekendt med, at der er sket så væsentlige ændringer af de forhold, der blev lagt til grund for afgørelsen, at det bør føre til en forhøjelse af tilskadekomnes godtgørelse for varigt mén eller ændring i op- eller nedadgående retning af den løbende erhvervsevnetabserstatning fremadrettet. Genoptagelsesadgangen omfatter ikke forsikringsselskaber eller arbejdsgivere.

Efter praksis skal tilskadekomne ikke dokumentere, at der er sket ændringer i tilskadekomnes helbredsmæssige eller erhvervsmæssige forhold, som kan skyldes arbejdsskaden, når der anmodes om genoptagelse om erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene inden for 5 år. Genoptagelsen forudsætter efter praksis som udgangspunkt alene, at tilskadekomne anmoder herom og oplyser, at der er sket en væsentlig ændring. Fristen for genoptagelse af afgørelser vedrørende erstatnings- og godtgørelsesniveauet kan forlænges inden udløbet af 5-års-fristen, og når ganske særlige omstændigheder taler herfor, kan der ses bort fra fristen. Ved genoptagelse efter udløbet af 5-års-

fristen er det ifølge praksis et krav, at det dokumenteres, at der er en vis sandsynlighed for årsagssammenhæng mellem arbejdsskaden og væsentlige ændringer i tilskadekomnes helbredsmæssige eller erhvervsmæssige forhold. Det er tilskadekomne, som har bevisbyrden for, at dette er tilfældet.

Det følger af lovens § 43, at en efterladt ikke anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, kan den pågældende inden for en frist på 5 år fra modtagelsen af afgørelsen herom anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget. På samme måde kan en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, jf. stk. 2, inden for en frist på 5 år efter ydelsens ophør anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget med henblik på tilkendelse af yderligere, tidsbestemt løbende ydelse.

Fristerne på 5 år er absolutte og kan ikke forlænges.

Det betyder, at en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, i op til 5 år efter erstatningens ophør kan anmode om at få tilkendt en yderligere tidsbestemt løbende erstatning. Fristen på 5 år er absolut og kan ikke fraviges. Ved vurderingen af, om en erstatning skal forlænges, anvendes de samme kriterier, som blev lagt til grund for den oprindelige afgørelse.

Det følger endvidere af lovens § 20, stk. 1, at den, der er berettiget til overgangsbeløb efter § 19, stk. 1-3, og som ved tilskadekomnes død har mistet en forsørger, eller som ved dødsfaldet på anden måde har fået sine forsørgelsesmæssige forhold forringet, har ret til erstatning herfor. Erstatningen fastsættes under hensyn til forsørgelsens omfang og den efterladtes muligheder for at forsørge sig selv, når alder, helbredstilstand, uddannelse, beskæftigelse samt forsørgerforhold og økonomiske forhold tages i betragtning.

Det følger af samme bestemmelses stk. 2, at erstatningen til en erstatningsberettiget efterladt ydes i form af en tidsbestemt løbende ydelse, som årligt udgør 30 pct. af afdødes årsløn, jf. § 24. Erstatningen udbetales med virkning fra datoen for dødsfaldet med 1/12 månedligt forud. Perioden kan højst fastsættes til 10 år. Udbetales der i anledning af dødsfaldet efterindtægt, udbetales ydelsen dog først fra udløbet af efterindtægtsperioden. Modtog afdøde løbende erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov, udbetales erstatning for tab af forsørger først fra den 1. i den efterfølgende måned efter dødsfaldet.

3.10.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

I næsten to ud af tre af de genoptagelsessager, hvor spørgsmålet om tab af erhvervsevne sagsbehandles igen, fører genoptagelsen ikke til et ændret resultat.

Adgangen til genoptagelse af erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene inden for fem år betyder, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring hvert år modtager og behandler ca. 5.000 anmodninger om genoptagelse. I en del sager anmodes der om genoptagelse gentagne gange. I ca. halvdelen af sagerne er afgørelsen efter seneste genoptagelse den samme som den oprindelige afgørelse.

Det medfører bl.a., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring hvert år behandler ca. 1.300 genoptagelsesanmodninger vedr. erhvervsevnetab. I omkring 30 pct. af sagerne forhøjes erstatningen, og i 5 pct. af sagerne nedsættes erstatningen. I de øvrige sager fører genoptagelsen ikke til et ændret resultat. Behandlingen af genoptagelsessager, som ikke medfører et ændret resultat, forlænger alt andet lige tilskadekomnes sagsforløb. Det betyder, at den tilskadekomne venter yderligere uden ændret resultat, og det medvirker samtidig til at trække ressourcer fra den øvrige sagsbehandling og generelt til at forlænge sagsbehandlingstiden hos arbejdsskademmyndighederne.

Aftalepartierne er på den baggrund enige om, at muligheden for at få genoptaget en afgørelse skal være betinget af, at tilskadekomne kan sandsynliggøre, at der ved fornyet behandling af sagen vil være grundlag for en ændret afgørelse. Tilskadekomne, der oplever en væsentlig forværring af deres tilstand, vil således lige som i dag fortsat have adgang til genoptagelse.

Aftalepartierne finder det derfor hensigtsmæssigt, at reglerne for genoptagelse af alle afgørelser om anerkendelse af arbejdsskader og om erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene efter arbejdsskadesikringsloven ændres, således at det bliver en betingelse for genoptagelse, at der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til et anden materiel afgørelse, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette.

Med forslaget tilpasses kriterierne efter lovens § 42, stk. 1, for genoptagelse af sager om erhvervsevnetabserstatning og méngodtgørelse inden for 5 år til

praksis for genoptagelse efter 5 år. Det foreslås derfor samtidig, at der i sager om erhvervsevnetabserstatning og méngodtgørelse ikke længere vil være en 5-års-frist for genoptagelse. Den tidsmæssige ramme for at kunne få genoptaget en afgørelse om erhvervsevnetabserstatning og méngodtgørelse vil herefter alene være begrænset af de almindelige forældelsesregler i forhold til arbejdsskadesikringsloven.

Der er ikke med forslaget tilsigtet materielle ændringer i forhold til fristerne for genoptagelse af spørgsmålet om anerkendelse af en arbejdsskade efter nugældende § 41, stk. 1, eller spørgsmålet om genoptagelse af afgørelser om erstatninger til efterladte efter lovens § 20, jf. § 43. Det betyder, at der fortsat vil gælde en absolut frist på 5 år for genoptagelse af disse spørgsmål. Som noget nyt vil det dog blive stillet som en betingelse for at genoptage disse spørgsmål, at tilskadekomne eller efterladte indsender oplysninger, der sandsynliggør, at der kan være grundlag for ændre den tidligere afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet eller retten til erstatninger til efterladte.

Med forslaget vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kunne afvise at genoptage en sag til materiel prøvelse, hvis tilskadekomne eller efterladte ikke fremkommer med oplysninger, som kan sandsynliggøre, at sagens faktiske omstændigheder enten adskiller sig væsentligt fra det, som blev lagt til grund ved afgørelsen, eller har ændret sig væsentligt, og at ændringerne af de helbredsmæssige og/eller erhvervsmæssige forhold skyldes arbejdsskaden. Dette vil medvirke til at sikre, at færre tilskadekomne skal vente på en afgørelse, som åbenlyst ikke vil føre til et andet resultatet, ligesom sagsbehandlingsressourcerne i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i højere grad bliver brugt på behandling af sager, hvor der er en reel udsigt til, at tilskadekomne får en anden materiel afgørelse som følge af sagsbehandlingen.

Samtidig foreslår Beskæftigelsesministeriet, at alle regler om genoptagelse efter loven af forenklingmæssige grunde samles i én bestemmelse. Bestemmelsen i lovens § 43, 2. pkt. om, at en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, inden for en frist på 5 år efter ydelsens ophør kan anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget med henblik på tilkendelse af yderligere, tidsbestemt løbende ydelse foreslås overført til lovens § 20, stk. 2, så alle regler om erstatning til efterladte samles, når det ikke drejer sig om genoptagelse af disse sager. Sidstnævnte ændring er af redaktionel karakter og vil ikke medføre materielle ændringer i tilskadekomnes eller efterladtes retsstilling efter loven.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 20 og 46-50, og bemærkningerne hertil.

3.11. Søgsmålsfrist og rekurs

3.11.1. Gældende ret

I dag kan arbejdsskadesagens parter indbringe alle afgørelser i sagen for domstolene. I dag findes der således ikke regler om, at arbejdsskadesagens parter skal have udnyttet den administrative rekurs, inden en part kan indbringe sagen for domstolene. I dag kan en retssag vedrørende arbejdsskadesager således anlægges mod både Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen. Der findes endvidere ikke regler om, at en sag skal være anlagt ved domstolene inden for en nærmere angivet periode. En parts krav efter loven kan dog være forældet som følge af forældelsesreglerne, f.eks. med de undtagelser, der fremgår af arbejdsskadesikringslovens § 36, stk. 2-5, ligesom forsikringsselskabet efter en konkret vurdering kan fortabe sine muligheder for at gøre indsigelse mod en afgørelse som følge af retsfortabende passivitet.

Det følger af Grundlovens § 63, stk. 1, 1. pkt., at domstolene er berettigede til at påkende ethvert spørgsmål om øvrighedsmyndighedens grænser. Det betyder, at afgørelser fra den offentlige forvaltning, herunder arbejdsskademyndighederne, kan indbringes for domstolene til prøvelse for den, der har en retlig interesse i sagen. Bestemmelsen er dog ikke til hinder for, at der ved lov kan fastsættes søgsmålsfrister. Eksempelvis bestemmes det i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenets § 58 d, stk. 2, og miljøbeskyttelseslovens § 101, stk. 1, at søgsmål skal være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt.

3.11.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Aftalepartierne er enige om, at der indføres en bestemmelse om, at den administrative rekurs skal være udnyttet, før der kan anlægges sag ved domstolene. Det vil sige, at retssager vedrørende afgørelser i arbejdsskadesager fremover først kan anlægges, når sagen har været påklaget til og behandlet af Ankestyrelsen, og at retssager ikke længere kan anlægges mod Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, men alene mod Ankestyrelsen.

Forslaget sikrer, at det eksisterende administrative rekurssystem anvendes fuldt ud, fremfor – som i dag, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings

afgørelser indbringes ved domstolene uden, at Ankestyrelsen har haft lejlighed til at tage stilling til afgørelsen. Det vil således sikre, at Ankestyrelsen som øverste offentlige myndighed og som ansvarlig for praksisudmeldinger på arbejdsskadeområdet, herunder i form af principmeddelelser, også er den myndighed, der sagsøges, når en part ønsker domstolens stillingtagen til praksis på arbejdsskadeområdet. Det forventes således, at flere afgørelser afklares administrativt, uden at skulle behandles ved domstolene. Alt andet lige vil forslaget således kunne forøge antallet af anmodninger om genoptagelser og klagesager.

Det forventes også, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med forslaget vil skulle bruge færre ressourcer i forbindelse med retssager på arbejdsskadeområdet, mens Ankestyrelsen – alt andet lige – må forventes fremover at modtage flere stævninger og således vil kunne få et øget ressourcebrug i forbindelse med retssager.

Endvidere foreslås det, at der indføres en frist for at indbringe Ankestyrelsens afgørelser for domstolene. Formålet med søgsmålsfristen er at sikre, at der efter en fastsat periode ikke kan rejses tvivl om gyldigheden af en afgørelse om en arbejdsskade. Dette medvirker til, at især tilskadekomne kan indrette sig og disponere i forhold til de administrative afgørelser. Herudover vil det samlede sagsforløb for visse sager blive kortere, idet nogle retssager i dag anlægges flere år efter seneste afgørelse.

Det foreslås, at søgsmålsfristen differentieres, så fristen for tilskadekomne fastsættes til 1 år fra afgørelsen, mens fristen for forsikringsselskaberne, selvforsikrede statslige myndigheder, regioner, kommuner, arbejdsgivere og bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension foreslås fastsat til 6 måneder fra afgørelsen. Hermed kan sagens parter varetage deres interesser inden for rimelig tid, samtidig med at hensynet til en hurtig sagsbehandling og afgørelsens gyldighed imødekommes.

Det foreslås, at fristen skal være differentieret af hensyn til, at tilskadekomne som privatperson ofte har færre ressourcer og mindre erfaring end forsikringsselskabet i at anlægge retssager. Endvidere vil tilskadekomne inden for fristen kunne ansøge om fri proces eller retshjælpsdækning via eget forsikringsselskab til at indbringe sagen for domstolene.

Beskæftigelsesministeriet vurderer på dette grundlag, at forslaget om søgsmålsfrist er rimelig i forhold til grundlovens § 63, stk. 1. Forslaget er i

tråd med – og ikke mere indgribende end – allerede eksisterende søgsmålsfrister i andre lovgivninger, f.eks. § 58 d, stk. 2, i lov om klage- og erstatningsadgang inden for sundhedsvæsenet. Søgsmålsfristen i arbejdsskadesikringsloven foreslås at være længere for tilskadekomne af hensyn til tilskadekomne, der som privatperson forudsættes at have færre ressourcer og mindre erfaring i retssager, end arbejdsskadeforsikringsselskaber, arbejdsgivere m.v.

I forhold til forslaget om, at der skabes hjemmel til at igangsætte forsøg med at delegerer afgørelseskompetence til udvalgte forsikringsselskaber til at træffe afgørelse af anerkendelsesspørgsmålet, jf. forslagets § 1, nr. 60, foreslås det, at den administrative rekurs også skal være udnyttet i disse sager, før sagen kan indbringes for domstolene. Det betyder i praksis, at f.eks. en tilskadekomne, der er uenig i afgørelsen om anerkendelsesspørgsmålet, som et forsikringsselskab har truffet, skal anmode Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om at træffe afgørelse i sagen. Sagen behandles herefter på helt sædvanlig vis i arbejdsskadesystemet, hvorefter forslaget om, at den administrative rekurs skal være udnyttet, før en sag kan indbringes for domstolene inden for søgsmålsfristen, ligeledes vil omfatte disse sager.

3.12. Aldersnedsættelse af méngodtgørelse (§ 18)

3.12.1. Gældende ret

Efter reglerne i arbejdsskadesikringsloven nedsættes godtgørelsen for mén med 1 pct. for hvert år, den tilskadekomne var ældre end 39 år ved arbejdsskadens indtræden, hvis tilskadekomne ved arbejdsskadens indtræden var fyldt 40 år. Var tilskadekomne fyldt 60 år, nedsættes godtgørelsen med yderligere 1 pct. for hvert år, den pågældende var ældre end 59 år ved arbejdsskadens indtræden. Godtgørelsen nedsættes dog ikke yderligere efter det fyldte 69. år. Erstatningsansvarsloven indeholder tilsvarende regler.

3.12.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Partierne bag aftalen om arbejdsskadeområdet er enige om, at grænsen for aldersnedsættelse for størrelsen på méngodtgørelsen skal øges med ét år ved næstkommende hævelse af pensionsalderen. Aftalepartierne er derfor enige om at hæve tidspunktet for nedskrivningen af méngodtgørelsen som følge af alder med et år fra 1. juli 2035.

Det foreslås derfor, at fra 1. juli 2035 vil aldersnedsættelsen ske med 1 pct. for personer, der er ældre end 40 år ved arbejdsskadens indtræden, og med yderligere 1 pct. for personer, der er ældre end 60 år ved arbejdsskadens indtræden. Det foreslås tilsvarende, at grænsen for, hvornår godtgørelsen ikke nedsættes yderligere, hæves med et år fra det 69. år til det 70. år.

3.13. Lettere adgang til erstatning ved vold på arbejdspladsen

3.13.1. Gældende ret

3.13.1.1. Arbejdsskadesikringsloven

Personer, der udsættes for vold, trusler eller en voldsom hændelse i forbindelse med deres arbejde, kan være berettiget til erstatning efter arbejdsskadesikringsloven, ligesom de kan have ret til erstatning efter reglerne i erstatningsansvarsloven.

En række erstatningsposter kan dækkes efter såvel arbejdsskadesikringsloven som erstatningsansvarsloven, men beregnings- og udbetalingsreglerne er for nogle af erstatningsposterne forskellige. Der er endvidere en række erstatningsposter, som kun dækkes efter erstatningsansvarsloven.

Formålet med arbejdsskadesikringsloven er at yde erstatning og godtgørelse til tilskadekomne eller deres efterladte ved arbejdsskade. Skaden skal være forårsaget af arbejdet eller de forhold, det foregår under. Det er ikke en forudsætning, arbejdsgiveren eller andre har handlet ansvarspådragende.

Arbejdsgiveren har et objektivt ansvar for de personer, der er ansat til at udføre arbejde for arbejdsgiveren. Ansvar et indebærer, at arbejdsgiveren er erstatningsansvarlig for skader opstået i forbindelse med arbejdet, uanset om der er en ansvarlig skadevolder eller ej. Private arbejdsgivere har pligt til at tegne en arbejdsulykkesforsikring i et forsikringsselskab mod de økonomiske følger af arbejdsulykker, mens offentlige arbejdsgivere har mulighed for at være selvforsikrede, jf. nærmere herom nedenfor. For erhvervssygdomme har både private og offentlige arbejdsgivere pligt til at betale bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Arbejdsgivere har pligt til at anmelde arbejdsulykker, mens læger og tandlæger har pligt til at anmelde erhvervssygdomme. Tilskadekomne selv og fagforeninger m.fl. kan også anmelde arbejdsskader. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse omkring, hvorvidt erhvervssygdommen eller ulykken kan anerkendes som en arbejdsskade. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer videre, om skaden har medført varige følger, og om der derfor skal udbetales erstatning mv. Ved Erhvervssygdomme udbetaler

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring erstatningen til den tilskadekomne, mens ved arbejdsulykker udbetaler forsikringsselskabet erstatningen.

Efter § 2, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven er personer, der ansættes til at udføre arbejde her i landet for en arbejdsgiver, omfattet af reglerne om arbejdsskade efter §§ 5-7. Arbejdet kan være lønnet eller ulønnet og kan være varigt, midlertidigt eller forbigående.

Ved en arbejdsulykke forstås efter § 6 i arbejdsskadesikringsloven en personskaade forårsaget af en hændelse eller en påvirkning, der sker pludseligt eller inden for 5 dage. Personskaden kan være fysisk eller psykisk og kan være varig eller forbigående. Det er ikke et krav, at personskaden medfører behov for behandling, eller at skaden er blevet behandlet.

Efter § 48 i arbejdsskadesikringsloven har enhver arbejdsgiver, som i sin tjeneste beskæftiger personer som nævnt i § 2, sikringspligt efter loven for disse personer. Selvstændige erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller kan sikre egen person efter loven.

Arbejdsgiveren opfylder sin sikringspligt ved at tegne forsikring mod følgerne af arbejdsulykker og tilslutte sig Arbejdsmarkedets Erhvervssikring mod følgerne af erhvervssygdomme. Selvstændige erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefælle sikrer egen person på tilsvarende vis.

Staten, folkekirken, regionerne og kommunerne har ikke pligt til at tegne forsikring mod følgerne af arbejdsulykker, jf. § 48, stk. 5. De selvforsikrede arbejdsgivere bærer selv den fulde økonomiske risiko ved arbejdsulykker og skal betale de erstatninger mv. til tilskadekomne og efterladte, som følger af loven. For kommuner og regioner er der tale om en ret til at kunne være selvforsikrede, mens det er en pligt for staten at være selvforsikret, medmindre der efter lovgivningen skal eller kan tegnes forsikring, jf. cirkulære om selvforsikring i staten m.v. §§ 4 og 8. Som selvforsikret er man både arbejdsgiver og forsikringsselskab i arbejdsskadesager. Disse roller skal holdes adskilt, og forsikringsenhedens oplysninger, herunder følsomme personoplysninger vedrørende tilskadekomne, må ikke tilgå arbejdsgiveren. Det vil ofte sikres ved oprettelse af særlige forsikringsenheder med lukkede it-systemer.

Det følger af § 40 i arbejdsskadesikringsloven, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om alle spørgsmål efter loven, medmindre andet er fastsat.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser efter § 40 kan påklages til Ankestyrelsen, jf. § 44.

Ydelser i henhold til loven kan – bortset fra skader i forbindelse med produktansvar eller forvoldt ved terrorhandlinger - ikke danne grundlag for regreskrav mod en skadevolder, der har pådraget sig erstatningspligt over for tilskadekomne eller deres efterladte, jf. § 77, 1. pkt. Det følger af arbejdsskadesikringslovens § 77, 2. pkt., at erstatning efter arbejdsskadesikringsloven er primær. Da arbejdsskadesikringsloven er primær, vil tilskadekomnes krav mod en erstatningsansvarlig i medfør af lov om erstatningsansvar nedsættes i det omfang, der er betalt eller er pligt til at betale ydelser efter arbejdsskadesikringsloven. Tilskadekomne kan dermed kun gøre krav gældende i medfør af lov om erstatningsansvar, hvis der efter erstatningsansvarsloven er grundlag for en erstatning eller godtgørelse, der ikke er omfattet af arbejdsskadesikringsloven eller en højere erstatning, og i det tilfælde kun for differencen mellem erstatningsbeløbene.

Det følger af § 29, stk. 2, i arbejdsskadesikringsloven, at den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikring har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra arbejdsskadeforsikringsselskabet, når der er udbetalt erstatning eller godtgørelse som følge af arbejdsskaden til tilskadekomne eller dennes efterladte. Kravene fra den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab omfatter erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskadeforsikringsselskabet har pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes.

Arbejdsskadesikringslovens § 29, stk. 2, nyaffattes i dette forslag nr. 36, hvorfor der henvises til bemærkningerne hertil.

3.13.1.2. Erstatningsansvarsloven

Erstatningsansvarsloven indeholder dansk rets almindelige regler om udmåling af erstatning for forskellige former for tab, som en skadelidt efter omstændighederne har krav på at få dækket, når den pågældende er blevet påført en personskade. Loven indeholder således de nærmere regler om,

hvilke poster der på baggrund af en forvoldt personskade skal betales erstatning for, og hvordan erstatningsbeløbene beregnes.

Erstatningsansvarsloven regulerer ikke spørgsmålet om, hvilke betingelser der skal være opfyldt, for at der foreligger et erstatningsansvar. Disse betingelser følger af almindelige retsgrundsætninger og retspraksis. Det er således bl.a. en forudsætning for anvendelsen af lovens regler, at der er en skadevolder, der er ansvarlig for skaden i henhold til de almindelige erstatningsretlige regler (bl.a. culpa-reglen, hvilket betyder, at skadevolderen for at være ansvarlig skal have handlet uagtsomt eller forsætligt eller undladt at handle) eller regler i særlovgivningen (f.eks. reglerne om objektivi ansvar efter færdselsloven). Derudover skal de almindelige erstatningsbetingelser i øvrigt være opfyldt.

3.13.1.3. Offererstatningsloven – erstatning til personer, der har været udsat for en straffelovsovertrædelse

Når skadelidtes erstatningskrav udspringer af en straffelovsovertrædelse som f.eks. vold, kan der efter offererstatningsloven søges erstatning fra staten via Erstatningsnævnet.

Der er tale om en statslig garantiordning, som sikrer, at skadelidte får erstatning for sit tab, uden at skadelidte er forpligtet til at forfølge kravet mod skadevolder. Ordningen fungerer på den måde, at staten, såfremt betingelserne i offererstatningsloven er opfyldte, udbetaler erstatningen og efterfølgende som udgangspunkt retter et regreskrav mod skadevolder.

Erstatningsnævnets afgørelser kan ikke påklages til anden administrativ myndighed.

For at gøre brug af garantiordningen er det en betingelse, at skadelidte har anmeldt lovovertrædelsen til politiet inden 72 timer, og at skadelidte under en eventuel straffesag mod skadevolderen nedlægger påstand om erstatning, jf. offererstatningslovens § 10, stk. 1.

Erstatningsnævnet foretager ved behandlingen af en ansøgning en vurdering af, om betingelserne for at opnå erstatning efter offererstatningsloven er opfyldt, herunder om der er tale om en straffelovsovertrædelse. Hvis det ved dom er fastslået, at skaden er sket som følge af en straffelovsovertrædelse, lægger nævnet dette til grund. Hvis skadelidtes krav på erstatning og godtgørelse fra skadevolderen er afgjort ved dom, yder Erstatningsnævnet

som udgangspunkt erstatning i overensstemmelse med det beløb, der er fastsat ved dommen.

I tilfælde af at der ikke føres en straffesag mod gerningspersonen, kan Erstatningsnævnet foretage en vurdering af, hvorvidt der foreligger en straffelovsovertrædelse. Hvis der er tale om en utilregnelig skadevolder, vil vurderingen af, om der foreligger et strafferetligt forsæt blive foretaget på baggrund af Højesterets præmisser i dom af 17. oktober 2017 (U.2018.491H). Nævnet vil således vurdere, at der er tale om en straffelovsovertrædelse, ”når den objektive gerning klart bærer præg af at høre til dem, der tilregnes en normal gerningsperson som forsætlig.”

3.13.1.4. Mulighed for dispensation fra krav om politianmeldelse efter Højesterets dom fra 2018

Det er ifølge offererstatningslovens § 10, stk. 3, muligt for Erstatningsnævnet at fravige kravet om politianmeldelse, hvis forholdene taler for det.

Om dispensationskravet anførte Folketingets Retsudvalg i betænkning i Folketingstidende 1984-85, Tillæg B, at Erstatningsnævnet i forbindelse med nævnets samlede vurdering af, om kravet om politianmeldelse i § 10 stk. 1, skal fraviges i de konkrete sager, bør være opmærksom på, at pædagogiske og behandlingsmæssige hensyn kan tale imod indgivelse af en politianmeldelse.

På den baggrund udviklede Erstatningsnævnet en lempelig praksis for at meddele dispensation fra kravet om politianmeldelse i sager, hvor plejepersonale mv. udsættes for vold på deres arbejde. Nævnet tog hensyn til, om der i forbindelse med manglende (rettidig) politianmeldelse var generelle pædagogiske og/eller behandlingsmæssige hensyn, der talte for at fravige kravet om politianmeldelse. Erstatningsnævnet dispensererede efter denne praksis i vid udstrækning fra kravet om politianmeldelse inden for 72 timer.

I 2014 ændrede nævnet denne praksis, således at dispensation kun blev meddelt, hvis konkrete, individuelle pædagogiske og/eller behandlingsmæssige hensyn vedrørende skadevolderen talte imod politianmeldelse. Praksisændringen blev offentliggjort i juni 2015.

I 2018 (U.2018.3697H) underkendte Højesteret Erstatningsnævnets praksisændring i en sag, hvor Erstatningsnævnet havde afslået en ansøgning

om erstatning fra en ansat på en institution for unge, hvor en 14-årig elev havde taget halsgreb på den pågældende ansatte, som ikke anmeldte episoden til politiet.

Erstatningsnævnet afslog i den konkrete sag den ansattes ansøgning om erstatning efter offererstatningsloven, fordi nævnet fandt, at den manglende politianmeldelse ikke var begrundet i konkrete, individuelle pædagogiske og/eller behandlingsmæssige hensyn vedrørende skadevolderen. Højesteret fandt bl.a., at Erstatningsnævnets praksisændring i 2014 var uden hjemmel i loven, og at nævnet derfor var forpligtet til – som efter den tidligere praksis – at dispensere, også i tilfælde hvor den manglende politianmeldelse er begrundet i generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution.

Som en konsekvens af dommen har Erstatningsnævnet genindført den tidligere praksis fra før 2014. Erstatningsnævnet dispenserer derfor i dag i vidt omfang fra kravet om politianmeldelse i sager, hvor plejepersonale mv. udsættes for en straffelovsovertrædelse på deres arbejde, når den manglende politianmeldelse er begrundet i generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution mv.

Hvis skadelidte er blevet opfordret af sin arbejdsgiver til at indgive politianmeldelse, og skadelidte har modsat sig dette, vil der dog fortsat kunne meddeles afslag på dispensation fra anmeldelseskravet.

3.13.1.5. Offererstatningssager, der er dækket af en forsikring

Det følger af offererstatningslovens § 7, stk. 1, at erstatning ikke ydes, i det omfang skaden godtgøres af skadevolderen eller dækkes af forsikringsydelse eller andre ydelser, der har karakter af virkelig skadeserstatning. Den statslige garantiordning dækker således ikke krav, som dækkes af skadevolder selv eller dennes forsikring. Hvis skadevolderen har en ansvarsforsikring, som Erstatningsnævnet har en formodning om dækker den konkrete hændelse, henviser nævnet således skadelidte til at rette sit krav mod forsikringsselskabet.

I afgørelser, hvor Erstatningsnævnet giver afslag i medfør af offererstatningslovens § 7, stk. 1, indsættes der en vejledning om, at sagen kan genoptages, hvis forsikringsselskabet meddeler afslag på dækning. Der vejledes samtidig om, at en anmodning om genoptagelse skal være vedlagt forsikringsselskabets afslag og indgives til nævnet inden 2 år fra modtagelsen af afslaget, jf. offererstatningslovens § 13, stk. 3.

3.13.1.6. Frist for at indgive ansøgning om offererstatning

Af offererstatningslovens § 13, stk. 1, fremgår det, at nævnet ikke kan behandle en ansøgning, der er indgivet over 2 år efter, at lovovertrædelsen er begået, medmindre der foreligger særlige grunde. I de tilfælde, hvor der ikke er indgivet en ansøgning til nævnet i forbindelse med straffelovsovertrædelsen, men først når der er modtaget et afslag fra forsikringsselskabet, skal ansøgningen som udgangspunkt overholde fristen i offererstatningslovens § 13, stk. 1.

Fristen på to år blev indført med lov nr. 277 af 26. maj 1976 på baggrund af betænkning; 1975 nr. 751 om Erstatning fra staten til ofre for forbrydelse afgivet af det af justitsministeriet den 8. januar 1974 nedsatte udvalg. Af betænkningen fremgår det, at ”[u]dvalget har anset det for hensigtsmæssigt at fastsætte en tidsfrist, inden hvilken ansøgning i almindelighed skal være indgivet, for at nævnet kan undgå at behandle alt for gamle krav. Fristen bør ikke være så kort, at skadelidte nødsages til at indgive ansøgning, før det er afklaret, om han har mulighed for at få erstatning fra anden side. Udvalget har derfor anset en frist på 2 år for rimelig. Fristen kan fraviges af nævnet, hvis der foreligger særlige grunde. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis skadelidte først får kendskab til forbrydelsen eller til, at den er begået af en af de personer, der er omfattet af § 3, længere tid efter at forbrydelsen blev begået”.

Der kan dermed dispenseres fra fristen i offererstatningslovens § 13, stk. 1, når der foreligger særlige grunde. Fristen løber kun fra lovovertrædelsen efter stk. 1, hvis der ikke har været en straffesag eller efterforskning. Det fremgår således af offererstatningslovens § 13, stk. 2, at 2 års fristen i § 13, stk. 1, regnes fra endelig dom i straffesagen eller fra politiets afgørelse om at standse efterforskningen.

3.13.1.6. Regres for staten

Det følger af offererstatningslovens § 17, stk. 1, at staten, i det omfang der ydes erstatning, indtræder i skadelidtes krav mod skadevolderen. Ved behandlingen af regressager foretages der en vurdering af, i hvilket omfang erstatningen kan kræves af skadevolderen, og om der f.eks. er en relevant ansvarsforsikring at inddrage i sagen. Civilstyrelsen kan med tilladelse fra skadevolder gå i dialog med forsikringsselskabet. I de tilfælde, hvor en anbragt på en institution har begået vold mod en ansat på den samme institution, vil Civilstyrelsen endvidere vurdere, om der er grundlag for at rette kravet mod institutionen. Dette kan være tilfældet, hvis sagsmaterialet

indeholder dokumenterede oplysninger om, at institutionen ikke har overholdt arbejdsmiljølovens regler.

Hvis der i en sag ikke kan opnås dækning hos en ansvarsforsikring, og der ikke er grundlag for at rette kravet mod en institution, vurderer Civilstyrelsen, om kravet skal nedsættes eller helt bortfalde, inden det rettes mod skadevolderen. Erstatningsansvarsloven indeholder en række regler om lempelse af erstatningsansvaret, bl.a. den almindelige lempelsesregel i erstatningsansvarslovens § 24. Retspraksis for bortfald er imidlertid restriktiv i sager, hvor der er tale om straffelovsovertrædelser.

Hvis skadevolderen ikke anerkender et regreskrav, kan sagen afgøres ved domstolsprøvelse.

3.13.1.7. Ansvarsforsikring eller civilt søgsmål – erstatning til personer, der har været udsat for hændelser, der ikke er omfattet af straffeloven ("magtanvendelsessituation")

Hvis der er tale om en voldsom hændelse, som ikke udgør en straffelovsovertrædelse, vil følgerne heraf ikke være omfattet af offererstatningsloven, og der vil ikke kunne opnås erstatning fra staten via Erstatningsnævnet. Den ansatte kan i stedet opfordre skadevolder til at anmelde skaden til sit ansvarsforsikringsselskab. Det vil dog i nogle tilfælde være nødvendigt for den ansatte at rejse et civilt søgsmål mod den, der har forvoldt skaden, for at få dækket sit tab. Dette vil gælde i tilfælde, hvor skadevolder ikke har en ansvarsforsikring eller ikke ønsker at gøre brug af den.

Vilkårene for en ansvarsforsikring er aftalebestemt. Skadevolders ansvarsforsikring dækker dog som udgangspunkt i de situationer, hvor der kan siges at være tale om et uheld, og hvor de øvrige almindelige forsikringsbetingelser er opfyldt. Det betyder, at de typiske ansvarsforsikringer dækker handlinger begået ved simpel eller grov uagtsomhed. Det kunne efter omstændighederne f.eks. være skader opstået i forbindelse med en magtanvendelsessituation.

I de situationer, hvor der er tale om en handling begået med forsæt, dækker en ansvarsforsikring normalt ikke. Der kan dog være undtagelser fra udgangspunktet, hvis skadevolder er et barn under 14 år eller en person med en psykisk funktionsnedsættelse, f.eks. sindssygdom, åndssvaghed, forbigående sindsforvirring eller lignende tilstand, som medfører manglende evne til at handle fornuftsmæssigt.

I det omfang en skade er dækket af en tingsforsikring, er der ikke erstatningsansvar, jf. erstatningsansvarslovens § 19, stk. 1. Har den erstatningsansvarlige forvoldt skaden forsætligt eller ved grov uagtsomhed, gælder reglen i stk. 1, imidlertid ikke.

3.13.1.8. Samspillet mellem erstatningssystemerne

En ansat, som udsættes for vold eller en voldsom hændelse på sit arbejde, kan i mange tilfælde være berettiget til erstatning efter både arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven. I arbejdsskadesikringsloven har arbejdsgiver et objektivt ansvar for skader sket i forbindelse med arbejdet, mens erstatning efter erstatningsansvarsloven er afhængig af, at der er en ansvarlig skadevolder.

For at opnå erstatning efter både arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven skal ansatte, der har været udsat for vold eller en voldsom hændelse på deres arbejde, have deres sag behandlet ved forskellige myndigheder eller instanser og efter forskellige regelsæt. En række erstatningsposter dækkes både efter arbejdsskadesikringsloven og efter erstatningsansvarsloven. Det drejer sig om erstatning for tab af erhvervsevne, godtgørelse for varigt mén, forsørgertabserstatning (mv.) og udgifter til behandling, men beregnings- og udbetalingsreglerne er for nogle af erstatningsposterne forskellige.

Arbejdsskadesikringsloven er primær, jf. arbejdsskadesikringslovens § 77, stk. 1, 2. pkt., hvilket betyder, at den ansatte først skal have behandlet sin sag hos arbejdsskademyndighederne i medfør af arbejdsskadesikringsloven, inden der kan rejses et krav efter erstatningsansvarsloven for så vidt angår de erstatningsposter, som er omfattet af både arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven, og hvor beregnings- og udbetalingsreglerne er forskellige. Det drejer sig især om krav på erstatning for tab af erhvervsevne, hvor skadelidte i en del tilfælde vil kunne rejse et yderligere krav efter erstatningsansvarsloven – et såkaldt differencekrav.

Der er dog også en række erstatningsposter, som kun dækkes efter erstatningsansvarsloven, og hvor Erstatningsnævnet eller forsikringsselskabet umiddelbart kan træffe afgørelse uden at afvente afgørelsen i arbejdsskadesagen. Det drejer sig om godtgørelse for svie og smerte samt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Ophør af erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven afventer dog ofte afgørelse om erhvervsevnetab i arbejdsskadesagen.

Det følger af § 29, stk. 2, i arbejdsskadesikringsloven, at den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikring har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra arbejdsskadeforsikringsselskabet, når der er udbetalt erstatning eller godtgørelse som følge af arbejdsskaden til tilskadekomne eller dennes efterladte. Kravene fra den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab omfatter erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskadeforsikringsselskabet har pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes.

3.13.2. Rapport fra arbejdsgruppe om ansattes mulighed for fuld erstatning, når de udsættes for vold mv. på arbejdet

Som opfølgning på beslutningsforslag nr. 46 om erstatning for vold på arbejdspladsen nedsatte regeringen en tværministeriel arbejdsgruppe med henblik på at forbedre ansattes mulighed for at få den erstatning, de er berettiget til, når de har været udsat for vold eller voldsomme hændelser på deres arbejde.

Arbejdsgruppens arbejde udmøntede sig i rapporten Erstatning for vold på arbejdspladsen, som blev oversendt til Folketingets Beskæftigelsesudvalg i maj 2022. Rapporten kan findes på retsudvalgets almindelige del - bilag 260.

Voldsrelaterede hændelser på arbejdspladser kan ske i brancher, hvor der ydes omsorg, og blandt personaletyper, som i bred forstand har omsorg som stillingsindhold. I forhold til social- og ældreområdet er det indgået i arbejdsgruppens vurdering, at ansatte på socialområdet i væsentligt højere grad end øvrige brancher oplever vold og trusler på deres arbejde og får anerkendt en voldsrelateret arbejdsulykke som en arbejdsskade. Skadevolderen kan f.eks. være en beboer på et socialt botilbud eller en ældre med demens, hvor volden f.eks. begås i afmagt og på grund af skadevolders manglende forståelse for egen situation.

Det kan ifølge Rapporten Erstatning for vold på arbejdspladsen² også være tilfældet på pleje- og omsorgsområdet, hvor skadevolder f.eks. pga. voldsom adfærd bliver udsat for fastholdelse eller magtanvendelse fra de ansatte med henblik på at beskytte skadevolderen selv, andre beboere eller de ansatte. I sådanne situationer kan det ske, at den ansatte kommer til skade,

² Erstatning for vold på arbejdspladsen – B46 arbejdsgruppens vurderinger af mulige løsningsmodeller, maj 2022, retsudvalgets almindelige del - bilag 260.

når skadevolderen i et forsøg på at komme fri uforvarende rammer den ansatte med en arm eller en fod. I sådanne situationer vil der typisk ikke være tale om en straffelovsovertrædelse, da skadevolderen ikke har forsæt til at begå handlingen.

3.13.3. Beskæftigelsesministeriets og Justitsministeriets overvejelser og den foreslåede ordning.

3.13.3.1. Mulighed for dispensation fra krav om politianmeldelse

Arbejdsgruppen har i sin rapport Erstatning for vold på arbejdspladsen fra maj 2022 vurderet, at det vil mindske usikkerheden om, hvornår hændelser skal politianmeldes for at opnå adgang til offererstatning, hvis offererstatningsloven ændres i overensstemmelse med Erstatningsnævnets praksis, så der etableres en undtagelsesbestemmelse til kravet om politianmeldelse for pleje- og omsorgspersonale mv. på institutioner mv., der udsættes for en straffelovsovertrædelse på arbejdet, når generelle eller konkrete pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod politianmeldelse af skadevolderen.

Det fremgår blandt andet af arbejdsgruppens rapport Erstatning for vold på arbejdspladsen, at der på grund af uklarhed om retstilstanden indgives politianmeldelser i sager, hvor den ansatte ikke har ønsket at indgive anmeldelse mod borgeren, og hvor der efter Erstatningsnævnets praksis vil kunne dispenseres fra kravet om politianmeldelse. Etablering af en undtagelsesbestemmelse forventes derfor også at mindske unødigt administration i politiet.

Det følger endvidere af *Aftalen om et forbedret arbejdsskadesystem*, at aftalepartierne er enige om, at der skal indføres en undtagelsesbestemmelse til kravet om politianmeldelse i offererstatningsloven.

Justitsministeriet finder, at dette bør gøres ved at indføre en ny bestemmelse i offererstatningsloven om, at bestemmelsen i offererstatningslovens § 10, stk. 1, fraviges, når generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution taler imod indgivelse af en politianmeldelse, eller når sådanne konkrete hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse.

Det foreslås derfor, at indsætte en ny stk. 4 i offererstatningslovens § 10 om, at bestemmelsen i offererstatningslovens § 10, stk. 1, fraviges i sager, hvor pleje- og omsorgspersonale mv. er kommet til skade på arbejdet, når pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende

institution taler imod indgivelse af en politianmeldelse, eller når sådanne konkrete hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse.

Bestemmelsen har til formål at kodificere Erstatningsnævnets nugældende praksis om dispensation fra kravet om politianmeldelse for navnlig pleje- og omsorgspersonale mv., som har hjemmel i offererstatningslovens § 10, stk. 3.

Efter den foreslåede bestemmelse vil der uændret skulle dispenseres fra kravet om politianmeldelse, når generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution taler imod indgivelse af en politianmeldelse.

Som eksempel på generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution mv. kan bl.a. nævnes det tilfælde, at arbejdsgiver ikke vil anmelde forholdet, fordi skadevolderen er anbragt på stedet på grund af sine adfærdsproblemer. Af andre eksempler kan bl.a. nævnes, at den manglende politianmeldelse er begrundet i institutionens generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige principper, eller at skadelidte eller dennes arbejdsgiver ikke mener, at skadevolderen kan straffes, f.eks. fordi skadevolderen er under 15 år eller er utilregnelig på grund af sindssygdom eller lignende.

Der vil endvidere uændret skulle dispenseres, når konkrete pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse. Dette vil være tilfældet, når der foreligger pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn til skadevolderen, for eksempel fordi det vurderes, at skadevolderen vil opfatte en politianmeldelse som et svigt fra den ansatte eller institutionen, som ellers bidrager til at skabe tryghed. Som et andet eksempel kan nævnes, at det vurderes, at politianmeldelsen risikerer at ødelægge skadevoldendes gode udvikling, eller at en politianmeldelse vil udgøre et skadeligt indgreb i skadevolders hverdag.

Bestemmelsen vil i særdeleshed omfatte sager om plejepersonale, pædagoger, socialpædagoger, lærere eller medlemmer af en anden personalegruppe med særlig støtte- og omsorgsfunktion mv., som udsættes for vold, trusler eller andre straffelovsovertrædelser på institutioner mv. Også andre personer og funktioner på den pågældende institution kan være undtaget fra kravet om politianmeldelse, når generelle eller konkrete pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 8, nr. 1, og bemærkningerne hertil.

3.13.3.2. Pligt for visse offentlige og private arbejdsgivere til at tegne en voldsskadeforsikring

I sager, hvor der ikke indgives politianmeldelse, vil det være Erstatningsnævnet, som skal tage stilling til, hvorvidt der er tale om en straffelovsovertrædelse. Arbejdsgruppen har i sin rapport Erstatning for vold på arbejdspladsen fra maj 2022 peget på, at det indebærer, at en skadevolder kan opleve, at en offentlig myndighed tager stilling til, at en handling som vedkommende har begået, udgør en straffelovsovertrædelse, uden at sagen har været behandlet ved en domstol. Arbejdsgruppen har endvidere peget på, at der ikke foreligger politiakter til brug for Erstatningsnævnets vurdering af, om der foreligger en straffelovsovertrædelse, når en sag ikke er anmeldt til politiet, hvilket kan gøre det vanskeligt for den skadelidte at løfte bevisbyrden for, at der er begået en straffelovsovertrædelse.

Hvis der er tale om en hændelse, som ikke er omfattet af straffeloven, kan den ansatte ikke opnå erstatning efter offererstatningsloven. Arbejdsgruppen har i sin rapport fra maj 2022 peget på, at når der er tale om hændelser, som ikke er omfattet af straffeloven, er skadelidte i flere tilfælde nødt til at anlægge et civilt søgsmål mod skadevolder for at få sit krav efter erstatningsansvarsloven dækket. Det kan være vanskeligt for skadelidte at træffe beslutning om at føre et civilt søgsmål mod skadevolder, hvis den skadelidte er ansat til at drage omsorg for en resourcesvag skadevolder. Arbejdsgruppen har også peget på, at der kan være en økonomisk barriere for den ansatte i relation til at indgive en stævning, hvis det ikke har været muligt at opnå fri proces eller retshjælp til søgsmålet. Samtidig kan den ansatte efter at have fået medhold i et civilt søgsmål opleve ikke at modtage den tilkendte erstatning, fordi skadevolder ikke er i stand til at betale.

Det følger endvidere af *Aftale om et forbedret arbejdsskadesystem*, at ”[a]nsatte, der udsættes for vold på arbejdet fra de borgere, som de er ansat til at tage vare på, kan stå i et etisk dilemma, hvis de via offererstatningsloven skal søge den erstatning efter erstatningsansvarsloven, som de kan være berettiget til ud over den erstatning, som de kan få fra arbejdsskadesikringsloven. For at gøre det lettere for ansatte i disse situationer at opnå fuld erstatning, er aftalepartierne enige om at forpligte visse offentlige og private arbejdsgivere til at tegne en særlig forsikring for

arbejdsskader som følge af vold på arbejdspladsen (herefter voldsskadeforsikring).”

Forpligtelsen skal gælde for arbejdsgivere for ansatte, der er i særlige risiko for at blive udsat for vold eller voldsomme hændelser på arbejdet fra borgere, de er ansat til at drage omsorg for. Det vil betyde, at ansatte kan få erstatning efter erstatningsansvarsloven uden at skulle anlægge en sag ved domstolene.

På den baggrund foreslås det at forpligte visse offentlige og private arbejdsgivere til at tegne en voldsskadeforsikring som en del af arbejdsulykkesforsikringen, der dækker erstatning og godtgørelse efter lov om erstatningsansvar for personskade, der forvoldes ved vold, trusler eller andre voldsomme hændelser mod de ansatte på arbejdspladsen, som er omfattet af arbejdsgivers sikringspligt efter arbejdsskadesikringsloven.

Det foreslås endvidere, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om, hvilke offentlige og private arbejdsgivere der har pligt til at tegne forsikringen. Der vil i samarbejde med relevante ministerier blive fastsat helt præcise regler om, hvilke arbejdsgivere der skal være omfattet af forsikringspligten. Bemyndigelsen vil endvidere give beskæftigelsesministeren adgang til efter forhandling med relevante ministre at kunne fastsætte regler om, at visse personalegrupper, som ikke har klient- eller borgerkontakt, kan undtages fra forsikringen. Pligten til at tegne forsikring skal som udgangspunkt omfatte arbejdsgivere inden for det sociale område, ældreområdet, psykiatrien og visse undervisningsinstitutioner. Det forventes at dreje sig om bl.a. døgninstitutioner, bosteder, plejehjem, den regionale psykiatri, specialskoler, institutioner med ungdomsuddannelse for unge med særlige behov og institutioner, hvor der foregår specialundervisning for voksne.

Der henvises til en udførlig liste over, hvilke brancher og områder der forventeligt vil være forsikringspligtige arbejdsgivere efter voldsskadeforsikringsordningen, i bemærkningerne til § 1, nr. 53.

Det skal bemærkes, at det ikke er hensigten med bemyndigelsen at give ministeren mulighed for at udvide kredsen for, hvilken type af arbejdsgivere der skal omfattes af forpligtelsen.

Efter forslaget vil øvrige arbejdsgivere, som ikke er omfattet af de foreslåede regler om forsikringspligt, få mulighed for at forsikre deres

ansatte mod følger af vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdspladsen, hvis de vurderer, at der er behov for det. Det vil også gælde for selvstændige erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller samt andre selvforsikrede arbejdsgivere.

Med forslaget vil der blive skabt bedre mulighed for, at ansatte, der er i særlig risiko for at blive udsat for vold på arbejdet, får ret til fuld erstatning og godtgørelse, dvs. efter både arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven, når visse krav ikke dækkes eller ikke dækkes fuldt ud efter arbejdsskadesikringsloven. Det gælder f.eks. godtgørelse for svie og smerte og erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven, der ikke ydes efter lov om arbejdsskadesikring, samt eventuelle differencekrav i tilfælde, hvor erstatningen efter erstatningsansvarsloven er højere end arbejdsskadesikringsloven.

Det foreslås, at forsikringen kun skal omfatte hændelser, som anerkendes som en arbejdsulykke efter arbejdsskadesikringsloven. På den måde sikres det, at der er tale om en hændelse, som er sket på arbejdspladsen eller i tilknytning til arbejdet, og at der er tale om en ansat, som er omfattet af arbejdsgiverens sikringspligt efter loven. Målgruppen for forsikringen vil således efter forslaget være ansatte, som i forvejen er omfattet af reglerne i arbejdsskadesikringsloven. Det betyder bl.a., at forsikringen skal dække personer, som er ansat til at udføre arbejde på arbejdspladsen, uanset om arbejdet er lønnet eller ulønnet, varigt, midlertidigt eller forbigående. Det gælder således både for fastansatte, vikarer, frivillige og personale, der er ansat til at varetage andre opgaver end de primære arbejdsfunktioner på arbejdspladsen, f.eks. en pedel, køkkenpersonale eller administrativt personale på en institution.

Forslaget betyder også, at andre personer, som midlertidigt har sin gang på arbejdspladsen, f.eks. en håndværker, som er hyret til at udføre et stykke arbejde, men som er selvstændig eller ansat af en anden sikringspligtig arbejdsgiver, eller en besøgende på en institution, ikke vil være omfattet af ordningen. Personer, som har en anden arbejdsgiver, vil dog kunne sikres af deres egen arbejdsgiver.

Forsikringen skal efter forslaget dække personskade, som følge af voldsomme hændelser, der forvoldes af en skadevolder, som institutionen drager omsorg for. Dette gælder for det første skader, der efter de gældende regler vil være omfattet af offererstatningsloven. Forsikringen forventes således at dække situationer, som skaber et ansvarsgrundlag ud fra

almindelige culpabetragtninger. Det gælder, uanset om skadevolder vil blive anset for straffri f.eks. fordi pågældende er utilregnelig. Eksempler på dette er forsætlige eller uagtsomme slag og spark mod en medarbejder fra en beboer på et bosted eller et plejehjem, mens medarbejderen f.eks. er ved at hjælpe beboeren med et praktisk gøremål. Et eksempel herpå kan være, hvis en ansat på et plejecenter får et knytnæveslag i ansigtet af en dement og psykotisk beboer i forbindelse med et bleskift. Forslaget vil ligeledes omfatte personskade, som forvoldes ved andre hændelser i forbindelse med arbejdet, der ikke vil være omfattet af straffeloven. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en ansat på en institution, kommer til skade i forbindelse med en magtanvendelsessituation med henblik på at beskytte skadevolderen selv, andre beboere eller de ansatte. I sådanne situationer kan det ske, at den ansatte kommer til skade, når skadevolderen i et forsøg på at komme fri uforvarende rammer den ansatte.

Forsikringen vil omvendt ikke skulle dække hændelser, som må anses for hændelige. Det gælder f.eks., hvis en medarbejder deltager i boldspil med beboere på et bosted og pådrager sig en skade som følge af et utilsigtet spark over skinnebenet fra en beboer. Det gælder også uanset, at hændelsen efter omstændighederne vil kunne blive betragtet som en arbejdsulykke efter arbejdsskadesikringsloven.

Det afgørende for, om en skade er omfattet af ordningen, vil således være, om der er tale om en uagtsom eller forsættelig handling, der efter dansk rets almindelige regler vil medføre, at skadevolder bliver erstatningsansvarlig. Tilskadekomne vil efter forslaget ikke have pligt til at angive, hvem der udførte den skadevoldende handling, for at være omfattet af den foreslåede nye voldsskadesikringsordning. Der skal blot være tilstrækkelig dokumentation til, at arbejdsgiver kan anmelde hændelsen som en arbejdsskade, jf. § 6 i arbejdsskadesikringsloven. Det betyder, at det ikke er nødvendigt i anmeldelsen af arbejdsskaden at angive den person, som har forvoldt skaden.

Det foreslås, at arbejdsgivere, der har tegnet arbejdsulykkesforsikring, og som skal eller ønsker at tegne voldsskadesikringen, skal tegne den som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen i samme forsikringsselskab, som forsikrer arbejdsgiveren mod arbejdsulykker. Det betyder, at arbejdsgiveren skal tegne en udvidet arbejdsulykkesforsikring, som også dækker skader, som er forårsaget af vold, i samme forsikringsselskab, hvor arbejdsgiveren i forvejen har tegnet forsikring mod ulykker.

Offentlige arbejdsgivere, som er selvforsikrede efter arbejdsskadesikringsloven, kan også være selvforsikrede i forhold til den foreslåede lovpålagte voldsskedeforsikring. Det foreslås samtidig, at alle regionale og kommunale arbejdsgivere kan vælge at tegne forsikring i et forsikringsselskab frem for at være selvforsikrede. I de tilfælde, hvor en selvforsikret arbejdsgiver er omfattet af pligten til at have en voldsskedeforsikring, men ikke tegner en sådan forsikring, vil arbejdsgiveren også være selvforsikret i forhold til voldsskedeforsikringen. På samme måde som med hensyn til arbejdsskadesikring i øvrigt kan statslige arbejdsgivere ikke fravælge at være selvforsikrede efter voldsskedeforsikringsordningen.

Det foreslås, at det er forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver, der træffer afgørelse om, hvorvidt en personskade er omfattet af voldsskedeforsikringen, og om eventuel erstatning, godtgørelse m.v. efter lov om erstatningsansvar. Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver udbetaler ligeledes en eventuel erstatning og godtgørelse til tilskadekomne. Hos selvforsikrede arbejdsgivere er det forsikringsenheden, som varetager sagsbehandlingen og træffer afgørelse uafhængigt af arbejdsgiveren.

Det foreslås endvidere, at erstatning og godtgørelse efter voldsskedeforsikringen ikke kan danne grundlag for regreskrav mod en skadevolder, der har pådraget sig erstatningspligt over for tilskadekomne eller deres efterladte. Beskyttelsen er af hensyn til den sårbare borger, som på grund af sin mentale tilstand kan ende som en skadevolder og vil kunne risikere at blive mødt med et regreskrav, som borgeren i mange tilfælde ikke vil være i stand til at betale.

Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede enhed kan efter forslaget indhente oplysninger om den anerkendte arbejdsskade og udmålingen af erstatning i forbindelse hermed, herunder lægelige og økonomiske oplysninger om tilskadekomne fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Forsikringsselskabets eller den selvforsikrede enheds afgørelser om erstatning efter erstatningsansvarsloven kan efter den foreslåede ordning ikke påklages til en administrativ myndighed. Det betyder, at hvis en part er utilfreds med forsikringsselskabets afgørelse, kan vedkommende rette henvendelse til selskabet eller anlægge sag ved domstolene, ligesom ansatte, der har været udsat for vold i henhold til straffeloven, fortsat vil have mulighed for at søge erstatning via Erstatningsnævnet, hvis sagen afvises

efter voldsskadeforsikringsordningen. Det forudsættes, at den tilskadekomne starter med at gå til arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller den selvforsikrede enhed med sin sag og først går til Erstatningsnævnet, hvis sagen afvises af voldsskadeforsikringen.

Forsikringsselskabets eller den selvforsikrede enheds afgørelse om arbejdsgivers forsikringspligt vil kunne påklages af arbejdsgiveren eller tilskadekomne til Arbejdstilsynet senest 4 uger efter, at de har modtaget afgørelsen.

Det foreslås, at beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om anmeldelse af sagen til forsikringsselskabet og sagens behandling. Der lægges op til, at der vil blive fastsat regler i en bekendtgørelse om, at både arbejdsgiveren og den tilskadekomne kan anmelde en voldsom hændelse med henblik på erstatning efter erstatningsansvarsloven. Der forventes ligeledes at blive fastsat regler om tilskadekomnes medvirken m.v. til sagsoplysningen svarende til, hvad der gælder for Erstatningsnævnet efter lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, og hvad der gælder for andre myndigheder efter lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Endelig vil der i bekendtgørelsen blive fastsat regler om, at arbejdsulykkesforsikringsselskabet og selvforsikrede arbejdsgivere har pligt til tidligt i sagsforløbet at vejlede tilskadekomne, som er forsikret efter voldsskadeforsikringsordningen, om mulighederne for at anmode om erstatning og godtgørelse efter denne forsikringsordning.

Hvis en ansat bliver udsat for arbejdsulykke som følge af en voldelig hændelse fra en borger på arbejdspladsen, og der ikke er tegnet voldsskadeforsikring, og arbejdsgiveren samtidig ikke var omfattet af pligten til at tegne voldsskadeforsikringen, vil den ansatte fortsat kunne gå til Erstatningsnævnet med sin sag efter reglerne i lov om lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 1, nr. 53, og bemærkningerne hertil.

3.13.3.3. Frist for indgivelse af ansøgning om offererstatning til Erstatningsnævnet

Det følger af lovforslagets § 1, nr. 53, at visse offentlige og private arbejdsgivere får pligt til at tegne en voldsskadeforsikring som en del af arbejdsulykkesforsikringen, der dækker erstatning og godtgørelse efter lov

om erstatningsansvar for personskade, der forvoldes ved vold, trusler eller andre voldsomme hændelser mod de ansatte på arbejdspladsen, som er omfattet af arbejdsgivers sikringspligt efter lov om arbejdsskadesikring. En række af de sager, som i dag behandles i Erstatningsnævnet som offererstatningssager, vil være omfattet af den fremtidige forsikringsordning og således give adgang til hurtigere erstatning uden om offererstatningssystemet. Det vil imidlertid være en forudsætning for at være omfattet af forsikringsordningen, at den pågældende skade anerkendes som en arbejdsulykke. Afgørelsen heraf vil først foreligge på det tidspunkt, hvor forsikringsselskabet træffer afgørelse om erstatning.

Med henblik på at sikre en hensigtsmæssigt samspil mellem den nye voldsofferforsikring og offererstatningsordningen foreslås det at tilpasse 2-års fristen i offererstatningsloven for indgivelse af en ansøgning om offererstatning. Det foreslås således, at i de tilfælde hvor voldsskadeforsikringen træffer afgørelse om, at der ikke kan ydes erstatning efter forsikringsordningen, vil 2-års fristen i offererstatningsloven for indbringelse af sagen for Erstatningsnævnet ikke blive regnet fra tidspunktet for lovovertrædelsen, men fra det tidspunkt, hvor voldsskadeforsikringen har truffet sin afgørelse, forudsat at den skadelidte har indgivet sin anmeldelse til forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver inden 2 år efter, at lovovertrædelsen er begået.

Forslaget skal sikre, at den tilskadekomne fortsat kan indbringe sin sag for Erstatningsnævnet, hvis voldsskadeforsikringen er mere end 2 år om at træffe afgørelse om, at sagen ikke omfattes af forsikringen. Dette kan f.eks. være tilfældet i situationer, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring først 2 år efter en skade kan vurdere, at skaden ikke kan anerkendes som en arbejdsulykke. Voldsskadeforsikringen træffer herefter afgørelse om, at skaden ikke er omfattet af forsikringen, da det kræves, at skaden anerkendes som en arbejdsulykke. Forslaget skal sikre, at den tilskadekomne ikke vil være nødt til at anmelde sin sag præventivt til Erstatningsnævnet forud for udløbet af 2-årsfristen for at ikke at udelukke sig fra Erstatningsnævnets behandling af sagen i tilfælde af, at voldsskadeforsikringen træffer afgørelse om, at en skade ikke er omfattet af forsikringsordningen, mere end 2 år efter, at lovovertrædelsen har fundet sted. Forslaget vil dermed sikre, at voldsskadeforsikringsordningen ikke forringer retssikkerheden for de personer, der får afslag fra voldsskadeforsikringen.

Der henvises i øvrigt til lovforslagets § 8, nr. 2, og bemærkningerne hertil.

3.14. Højere erstatningsniveau for permanente behandlingsudgifter og hjælpemidler

3.14.1. Gældende ret

Ifølge arbejdsskadesikringslovens § 15, stk. 1, kan udgifter til sygebehandling eller optræning under sagens behandling betales, hvis det er nødvendigt for at opnå bedst mulig helbredelse, når udgifterne ikke kan afholdes efter sundhedsloven eller som led i behandlingen på offentligt sygehus. Optræningen skal foretages som efterbehandling under lægelig kontrol i umiddelbar tilknytning til sygebehandlingen.

Ifølge lovens § 15, stk. 2, kan udgifter til anskaffelse af proteser, briller og lignende hjælpemidler samt kørestole under sagens behandling betales, når det er nødvendigt for at sikre sygebehandlingen eller genoptræningens resultater, for at formindske arbejdsskadens følger eller for nøjere at kunne bestemme omfanget af erhvervsevnetabet og graden af varigt mén.

Arbejdsskadesikringsloven er sekundær i forhold til sundhedsloven for så vidt angår betaling af udgifter til behandling. Det indebærer, at det kun er tilskadekomnes egenbetaling af sundhedsydelser, der kan betales. Omvendt er arbejdsskadesikringsloven primær i forhold til betaling af hjælpemidler. Det betyder, at den fulde udgift til permanente hjælpemidler, herunder udskiftning af hjælpemidler, kan dækkes af arbejdsskadesikringsloven. Har kommunen for eksempel betalt et hjælpemiddel efter serviceloven, har kommunen krav på refusion af udgiften fra arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Erstatning for fremtidige udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler som følge af arbejdsskaden kan fastsættes til et engangsbeløb, jf. lovens § 15, stk. 3. Ved permanente udgifter udgør beløbet den forventede, gennemsnitlige årlige udgift ganget med den kapitaliseringsfaktor, der er fastsat i medfør af lovens § 27, stk. 4, for tab af erhvervsevne.

Beskæftigelsesministeren fastsætter efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årligt inden udgangen af oktober måned de nærmere regler for omsætning af løbende erstatning til et engangsbeløb, der tilkendes og beregnes i det følgende år.

Kapitaliseringsfaktoren, der anvendes ved beregning af erstatning for tab af erhvervsevne, består af følgende elementer, jf. bemærkningerne til lov nr. 2200 af 29. december 2020 i lovforslag nr. L 22 fremsat den 7. oktober 2020:

- Finanstilsynets Benchmark for levetidsforudsætninger
- Renteniveau
- Prisregulering af den løbende erstatning
- Fradrag svarende til beskatning af den løbende erstatning
- Fradrag svarende til beskatning af kapitalindkomsten

Kapitaliseringsfaktoren beregner erstatningen til pensionsalderen.

Kapitaliseringsfaktoren indebærer, at erstatningen for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler ved omsætningen til en kapitalerstatning (et engangsbeløb) ikke bliver udmålt til et beløb, der svarer til den faktiske udgift.

De gældende regler om betaling for permanente behandlingsudgifter og hjælpemidler kom ind i arbejdsskadesikringsloven i 2004. Det skete som en konsekvens af, at der i erstatningsansvarsloven var indsat en lignende bestemmelse i 2002. Indtil 2004 havde tilskadekomne alene ret til at få dækket behandlingsudgifter og udgifter til hjælpemidler under sagens behandling, og med indførelse af bestemmelsen udvidede man dækningsområdet for disse udgifter. Den valgte metode med at udbetale hele erstatningen på én gang sikrer, at der ikke skal ske fornyet sagsbehandling hver gang, der gennemføres en behandling eller skal anskaffes et nyt hjælpemiddel.

I 2007 blev principperne for kapitaliseringsfaktoren i arbejdsskadesikringsloven ændret, således at bl.a. beskatning blev inddraget i fastsættelsen af faktoren. Det har medført, at der foretages et fradrag svarende til indkomstbeskatning i erstatningen for permanente behandlingsudgifter, selvom der er tale om dækning af en faktisk udgift til behandling eller hjælpemidler og ikke samlet set en egentlig indtægt.

3.14.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Partierne bag arbejdsskadeaftalen finder det uhensigtsmæssigt, at erstatning for permanente behandlingsudgifter omsættes til et engangsbeløb efter den samme kapitaliseringsfaktor, som gælder for erstatning for tab af erhvervsevne. Med forslaget sikres det, at erstatning for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler i højere grad vil afspejle

tilskadekomnes reelle udgifter over resten af livet og ikke kun til pensionsalderen, ligesom fradrag for beskatning ikke vil indgå i kapitaliseringsfaktoren.

De gældende regler medfører således, at der i det engangsbeløb, der bliver udbetalt, ikke er taget højde for, at det fremtidige behov for dækning af udgifter til behandling såsom f.eks. timer hos fysioterapeut og hjælpemidler, såsom f.eks. proteser, kan være livslangt og ikke stopper ved pensionsalderen. Det er også uhensigtsmæssigt, at der foretages et fradrag i engangsbeløbet svarende til beskatning af en løbende erstatning, selvom erstatningen for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler ikke er erstatning for en indkomst, men øremærket til at dække specifikke udgifter til behandling eller hjælpemidler.

Det foreslås derfor, at der fastsættes en særskilt kapitaliseringsfaktor for permanente behandlingsudgifter. Det sker ved, at beskæftigelsesministeren får bemyndigelse til at fastsætte de nærmere regler for omsætning af erstatning for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler, til et engangsbeløb. Fastsættelsen af de nærmere regler skal ske efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årligt inden udgangen af oktober måned.

Forslaget medfører, at permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler ikke længere skal beregnes på samme måde som kapitalerstatning for erhvervsevnetab.

3.15. Erstatning for tab af forsørger indtil barnets 21. år.

3.15.1 Gældende ret

Børn og unge, der mister deres forældre som følge af en arbejdsskade, har ret til forsørgertabserstatning efter arbejdsskadesikringslovens § 21. Erstatningen løber som udgangspunkt frem til barnets fyldte 18. år, men kan forlænges til barnet fylder 21 år, hvis barnet opfylder betingelserne for at få forlænget retten til erstatning.

Er barnet ved det fyldte 18. år under uddannelse, og taler forholdene i øvrigt derfor, kan erstatningen forlænges til tidspunktet for uddannelses afslutning, dog længst til pågældendes fyldte 21. år. Samme ret har afdødes barn, som på tidspunktet for dødens indtræden var fyldt 18 år og under uddannelse.

Afdødes børn har således ret til en løbende erstatning frem til, de fylder 18 år. Forudsætningen for at få forsørgertabserstatning er som udgangspunkt,

at afdøde havde forsørgelsespligt for barnet efter lov om aktiv socialpolitik. Retten gælder for egne børn under 18 år, uanset om de er født i eller uden for ægteskab samt adoptivbørn.

For at have ret til erstatning indtil det fyldte 21. år, kræves det, jf. § 21, stk. 3, at barnet er under uddannelse. Endvidere kræves det, at forholdene taler for, at erstatningen kan forlænges. Det betyder i praksis, at barnet ikke skal kunne forsørge sig selv for at være berettiget til forsørgertabserstatning efter det fyldte 18. år. Det er således barnets egne forhold og indkomst der er afgørende for, om barnet har ret til erstatning i perioden efter det fyldte 18. år og indtil det fyldte 21. år.

For at vurdere, om barnet har ret til forsørgertabserstatning efter det fyldte 18. år, og indtil barnets fyldte 21. år, foretager arbejdsskademyndighederne en konkret vurdering af den enkelte sags forhold, hvor der bl.a. kan lægges vægt på barnets indkomst. Er indkomsten væsentligt højere end SU eller anden uddannelsesydelse, kan det afskære barnet fra at få erstatning efter det fyldte 18. år. Særlige forhold kan inddrages efter konkret afvejning, men det er som udgangspunkt barnets eget forhold, der er afgørende for, om barnet har ret til erstatning.

Stedbørn kan have ret til erstatning efter lovens § 22, idet stedbørn ikke er omfattet af § 21. Det er således den privatretlige forsørgelsespligt for børn, som er afgørende for, om afdøde havde forsørgelsesansvar over for barnet. Praksis efter arbejdsskadesikringslovens § 22 medfører, at efterladte ofte får tilkendt en løbende erstatning på 5 pct. af afdødes årsløn frem til, de fylder 18 år. Efter det fyldte 18. år kan stedbørn efter praksis få erstatning frem til det 21. år, på samme måde som forsørgertabserstatningen til afdødes børn. Der foretages derfor i dag en konkret afvejning af, om stedbørn har ret til erstatning efter det fyldte 18. år, hvor barnets forhold har betydning for afgørelsens resultat.

Det følger af § 22, at hvis de samlede årlige erstatninger m.v. efter §§ 20 og 21 udgør mindre end 70 pct. af afdødes årsløn, kan der inden for denne begrænsning under særlige omstændigheder tillægges erstatning til andre, som afdøde helt eller delvist forsørgede, da arbejdsskaden indtraf.

Forsørgertabserstatning til afdødes børn og stedbørn udbetales som løbende erstatning og kan ikke omsættes til kapitalbeløb.

3.15.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Aftalepartierne er enige om, at alle børn og unge, som mister en eller begge forældre som følge af en arbejdsskade, hvor afdøde havde forsørgelsespligten ved dødsfaldet eller indtil barnet fyldte 18 år, fremover skal have ret til erstatning indtil deres fyldte 21. år. Retten til forsørgertabserstatningen skal være uafhængig af barnets forhold i øvrigt, idet det vurderes hensigtsmæssigt, at børn, der mister en forældre tidligt i livet, skal have bedre økonomiske betingelser i deres ungdom. Det vil fra starten give den efterladte større klarhed om sin situation i en længere periode end i dag, og flere vil modtage en højere erstatning samlet set.

Forslaget udmøntes ved, at aldersgrænsen i lovens bestemmelser om forsørgertabserstatning til børn og unge ændres til 21 år.

Det foreslås derfor også, at der ikke længere skal foretages en konkret vurdering af, om et barn eller ung har ret til forsørgertabserstatning i perioden, fra de er fyldt 18 år og til, de er fyldt 21 år. Efterladte børn og unge vil dermed automatisk have ret til erstatning frem til deres fyldte 21. år, uanset deres økonomi og forholdene i øvrigt. Ændringerne medfører, at børn med ret til forsørgertabserstatning automatisk får ret til erstatning frem til deres fyldte 21. år. Der vil således ikke længere være krav om, at de efterladte børn eller unge er under uddannelse, ligesom deres eventuelle egen indkomst ikke har betydning for retten til forsørgertabserstatning efter det fyldte 18. år. Der skal således heller ikke træffes afgørelser om, hvorvidt et barn har ret til at få forlænget erstatningsperioden.

Forslaget ændrer derfor ikke på lovens tildelingskriterie, hvorefter forsørgertabserstatningen tildeles afdødes børn, som afdøde havde forsørgelsespligt for. For unge, som er fyldt 19 og 20 år ved forældres dødsfald, kræves, at afdøde havde forsørgelsespligt for barnet indtil det fyldte 18. år. Udvidelsen af personkredsen sker for at sikre, at alle afdødes børn på f.eks. henholdsvis 17 og 19 år begge vil have ret til erstatning frem til deres 21. år. Hermed sikres begge børn lige økonomiske betingelser i deres ungdom.

Endvidere foreslås det, at retten til erstatning skal afhænge af, om afdøde havde forsørgelsespligt for barnet eller den unge efter lov om børns forsørgelse, hvor det i dag fremgår, at det skal vurderes i forhold til forsørgelsespligten efter lov om aktiv social politik. Ændringen af hjemmelshenvisningen ift. forsørgelsespligten har alene formel karakter og vil ikke ændre på, hvilke børn og unge der har ret til erstatning for tab af forsørger efter arbejdsskadesikringsloven.

Det foreslås samtidig, at efterladte stedbørn, der har ret til erstatning efter § 22, ligeledes fremadrettet automatisk får tilkendt erstatningen frem til det fyldte 21. år. Udgangspunktet vil derfor være, at stedbørn, som efter nuværende praksis kan tildeles erstatning efter § 22, skal tilkendes løbende erstatning frem til det 21. år. Stedbørn, der er fyldt 18 år, men endnu ikke er fyldt 21 år, ved dødsfaldet, har ret til at få erstatningen frem til deres fyldte 21. år, hvis de var helt eller delvist forsørget af afdøde, indtil de fyldte 18 år, f.eks. hvis de havde fælles bopæl med afdøde. Med forslaget forudsættes der ikke at ske ændringer i praksis for, hvilke stedbørn der efter gældende § 22 har ret til løbende erstatning, udover, at stedbørn automatisk tilkendes erstatningen frem til det 21. år.

Hermed ensrettes perioden, hvori efterladte børn og stedbørn har ret til løbende erstatning, således at de automatisk har ret til erstatningen frem til det fyldte 21. år.

Med forslaget er der endvidere ikke tiltænkt ændring af, hvordan forsørgertabserstatningen udmåles eller udbetales. Således vil erstatningen fortsat skulle fastsættes på baggrund af en forholdsmæssig andel af afdødes årsløn og udbetales i form af en løbende erstatning.

3.16. Videregivelse af oplysninger om sort arbejde og socialt bedrageri

3.16.1. Gældende ret

Det fremgår af den gældende bestemmelse i arbejdsskadesikringslovens § 35 a, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan videregive nødvendige oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold til Udbetaling Danmark, pågældende skatteforvaltning og pågældende kommune, når det er nødvendigt for at kontrollere, om der er sket fejl eller misbrug i forbindelse med udbetaling af ydelser eller beskatning af indkomst.

Videregivelse af oplysninger til myndighederne kan f.eks. være relevant i tilfælde, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i forbindelse med afgørelse om tab af erhvervsevne kommer i besiddelse af oplysninger om indtjening fra eksempelvis ikke legalt arbejde (sort arbejde), eller hvis vedkommende har arbejdet samtidig med at modtage sociale ydelser.

For at videregive relevante oplysninger af rent private forhold kræves det, at oplysningerne er baseret på klare og konstaterbare overtrædelser eller misbrug, eller der er en sikker antagelse herom. En mistanke vil ikke i sig selv være tilstrækkelig som grundlag for at videregive oplysningerne til andre.

Efter de gældende regler er Arbejdsmarkedets Erhvervssikring dog ikke forpligtet til at videregive oplysninger om sort arbejde eller socialt bedrag.

3.16.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring får pligt til at videregive oplysninger om indkomst fra ikke legalt arbejde (sort arbejde) til relevante myndigheder. Dette vil være den pågældende skatteforvaltning, bopælskommunen og Udbetaling Danmark.

Formålet med ændringen er at styrke indsatsen mod skatteunddragelse og socialt bedrag, idet forslaget vil styrke de underrettede myndigheders mulighed for at gribe ind over for fejl eller misbrug i forbindelse med udbetaling af sociale ydelser eller beskatning.

Aftalepartierne vurderer, at ændringerne vil styrke myndighedernes indsats mod misbrug og snyd, idet der vil være pligt til videregivelse, hvormed der er større sandsynlighed for, at de kompetente myndigheder kommer i besiddelse af relevante oplysninger til brug for at bekæmpe socialt bedrageri og skatteunddragelse.

3.17. Kapitaliseringstidspunkt (§ 27, stk. 4 og nyt stk. 5)

3.17.1. Gældende ret

Det fremgår af § 27, stk. 4, i lov om arbejdsskadesikring, at omsætning af løbende erstatning til kapitalbeløb finder sted på grundlag af erstatningens størrelse på omsætningstidspunktet, som er tidspunktet, hvor kapitalbeløbet kan udbetales. Omsætning af erstatning til kapitalbeløb har alene virkning for fremtiden.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at værdien af en erhvervsevnetabserstatning er den samme, uanset om erstatningen udbetales løbende eller omsættes til et kapitalbeløb.

Efter praksis kan tilskadekomne i nogle situationer imidlertid få erstatning to gange for det samme tab. Det drejer sig bl.a. om tilfælde, hvor tilskadekomne ved en afgørelse tilkendes løbende erhvervsevnetabserstatning og efterfølgende anmoder om en ny behandling af afgørelsen om erhvervsevnetabserstatningen. Hvis det ved den nye behandling vurderes, at erstatningen ikke burde være udbetalt som en løbende erstatning, men som en kapitalerstatning, træffes der en ny

afgørelse herom. Herefter udbetales en kapitalerstatning for hele eller dele af den periode, hvor tilskadekomne allerede har fået udbetalt løbende erstatning. Det sker især i tilfælde, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet afgørelse om en midlertidig løbende erhvervsevnetabserstatning, hvor afgørelsen bliver påklaget til Ankestyrelsen af tilskadekomne, og Ankestyrelsen vurderer, at der er grundlag for at træffe en endelig afgørelse. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil i disse situationer efter praksis udregne størrelsen af den kapitaliserede erstatning ud fra forholdene på tidspunktet for den påklagede afgørelse. Herved sker der en dobbeltkompensation, fordi tilskadekomne dels har fået en løbende erstatning frem til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om omsætning af erstatningen til et kapitalbeløb, dels får en kapitalerstatning, der dækker samme periode. Dette er i strid med lovens forudsætning om at sikre, at tilskadekomne altid samlet set får den samme erstatning, uanset udbetalingsmåden.

3.17.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Tilskadekomne kan i dag i visse situationer opnå dobbelt kompensation for tab af erhvervsevne, hvis der efter en genoptagelse eller klage beregnes en kapitalerstatning for en periode, der ligger forud for afgørelsestidspunktet, og tilskadekomne allerede har modtaget en løbende erstatning for samme tab. Partierne bag arbejdsskadeaftalen er enige om, at tilskadekomne ikke bør kunne få dobbelt kompensation for et tab af erhvervsevnetab.

Det foreslås derfor, at der i lovens § 27 indsættes et nyt stk. 5, hvoraf det vil følge, at hvis tilskadekomne i henhold til en afgørelse om tab af erhvervsevne har fået tilkendt en erstatning, og afgørelsen senere ændres med tilbagevirkende kraft, og erstatningen efter denne afgørelse skal omsættes til kapitalbeløb, jf. stk. 1, fastsættes omsætningstidspunktet til datoen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings senere afgørelse. Har tilskadekomne ret til erstatning for en periode før omsætningstidspunktet, jf. 1. pkt., udbetales erstatningen som en løbende erstatning for denne periode. Hermed vil det blive præciseret, at kapitalerstatninger efter en ny behandling af en sag beregnes, så den altid alene dækker den fremadrettede periode fra tidspunktet, hvor kapitalerstatningen endeligt fastsættes og udbetales (omsætningstidspunktet).

Formålet med forslaget er i tråd med lovens intention om at sikre, at tilskadekomne altid samlet set får den samme erstatning uanset udbetalingsmåden.

3.18. Mål for sagsbehandlingstid og fastsættelse af frister

3.18.1. Gældende ret

Efter § 16, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring er fristen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om en anmeldt skade er omfattet af loven følgende:

- 1) 3 måneder for afgørelse af, om en anmeldt ulykke er omfattet af loven.
- 2) 6 måneder for afgørelse af, om en anmeldt sygdom, der behandles efter § 7, stk. 1, nr. 1, er omfattet af loven.
- 3) 2 år for afgørelse af, om en anmeldt sygdom, der behandles efter § 7, stk. 1, nr. 2, og § 7, stk. 2, er omfattet af loven.

Fristen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om tilskadekomne har ret til ydelser efter loven, er 1 år, jf. lovens § 16, stk. 2. Fristen er dog 2 år for erhvervssygdomssager, som ikke er omfattet af fortegnelsen over erhvervssygdomme, jf. § 7, stk. 1, nr. 2.

Fristerne regnes fra den dag, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har modtaget anmeldelsen.

Fristerne gælder tilsvarende for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om efterladte har ret til ydelser efter loven, når arbejdsskaden har medført døden. Fristerne regnes fra den dag, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har modtaget anmeldelse af dødsfaldet, jf. lovens § 16, stk. 4.

Efter lovens § 16, stk. 5, underretter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring sagens parter, når afgørelserne ikke kan træffes inden for de lovfastsatte frister. Underretningen skal indeholde en begrundelse om, hvorfor fristerne ikke kan overholdes og oplysning om, hvornår afgørelsen forventes truffet.

Efter lovens § 16, stk. 6, kan forskud på erstatning for tab af erhvervsevne og på godtgørelse for varigt mén udbetales i tiden inden den endelige afgørelse.

Efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. er enhver, der rammes af en ulykke eller en sygdom, der med rimelig sandsynlighed kan henføres til udførelsen af de pligter, der er forbundet med tjenesten, eller til de forhold, hvorunder tjenesten foregår, berettiget til erstatning fra staten for følgerne heraf efter loven.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, hvorvidt den anmeldte skade er omfattet af lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. For sager, der behandles som ulykker, træffes afgørelsen senest 3 måneder efter, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har modtaget anmeldelsen. For sager, der behandles som sygdomme, er fristen 6 måneder.

Afgår tilskadekomne ved døden efter skadens anmeldelse, finder fristerne tilsvarende anvendelse for meddelelse til de efterladte om, at dødsfaldet ikke er omfattet af loven. Fristerne regnes her fra underretningen om dødsfaldet til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det fremgår af Justitsministeriets cirkulæreskrivelse nr. 73 af 4. juni 1997 om mål for hurtig sagsbehandling m.v., at det er et grundlæggende krav til forvaltningen, at afgørelser skal træffes så hurtigt, som det er muligt og forsvarligt.

På den baggrund henstilles det, at de enkelte ministerier, styrelser m.v. opstiller målsætninger for, hvor hurtigt man vil tilstræbe at behandle sager, hvor forvaltningen skal træffe afgørelser i forhold til borgerne. For sagstyper, der sjældent forekommer, eller hvor der gør sig særlige forhold gældende, kan man undlade at opstille mål for sagsbehandlingstider.

De målsætninger, der opstilles, skal på samme tid være forsvarlige og realistiske. På den ene side bør målsætningerne således være udtryk for sagsbehandlingstider, der er acceptable for borgerne, også i sager, der efter deres karakter kræver en særligt hurtig behandling. På den anden side må målsætningerne også være afpasset efter, hvad myndighederne selv anser for realistisk. Kræver visse sager af den pågældende type mere sagsbehandlingstid end andre, kan der opstilles forskellige mål for undergrupper inden for samme sagstype.

De enkelte ministerier, styrelser m.v. bør udarbejde en oversigt over de opstillede mål for sagsbehandlingstider. Oversigten er offentligt tilgængelig.

Opstillingen af målsætninger bør suppleres med en ordning, der løbende gør det muligt at kontrollere overholdelsen af - og eventuelt justere - målsætningerne. Der kan f.eks. være tale om, at der periodevis afgives indberetninger til en central instans i den enkelte styrelse m.v. om, hvorvidt målsætningerne har kunnet overholdes. Det kan i den forbindelse blive

aktuelt at ændre målsætningerne, enten fordi det har vist sig, at sagerne ikke kan færdigbehandles inden for de opstillede mål, eller fordi det tværtimod har vist sig, at der kan opstilles mål om endnu kortere sagsbehandlingstider.

Borgeren bør under alle omstændigheder - hvor der ikke er fastsat særlige frister f.eks. i vejledninger - have et svar fra myndigheden inden 1 måned efter sagens modtagelse. Træffer myndigheden afgørelse i sagen inden 1 måned, udgøres svaret af afgørelsen. Er det ikke muligt at træffe afgørelse inden for denne frist, kan et foreløbigt svar til den pågældende bestå i, at myndigheden bekræfter at have modtaget sagen og oplyser, hvorpå sagen beror og så vidt muligt, hvornår en afgørelse kan forventes at foreligge.

Tilsvarende fremgår af Folketingets Ombudsmands myndighedsguide om sagsbehandlingstid.

Desuden fremgår det af vejledning om forvaltningsloven, at myndigheden bør underrette den, der er part i en sag, når behandlingen af en konkret sag på grund af særlige omstændigheder vil tage længere tid end sædvanligt. Pligten til at underrette gælder, både når sagen trækker længere ud, end myndigheden i den konkrete sag har givet udtryk for over for parten, og når sagsbehandlingen bliver mere langvarig, end det ud fra partens synspunkt med rimelighed kan forventes.

3.18.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Aftalepartierne er enige om, at det er et væsentligt succeskriterie for den politiske aftale, at sagsbehandlingstiden afkortes. Derfor er der i aftalen opstillet klare og entydige politiske målsætninger, som skal forenkle målstyringen af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Aftalepartierne er enige om to konkrete mål for sagsbehandlingstiden i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring frem mod 2027:

1. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid for alle arbejdsskadesager skal maksimalt være 7 måneder. Det gælder både førstegangssager, genoptagelsessager, revisionssager og sager, som Ankestyrelsen har hjemvist til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til fornyet behandling m.v.
2. Den gennemsnitlige sagsbehandlingstid, hvor tilskadekomne har et tab af erhvervsevne, skal maksimalt være 20 måneder.

Det bemærkes, at målet om en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på maksimalt 7 måneder for alle arbejdsskadesager vedrører den gennemsnitlige sagsbehandlingstid på tværs af alle sagsområder, dvs. både sager, som kan afsluttes meget hurtigt uden udmåling af erstatning, og sager, som indebærer en længere sagsbehandlingstid, f.eks. hvor tilskadekomne har et tab af erhvervsevne. Det indebærer således ikke, at alle arbejdsskadesager skal være færdigbehandlede inden for 7 måneder.

For så vidt angår målet om en gennemsnitlig sagsbehandlingstid på maksimalt 20 måneder i sager, hvor tilskadekomne har et tab af erhvervsevne, vil dette gælde for alle afgørelser, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring første gang træffer afgørelse om erhvervsevnetab, og hvor erhvervsevnetabet er på 15 pct. eller derover. Det vil være en samlet gennemsnitlig sagsbehandlingstid, der både dækker over sager med erstatning for tab af erhvervsevne, som kan afsluttes hurtigere end 20 måneder, og sager med erstatning, hvor afgørelsen først træffes senere end 20 måneder efter sagens oprettelse i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Sagsbehandlingstiden for begge mål skal beregnes fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings modtagelse af anmeldelsen til første afgørelse af sagen, uanset om afgørelsen er endelig eller midlertidig.

Beskæftigelsesministeriet vil anmode bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om en plan for indfrielse af de politiske mål, og der vil blive fulgt op på indfrielsen af målene i aftalekredsen.

Aftalepartierne er enige om, at målene for sagsbehandlingstid skal erstatte de eksisterende lovfastsatte frister for sagsbehandlingen. Det skal styrke bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikrings mulighed og ansvar for at tilrettelægge den mest hensigtsmæssige sagsafvikling. Målene skal desuden give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring en større fleksibilitet og forenkling i forhold til at styre driften inden for enkle og tydelige mål for sagsbehandlingstiden.

Det foreslås derfor, at de lovbestemte frister for behandling af anmeldte arbejdsskader og afgørelse af, om tilskadekomne har ret til ydelser efter lov om arbejdsskadesikring, ophæves. Tilsvarende foreslås det, at de lovbestemte frister i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. ophæves.

Baggrunden for forslaget er, at de lovfastsatte frister binder Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til at fokusere sagsbehandlingen på bestemte områder og melde forventede sagsbehandlingstider ud, som de allerede på tidspunktet for udmeldingen til borgeren ikke vurderer som realistiske og i mange sager ikke kan holde. Det giver dermed en dårlig forventningsafstemning med tilskadekomne og sagens øvrige parter samt ekstra administration i forbindelse med den konkrete sagsbehandling.

Ændringen giver Arbejdsmarkedets Erhvervssikring mulighed for fleksibilitet og prioritering af behandlingen af arbejdsskadesagerne. Den foreslåede ændring indebærer imidlertid ikke en ændring af intentionen om, at tilskadekomne hurtigt skal have en afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet af en arbejdsskade.

Det er imidlertid nødvendigt, at man som tilskadekomnen ved, hvad man kan forvente, når der anmeldes en arbejdsskade til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det forudsættes således, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i overensstemmelse med de forvaltningsretlige principper og retningslinjer, som fremgår af bl.a. Folketingets Ombudsmands myndighedsguide, opstiller mål for sagsbehandlingstider på arbejdsskadeområdet, som bør være offentligt tilgængelige, og at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring orienterer sagens parter om den forventede sagsbehandlingstid.

Desuden forudsættes det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring underretter sagens parter, hvis den udmeldte forventede sagsbehandlingstid i en konkret sag ikke kan overholdes.

Det bemærkes, at beskæftigelsesministeren i forbindelse med det årlige tilsyn med bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. § 15 i lov om den selvejende institution Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, vil påse, om bestyrelsen har sikret, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i overensstemmelse med de forvaltningsretlige principper opstiller mål for sagsbehandlingstider på arbejdsskadeområdet.

Reglerne om udbetaling af forskud på erstatning og godtgørelse videreføres efter forslaget uændret, men med en ny placering i loven.

3.19. Andre tekniske ændringer i lov om arbejdsskadesikring

3.19.1. Gældende ret

Det følger af § 11 i lov om arbejdsskadesikring, at ydelserne efter loven er betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15, erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a, godtgørelse for varigt mén, jf. § 18, overgangsbetrag ved dødsfald, jf. § 19, erstatning for tab af forsørger, jf. §§ 20-22 og godtgørelse til efterladte, jf. § 23.

Begrebet ydelser er således defineret i loven som værende en samlet betegnelse for alle de erstatninger, godtgørelser, m.v., som tilskadekomne og dennes efterladte, kan have ret til i medfør af loven.

Flere steder i gældende arbejdsskadesikringslov anvendes begrebet ydelse dog også til at beskrive en erstatning, der udbetales løbende, f.eks. månedsvis. Der er således ikke en ensartet brug af begreberne erstatning og ydelse i loven.

3.19.2. Beskæftigelsesministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås at ændre begrebet ”ydelse” til ”erstatning” de steder i loven, hvor begrebet anvendes til at beskrive en løbende erstatningsudbetaling. Der er tale om en redaktionel ændring, idet det foreslås at ensarte begrebets betydning i arbejdsskadesikringsloven. Der er således med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer i reglerne i forhold til det gældende lovgrundlag.

Der henvises i forslagets § 1, nr. 11, 19, 21, 26, 27 og 35.

3.20. Nedsættelse af arbejdsskadeafgiften

3.20.1. Gældende ret

Efter gældende ret opkræves der en arbejdsskadeafgift til staten hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. § 1 i lov om afgift af bidraget til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og af arbejdsulykkeserstatninger m.v. (herefter arbejdsskadeafgiftsloven).

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring administrerer afgiften på vegne af virksomhederne. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opkræver, jf. arbejdsskadeafgiftslovens § 9, et beløb pr. fuldtidsansat til dækning for omkostninger forbundet med administrationen af afgiften.

I henhold til arbejdsskadeafgiftsloven § 3, stk. 1, består arbejdsskadeafgiften af to dele.

Afgiften udgør efter arbejdsskadeafgiftslovens § 3, stk. 1, nr. 1, 17 pct. af de indbetalte bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Denne del af afgiften angår erhvervssygdomsområdet. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring sikrer blandt andet, at ansatte kan få erstatning, hvis de får en erhvervssygdom. Til dækning af erhvervssygdomssikringen opkræver Arbejdsmarkedets Erhvervssikring et bidrag hos danske virksomheder. Bidraget til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring består af et AES-bidrag og en arbejdsskadeafgift. Det er alene AES-bidraget, der betales afgift af. Nogle virksomheder er sikringspligtige, og andre er frivilligt sikrede. AES-bidragets størrelse er bestemt ud fra virksomhedens branchekode. Alle virksomheder får en branchekode, når de bliver registreret hos Skatteforvaltningen. Virksomhederne kan på baggrund af branchekoden se, hvilken AES-sats de skal betale bidrag på baggrund af.

Efter arbejdsskadeafgiftsloven angår den anden del af afgiftsgrundlaget arbejdsulykker. Efter arbejdsskadeafgiftslovens § 3, stk. 1, nr. 2, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring tillige betale en afgift til staten på 12 pct. af de samlede kapitalerstatninger for tab af erhvervsevne, godtgørelser for varigt men, overgangsbeløb ved dødsfald, erstatninger for tab af forsørger, godtgørelser til efterladte samt hensættelser til dækning af fremtidige løbende erstatninger for tab af erhvervsevne og erstatninger for tab af forsørger, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har tilkendt i det foregående kalenderår som følge af en arbejdsulykke.

Det er virksomhederne, som skal dække den afgift, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring bliver opkrævet efter lovens § 1. Dette sker i praksis ved, at der sammen med opkrævningen af AES-bidraget opkræves et beløb til dækning af arbejdsskadeafgiften. Disse to beløb, sammen med det beløb som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opkræver pr. fuldtidsansat til dækning af omkostningerne forbundet med administrationen, udgør det, der kaldes AES-satsen.

Hvor stor en andel af afgiften, den enkelte virksomhed skal dække, bliver bestemt på baggrund af deres branchekode. Det vil sige, at arbejdsgivere i brancher med høje udgifter til arbejdsskader skal betale højere bidrag end arbejdsgivere i brancher med mindre udgifter. Da afgiftsgrundlaget både udgøres af AES-bidrag og tilkendte erstatninger og godtgørelser på

ulykkesområdet, kan branchefordelingen af bidraget til dækningen af afgiften afvige fra branchefordelingen af AES-bidraget.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal efter § 3, stk. 6, opgøre summen efter § 3, stk. 1, nr. 2, den 20. april hvert år.

Afgiften forfalder til betaling den 1. september i afgiftsåret, og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal senest den 15. september i afgiftsåret angive og indbetale afgiften, jf. § 5, stk. 2. Afgiften skal indbetales til Skatteforvaltningen.

3.20.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Det foreslås at foretage en nedsættelse af begge satser for arbejdsskadeafgiften med 2,2 procentpoint fra og med den 1. januar 2031. Det betyder, at afgiften efter § 3, stk. 1, nr. 1, på de indbetalte bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring nedsættes til 14,8 pct. mens afgiften efter § 3, stk. 1, nr. 2, på de samlede kapitalerstatninger for tab af erhvervsevne, godtgørelser for varigt men, overgangsbeløb ved dødsfald, erstatninger for tab af forsørger, godtgørelser til efterladte samt hensættelser til dækning af fremtidige løbende erstatninger for tab af erhvervsevne og erstatninger for tab af forsørger, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har tilkendt, nedsættes til 9,8 pct.

Forslaget har til formål at tilbageføre det varige statslige provenu som følge af Aftale om et forbedret arbejdsskadesystem til arbejdsgiverne via en nedsættelse af arbejdsskadeafgiften.

3.21. Lovforslagets ikrafttræden

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. juli 2024. Hermed får de aktører, som administrerer arbejdsskadeområdet, det vil sige Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, Ankestyrelsen og forsikringsselskaberne, en rimelig tid til administrativt, IT-mæssigt m.v. at implementere ændringerne i lovgivningen.

Det foreslås samtidig, at følgende elementer i lovforslaget finder anvendelse i sager om arbejdsulykker, der indtræder den 1. juli 2024 eller senere, og erhvervssygdomme, der anmeldes den 1. juli 2024 eller senere:

- Større intervaller i udmålingen af erstatning for tab af erhvervsevne, jf. lovforslagets § 1, nr. 7

- Ny og forenklet årslønsberegning, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, 13, 29, 30 og 43 samt § 2, nr. 1 og 2.
- Uddannelsesgodtgørelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, 10, 17, 42, 45, 49, 51 samt §§ 3-5.
- Frist for medvirken til sagsoplysning og bødestraf, jf. lovforslagets § 1, nr. 41 og 57-59

Forslaget indebærer, at arbejdsulykker, der er sket før loven trådte i kraft, og erhvervssygdomme anmeldt før ikrafttrædelsen, på disse områder skal behandles efter de regler, der var gældende før lovens ikrafttræden. Dette betyder i praksis, at verserende sager ved Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller i Ankestyrelsen ved lovforslagets ikrafttræden på de nævnte områder som udgangspunkt behandles efter de hidtil gældende regler.

Beskæftigelsesministeriet finder samtidig, at det er hensigtsmæssigt, at visse bestemmelser i lovforslaget får virkning for sager, som behandles og afgøres efter lovens ikrafttræden, uanset om sagerne vedrører arbejdsulykker, der er sket før loven trådte i kraft, og erhvervssygdomme anmeldt før ikrafttrædelsen. Formålet hermed er at sikre en hurtig implementering af visse elementer i lovforslaget, hvor det vurderes at være hensigtsmæssigt eller nødvendigt ud fra hensynet til tilskadekomne og efterladte og den generelle administration af arbejdsskadesystemet.

Det drejer sig om følgende elementer i forslaget:

§ 1, nr. 9. Præciseringen af tabsbegrænsningspligten i arbejdsskadesikringslovens § 17. Denne ændring har alene til formål at styrke arbejdsskademyndighedernes fokus på den vurdering af tabsbegrænsningspligten, som de allerede foretager i dag. Ændringen kan derfor finde anvendelse i alle sager, hvor der træffes afgørelse efter lovens ikrafttræden

§ 1, nr. 22-25 og 28: Erstatning for tab af forsørger indtil barnets 21. år. Det fremrykkede virkningstidspunkt vil sikre, at børn og unge vil få udmålt erstatning automatisk til de er fyldt 21 år, når der træffes afgørelse efter ikrafttrædelsestidspunktet. Sager, der er afvist efter gældende regler før lovens ikrafttrædelse, kan dog ikke genoptages alene på grund af de nye regler som følge af lovforslaget.

§ 1, nr. 33 og 34: Ændret kapitaliseringstidspunkt ved genbehandling. Formålet er at rette op på en praksis, som ikke er i overensstemmelse med lovens intention, og som i nogle tilfælde medfører, at tilskadekomne får

dobbeltkompensation for en periode.

§ 1, nr. 39: Pligt for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til at oplyse relevante myndigheder om sort arbejde og socialt bedrageri. Det fremrykkede virkningstidspunkt vurderes at være i tråd med almindelige principper for en fælles myndighedsindsats mod sort arbejde og socialt bedrageri.

Endvidere foreslås det, at forslaget i § 1, nr. 46-50, om begrænsning af genoptagelse skal gælde for alle anmodninger om genoptagelse, som fremsættes efter lovens ikrafttræden, uanset om den afgørelse, som ønskes genoptaget, er truffet før lovens ikrafttræden. Det vil således være en betingelse for genoptagelse, at der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til en ændret materiel afgørelse, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette. Tilskadekomne og efterkomne vil stadig kunne få genoptaget deres sag til ny materiel prøvelse, når der er udsigt til at få en ændret afgørelse.

I forhold til forslaget i § 1, nr. 17, om at indføre uddannelsesgodtgørelse og de tilhørende konsekvensændringer, lægges der op til, at uddannelsesgodtgørelsesordningen indføres med virkning fra 1. juli 2024, men at tilskadekomne, der retter henvendelse til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og ønsker uddannelsesgodtgørelse, vil kunne tilkendes uddannelsesgodtgørelse i sager, der er anmeldt inden lovens ikrafttræden, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring først træffer afgørelse om tilkendelse af mén på mindst 10 pct., efter loven er trådt i kraft. Dette for at medvirke til, at flest muligt opnår tilknytning til arbejdsmarkedet ved hjælp fra uddannelsesgodtgørelsen hurtigst muligt.

I forhold til forslaget i § 1, nr. 14 om, fradrag i udbetalingen af erstatning til tilskadekomne, der efter skaden tilkendes fleksjob og har fået en sanktion i ledighedsydelsen af kommunen, foreslås det, at denne ændring skal gælde for nye afgørelser efter lovens ikrafttræden, hvor tilskadekomne på forhånd er blevet vejledt om den nye regel og har haft mulighed for at indrette sig i forhold til denne. Tilsvarende lægges der op til, at forslaget i § 1, nr. 52 om indførelse af en søgsmålsfrist og krav om udnyttelse af administrativ rekurs vil gælde fra lovens ikrafttræden i sager, hvor sagens parter på forhånd er blevet vejledt herom.

I forhold til forslaget i § 1, nr. 5 om, at selvforsikrede arbejdsgivere fra lovens ikrafttræden kan få mulighed for at afholde udgifter til konkrete

indsatser, der understøtter tilskadekomnes mulighed for fastholdelse, lægges der op til, at selvforsikrede arbejdsgivere fra lovens ikrafttræden kan iværksætte sådan indsats i konkrete sager, uanset om sagen er anmeldt før eller efter ikrafttræden. Dette findes hensigtsmæssigt, da forslaget understøtter formålet om, at flere, der har været udsat for en arbejdsskade, opnår varig tilknytning til arbejdsmarkedet.

Det foreslås endvidere, at § 1, nr. 16 om aldersnedsættelse af méngodtgørelse finder anvendelse i afgørelser, der træffes efter lovens ikrafttræden om ulykkestilfælde og skadelige påvirkninger, der er indtrådt den 1. juli 2002 eller senere, og pludselige løfteskader og erhvervssygdomme, der er anmeldt den 1. juli 2002 eller senere. Dermed vil forslaget om forhøjelse af grænserne for aldersreduktion ikke gælde for afgørelser, der vedrører ulykkestilfælde og skadelige påvirkninger, der er indtrådt før den 1. juli 2002, og pludselige løfteskader og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2002. De hidtil gældende regler vil fortsat gælde for disse sager.

Endelig vil forslag, der efter arbejdsskadeaftalen har et selvstændigt aftalt ikrafttrædelsestidspunkt, blive udmøntet i overensstemmelse med aftalen. Det betyder, at forslaget om lettere adgang til erstatning ved vold på arbejdspladsen (§ 1, nr. 53) først træder i kraft 1. januar 2025, og at ændringen af grænsen for aldersnedsættelse for størrelsen på méngodtgørelsen først træder i kraft i 2035 (§ 1, nr. 16).

4. Behandling af personoplysninger og forholdet til databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven

Lovforslaget indebærer, at der vil ske udveksling, herunder indsamling og videregivelse, af personoplysninger, herunder følsomme personoplysninger, om behandlingen af tilskadekomnes arbejdsskadesag, mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og forsikringsselskaber, som har overtaget arbejdsgivers forsikringspligt, [jf. § 48/50 og forslaget til § 49 b].

Der vil også ske udveksling af personoplysninger mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, kommuner, Udbetaling Danmark, A-kasser og forsikringsselskaber i sager om uddannelsesgodtgørelse, jf. forslaget til §§ 18 a-g. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil bl.a. skulle indhente oplysninger fra kommunen om uddannelsesønsker og muligheder for at kunne gennemføre en uddannelse og varetage et job på almindelige vilkår for tilskadekomne, som forventes at få en mén på mindst 10 pct. Hvis tilskadekomne modtager dagpenge, skal tilskadekomnes A-kasse orienteres,

hvis tilskadekomne tilkendes uddannelsesgodtgørelse. Forsikringsselskaberne vil som parter i sagen have adgang til sagens dokumenter om uddannelsesgodtgørelse i systemet ”Se sag”. Det forventes, at udvekslingen af oplysninger mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, kommunerne og forsikringsselskaberne vil omfatte både almindelige og følsomme personoplysninger. Udvekslingen af oplysninger mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og A-kasserne forventes alene at omfatte almindelige personoplysninger.

Desuden vil visse forsikringsselskaber efter forslaget til § 40, stk. 2, få tillagt samme adgang til at indhente oplysninger, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har i det omfang, de skal deltage i det foreslåede forsøg med afgørelseskompetence. Det drejer sig om enhver oplysning om tilskadekomne og den hændelse eller påvirkning, der har ført til den anmeldte ulykke, som forsikringsselskabet skønner er af betydning for sagens behandling. Oplysningerne, som også kan indeholde f.eks. helbredsoplysninger, kan indhentes fra arbejdsgivere, ansatte, regioner, kommuner, jobcentre og andre vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v.

Den foreslåede behandling af personoplysninger vil være nødvendig for at sikre, at tilskadekomne får den godtgørelse eller erstatning efter loven, herunder eventuelt også efter erstatningsansvarsloven, som vedkommende er berettiget til.

Forslaget skal sikre, at allerede indsamlede relevante oplysninger så vidt muligt kan genbruges af andre relevante myndigheder eller forsikringsselskaber i relation til tilskadekomnes arbejdsskadesag.

Beskæftigelsesministeriet vurderer, at behandlingen af de almindelige personoplysninger vil være nødvendig for at overholde en retlig forpligtelse, som påhviler den dataansvarlige, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c. Det forudsættes således, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring er dataansvarlig for de oplysninger, som efter lovforslaget kan videregives til forsikringsselskaber, kommuner og A-kasser. Tilsvarende vil forsikringsselskaber, kommuner og A-kasser være dataansvarlig for de oplysninger, som de indhenter fra eller videregiver til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller andre aktører.

Desuden vurderer Beskæftigelsesministeriet, at behandlingen af følsomme personoplysninger i forbindelse med en arbejdsskadesag, f.eks. i form af

helbredsoplysninger, kan være nødvendig, for at et retskrav kan fastlægges, gøres gældende eller forsvares, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 9, stk. 2, litra f.

Ligeledes forudsættes det, at den nødvendige behandling af personoplysninger vil ske inden for rammerne af artikel 5.

Den foreslåede behandling af personoplysninger er afgrænset til at vedrøre relevante personoplysninger, som kan være almindelige, fortrolige eller følsomme personoplysninger afhængigt af den konkrete sag. Det vil således være op til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, kommunerne, A-kasserne eller det relevante forsikringsselskab at vurdere, i hvilket omfang behandlingen, herunder indsamling eller videregivelse, af personoplysninger er relevant i tilskadekomnes sag.

Endelig forudsættes det, at oplysningspligten i databeskyttelsesforordningens artikel 14 iagttages i forhold til den tilskadekomne, som personoplysningerne vedrører. Det forudsættes således, at både Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, kommuner, A-kasser og de relevante forsikringsselskaber giver den tilskadekomne besked om, hvilke personoplysninger den tilskadekomne kan forvente vil blive behandlet i forbindelse med behandlingen af tilskadekomnes sag.

Reglerne i databeskyttelsesforordningen og databeskyttelsesloven forudsættes i øvrigt at ville blive iagttaget i forbindelse med de nævnte behandlinger af personoplysninger, og i forbindelse med eventuel udmøntning af den foreslåede bemyndigelse i § 1, nr. 53 - § 49 a, stk. 5, 2. pkt., til at fastsætte regler om sagens behandling, herunder indhentning, behandling og videregivelse af personoplysninger til brug for behandling af sager om eventuel erstatning og godtgørelse efter lov om erstatningsansvar som følge af vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet.

5. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

5.1. Økonomiske konsekvenser for det offentlige

Frem mod 2030 er der merudgifter for det offentlige, som omtrent udlignes af positive effekter hovedsageligt fra skat og tilbageløb af øgede erstatninger. Herefter stiger det offentlige provenu gradvist. Den samlede

udgiftsvirkning af lovforslaget for det offentlige skønnes at være et offentligt provenu på ca. 100 mio. kr. årligt, når forslaget er fuldt indfaset i 2058. Når kompensationen af arbejdsgiverne via nedsættelse af arbejdsskadeafgiften fra 2031 medregnes, vil lovforslaget samlet set være udgiftsneutralt for det offentlige fuldt indfaset.

Den lange indfasningsprofil afspejler en gradvis effekt i takt med at nye skadesårgange omfattes af de ændrede regler. Det offentlige provenu påvirkes negativt af driftsudgifter til bl.a. den nye uddannelsesordning og positivt af både skatte- og afgiftsindtægter samt tilbageløb knyttet til de øgede erstatninger, herunder tilskadekomnes forbrug af erstatningssummen og arbejdsgivernes afledte merudgifter til arbejdsskadeafgift og arbejdsmiljøbidrag. Hertil kommer positive beskæftigelseseffekter som følger af den nye uddannelsesordning. Derudover er der også besparelser på offentlige forsørgelsesudgifter.

Der er væsentlig usikkerhed forbundet med skønnene i økonomien. Dette skyldes bl.a. den lange indfasningsprofil. Alle beløb er angivet i 2023-niveau.

De direkte økonomiske konsekvenser (inklusive adfærd, men før skat og tilbageløb) fordelt mellem stat, kommune og regioner frem til 2027 fremgår af *tabel 1*. De økonomiske konsekvenser er her opgjort før nedsættelsen af arbejdsskadeafgift er medregnet. De kommunal- og regionaløkonomiske konsekvenser af lovforslaget forhandles med de kommunale og regionale parter.

Tabel 1. Direkte økonomiske konsekvenser af lovforslaget (mio. kr., 2023-pl)

	2024	2025	2026	2027
I alt statslige udgifter	25,9	36,9	40,3	41,8
Heraf overførelsesudgifter	23,2	25,2	25,3	24,6
Heraf udgifter til taxametertilskud	2,7	11,7	15,0	17,2
I alt kommunale udgifter	-18,9	-17,3	-18,0	-19,0
Heraf overførelsesudgifter	-18,3	-16,8	-18,3	-19,6
Heraf administration (DUT)*	-0,6	-0,5	0,3	0,6
I alt regionale udgifter	0,0	1,6	3,6	4,3
Heraf administration (DUT)**	0,0	1,6	3,6	4,3
I alt (inkl. adfærd) før skat og tilbageløb	7,0	21,1	25,9	27,1

Anm.: * Nettoudgiften består af både mer- og mindreudgifter. Der skønnes at være merudgifter på 0,7 mio. kr. i 2025, 1,5 mio. kr. i 2026, 1,8 mio. kr. i 2026 og 3,5 mio. kr. fuldt indfaset som følge af forslaget om lettere adgang til erstatning ved vold på arbejdspladsen. Der skønnes at være mindreudgifter på 0,6 mio. kr. i 2024, 1,2 mio. kr. i 2025 og frem som følge af forslaget om uddannelsesgodtgørelse.

** Der er regionale merudgifter på 1,6 mio. kr. i 2025, 3,6 mio. kr. i 2026, 4,3 mio. kr. i 2027 og 8,3 mio. kr. fuldt indfaset som følge af forslaget om lettere adgang til erstatning ved vold på arbejdspladsen. Der er afsat 2,6 mio. kr. til evaluering af uddannelsesgodtgørelsen i hhv. 2028 og 2033. Der er foretaget afrundinger, og beløbene i rækkerne summer derfor ikke nødvendigvis. Der vil kunne være marginale merudgifter på Justitsministeriets område forbundet med forslaget om lettere adgang til erstatning ved vold på arbejdspladsen.

De statslige udgifter drives hovedsageligt af forslaget om at etablere en uddannelsesordning. Der bliver oprettet en ny konto § 17.23.41. Uddannelsesgodtgørelse på finansloven til statens medfinansiering af udgifter til ordningen. Statens medfinansiering består af en månedligt fastsat takst pr. deltager i ordningen, og AES anmoder om refusion for den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer. Kommunernes mindreudgifter skyldes primært, at deltagere i ordningen vil modtage uddannelsesgodtgørelse fremfor en ydelse i beskæftigelsessystemet.

Det er med betydelig usikkerhed skønnet, at 165 tilskadekomne årligt vil tilgå ordningen efter visitation fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Den nye uddannelsesordning vil indebære positive beskæftigelseseffekter, når der er taget højde for en mindre fastholdelseeffekt. Beskæftigelseseffekten stiger gradvist til 300 fuldtidspersoner fuldt indfaset i 2058.

5.1.1. Nedsættelse af arbejdsskadeafgiften

Forslaget om at ændre afgiftssatsen for arbejdsskadeafgift indebærer, at afgiften af indbetalte bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vedrørende erhvervssygdomme nedsættes fra 17,0 pct. til 14,8 pct. samtidig med, at afgiften af tilkendte erstatninger og godtgørelser på ulykkesområdet nedsættes fra 12,0 pct. til 9,8 pct. Nedsættelsen af begge afgiftssatser med 2,2 procentpoint har virkning fra den 1. januar 2031. Forslaget har derfor først virkning for statens provenu fra 2031.

Afgiftsnedsættelsen skønnes betydelig usikkerhed at medføre et årligt umiddelbart mindreprovenu fra og med 2031 på 100 mio. kr. (2023-niveau) fra 2031, mens der skønnes et årligt mindreprovenu efter tilbageløb og adfærd på 90 mio. kr. (2023-niveau) fra og med 2031. Opgjort som varig virkning svarer den skønnede provenuvirkning til et varigt umiddelbart mindreprovenu på 95 mio. kr. (2023-niveau) og et varigt mindreprovenu efter tilbageløb og adfærd på 90 mio. kr.

Omkring 30 pct. af det umiddelbare mindreprovenu ved nedsættelsen af arbejdsskadeafgiften skønnes at vedrøre de offentlige arbejdsgivere (stat, kommuner og regioner).

Det er lagt til grund for provenuberegningen, at de offentlige arbejdsgivere ikke budgetreguleres, således at de offentlige arbejdsgiveres mindreudgifter til arbejdsskadeforsikring umiddelbart sker inden for uændrede udgiftslofter for driftsudgifter. I provenuberegningen er samtidig lagt til grund, at nedsættelsen af afgiften fuldt ud nedvæltes i højere lønninger.

Der er i provenuberegningen for nedsættelsen af arbejdsskadeafgiften indregnet den fuldt indfasede effekt på afgiftsgrundlaget af andre initiativer i Aftale om et forbedret arbejdsskadesystem.

5.2. Implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget udmønter store dele af den politiske aftale om arbejdsskadeområdet. Aftalens formål er at understøtte rammerne for kortere sagsbehandlingstid, kortere sagsforløb, bedre tilknytning til arbejdsmarkedet efter en skade og et forbedret erstatningssystem.

Beskæftigelsesministeriet vurderer, at lovforslaget har visse implementeringskonsekvenser i form af behov for tilpasset it-understøttelse og nye arbejdsgange hos primært Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Implementeringskonsekvenserne er i lovforslaget søgt minimeret ved i videst muligt omfang at basere ordningen på objektive kriterier. Der er således ikke lagt op til at bruge andre datakilder, end Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anvender i dag. Med lovforslaget er der i videst muligt omfang forsøgt at forenkle sagsgangene. Det omfatter eksempelvis, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i langt flere sager alene skal fastsætte tilskadekomnes årsløn på baggrund af oplysninger i indkomstregistret, indførelse af krav til tilskadekomne og efterladte til at skulle sandsynliggøre, at der er grundlag for genoptagelse af tidligere afgørelser samt automatisk udbetaling af forsørgertabserstatning til børn indtil det 21. år.

Lovforslaget vurderes ikke at medføre nævneværdige implementeringsmæssige konsekvenser for Skatteforvaltningen.

Lovforslaget er udarbejdet efter principperne for digitaliseringsklar lovgivning, idet lovforslaget i videst mulig udstrækning baseret på objektive kriterier, ligesom Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings anvendelse af data i sagsoplysningen ikke involverer nye datakilder. Lovforslaget lever således op til princip 1 om enkle og klare regler og princip 4 om sammenhæng på tværs og genbrug af data. I forhold til princip 3 om automatisk sagsbehandling bemærkes det, at lovforslaget tilstræber forenklet sagsbehandling, men at arbejdsskadesager i vidt omfang nødvendiggør skønsmæssige afgørelser med henblik på at sikre tilskadekomnes retssikkerhed.

Desuden vurderes det, at forslaget lever op til princip 5 om tryk og sikker datahåndtering, idet Arbejdsmarkedets Erhvervssikring allerede foretager sikker databehandling af personoplysninger for en stor gruppe borgere i forbindelse med arbejdsskadesagsbehandlingen.

Dataunderstøttelsen vil som udgangspunkt basere sig på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings eksisterende elektroniske sagsbehandlingssystem m.v. samt fra eksisterende datakilder f.eks. Indkomstregistret. Desuden vil den foreslåede nedsættelse af arbejdsskadeafgiften alene kræve satsændringer i Skatteforvaltningens eksisterende it-systemer. Dermed lever forslaget også op til princip 6 om anvendelse af offentlig infrastruktur.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings administration vil med forslaget fortsat være omfattet af reglerne om digital kommunikation i arbejdsskadesikringsloven. Forslaget lever dermed også op til princip 2 om digital kommunikation.

Det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at lovforslaget samlet set efterlever de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning.

6. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

6.1. Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet

De fem principper for agil, erhvervsrettet regulering, som skal gøre det lettere at anvende nye digitale teknologier og forretningsmodeller, herunder 1) muliggør anvendelse af nye forretningsmodeller, 2) teknologineutral, 3) mere enkel og formålsbestemt, 4) helhedstænkende og 5) sikrer brugervenlig digitalisering, vurderes ikke at have betydning i forhold til indeværende lovforslag. Justeringerne i det fælles anmeldesystem for arbejdsulykker, EASY, vurderes ikke at have administrative konsekvenser for arbejdsgiverne.

Den samlede udgiftsvirkning af lovforslaget for arbejdsgiverne fuldt indfaset skønnes at være merudgifter på ca. 100 mio. kr. årligt før nedsættelse af arbejdsskadeafgift. Heraf udgør erhvervslivet (dvs. private arbejdsgivere) knap 70 pct. Størstedelen af merudgifterne kan henføres til forslaget om en ny og forenklet årslønsberegning, der indgår i alle afgørelser om erstatning for tab af erhvervsevne. Udover merudgifter til erstatninger kommer afledte udgifter til arbejdsskadeafgift og arbejdsmiljøbidrag. Denne effekt vil dog blive modsvaret af den lavere arbejdsskadeafgift fra 2031. Der vil endvidere alt andet lige kunne være marginale afledte merudgifter i regi af Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag forbundet med forslaget.

Tabel 2. Økonomiske konsekvenser af lovforslaget for private arbejdsgivere (2023-pl)

	2024	2025	2026	2027
I alt private arbejdsgivere	60,0	70,0	50,0	55,0
Heraf erstatninger	60,0	65,0	50,0	50,0
Heraf arbejdsskadeafgift og arbejdsmiljøbidrag	0,0	0,0	0,0	5,0
Heraf administration i AES*	0,0	0,0	0,0	0,0

Anm.: * Administration mv. finansieres via taksterne og påføres dermed private arbejdsgivere. Der er foretaget afrundinger og beløbene i rækkerne summer derfor ikke nødvendigvis. Beløbene i tabellen er før, nedsættelsen af arbejdsskadeafgift er medregnet.

Forslaget om at ændre afgiftssatsen for arbejdsskadeafgift indebærer, at afgiften af indbetalte bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vedrørende erhvervssygdomme nedsættes fra 17,0 pct. til 14,8 pct. samtidig med at afgiften af tilkendte erstatninger og godtgørelser på ulykkesområdet nedsættes fra 12,0 pct. til 9,8 pct. Nedsættelsen af begge afgiftssatser med 2,2 procentpoint har virkning fra den 1. januar 2031. Forslaget har derfor først virkning for statens provenu og erhvervslivet fra 2031.

Afgiftsnedsættelsen skønnes at medføre en umiddelbar afgiftslettelse for offentlige og private arbejdsgivere på i alt ca. 100 mio. kr. (2023-niveau) årligt fra 2031 svarende til det umiddelbare mindreprovenu. Omkring 70 pct. af det umiddelbare mindreprovenu ved nedsættelsen af arbejdsskadeafgiften skønnes at vedrøre private arbejdsgivere. Forslaget skønnes således at medføre en umiddelbar afgiftsnedsættelse for de private arbejdsgivere svarende til ca. 70 mio. kr. i 2031. Nedsættelsen vil dermed være omtrent neutral for arbejdsgivernes samlede merudgifter som følge af lovforslaget.

6.2. Administrative konsekvenser for erhvervslivet

Lovforslaget vurderes ikke at medføre administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Innovations- og Iværksættertjekket vurderes ikke relevant for lovforslaget, fordi forslaget ikke påvirker virksomheders eller iværksætteres muligheder for at teste, udvikle og anvende nye teknologier og innovation.

7. Administrative konsekvenser for borgerne

Samlet set vurderes det samlede lovforslag at medføre få administrative konsekvenser for borgerne.

Forslaget om indførelse af en ny forsikringsordning, hvorefter visse arbejdsgivere forpligtes til at tegne en forsikring, der dækker erstatning m.v. efter lov om erstatningsansvar som følge af voldsomme hændelser på arbejdspladsen, forventes at medføre en administrativ lettelse for de borgere, som ellers ville skulle søge om erstatning via Erstatningsnævnet efter lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser eller ved civil retssøgsmål.

Derudover vurderes forslaget om, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i langt flere sager alene skal fastsætte tilskadekomnes årsløn på baggrund af oplysninger i indkomstregistret og fra skatteforvaltningen, at indebære en administrativ lettelse for arbejdsgivere og tilskadekomne, idet de herefter alene i et begrænset antal sager vil skulle bidrage med indsendelse af lønoplysninger mv.

Desuden vurderes forslaget om, at alle børn, som mister deres forældre som følge af en arbejdsskade, skal have ret til erstatning indtil deres fyldte 21. år, vil medføre en administrative lettelse, idet borgerne ikke længere skal søge om forlængelse af forsørgertabserstatningen efter det fyldte 18. år.

Forslaget om indførelse af en ordning, hvorefter tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse forventes at have administrative konsekvenser for de borgere, som vælger at indgå i den frivillige ordning. Disse borgere vil skulle deltage i en samtale med kommunen om deres uddannelsesmuligheder m.v. De vil skulle dokumentere forhold, som er en betingelse for at få uddannelsesgodtgørelse, over for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, herunder at de er optaget på en uddannelse, og at de er studieaktive. De vil også skulle orientere Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvis de ikke længere er studieaktive, er sygemeldte eller skal på barsel og når uddannelsen afbrydes.

Endvidere vurderes det, at forslaget om indførelse af krav til tilskadekomne og efterladte til at fremlægge dokumentation, der sandsynliggør, at der er grundlag for genoptagelse af tidligere afgørelser, vil indebære øgede administrative konsekvenser for de tilskadekomne og efterladte, som beder om genoptagelse af en sag, idet de i højere grad end i dag skal medvirke til oplysningen af disse sager.

8. Klimamæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen klimamæssige konsekvenser

9. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Lovforslaget har ingen miljø- og naturmæssige konsekvenser

10. Forholdet til EU-retten

Det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at forslaget om en ny fastsættelse af årslønnen, herunder elementet om fastsættelse af årslønnen for tilskadekomne, der arbejdede på deltid, da arbejdsskaden indtrådte, ikke er udtryk for indirekte forskelsbehandling efter lov om ligestilling mellem

kvinder og mænd (ligestillingsloven), jf. lovbekendtgørelse nr. 1575 af 19. december 2022, der har implementeret Rådets direktiv 2004/113/EF af 13. december 2004 om gennemførelse af princippet om ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med adgang til og levering af varer og tjenesteydelser.

Det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at spørgsmålet om indirekte forskelsbehandling skal foretages på baggrund af den samlede population af mænd og kvinder, der påvirkes af forslaget. Det bemærkes i den forbindelse, at der bl.a. er en overrepræsentation af kvinder i deltidsansættelser og en overrepræsentation af mænd i sæsonarbejde. Beskæftigelsesministeriets data viser, at forslagets negative konsekvenser fordeler sig forholdsmæssigt kønsmæssigt neutralt – med en lille overvægt hos mændene (45 pct. kvinder, 55 pct. mænd bliver påvirket negativt). Det bemærkes hertil, at den kønsmæssige fordeling af forslagets konsekvenser svarer til den generelle kønsmæssige fordeling af arbejdsskader. Der ses heller ikke en kønsmæssig skævhed for tilskadekomne, der får en positiv eller uændret årsløn.

Det fremgår af ligestillingslovens § 2, stk. 3, at indirekte forskelsbehandling på grund af køn er lovligt, når den pågældende bestemmelse, betingelse eller praksis er objektivt begrundet i et legitimt formål og midlerne til at opfylde dette formål er hensigtsmæssige og nødvendige. Det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at hvis forslaget havde medført indirekte forskelsbehandling på grund af køn, så er betingelserne for undtagelse efter ligestillingsloven opfyldt.

Forslaget om en ny fastsættelse af årslønnen har til formål at bidrage til en højere grad af ensartet vurdering og fastsættelse af indtjeningen inden skaden samt at nedbringe sagsbehandlingstiden i konkrete arbejdsskadesager til gavn for parterne i disse sager. De nuværende praksis med mange sagsskridt samt mange skønsmæssige og individuelle vurderinger er kompleks og indebærer ikke nødvendigvis en ensartet vurdering på tværs af tilskadekomne ift. pågældende ansættelsesforhold og lønforhold. Midlet til at opnå forslagets formål er at forenkle fastsættelsen af årslønnen, således at årslønnen fastsættes på grundlag af standardiserede objektive og saglige kriterier, og derved imødekomme de nuværende udfordringer med komplekse individualiserede og skønsmæssige fastsættelse af årslønnen.

Forslagets formål om at skabe større ensartethed og objektivitet i sagsbehandlingen samt nedbringe sagsbehandlingstiden i arbejdsskadesager om tab af erhvervsevne, som i dag har en meget høj sagsbehandlingstid, er

et legitimt formål, som er objektivt begrundet, og hvor midlerne er nødvendige og proportionale, henset til, at det alene er et meget lille persongruppe, som påvirkes negativt af forslaget.

Det er Beskæftigelsesministeriets vurdering, at der ikke er EU-retlige aspekter i lovforslagets øvrige elementer.

11. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 10. maj 2023 til den 9. juni 2023 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.: Advokatrådet, Advokatsamfundet, Akademikernes Centralorganisation, Ankestyrelsen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, Arbejdsmarkedets Tillægspension, Bedre Psykiatri, Borger- og Retssikkerhedschefen i, Business Danmark, Børne- og kulturchefforeningen, Børne- og Ungdomspædagogernes Landsforbund (BUPL), Børne- og Ungdomspædagogernes Landsforbund (BUPL) – Lederforening, Børnerådet, Børns Vilkår, Centralorganisationernes Fællesudvalg (CFU), CEPOS, Cevea, Contea, Daginstitutionernes Lands-Organisation (DLO), Dahlberg, Danmarks Statistik, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk byggeri, Dansk Center for Undervisningsmiljø, Dansk Erhverv, Dansk Industri, Dansk Skoleforening for Sydslesvig, Dansk Metal, Dansk Socialrådgiverforening, Dansk Psykolog Forening (DP), Dansk Sygepleje Selskab (DASYS), Dansk sygeplejeråd, Danske Advokater, Danske Fodterapeuter, Danske Fysioterapeuter, Danske Handicaporganisationer (DH), Danske Patienter, Danske Rederier, Danske Regioner, Danske Seniorer, Danske Skoleelever, Danske Underviserorganisationers Samråd, Danske Ældreråd, Danmarks Frie Fagforening, Danmarks Lærereforening, Danmarks Private Skoler – grundskoler & gymnasier, Danmarks Vejlederforening, Datatilsynet, De Anbragtes Vilkår, Den danske Aktuarforening, Det Centrale Handicapråd, Det Faglige Hus, Det Kriminalpræventive Råd, De private sociale tilbud (LOS), Deutscher Schul- und Sprachverein für Nordschleswig, Direktoratet for Kriminalforsorgen, Efterskoleforeningen, Erhvervsstyrelsen, Ergoterapeutforeningen (Etf), EVA - Danmarks Evalueringsinstitut, FABU, Fagbevægelsens Hovedorganisation, Faglige Seniorer, Fagligt Fælles Forbund (3F), FGU Danmark, Finans Danmark, Finansforbundet, Finanssektorens Arbejdsgiverforening, FOA, Foreningen af Døgn og Dagtilbud for udsatte børn og unge (FADD), Foreningen af Fængselsinspektører og Vicefængselsinspektører, Foreningen af Interne Revisorer, Foreningen af katolske skoler i Danmark, Foreningen af Kommunale Social-, Sundheds- og Arbejdsmarkedsschefer i Danmark

(FSD), Foreningen af Kristne Friskoler, Foreningen af Speciallæger (FAS), Foreningen Danske Revisorer, Foreningen for Forældre til Elever i Fri- og Privatskoler, Foreningen Frie Fagskoler, Forhandlingsfællesskabet, Forsikringsforbundet, Forsikring & Pension, Forsikringsmæglerforeningen, Forældrenes Landsorganisation (FOLA), Frie Funktionærer, Frie Skolers Lærerforening, Frivilligrådet, Friskolerne, FSR – Danske Revisorer, Fængselsforbundet, GLS-A, HK, IDA, Justitia, KL, Kooperationen – Danmarks Kooperative arbejdsgiver- og interesseorganisation, Kraka, Kriminalforsorgsforeningen, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening (krifa), Landbrug & Fødevarer, Landsforeningen for Kvindekrisecentre (LOKK), Landsforeningen for VæreSteder, Landsforeningen for Arbejdsmiljø og Arbejdsskadede, Landsforeningen for sociale tilbud (LOS), Landsforeningen for Socialpædagoger, Landsorganisationen Danske Daginstitutioner (LDD), Landssamråd for PPR-chefer, Landsskatteretten, Lederne, LEV, Lilleskolerne, Lægeforeningen, Lærernes Centralorganisation, Modstrøm - Foreningen for FGU-elever og unge omkring FGU, Netværket for kostafdelinger, Offentligt Ansattes Organisationer, Plejefamiliernes Landsforening (PLF), Producentforeningen, Rådet for Socialt Udsatte, Sammenslutningen af boformer for hjemløse i Danmark (SBH), Sammenslutningen af Steinerskoler i Danmark, Sammenslutningen af Unge Med Handicap, Sedgwick Leif Hansen, Selveje Danmark, Selvejende og private institutioners forening (Spifo), SIND - Landsforeningen for psykisk sundhed, Sjældne Diagnoser, Skatteankeforvaltningen, Skatteforvaltningen, Skole og Forældre, Skolelederforeningen, SMVdanmark, Socialstyrelsen, Socialtilsynet Hovedstaden (Frederiksbergs Kommune), Socialtilsynet Midt (Silkeborg Kommune), Socialtilsynet Nord (Hjørring kommune), Socialtilsynet Syd (Faaborg-Midtfyn Kommune), Socialtilsynet Øst (Holbæk Kommune), Socialpædagogernes Landsforbund, SRF Skattefaglig Forening, TAMU Sekretariatet, Tandlægeforeningen, Udbetaling Danmark, Uddannelsesforbundet, Uddannelseslederne, Ungdomsskoleforeningen, Ungdomsuddannelsernes Vejlederforening, Willis Towers Watson, Yngre Læger, Eldresagen.

12. Sammenfattende skema

Mio. kr. (2023-niveau)	Positive konsekvenser/Mindreudgift	Negative konsekvenser/Merudgift
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner*	Stat 2024: 15,4 mio. kr. 2025: 27,1 mio. kr. 2026: 30,1 mio. kr. 2027: 36,5 mio. kr.	Stat 2024: 30,9 mio. kr. 2025: 43,1 mio. kr. 2026: 42,2 mio. kr. 2027: 44,6 mio. kr.

	<p>Kommuner</p> <p>2024: 10,5 mio. kr.</p> <p>2025: 10,4 mio. kr.</p> <p>2026: 14,4 mio. kr.</p> <p>2027: 16,1 mio. kr.</p> <p>Regioner</p> <p>2024: 0,1 mio. kr.</p> <p>2025: 0,1 mio. kr.</p> <p>2026: 0,5 mio. kr.</p> <p>2027: 0,5 mio. kr.</p>	<p>Kommuner</p> <p>2024: 19,4 mio. kr.</p> <p>2025: 25,2 mio. kr.</p> <p>2026: 22,8 mio. kr.</p> <p>2027: 24,3 mio. kr.</p> <p>Regioner</p> <p>2024: 3,4 mio. kr.</p> <p>2025: 4,2 mio. kr.</p> <p>2026: 3,7 mio. kr.</p> <p>2027: 4,1 mio. kr.</p>
Implementeringsmæssige konsekvenser for stat, kommuner og regioner		
Administrative konsekvenser for stat, kommuner og regioner	<p>Stat: 0</p> <p>Kommuner</p> <p>2024: 0,6 mio. kr.</p> <p>2025: 1,2 mio. kr.</p> <p>2026: 1,2 mio. kr.</p> <p>2027: 1,2 mio. kr.</p> <p>Regioner: 0</p>	<p>Kommuner</p> <p>2024: 0</p> <p>2025: 0,7 mio. kr.</p> <p>2026: 1,5 mio. kr.</p> <p>2027: 1,8 mio. kr.</p> <p>Regioner</p> <p>2024: 0</p> <p>2025: 1,6 mio. kr.</p> <p>2026: 3,6 mio. kr.</p> <p>2027: 4,3 mio. kr.</p>
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet*	<p>2024: 1,6 mio. kr.</p> <p>2025: 1,6 mio. kr.</p> <p>2026: 8,8 mio. kr.</p> <p>2027: 9,1 mio. kr.</p>	<p>2024: 61,1 mio. kr.</p> <p>2025: 71,4 mio. kr.</p> <p>2026: 60,4 mio. kr.</p> <p>2027: 65,6 mio. kr.</p>
Administrative konsekvenser for erhvervslivet		
Administrative konsekvenser for borgerne		
Miljømæssige konsekvenser		
Forholdet til EU-retten		

Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X
--	----	--------------

Anm.: *Før nedsættelsen af arbejdsskadeafgift er medregnet.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

Det fremgår af den gældende § 1, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, at formålet med denne lov er at yde erstatning og godtgørelse til tilskadekomne eller deres efterladte ved arbejdsskade. Skaden skal være forårsaget af arbejdet eller de forhold, det foregår under, jf. lovens §§ 5-7, men arbejdsgiveren behøver ikke at have handlet ansvarspådragende. Gennem arbejdsgivernes finansiering af erstatninger m.v. understøttes arbejdsmiljøsystemets forebyggelse af arbejdsskader.

Formålsbestemmelsen i § 1, stk. 1, blev indsat i loven ved lov nr. 422 af 10. juni 2003. Det blev i bemærkningerne til lovforslaget anført, at det primære formål med arbejdsskadesystemet og arbejdsskadesikringsloven er at sikre, at tilskadekomne og efterladte får en økonomisk kompensation for de helbredsmæssige og sociale følger, arbejdsskaden har forvoldt.

Samtidig blev der anført i bemærkningerne, at det er vigtigt, at arbejdsskadesikringsloven i videst muligt omfang understøtter den øvrige indsats på beskæftigelsesområdet, således at det sikres, at tilskadekomne så vidt muligt bevarer en tilknytning til arbejdsmarkedet.

For at tilgodese disse formål skal myndighederne inddrage såvel den tilskadekomne, arbejdsgiver, læger og andre relevante myndigheder under behandlingen af skadesagerne.

For at en skade kan anerkendes efter loven, skal den opfylde kravene til anerkendelse efter skadesbegreberne, jfr. lovens §§ 5-7. Anerkendelse efter arbejdsskadesikringsloven forudsætter ikke, at arbejdsgiver har handlet ansvarspådragende, men at skaden er forårsaget af arbejdet eller de forhold, hvorunder dette foregår. Det vil sige, at arbejdsgiver har objektivt ansvar for alle skader, der opstår som følge af arbejdet eller de forhold, hvorunder dette foregår.

Anerkendelse af personskader som arbejdsskader har endvidere et forebyggende sigte, der kan medvirke til at sætte fokus på arbejdsmiljøet. Dette kan medvirke til at fremme arbejdet med at forbedre arbejdsmiljøet.

Arbejdsskadesikringsloven indeholder dog kun i begrænset omfang bestemmelser, hvor arbejdsmarkedstilknytning indgår som parameter. Det indebærer, at der i arbejdsskadesystemet primært er fokus på at sikre, at

tilskadekomne får de rigtige ydelser efter loven og kun i mindre grad på at understøtte selvforsørgelse og tilknytning til arbejdsmarkedet, som i dag er et centralt element i den øvrige lovgivning på beskæftigelsesområdet, som f.eks. i kontanthjælps- og sygedagpengelovgivningen. Selv om det allerede med den gældende retstilstand er tilsigtet, at arbejdsskadesikringsloven i videst mulig udstrækning skal understøtte disse formål, indebærer det bl.a., at de professionelle aktører på arbejdsskadeområdet ikke har et naturligt fokus på at indtænke prioriteringer eller andre sagsskridt, som kan understøtte de tilskadekomnes tilknytning til arbejdsmarkedet efter en skade, ved behandlingen af de konkrete arbejdsskadesager.

Det foreslås derfor i § 1, stk. 1, 1. pkt., at formålsbestemmelsen udvides, således at der vil blive indsat en supplerende bestemmelse om, at lovens formål også er at understøtte, at tilskadekomne i størst mulig udstrækning bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet efter en arbejdsskade.

Formålet med forslaget om denne udvidelse af formålsbestemmelsen er at sikre, at arbejdsskadesystemet, herunder Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen, ved administrationen af arbejdsskadesikringsloven har fokus på at understøtte, at tilskadekomne så vidt muligt vender tilbage til selvforsørgelse i ordinær beskæftigelse eller bevarer så stor tilknytning til arbejdsmarkedet som muligt, hvis selvforsørgelse på ordinære vilkår ikke er muligt. Dette er også i overensstemmelse med arbejdsmarkedets parters anbefaling i afrapporteringen fra de tekniske drøftelser om arbejdsskadeområdet fra maj 2022.

Forslaget skal således være med til at fremme fokus på arbejdsmarkedstilknytning ved behandlingen af arbejdsskadesager. Det gælder bl.a. i forhold til de strategiske beslutninger, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings bestyrelse træffer i forhold til den overordnede styring, men vil også forventes at skulle afspejle sig i de beslutninger, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen i øvrigt træffer om den administrative indretning af sagsbehandlingen.

I dag gennemfører Arbejdsmarkedets Erhvervssikring en særlig hurtig sagsbehandling af sager, hvor de økonomiske konsekvenser for tilskadekomne er meget alvorlige, for eksempel hvis pågældendes hus er ved at gå på tvangsauktion. Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings bestyrelse kan på tilsvarende vis beslutte at prioritere hurtigere behandling af sager i forhold til andre grupper af tilskadekomne, når det for eksempel vurderes, at de har en særlig høj risiko for at miste fodfæstet på arbejdsmarkedet.

Derudover skal formålsbestemmelsen særligt ses i sammenhæng med andre elementer i arbejdsskadeaftalen, som skal understøtte tilskadekomnes muligheder for at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet i størst mulig udstrækning efter en arbejdsskade. Det drejer sig bl.a. om forslag 3.2. om at indføre en uddannelsesgodtgørelse, som vil være en nyskabelse på arbejdsskadeområdet, idet ydelsen er betinget af aktiv deltagelse i erhvervsrettede uddannelser med henblik på at bevare eller styrke tilknytningen til arbejdsmarkedet og forslag 3.3., som vil give offentlige arbejdsgivere mulighed for at give offentligt ansatte med en arbejdsskade bedre mulighed for at modtage en særlig behandling eller indsats, der vurderes at ville understøtte pågældendes tilknytning til arbejdspladsen eller arbejdsmarkedet generelt.

For så vidt angår den nye ordning med uddannelsesgodtgørelse forventes Arbejdsmarkedets Erhvervssikring at prioritere en hurtig sagsbehandling, der vil understøtte, at de tilskadekomne hurtigst muligt kan komme i gang med en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse. Bestyrelsen forventes at sætte mål herfor.

Til nr. 2

Det fremgår af den gældende § 11 i arbejdsskadesikringsloven, at ydelserne efter loven er

- 1) betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15,
- 2) erstatning for tab af erhvervsevne, jf. § 17 og § 17 a,
- 3) godtgørelse for varigt mén, jf. § 18,
- 4) overgangsbetrag ved dødsfald, jf. § 19,
- 5) erstatning for tab af forsørger, jf. §§ 20-22, og
- 6) godtgørelse til efterladte, jf. § 23.

Det foreslås, at der indsættes et nyt nummer 4 i § 11, hvorefter uddannelsesgodtgørelse fremover vil være en ydelse efter loven. Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til de nye bestemmelser i §§ 18 a-18 f, om en ny ordning, der giver tilskadekomne mulighed for at tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse. Uddannelsesgodtgørelsen vil blive udbetalt af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til tilskadekomne, som tager en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

Uddannelsesgodtgørelsen fastsættes af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og vil svare til 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, dog minimum 110 pct. af den maksimale dagpengesats efter lov om arbejdsløshedsforsikring mv., jf. forslaget til § 18 b, stk. 3. Der henvises til bemærkningerne til § 18 b, stk. 3.

Til nr. 3

Ifølge § 15, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring kan udgifter til sygebehandling eller optræning under sagens behandling betales, hvis det er nødvendigt for at opnå bedst mulig helbredelse, når udgifterne ikke kan afholdes efter sundhedsloven eller som led i behandlingen på et offentligt sygehus. Optræningen skal foretages som efterbehandling under lægelig kontrol i umiddelbar tilknytning til sygebehandlingen.

Ifølge lovens § 15, stk. 2, kan udgifter til anskaffelse af proteser, briller og lignende hjælpemidler samt kørestole under sagens behandling betales, når det er nødvendigt for at sikre sygebehandlingen eller genoptræningens resultater, for at formindske arbejdsskadens følger eller for nøjere at kunne bestemme omfanget af erhvervsevnetabet og graden af varigt mén.

Ifølge lovens § 15, stk. 3, kan erstatning for fremtidige udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler som følge af arbejdsskaden fastsættes til et engangsbeløb. Ved permanente udgifter udgør beløbet den forventede, gennemsnitlige årlige udgift ganget med den kapitaliseringsfaktor, der er fastsat i medfør af § 27, stk. 4, for tab af erhvervsevne.

Ifølge lovens § 27, stk. 4, fastsættes faktorerne for omsætning af løbende erstatning for tab af erhvervsevne til engangsbeløb på baggrund af aktuarmæssige principper i spring af hele år og måneder. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årligt inden udgangen af oktober måned de nærmere regler for omsætning af løbende erstatning til engangsbeløb, der tilkendes og beregnes i det følgende år.

De nuværende kapitaliseringsfaktorer indebærer, at erstatningen for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler ved omsætningen til et engangsbeløb ikke bliver fastsat til et beløb, der svarer til den faktiske udgift. Det skyldes primært, at erstatning for de permanente udgifter beregnes på samme måde som en kapitalerstatning for tab af erhvervsevne. Det medfører, at beregningen af erstatningen for de permanente udgifter kun beregnes indtil modtageren når

folkepensionsalderen. Der bliver ikke taget højde for, at det permanente behov for dækning af udgifter til behandling såsom timer hos fysioterapeut, og hjælpemidler, såsom proteser, kan være livslangt og ikke stopper ved pensionsalderen. Det medfører også, at der foretages et fradrag svarende til beskatning af en løbende erstatning, selvom erstatningen for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler ikke er erstatning for en indkomst, men for en specifik udgift til behandling eller hjælpemidler.

Det foreslås at § 15, stk. 3, 2. pkt., ændres således, at »§ 27, stk. 4, for tab af erhvervsevne« ændres til »stk. 7«.

Med den foreslåede ændring i § 15, stk. 3, 2. pkt., vil bestemmelsens henvisning til § 27, stk. 4, blive ændret, så der i stedet henvises til et nyt § 15, stk. 7, som affattes ved dette lovforslags § 1, nr. 4. Ændringen medfører, at permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler ikke længere skal beregnes på samme måde som en kapitalerstatning af erstatning for erhvervsevnetab. Fremover skal erstatning for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler som følge af arbejdsskaden fastsættes til et engangsbeløb efter de regler, der bliver fastsat med hjemmel i den nye bemyndigelsesbestemmelse i det foreslåede stk. 7. Der henvises til de almindelige bemærkninger afsnit 3.14. og bemærkningerne til § 1, nr. 4.

Til nr. 4

Ifølge § 15, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring kan udgifter til sygebehandling eller optræning under sagens behandling betales, hvis det er nødvendigt for at opnå bedst mulig helbredelse, når udgifterne ikke kan afholdes efter sundhedsloven eller som led i behandlingen på offentligt sygehus. Optræningen skal foretages som efterbehandling under lægelig kontrol i umiddelbar tilknytning til sygebehandlingen.

Ifølge lovens § 15, stk. 2, kan udgifter til anskaffelse af proteser, briller og lignende hjælpemidler samt kørestole under sagens behandling betales, når det er nødvendigt for at sikre sygebehandlingens eller genoptræningens resultater, for at formindske arbejdsskadens følger eller for nøjere at kunne bestemme omfanget af erhvervsevnetabet og graden af varigt mén.

Arbejdsskadesikringsloven er sekundær i forhold til sundhedsloven for så vidt angår betaling af udgifter til behandling. Det indebærer, at det kun er tilskadekomnes egenbetaling af sundhedsydelser, der kan betales. Omvendt er arbejdsskadesikringsloven primær i forhold til betaling af hjælpemidler. Det betyder, at den fulde udgift til permanente hjælpemidler, herunder

udskiftning af hjælpemidler, kan dækkes af arbejdsskadesikringsloven. Har kommunen for eksempel betalt et hjælpemiddel efter serviceloven, har kommunen krav på refusion af udgiften fra arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Ifølge lovens § 15, stk. 3, kan erstatning for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler som følge af arbejdsskaden fastsættes til et engangsbeløb. Ved permanente udgifter udgør beløbet den forventede, gennemsnitlige årlige udgift ganget med den kapitaliseringsfaktor, der er fastsat i medfør af § 27, stk. 4, for tab af erhvervsevne.

Bestemmelsen om betaling for permanente behandlingsudgifter og hjælpemidler blev indsat i arbejdsskadesikringsloven ved lov nr. 422 af 10. juni 2003 (arbejdsskadereformen). Det fremgår af lovforslaget, at formålet var at udvide adgangen til at betale udgifter til sygebehandling m.v. svarende til reglerne i erstatningsansvarsloven.

Ifølge lovens § 27, stk. 4, fastsættes faktorerne for omsætning af løbende erstatning til engangsbeløb på baggrund af aktuarmæssige principper i spring af hele år og måneder. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årligt inden udgangen af oktober måned de nærmere regler for omsætning af løbende erstatning til engangsbeløb, der tilkendes og beregnes i det følgende år.

Den gældende kapitaliseringsfaktor, der anvendes ved beregning af erstatning for tab af erhvervsevne, består af følgende elementer, jf. bemærkningerne til forslag til lov nr. 2200 af 29. december 2020, der trådte i kraft den 1. januar 2021 med virkning for afgørelser om kapitalisering, der træffes fra denne dato:

- Finanstilsynets Benchmark for levetidsforudsætninger
- Renteniveau
- Prisregulering af den løbende erstatning
- Fradrag svarende til beskatning af den løbende erstatning
- Fradrag svarende til beskatning af kapitalindkomsten

Tidligere er principperne for fastsættelse af kapitaliseringsfaktorerne ændret ved lov nr. 496 af 6. juni 2007 og ved lov nr. 700 af 25. juni 2010.

Forudsætningerne for beregningen af betalingen for permanente behandlingsudgifter er således ændret, siden der blev indført mulighed for at få betalt for permanente udgifter til behandling og hjælpemidler.

Ved lov nr. 496 af 6. juni 2007 blev principperne for fastsættelse af kapitaliseringsfaktorerne ændret, herunder blev der indregnet beskatning i kapitaliseringsfaktorerne. Samtidig blev det fastsat, at værdien af erstatningen for tab af erhvervsevne i princippet skulle være den samme, uanset udbetalingsmåden.

Ved lov nr. 700 af 25. juni 2010 blev principperne justeret bl.a. på baggrund af, at mellemskatten udgik af principperne for fastsættelse af kapitaliseringsfaktorerne.

Kapitaliseringsfaktorerne for tab af erhvervsevne blev dog uanset disse lovændringer opretholdt som grundlag for at beregne betalingen for permanente behandlingsudgifter. Dette har medført en skævhed, idet beregningen af kapitalerstatningen beregnes til, modtageren når folkepensionsalderen, hvorimod behovet for betaling af permanente behandlingsudgifter er livsvarig.

De nuværende kapitaliseringsfaktorer indebærer dermed, at erstatningen for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler ved omsætningen til en engangsbeløb ikke bliver fastsat til et beløb, der svarer til den faktiske udgift.

Det skyldes primært, at erstatning for de permanente udgifter beregnes på samme måde som en kapitalerstatning for tab af erhvervsevne (samme kapitaliseringsfaktor). Det betyder, at der ved det engangsbeløb, der bliver udbetalt, ikke er taget højde for, at det permanente behov for dækning af udgifter til behandling såsom timer hos fysioterapeut, og hjælpemidler, såsom proteser, kan være livslangt og ikke stopper ved pensionsalderen. Det betyder også, at der foretages et fradrag svarende til beskatning af en løbende erstatning, selvom erstatningen for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler ikke er erstatning for en indkomst, men for en specifik udgift til behandling eller hjælpemidler.

Såfremt erstatningen viser sig at være utilstrækkelig, vil den tilskadekomne kunne ansøge om en supplerende bevilling hos kommunen, der konkret kan

bevilge støtte til hjælpemidlet i medfør af bekendtgørelse om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven.

Det foreslås, at der indsættes et nyt *stk. 7* i lovens § 15, hvorefter beskæftigelsesministeren efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årligt inden udgangen af oktober måned fastsætter de nærmere regler for omsætning af erstatning for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler, jf. *stk. 3*, til et engangsbeløb, der tilkendes og beregnes det følgende år.

Med den foreslåede bestemmelse får beskæftigelsesministeren hjemmel til at fastsætte særskilte/selvstændige kapitaliseringsfaktorer for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler, der har til formål at sikre kompensation for den faktiske udgift til permanente behandlinger og hjælpemidler. Sammen med forslaget i forslaget i nr. 3, vil det medføre, at permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler ikke længere skal beregnes på samme måde som kapitalerstatning for erhvervsevnetab.

Bemyndigelsen vil blive brugt til at fastsætte regler om, hvordan kapitaliseringsfaktorerne fastsættes. Det foreslås, at reglerne for fastsættelsen af kapitaliseringsfaktorerne for erstatning for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler vil bestå af følgende elementer:

- Finanstilsynets Benchmark for levetidsforudsætninger
- Renteniveau
- Prisregulering af den løbende erstatning

Det vil blive fastsat, at beløbet beregnes livsvarigt og ikke kun til pensionsalderen, som det er tilfældet for erhvervsevnetab.

Til forskel fra de nuværende regler, vil kapitaliseringsfaktorerne ikke længere skulle indeholde elementer om fradrag svarende til beskatning af den løbende erstatning og fradrag svarende til beskatning af kapitalindkomsten. Kapitaliseringen af erstatningen vil dermed ikke længere blive fastsat som om, der er tale om erstatning for en indkomst, men i stedet som erstatning for en udgift til behandling eller hjælpemidler.

Såfremt erstatningen viser sig at være utilstrækkelig, f.eks. fordi tilskadekomne lever længere, end Finanstilsynets Benchmark for levetidsforudsætninger tilsiger, vil den tilskadekomne, som i dag, kunne

ansøge om en supplerende bevilling hos kommunen, der konkret kan bevilge støtte til hjælpemidlet i medfør af bekendtgørelse om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven.

Med forslaget sikres det, at tilskadekomne i højere grad vil få erstatning for de faktiske permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler.

Til nr. 5

Det følger af arbejdsskadesikringslovens § 48, stk. 5, at staten, folkekirken, regionerne og kommunerne ikke har pligt til at tegne forsikring mod følgerne af arbejdsulykker, jf. § 50. Det samme gælder civillisten.

Bestemmelsen indebærer, at de nævnte myndigheder og institutioner kan vælge at være selvforsikrede og selv afholde udgifterne ved arbejdsulykker. For så vidt angår statslige myndigheder og institutioner, er det ved tjenestebefaling (Socialministeriets cirkulæreskrivelse af 20. november 1996) besluttet, at disse skal være selvforsikrede. Civillisten omfatter medarbejdere, som er beskæftiget i den kongelige husholdning.

Fritagelsen fra at tegne forsikring gælder alene for ulykker og fritager ikke de i § 48, stk. 5, nævnte myndigheder og institutioner fra at betale bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til dækning af udgifterne ved erhvervssygdomme.

I det omfang de i § 48, stk. 5, nævnte institutioner har udnyttet muligheden for ikke at tegne arbejdsulykkesforsikring, indtræder de i alle forsikringsselskabets rettigheder og pligter efter arbejdsskadesikringsloven. Det betyder bl.a., at de selvforsikrede arbejdsgivere selv bærer den fulde økonomiske risiko ved arbejdsulykker og skal betale de erstatninger mv. til tilskadekomne og efterladte, som følger af lovens § 11. Selvforsikrede arbejdsgivere har dog ikke hjemmel til at betale for andre udgifter til tilskadekomne i anledning af arbejdsulykken end det, som følger af arbejdsskadesikringsloven, medmindre der er bevillingsmæssig hjemmel hertil i anden lov eller det følger af kommunalfuldmagten. Det skyldes, at de selvforsikrede arbejdsgivere er offentlige myndigheder, som skal have lov hjemmel for at kunne afholde udgifter. Nogle offentlige myndigheder betaler en forsikringsmægler til at forvalte den offentlige myndigheds selvforsikring. I disse situationer er det fortsat den offentlige myndighed, der bærer risikoen ved arbejdsskader. Forvaltningen – og dermed udgifterne til behandling m.v. – skal derfor fortsat ligge inden for lovens rammer.

Det følger af lovens § 15, stk. 1, at under sagens behandling kan udgifter til sygebehandling eller optræning betales, hvis det er nødvendigt for at opnå bedst mulig helbredelse, når udgifterne ikke kan afholdes efter sundhedsloven eller som led i behandlingen på offentligt sygehus. Optræningen skal foretages som efterbehandling under lægelig kontrol i umiddelbar tilknytning til sygebehandlingen.

Det betyder, at selvforsikrede arbejdsgivere under arbejdsskadesagens behandling alene kan betale for udgifter til sygebehandling eller optræning, hvis disse indsatser har en helbredende effekt og ikke kan dækkes efter sundhedslovgivningen. Det kan for eksempel være udgifter til tandlægebehandling eller patientandelen til fysioterapi. Det betyder modsætningsvist, at selvforsikrede arbejdsgivere ikke kan afholde udgifter til behandlinger og indsatser over for tilskadekomne under sagens behandling, hvis dette alene har en lindrende virkning og for eksempel kan medvirke til at styrke tilskadekomnes funktionsniveau og dermed muligheden for at opretholde tilknytningen til arbejdsmarkedet uden at være helbredt for følgerne af arbejdsskaden.

I modsætning til de selvforsikrede offentlige arbejdsgivere, er der ikke et krav om, at private forsikringsselskaber skal have lovhjemmel for at kunne tilbyde tilskadekomne med en arbejdsskade indsatser og behandlinger. Flere private forsikringsselskaber tilbyder derfor i dag en såkaldt aktiv skadesbehandling ud over det de er forpligtede til efter arbejdsskadesikringsloven. Det kan for eksempel være lindrende behandling i form af smertebehandling, psykologbehandling, forløb ved privat aktør m.v., som forsikringsselskaberne betaler for at hjælpe tilskadekomne med at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet ud fra en vurdering af, at udgifterne til denne indsats i nogle tilfælde kan begrænse de betydeligt højere udgifter til erstatninger for tab af erhvervsevne. Der er således en forskel på, hvilke muligheder de selvforsikrede arbejdsgivere og de private forsikringsselskaber har for at iværksætte indsatser, som kan understøtte de tilskadekomnes muligheder for at bevare arbejdsmarkedstilknytningen efter en arbejdsulykke.

Det foreslås, at der som ny § 15 a indsættes en bestemmelse i lov om arbejdsskadesikring om, at en selvforsikret arbejdsgiver, jf. § 48, stk. 5, kan beslutte, at den selvforsikrede arbejdsgiver ved arbejdsulykker, jf. § 6, kan afholde udgifter til konkrete indsatser, der understøtter tilskadekomnes mulighed for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdsmarkedet, når udgifterne ikke kan afholdes efter § 15, sundhedsloven eller som led i behandlingen på offentligt sygehus.

Med forslaget vil der blive skabt hjemmel til, at selvforsikrede arbejdsgivere får mulighed for i særlige situationer at finansiere udgifterne til en indsats eller behandling, som ikke er omfattet af lovens § 15 eller er dækket af den offentlige sundhedslovgivning, når den selvforsikrede arbejdsgiver vurderer, at indsatsen eller behandlingen vil kunne understøtte tilskadekomnes mulighed for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdsmarkedet efter en arbejdsulykke. De konkrete indsatser kan f.eks. ske ved at dække udgifter til stressbehandlinger hos psykolog, lindrende smertebehandling eller betaling for redskaber, som ikke dækkes af kommunen, men som den selvforsikrede arbejdsgiver skønner er nødvendige for at skadelidte kan varetage et konkret job, f.eks. betaling for kørekort til bestemt maskine, betaling for et personligt tilpasset sæde til maskine og lignende. Forslagets sigte er således at give de enkelte selvforsikrede arbejdsgivere mulighed for at vælge at tilbyde tilskadekomne efter en arbejdsulykke indsatser eller behandlinger, som strækker ud over arbejdsskadesikringsloven. Formålet er at skabe mulighed for, at tilskadekomne på det offentlige arbejdsmarked efter en arbejdsulykke også vil kunne få adgang til at modtage en særlig behandling eller indsats, der efter den selvforsikrede arbejdsgivers konkrete og individuelle vurdering vurderes at ville understøtte pågældendes tilknytning til arbejdsmarkedet. Forslaget er inspireret af de muligheder, som nogle forsikringsselskaber tilbyder privatansatte efter en arbejdsulykke i dag.

Det er hensigten, at mulighederne i den foreslåede bestemmelse benyttes i tilfælde, hvor de selvforsikrede arbejdsgivere vurderer, at tilskadekomnes muligheder for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdspladsen eller arbejdsmarkedet generelt er udfordret, og der er klare indikationer på, at indsatsen vil forbedre tilskadekomnes muligheder for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdspladsen eller arbejdsmarkedet generelt, samt at det derfor samlet må forventes, at indsatsen i den konkrete sag vil medvirke til at reducere udgifterne til erstatning eller godtgørelse mv. efter arbejdsskadesikringsloven. Det er således de enkelte selvforsikrede arbejdsgivere, som beslutter, om de vil benytte sig af den adgang, som forslaget giver, til at afholde udgifter ud over det, som de er forpligtede til efter loven. I det omfang de selvforsikrede arbejdsgivere er offentlige myndigheder, finder de almindelige forvaltningsretlige retsgrundsætninger anvendelse ved myndighedernes stillingtagen til anvendelse af bestemmelsen i de enkelte tilfælde.

Det er således den enkelte selvforsikrede arbejdsgiver, som har besluttet sig for at benytte ordningen, som konkret skal vurdere, om der er et potentiale

for, at tilskadekomne med en særlig indsats kan bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet. Det betyder, at tilskadekomne ikke har retskrav på at få en behandling eller indsats efter den foreslåede bestemmelse.

Adgangen for selvforsikrede arbejdsgivere til at benytte ordningen er uafhængig af, hvordan den enkelte selvforsikrede arbejdsgiver har valgt at administrere ordningen, f.eks. ved at benytte en forsikringsmægler.

Til nr. 6

Efter gældende regler i § 16, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring er fristen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om en anmeldt skade er omfattet af loven, følgende:

- 1) 3 måneder for afgørelse af, om en anmeldt ulykke er omfattet af loven.
- 2) 6 måneder for afgørelse af, om en anmeldt sygdom, der behandles efter § 7, stk. 1, nr. 1, er omfattet af loven.
- 3) 2 år for afgørelse af, om en anmeldt sygdom, der behandles efter § 7, stk. 1, nr. 2, og § 7, stk. 2, er omfattet af loven.

Efter § 16, stk. 2, er fristen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om tilskadekomne har ret til ydelser efter loven, 1 år. Fristen er dog 2 år for visse erhvervssygdomssager, som ikke er omfattet af erhvervssygdomsfortegnelsen, jf. § 7, stk. 1, nr. 2.

Efter § 16, stk. 3, regnes fristerne i stk. 1 og 2 fra den dag, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har modtaget anmeldelsen.

Efter § 16, stk. 4, gælder fristerne i stk. 1 og 2 tilsvarende for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om efterladte har ret til ydelser efter loven, jf. § 11, nr. 4-6, når arbejdsskaden har medført døden. Fristerne regnes fra den dag, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har modtaget anmeldelse af dødsfaldet.

Efter § 16, stk. 5, underretter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring sagens parter, når afgørelserne ikke kan træffes inden for de frister, der er nævnt i stk. 1, 2 og 4. Underretningen skal indeholde en begrundelse om, hvorfor fristerne ikke kan overholdes og oplysning om, hvornår afgørelsen forventes truffet.

Efter § 16, stk. 6, kan forskud på erstatning for tab af erhvervsevne og på godtgørelse for varigt mén udbetales i tiden inden den endelige afgørelse.

Det foreslås, at § 16 ophæves.

Forslaget betyder, at de lovbestemte frister i § 16, stk. 1-4, for behandling af anmeldte arbejdsskader og afgørelse af, om tilskadekomne har ret til ydelser efter loven, ophæves.

Formålet med forslaget er at give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring større fleksibilitet i forhold til at tilrettelægge sagsbehandlingen under hensyn til de relativt store udsving, der er mellem de forskellige sags- og afgørelsestyper i arbejdsskadesikringsloven, med henblik på at reducere sagsbehandlingstiden. Det ændrer dog ikke på, at det fortsat er intentionen, at en tilskadekomne hurtigt skal have en afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet.

Det forudsættes samtidig, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i overensstemmelse med de forvaltningsretlige principper og retningslinjer, som fremgår af bl.a. Folketingets Ombudsmands myndighedsguide opstiller mål for sagsbehandlingstider på arbejdsskadeområdet, som bør være offentligt tilgængelige, og at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring orienterer sagens parter om den forventede sagsbehandlingstid.

Desuden forudsættes det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring underretter sagens parter, hvis den udmeldte forventede sagsbehandlingstid i en konkret sag ikke kan overholdes.

Forslaget ændrer ikke på, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter forvaltningsretlige principper og gældende praksis fortsat skal træffe selvstændig afgørelse om anerkendelse af en anmeldt arbejdsskade inden for rimelig tid.

Endelig foreslås det i forslaget til nr. 31, at reglen om forskud i § 16, stk. 6, flyttes til § 26 som et nyt stk. 2. Der henvises til bemærkningerne til nr. 31.

Til nr. 7

Efter gældende lovs § 17, stk. 1, har tilskadekomne ret til erstatning for tab af erhvervsevne, når en arbejdsskade har nedsat tilskadekomnes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde. Der ydes ikke erstatning, hvis tabet af erhvervsevne er mindre end 15 pct.

Efter gældende lovs § 17, stk. 2, tages der ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning.

§ 17, stk. 1, og 2 om erstatning for tab af erhvervsevne blev indført i 1978 i arbejdsskadeforsikringsloven som ny erstatningsart og siden i 1984 i lov om erstatningsansvar. Bestemmelserne indeholder nu reglerne om kompensation for det erhvervsmæssige tab som følge af en personskaade. Reglerne er fortolket og udviklet i administrativ praksis og i retspraksis.

Erhvervsevnetabet, det vil sige den procentvise nedsættelse af erhvervsevnen, fastsættes efter gældende praksis som forskellen mellem tilskadekomnes potentielle erhvervsevne på afgørelsestidspunktet, hvis arbejdsskaden ikke var indtruffet, og tilskadekomnes faktiske resterhvervsevne på afgørelsestidspunktet med arbejdsskaden. Det vil sige, at der foretages en sammenligning mellem den indtægt ved arbejde, som tilskadekomne ville have kunnet tjene ved lønindtægt, hvis skaden ikke var indtruffet, og den indtægt, som tilskadekomne efter skaden er eller bør være i stand til at skaffe sig ved udnyttelse af den (eventuelle) resterende erhvervsevne under hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning.

Har tilskadekomne efter denne vurdering en nedgang i erhvervsevnen, fastsættes tabet svarende hertil, og der fastsættes en erhvervsevnetabsprocent, der danner grundlaget for beregningen af erstatningen. Det er en forudsætning, at nedgangen i erhvervsevnen er forårsaget af arbejdsskaden. Skyldes nedgangen i erhvervsevnen helt eller delvist andre forhold, erstattes kun den del af erhvervsevnen, som er forårsaget af arbejdsskaden.

I praksis fastsættes tabet af erhvervsevne i 3 situationer. For det første situationer, hvor tilskadekomne er tilbage på arbejdsmarkedet, og der er lønindtægt både før og efter arbejdsskaden, der kan lægges til grund for fastsættelse af tabet af erhvervsevne. For det andet i situationer, hvor tilskadekomne efter arbejdsskaden ikke er tilbage på arbejdsmarkedet, hvorfor der er ikke en lønindtægt, der kan anvendes ved fastsættelse af tabet af erhvervsevne. For det tredje i situationer, hvor tilskadekomne efter arbejdsskaden er visiteret til fleksjob.

Den nedre grænse er som udgangspunkt 15 pct., men der kan efter forarbejderne til lov nr. 79 af 8. marts 1978 om arbejdsskadeforsikring og praksis tilkendes erstatning, hvis tabet er mindre end 15 pct., jf. retspraksis og principmeddelelse U-19-04, 15-14 og 14-20. Det gælder uanset, om indtægten efter arbejdsskaden opnås i tilskadekomnes hidtidige arbejde eller ved overgang til andet arbejde. Retspraksis og principmeddelelserne gælder fortsat efter forslaget.

Tabet af erhvervsevne over 15 pct. fastsættes derefter i spring af 5 pct. og op til 100 pct.

Har tilskadekomne pådraget sig flere arbejdsskader fastsættes tabet af erhvervsevne som udgangspunkt for hver skade for sig. Det skyldes, at skaderne kan være pådraget hos forskellige arbejdsgivere, eller at arbejdsgiveren kan have skiftet forsikringsselskab, der skal finansiere udgifterne til erstatning til tilskadekomne fordelt på de enkelte skader. Ved erhvervssygdomme kan sygdommen være pådraget hos arbejdsgivere i forskellige branchegrupper. Tabet af erhvervsevne fastsættes altid for hver skade for sig, når der er tale om henholdsvis en ulykke og en erhvervssygdom.

Når tilskadekomne har pådraget sig flere skader hos samme arbejdsgiver, og har arbejdsgiver det samme forsikringsselskab, der skal betale erstatningen til tilskadekomne, eller er flere erhvervssygdomme pådraget hos arbejdsgivere i samme branchegruppe, og er arbejdsskaderne tidsmæssigt tæt på hinanden, det vil sige inden for få måneder, kan der dog fastsættes et samlet tab af erhvervsevne for alle skaderne.

Tabet af erhvervsevne bliver fastsat med udgangspunkt i en konkret og individuel vurdering. Der er i nogle sager tale om en omfattende sagsbehandling i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det forudsætter således i nogle sager, at der indhentes supplerende oplysninger om tilskadekomnes potentielle erhvervsevne, hvis skaden ikke var sket.

Daværende Arbejdsskadestyrelse har udarbejdet vejledning nr. 9946 af 24. november 2014 om erstatning for tab af erhvervsevne.

Det foreslås i § 1, *nr.* 7, at der efter 1. pkt. indsættes nye punktnummer i § 17, stk. 1: »Tabet af erhvervsevne fastsættes på grundlag af forskellen mellem tilskadekomnes indtjeningsevne før arbejdsskaden og indtjeningsevnen efter arbejdsskaden, jf. stk. 2 og 3. Tabet af erhvervsevne fastsættes i følgende intervaller: 15, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90 og 100 procent.«

Det foreslås i første nye punktum, at erhvervsevnetabet, dvs. den procentvise nedsættelse af erhvervsevnen, fastsættes på grundlaget af forskellen mellem indtjeningsevnen før arbejdsskaden og indtjeningsevnen efter arbejdsskaden.

Det vil være en vurdering af indtjeningsevnen før arbejdsskaden, jf. stk. 2, sammenlignet med, hvad indtjeningsevnen efter arbejdsskaden må forventes vedblivende at være i det faktiske, fremtidige forløb, jf. stk. 3. Det afgørende er således – som efter gældende praksis – ikke den øjeblikkelige indtægtsnedgang. I vurderingen indgår ligeledes, om tilskadekomne har opfyldt sin tabsbegrænsningspligt, og såfremt pågældende ikke har opfyldt sin tabsbegrænsningspligt, konsekvensen for erhvervsevnetabets størrelse, jf. forslaget til stk. 4.

Ved forslagene til § 17, stk. 2, 1. pkt., og § 17 a, stk. 2, 1. pkt., foreslås indtjeningsevnen før arbejdsskaden fastsat direkte svarende til den årsløn, der er fastsat efter § 24, og opreguleret til afgørelsestidspunktet, som udtryk for tilskadekomnes indtjeningsevne, hvis skaden ikke var sket. Ved forslagene til § 17, stk. 2, 2. pkt., og § 17 a, stk. 2, 2. pkt., foreslås en særlig regel om vurdering af indtjeningsevnen før arbejdsskaden for tilskadekomne med en indtægt over den maksimale årsløn efter § 24, stk. 7.

Forslagene i § 17, stk. 1, 1. og 2. pkt., og § 17 a, stk. 2, 2. pkt., er ændringer i forhold til gældende praksis, jf. nærmere nedenfor under bemærkninger til § 1, nr. 8.

Ved forslaget til § 17, stk. 3, foreslås indtjeningsevnen efter arbejdsskaden fastsat til tilskadekomnes indtjening på afgørelsestidspunktet, jf. dog stk. 4. Det svarer til gældende praksis, jf. nærmere nedenfor under bemærkningerne til § 1, nr. 8.

Erhvervsevnetabet, det vil sige den procentvise nedsættelse af erhvervsevnen, vil også fremadrettet skulle fastsættes som forskellen mellem tilskadekomnes indtjeningsevne før og uden arbejdsskaden og tilskadekomnes indtjeningsevne med arbejdsskaden på afgørelsestidspunktet. Det vil sige, at der foretages en sammenligning mellem årslønnen fastsat efter § 24 opreguleret til afgørelsestidspunktet, og den indtægt, som tilskadekomne efter skaden er eller bør være i stand til at skaffe sig ved udnyttelse af den (eventuelle) resterende erhvervsevne.

Retten til erstatning er betinget af, at nedsættelsen er forårsaget af skaden. Der skal således være årsagsforbindelse mellem skaden og tabet af erhvervsevne. Vurderingen sker ved anvendelse af almindelige

erstatningsretlige principper om kausalitet (årsagssammenhæng). Med hensyn til beviset for betydningen af årsagssammenhængen indeholder arbejdsskadesikringsloven i § 12, stk. 2, en særregel, der indebærer, at et påvist tab af erhvervsevne, et varigt mén eller en persons død anses for at være en følge af arbejdsskaden, medmindre overvejende sandsynlighed taler herimod, eller andet er fastsat i loven. Skyldes erhvervsevnetabet delvist andre forhold, kompenseres kun den del af nedsættelsen, som er forårsaget af skaden, såfremt nedsættelsen fortsat udgør mindst 15 procent.

Efter nogle af undtagelserne i den foreslåede bestemmelse til § 24, stk. 3, skal der i visse situationer fastsættes to årslønninger for to forskellige perioder. Det drejer sig om tilskadekomne, der på skadestidspunktet er i et ansættelsesforhold med normalt erhvervsophør før folkepensionsalderen, for eksempel professionelle sportsudøvere, hvor arbejdsskademyndighederne skal fastsætte årslønnen som den faktiske samlede lønindkomst efter hovedreglen i § 24, stk. 1, indtil det normale erhvervsophør i pågældende ansættelsesforhold og derefter som normalårslønnen efter § 24, stk. 6, for den resterende periode frem til folkepensionsalderen. I den ene afgørelse skal årslønnen fastsat efter hovedreglen lægges til grund som tilskadekomnes indtjeningsevne før arbejdsskaden for perioden frem til forventet erhvervsophør. I den anden afgørelse skal normalårslønnen lægges til grund som tilskadekomnes indtjeningsevne før arbejdsskaden for perioden fra forventet erhvervsophør til folkepensionsalder. I begge situationer anvendes tilskadekomnes indtjeningsevne på afgørelsestidspunktet efter forslaget til 17, stk. 3. Afgørelserne træffes samtidig.

Hvis tilskadekomnes indtjeningsevne ændrer sig efter skaden, og efter afgørelserne er truffet, kan sagen genoptages efter de almindelige betingelser herfor, jf. forslaget til § 41, stk. 1.

Forskellen udtrykkes i erhvervsevnetabsprocenten, jf. forslaget til § 17, stk. 1, 3. punktum.

Det foreslås i andet nye punktum, at tabet af erhvervsevne fastsættes i følgende intervaller: 15, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90 og 100 procent.

Det foreslås således, at tabet fastsættes i spring af 10 procent i stedet for i spring af 5 procent. Forslaget betyder således, at der bliver færre og større intervaller og dermed, at tabet ikke fastsættes så nøjagtigt som i dag.

Som efter gældende praksis, kan der kun tilkendes erstatning, hvis indtægten efter arbejdsskaden er mindre end indtægten før skaden. Den nuværende

lovfastsatte grænse for tilkendelse af erstatning for tab af erhvervsevne på 15 pct. og gældende praksis i den forbindelse opretholdes. Det gælder uanset, om indtægten opnås i tilskadekomnes hidtidige arbejde eller ved overgang til andet arbejde.

Det foreslås, at tabet af erhvervsevnen og dermed erstatningen som udgangspunkt fortsat fastsættes for hver skade. Såfremt tilskadekomne har pådraget sig flere skader hos samme arbejdsgiver, og har arbejdsgiver det samme forsikringsselskab efter arbejdsskadesikringsloven, der skal betale erstatningen til tilskadekomne, kan der fastsættes et samlet tab af erhvervsevne for alle skaderne. Det er en forudsætning, at begge ulykker/erhvervssygdomme er indtrådt, efter at forslaget er trådt i kraft.

Forslaget indebærer, at det beregnede tab af erhvervsevne skal afrundes til den nærmeste erhvervsevnetabsprocent. Det foreslås, at afrundingen som i dag sker efter almindelige afrundingsregler. Tabet vil således for eksempel blive fastsat til 30 pct., når det vurderes, at tabet ligger på mindst 25 og under 35, det vil sige i niveauet 25-34 pct. Det forudsættes derfor, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i situationer, hvor indtjeningssevnen efter arbejdsskaden og dermed erhvervsevnetabsprocenten fastsættes skønsmæssigt, ikke behøver at foretage nærmere sagsbehandling om tabets nøjagtige størrelse.

I sager, hvor der bliver tale om fradrag på grund af konkurrerende skadeårsag skal arbejdsskademyndighederne først foretage fradraget og derefter afrunde tabet til nærmeste erhvervsevnetabsprocent. Dette er en ændring i forhold til gældende praksis, hvor fradraget først foretages i erhvervsevnetabsprocenten efter afrundingen. Ændringen er begrundet i hensynet til, at der kun sker én afrunding af erhvervsevnetabsprocenten. Nærværende forslag til nye punktummer i § 17, stk. 1, sammenholdt med forslaget til § 17, stk. 2, indebærer, at erstatningen for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven ikke længere vurderes på samme måde som efter erstatningsansvarsloven. Fremover vil erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven således blive fastsat på baggrund af tabsprocenter i 10-intervaller, og indtjeningssevnen før arbejdsskaden vil blive fastsat direkte svarende til den omregulerede årsløn. Det præciseres i forslaget til § 29 i arbejdsskadesikringsloven, at den foreslåede erstatning for tab af erhvervsevne efter § 17 og § 17 a i arbejdsskadesikringsloven er erstatning af samme art som erstatning for tab af erhvervsevne efter §§ 5-9 i erstatningsansvarsloven.

Til nr. 8

Efter gældende lovs § 17, stk. 1, har tilskadekomne ret til erstatning for tab af erhvervsevne, når arbejdsskaden har nedsat tilskadekomnes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde. Den nedre grænse er som udgangspunkt 15 pct. men der kan efter forarbejderne til lov nr. 79 af 8. marts 1978 om arbejdsskadeforsikring og praksis tilkendes erstatning, hvis tabet er mindre end 15 pct., jf. principmeddelelse U-19-04, 15-14 og 14-20.

Efter gældende lovs § 17, stk. 2, tages der ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning.

Bestemmelserne svarer til § 5, stk. 1 og 2 i erstatningsansvarsloven.

Højesteret har i dom af 17. juni 2014 fastslået, ”at erhvervsevnetabsprocenten efter arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven fastsættes på grundlag af identiske kriterier, men erhvervsevnetabsprocenten kan blive fastsat forskelligt efter de to love, hvis der anlægges en forskellig vurdering af årsagssammenhængen mellem følgerne af skaden og det samlede erhvervsevnetab.” Dommen er offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2014, side 2802 H,

Efter gældende praksis fastsættes tabet af erhvervsevne dermed som forskellen mellem den indtægt ved arbejde, som tilskadekomne ville have kunnet skaffe sig, hvis arbejdsskaden ikke var sket, og den indtægt, som tilskadekomne efter arbejdsskaden er eller bør være i stand til at skaffe sig ved udnyttelse af den (eventuelt) resterende erhvervsevne.

Udgangspunktet er indtægten i tilskadekomnes hidtidige erhverv på afgørelsestidspunktet, jf. Højesterets dom af 18. november 2009 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2010, side 467 H). Ifølge praksis fastsættes tilskadekomnes potentielle erhvervsevne uden arbejdsskaden på afgørelsestidspunktet, i mange sager på baggrund af en opregulering af tilskadekomnes årsløn på skadestidspunktet til en årsløn på afgørelsestidspunktet, uden at der tages hensyn til mulige ændringer af tilskadekomnes indtægtsmuligheder efter skaden, hvis skaden ikke var indtruffet. Det er ofte tilfældet for tilskadekomne, der har været i stabil beskæftigelse og har været beskæftiget til samme løn i længere tid.

Den potentielle erhvervsevne, hvis skaden ikke var sket, er en selvstændig vurdering, hvor der skal tages hensyn til alle de ændringer i tilskadekomnes indtægts- og erhvervsevneforhold, som skønnes at ville være sket frem til afgørelsestidspunktet, hvis skaden ikke var sket. Årslønnen efter § 24, kan derfor ikke i alle situationer bruges ved fastlæggelsen af tilskadekomnes indtjeningssevne uden skaden. Det har for eksempel betydning i følgende situationer:

For tilskadekomne med en lønindtægt over den maksimale årsløn, og hvor årslønnen derfor fastsættes til 588.000 kr. (2023), er det den faktiske (højere) lønindtægt, der lægges til grund ved fastsættelse af tabsprocenten, mens selve erstatningsudmålingen beregnes på baggrund af den maksimale årsløn, jf. nærmere nedenfor.

For tilskadekomne med påregnelige advancementsmuligheder kan det indgå i vurdering af tilskadekomnes potentielle erhvervsevne, hvis skaden ikke var sket, jf. Højesterets dom af 16. august 2010 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2010, side 2835 H), hvor der dog konkret ikke var grundlag for at antage, at tilskadekomne ville have fået en højere stilling, eller til muligheden for at udvide arbejdstiden.

I situationer, hvor tilskadekomne ikke arbejdede fuld tid på skadestidspunktet, men havde en intakt erhvervsevne, som kunne være udnyttet til fuldtidsbeskæftigelse, foretages en skønsmæssig vurdering af både tilskadekomnes årsløn før skaden og tilskadekomnes potentielle erhvervsevne, hvis skaden ikke var sket, svarende til den fulde erhvervsevne, selv om der ikke på skadestidspunktet var planer om udvidelse af arbejdstiden. Det gælder for eksempel for tilskadekomne, der midlertidigt arbejdede på deltid eller var i ansættelse med sæsonledighed. Dette fremgår af retspraksis, herunder Højesterets domme af 16. august 2010 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2010, side 2835 H og side 2843 H), hvor det er fastslået, at tilskadekomne, der havde deltidsarbejde i forbindelse med børnepasning, således at årslønnen og tab af erhvervsevne skulle vurderes med udgangspunkt i en fuld erhvervsevne. Dommene drejede sig om tilskadekomne der på skadestidspunktet arbejdede midlertidigt på deltid.

I en dom af 26. november 2019 (gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2020, side 356 H) har Højesteret i en sag efter erstatningsansvarsloven udtalt: ”I modsætning til, hvad der gælder ved fastsættelse af skadelidtes årsløn efter erstatningsansvarslovens § 7 (eller arbejdsskadesikringslovens § 24), er det

uden betydning for fastsættelse af erhvervsevnetabsprocenten, om skadelidte kun midlertidigt arbejdede på deltid.”

Anden del af vurderingen af erhvervsevnetabet er fastsættelse af tilskadekomnes faktiske resterhvervsevne efter arbejdsskaden. Efter gældende regler og praksis fastsættes den indtægt, som det med rimelighed kan forlanges, at tilskadekomne kan opnå ved arbejde af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning. Der foretages således en skønsmæssig vurdering af tilskadekomnes resterhvervsevne, som den må forventes vedblivende at være i det faktiske, fremtidige forløb. Det afgørende er således ikke den øjeblikkelige indtægtsnedgang. Vurderingen indeholder tillige det almindelige erstatningsretlige tabsbegrænsningsprincip, som foreslås udskilt til en særskilt bestemmelse med forslaget til § 17, stk. 4, jf. forslaget til § 1, nr. 9.

Hvis tilskadekomne efter arbejdsskaden har genoptaget arbejde på det ordinære arbejdsmarked, er udgangspunktet, at indtægten på afgørelsestidspunktet anses at være den indtægt, som det med rimelighed kan forlanges, at tilskadekomne kan opnå efter arbejdsskaden, medmindre tilskadekomne ikke har overholdt det almindelige erstatningsretlige tabsbegrænsningsprincip.

Hvis tilskadekomne efter arbejdsskaden ikke har genoptaget arbejdet, er det afgørende, hvad årsagen er hertil. Ved bedømmelsen af, om der årsagsforbindelse mellem skaden og et konstateret, efterfølgende erhvervsevnetab, skal anvendes almindelige erstatningsretlige principper om kausalitet (årsagssammenhæng). Med hensyn til beviset for betydningen af årsagssammenhængen indeholder arbejdsskadesikringsloven i § 12, stk. 2, en særregel, der indebærer, at et påvist tab af erhvervsevne, et varigt mén eller en persons død anses for at være en følge af arbejdsskaden, medmindre overvejende sandsynlighed taler herimod, eller andet er fastsat i loven.

Såfremt tilskadekomne har forladt det ordinære arbejdsmarked grundet arbejdsskaden, fastsættes den indtægt, som det med rimelighed kan forlanges, at tilskadekomne kan opnå efter arbejdsskaden, på baggrund af en vurdering af, hvad tilskadekomne kunne eller burde kunne tjene på det ordinære arbejdsmarked, med sin resterhvervsevne.

Såfremt tilskadekomne efter arbejdsskaden modtager en social ydelse, indgår arten og størrelsen af denne efter gældende praksis ikke i vurderingen af tabet af tilskadekomnes erhvervsevne.

Det foreslås i § 1, *nr. 8*, at indsætte nye stykker som stk. 2-3 i § 17.

Det foreslås i § 1, *nr. 8*, som nyt § 17, stk. 2, 1. pkt., at har arbejdsskaden nedsat tilskadekomnes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde i forhold til umiddelbart før arbejdsskaden, anses indtjeningsevnen før arbejdsskaden for at svare til den årsløn, der er fastsat efter § 24, opreguleret til afgørelsestidspunktet.

Forslaget har til formål at forenkle udmålingen af erstatning for tab af erhvervsevne, idet arbejdsskademyndighederne ikke længere skal foretage selvstændige vurderinger af både tilskadekomnes hidtidige årsløn og tilskadekomnes potentielle erhvervsevne uden skaden, men alene skal foretage én vurdering af tilskadekomnes årsløn efter forslaget herom.

Forslaget til § 17, stk. 2, indebærer således, at indtjeningsevnen før arbejdsskaden fastsættes direkte svarende til den årsløn, der er fastsat efter § 24, og opreguleret til afgørelsestidspunktet, som udtryk for tilskadekomnes indtjeningsevne, hvis skaden ikke var sket. Det indebærer videre, at udmålingen af erstatning for tab af erhvervsevne i højere grad bliver baseret på tilskadekomnes faktiske lønindtægt før skaden og mindre grad af skønspregede vurderinger. Efter gældende praksis anvender Arbejdsmarkedets Erhvervssikring allerede i dag årslønnen før arbejdsskaden i mange sager som udtryk for tilskadekomnes potentielle erhvervsevne uden skaden, hvis skaden ikke var indtrådt. Årslønnen, der er fastsat efter § 24, stk. 1 eller 3, er opreguleret til værdien i skadeåret, jf. § 24, stk. 1, 2. pkt. Denne årsløn skal herefter opreguleres til værdien på afgørelsestidspunktet efter princippet i § 25, stk. 4, til brug for vurderingen efter § 17, stk. 2, 1. og 2. pkt.

For situationer, hvor fastsættelsen af tilskadekomnes potentielle erhvervsevne, hvis skaden ikke var sket, er baseret på en skønsmæssig vurdering i dag, vil forslaget til § 17, stk. 2, indebære ændringer. Det er den direkte konsekvens af, at årslønnen fastsat efter § 24 anvendes direkte ved fastsættelsen af tilskadekomnes potentielle erhvervsevne efter § 17, stk. 2. De særlige hensyn, der indgår i vurderingen af tilskadekomnes potentielle erhvervsevne, hvis skaden ikke var sket, ikke længere indgår i vurderingen af tabet af erhvervsevne efter forslaget.

For tilskadekomne, der ikke har arbejdet fuld tid på skadestidspunktet, f.eks. grundet deltidsansættelse eller ansættelse med sæsonledighed, vil det som udgangspunkt være tilskadekomnes faktiske lønindtægt, der anvendes ved fastsættelsen af årslønnen efter § 24 – og dermed også som udtryk for

tilskadekomnes indtjeningsevne før arbejdsskaden. Dette betyder, at tilskadekomne, der arbejder på deltid, ikke vil være berettiget til erstatning for tab af erhvervsevne efter forslaget, hvis tilskadekomne genoptager arbejdet med samme timetal og til samme løn som inden arbejdsskaden. I de særlige situationer, hvor den faktiske samlede lønindkomst skal omregnes, vil det ske ved fastsættelsen af årslønnen efter forslaget til § 24, stk. 3.

Forslaget indebærer generelt, at princippet i Højesterets dom af 17. juni 2014 om, ”at erhvervsevnetabsprocenten efter arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven fastsættes på grundlag af identiske kriterier, men erhvervsevnetabsprocenten kan blive fastsat forskelligt efter de to love, hvis der anlægges en forskellig vurdering af årsagssammenhængen mellem følgerne af skaden og det samlede erhvervsevnetab”, ikke videregøres. Dommen er offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2014, side 2802 H.

Endvidere indebærer samspillet mellem de foreslåede bestemmelser til §§ 17 og 24, at der, jf. i visse af undtagelserne i den foreslåede bestemmelse til § 24, stk. 3, skal fastsættes to årslønninger for to forskellige perioder. I sådanne situationer anses de to årslønninger som udtryk for tilskadekomnes indtjeningsevne før skaden, jf. § 17, stk. 2, for hver sin periode frem til folkepensionsalderen. De to fastsatte årslønninger anvendes herefter direkte som udtryk for tilskadekomnes indtjeningsevne før skaden for to delperioder frem til folkepensionsalder.

For tilskadekomne, der får årslønnen fastsat til den maksimale årsløn i § 24, stk. 7, 1. pkt., foreslås det i § 17, stk. 2, 2. pkt., at indtjeningsevnen før arbejdsskaden fastsættes til den årsløn, der var fastsat efter reglerne i § 24, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 3, før anvendelsen af § 24, stk. 7, 1. pkt., og opreguleret til afgørelsestidspunktet.

Forslaget indebærer, at den faktiske samlede indkomst efter hovedreglen i § 24, stk. 1, 1. pkt., eller efter en undtagelsesbestemmelse i § 24, stk. 3, anvendes som grundlag for vurderingen af tilskadekomnes indtjeningsevne før skaden, når årslønnen er fastsat til den maksimale årsløn efter § 24, stk. 7. Dette er en ændring i forhold til gældende praksis og indebærer således, at udmålingen af erstatning for tab af erhvervsevne også i disse situationer bliver baseret på tilskadekomnes faktiske samlede indkomst før skaden og mindre grad af skønspregede vurderinger.

Med forslaget til § 17, stk. 2, 2. pkt. sikres, at indtjeningsevnen før skaden fastsættes efter samme principper som årslønnen efter forslaget til § 24,

herunder efter hovedreglen til den samlede faktisk indtægt i det bedste af de sidste 5 indtægtsår, eller efter en undtagelse. Selve erstatningen for tab af erhvervsevne til tilskadekomne vil som efter gældende regler fortsat blive beregnet på baggrund af den maksimale årsløn.

Det foreslås som nyt § 17, stk. 3, at indtjeningsevnen efter arbejdsskaden fastsættes til tilskadekomnes indtjening på afgørelsestidspunktet, jf. dog stk. 4.

Forslaget til § 17, stk. 3, indebærer, at indtjeningsevnen efter arbejdsskaden fastsættes til tilskadekomnes faktiske indtjening på afgørelsestidspunktet. Indtjeningen skal vurderes at være udtrykt for tilskadekomnes forventede blivende indtjeningsevne i det faktiske, fremtidige forløb, og ikke blot den øjeblikkelige indtjeningsnedgang. Det svarer til gældende praksis.

Arbejdsskademyndighederne kan fastsætte tilskadekomnes indtjeningsevne efter arbejdsskaden på baggrund af oplysninger om tilskadekomnes faktiske aktuelle lønindkomst på afgørelsestidspunktet fra indkomstregisteret. Er oplysningerne ikke tilgængelige i indkomstregisteret, fastsættes årslønnen på baggrund af oplysninger fra skatteforvaltningen. Er der hverken tilgængelige oplysninger i indkomstregisteret eller fra skatteforvaltningen, fastsættes indtjeningen på baggrund af oplysninger om den faktiske aktuelle lønindkomst indhentet fra tilskadekomne og andre relevante kilder. Når tilskadekomne er ansat med DIS-indkomst, omregnes DIS-indkomsten.

Når tilskadekomne efter arbejdsskaden får tildelt personlig assistance skal arbejdsskademyndighederne vurdere tilskadekomnes faktiske indtægt efter arbejdsskaden på baggrund af indtægten med den personlige assistance.

Det betyder, at tilskadekomne indtægt på afgørelsestidspunktet skal sammenholdes med tilskadekomnes indtægt på skadestidspunktet. Det gælder uanset, om tilskadekomne havde personlig assistance på skadestidspunktet eller arbejdede på normale vilkår på skadestidspunktet. I fastsættelsen af indtjeningsevnen efter arbejdsskaden skal ligeledes indgå en vurdering af tilskadekomnes overholdelse af tabsbegrænsningspligten. Tabsbegrænsningspligten udskilles til en særskilt bestemmelse i forslaget til § 17, stk. 4.

For tilskadekomne, der er tilbage på det ordinære arbejdsmarked efter arbejdsskaden anvendes tilskadekomnes faktiske indtægt på afgørelsestidspunktet som udtryk for indtjeningsevnen efter skaden. Har tilskadekomne en lavere løn på afgørelsestidspunktet, skal tilskadekomnes

faktiske indtjening efter arbejdsskaden lægges til grund for vurderingen. Det svarer til gældende praksis.

Har tilskadekomne ikke en lønindtægt fra en ansættelse på det ordinære arbejdsmarked efter arbejdsskaden eller ikke en indtjening på dette tidspunkt, skal arbejdsskademyndighederne foretage en vurdering af, hvad tilskadekomne kunne eller burde kunne tjene på det ordinære arbejdsmarked og skønsmæssigt fastsætte tilskadekomnes indtjeningsevne svarende hertil. Dette svarer ligeledes til gældende praksis. Herunder indgår også en vurdering efter principperne i forslaget til § 17, stk. 4.

Såfremt tilskadekomne har forladt det ordinære arbejdsmarked grundet arbejdsskaden, fastsættes den indtægt, som det med rimelighed kan forlanges, at tilskadekomne kan opnå efter arbejdsskaden, på baggrund af en vurdering af, hvad tilskadekomne kunne eller burde kunne tjene på det ordinære arbejdsmarked, med sin resterhvervsevne. Hvis tilskadekomne efter arbejdsskaden modtager en social ydelse, vil arten og størrelsen af denne ikke indgå i vurderingen af tabet af tilskadekomnes erhvervsevne.

I vurderingen af tilskadekomnes indtægt på afgørelsestidspunktet kan der ud over oplysninger fra indkomstregisteret og skatteforvaltningen indgå oplysninger fra tilskadekomne om for eksempel arten af arbejdet, lønforhold og tilskadekomnes egen vurdering af de fremtidige muligheder. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan videre indhente lønsedler fra tilskadekomne, herunder når tilskadekomne har fået nyt arbejde efter skaden og det derfor er nødvendigt at indhente de seneste lønsedler. Der kan i det omfang, det er nødvendigt, endvidere indhentes oplysninger om arbejdsforhold og løn fra arbejdsgiveren, herunder om varigheden af ansættelsen.

I vurderingen kan indgå lægefaglige oplysninger, hvoraf fremgår, hvordan arbejdsskaden har eller forventes at ville påvirke erhvervsevnen. De lægefaglige oplysninger kan blandt andet belyse, hvilke funktionsbegrænsninger skaden har medført og dermed, hvilke skånehensyn der skal tages. Disse oplysninger kan dermed bidrage til at belyse, hvad tilskadekomne kunne eller burde kunne tjene på det ordinære arbejdsmarked.

Når tilskadekomne ikke kan vende tilbage til arbejdet, kan oplysninger fra kommunen inddrages i vurderingen. Det kan for eksempel være oplysninger om sygedagpenge, aktivering, revalidering, fleksjob og førtidspension m.v.,

og det vil kunne være oplysninger fra kommunens sygedagpengesamtaler med tilskadekomne.

Endelig har Arbejdsmarkedets Erhvervssikring hjemmel i § 37 i arbejdsskadesikringsloven til at indhente enhver oplysning, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skønner er af betydning fra andre vedkommende. Indhentningen af oplysninger sker i overensstemmelse med god forvaltningsskik og reglerne i databeskyttelsesloven.

Til nr. 9

Det fremgår af den gældende § 17, stk. 2, i lov om arbejdsskadesikring, at ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning. De seneste lovbemærkninger, der er skrevet til bestemmelsen, er fra forslag nr. L 79 til lov om arbejdsskadeforsikring, som fremsat den 14. oktober 1977.

Det fremgår bl.a. af bemærkningerne til den dagældende bestemmelse, som var enslydende med den nuværende § 17, stk. 2, at bestemmelsen anfører en række forhold, som skal indgå i sikringsstyrelsens vurdering, når afgørelsen om erstatning for tab af erhvervsevne træffes. Det fremgår videre, at der i erstatningsudmålingen bl.a. skal tages hensyn til skadelidtes muligheder for på længere sigt at skaffe sig arbejde. Herom fremgår bl.a.: ”Først når skadelidte igennem en længere periode har forsøgt at tilpasse sig de problemer, som arbejdsskaden har medført, navnlig i arbejdet, kan en sikrere bedømmelse foretages. En endelig udmålt erstatning bør derfor i mange tilfælde ikke tilkendes, før en passende og realistisk revalidering er gennemført eller forsøgt.”

I bemærkningerne til den dagældende bestemmelse, forudsættes det således, at tilskadekomne skal forsøge at tilpasse sig de problemer, som arbejdsskaden har medført og evt. gennemføre eller forsøge at gennemføre en passende revalidering. Herudover omtaler bemærkningerne til § 27, stk. 2, ikke tabsbegrænsningspligten.

Ifølge erstatningsansvarslovens § 5, stk. 2, skal der ved bedømmelsen af erhvervsevnetabet tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og genoptræning eller lignende. Bestemmelsen er stort set enslydende med arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 2. I stedet

for ”omskoling og optræning” står der ”omskoling og genoptræning eller lignende”.

Følgende fremgår bl.a. om tabsbegrænsningspligten i lovbemærkninger til erstatningsansvarslovens § 5, stk. 2, jf. lovforslag L 143 som fremsat den 10. januar 2001, lov nr. 463 af 7. juni 2001:

”Det vil således kunne komme den tilskadekomne til skade, hvis han uden rimelig grund undlader at begrænse erhvervsevnetabet gennem deltagelse i de revaliderings- og aktiveringsmuligheder, som tilbydes efter den til enhver tid gældende social- og arbejdsmarkedspolitiske lovgivning. Det forudsættes, at denne ændring vil få afsmittende virkning på fastlæggelsen af den tabsbegrænsningspligt, der efter almindelige regler også gælder vedrørende erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter § 2.

Hvis den skadelidte således uden rimelig grund nægter at deltage i de aktiveringstilbud, som findes, eller hvis sagen på grund af forhold på den skadelidtes side trækker ud, således at f.eks. en aktivering forsinkes, vil dette efter omstændighederne kunne medføre, at retten til tabt arbejdsfortjeneste fortabes, uanset at der endnu ikke er mulighed for heller ikke midlertidigt at vurdere erhvervsevnetabet. Den skadelidte har således pligt til aktivt at medvirke til afklaring af sin fremtidige erhvervsevne. Dette er i overensstemmelse med det almindelige princip i de senere års social- og arbejdsmarkedsgivning, hvorefter aktivering er en betingelse for at opnå ret til fuld kontanthjælp efter lov om aktiv socialpolitik eller dagpenge efter arbejdsløshedsforsikringsloven.

Den skadelidte har dog kun pligt til at begrænse sit tab, i det omfang dette kan ske, uden at han selv skal afholde omkostningerne. Dette vil i praksis betyde, at det er de helt eller delvist offentligt finansierede aktiviteter, der kommer på tale. Som en konsekvens heraf kan skadevolderen ikke pålægges at afholde udgifterne som »helbredelsesudgifter og andet tab« efter lovens § 1, stk. 1. Det offentlige har heller ikke regres mod skadevolder for afholdte udgifter til revalidering mv., jf. lovens § 17.”

Princippet om tabsbegrænsningspligt har efter gældende praksis alene betydning for vurderingen af tabet af erhvervsevne, ikke vurderingen af det varige men.

Det foreslås, at arbejdsskadesikringslovens § 17, stk. 2, præciseres, ved at »tabet af erhvervsevne« ændres til: »erhvervsevnetabet«, og »optræning« ændres til: »genoptræning eller lignende«. Dermed kommer ordlyden til at

være den samme som i erstatningsansvarslovens § 5, stk. 2, som vedrører den almindelige erstatningsretlige tabsbegrænsningspligt.

Med de foreslåede justeringer i § 17, stk. 2, kommer det til at fremgå, at der ved bedømmelsen af erhvervsevnetabet tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og genoptræning eller lignende. Tilskadekomne vil med justeringen fortsat på samme måde som i dag have pligt til at begrænse sit tab efter de almindelige erstatningsretlige principper for tabsbegrænsningspligt.

Præciseringen af § 17, stk. 2, har ikke til formål at ændre på den gældende regel og praksis for vurderingen af erstatningen eller hvem der har bevisbyrden. Præciseringen har alene til formål at styrke arbejdsskademyndighedernes fokus på at vurdere tabsbegrænsningspligten i de sager, hvor det er relevant i overensstemmelse med den almindelige erstatningsretlige tabsbegrænsningspligt, samt at tydeliggøre indholdet af tabsbegrænsningspligten, og dermed i hvilke situationer tabsbegrænsningspligten får betydning i vurderingen af erhvervsevnetabet. Det vil således også fortsat være arbejdsskademyndighederne, der har bevisbyrden i forhold til vurderingen af, om tilskadekomne har iagttaget sin tabsbegrænsningspligt.

Arbejdsskademyndighedernes vurdering af, hvorvidt tilskadekomne har overholdt tabsbegrænsningspligten, vil fortsat skulle ske ud fra oplysninger om skadernes art og omfang samt tilskadekomnes mulighed for at begrænse tabet som følge af skaden, herunder i forhold til pågældendes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og genoptræning eller lignende. Vurderingen vil skulle bygge på en samlet vurdering af alle sagens oplysninger, hvor det vil være afgørende, om der kan fastslås en manglende vilje fra tilskadekomne til at begrænse tabet, mens manglende evne til at begrænse tabet ikke vil påvirke udmålingen af erstatningen.

Følgende forhold vil bl.a. kunne tale for, at tabsbegrænsningspligten kan få betydning for vurderingen af tabet af erhvervsevne og dermed for erstatningen, idet det bemærkes, at listen ikke er udtømmende:

- Oplysninger fra kommunen om tilskadekomnes medvirken eller manglende medvirken i aktiviteter, som understøtter opretholdelse af tilknytningen eller tilbagevenden til arbejdsmarkedet, herunder

manglende fremmøde til kommunale møder eller aktiviteter, og at den manglende medvirken synes uforenelig med tilskadekomnes helbredsmæssige situation.

- Manglende sammenhæng mellem mindre skader og fravær af nogen former for beskæftigelse efter en vis periode (eksempelvis 12 måneder).
- En meget lav beskæftigelsesgrad/få antal timer, som ikke kan begrundes med den aktuelle beskæftigelsessituation, skadens størrelse og tilskadekomnes kompetencer i øvrigt.
- Oplysninger om tilskadekomnes aktiviteter i øvrigt – set i sammenhæng med nogle af ovenstående kriterier.

Arbejdsskademyndighedernes vurdering af tabsbegrænsningspligten skal fortsat kun ske i de sager, hvor det er relevant, og på baggrund af de oplysninger, der er indgået i sagen som led i den almindelige sagsbehandling. Såfremt arbejdsskademyndighederne på baggrund af de indhentede oplysninger til vurdering af tilskadekomnes erhvervsevnetab vurderer, at der i en konkret sag skal foretages en vurdering af tilskadekomnes overholdelse af tabsbegrænsningspligten, kan der konkret blive behov for at indhente yderligere oplysninger, herunder helbredsmæssige oplysninger om tilskadekomnes funktionsniveau eller oplysninger fra kommunen om forløbet af eventuelle aktiveringstilbud, herunder tilskadekomnes medvirken eller manglende medvirken i tilbud. Det forudsættes således, at arbejdsskademyndighederne - i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler om sagsoplysning - indhenter de fornødne oplysninger i relevante sager, som kan danne grundlag for en vurdering af, om tabsbegrænsningspligten er overholdt i den konkrete sag.

Hvis arbejdsskademyndighederne vurderer, at tilskadekomne ikke har opfyldt sin tabsbegrænsningspligt, vil det afspejle sig i udmålingen af erstatningen for tab af erhvervsevne. I afgørelser, hvor tabsbegrænsningspligten påvirker udmålingen i erstatning, skal arbejdsskademyndighedernes vurdering således altid være konkret og afvejes i forhold til, at der ikke stilles krav til den tilskadekomne, som den tilskadekomne i en sårbar situation efter arbejdsskaden ikke kan leve op til. I sager, hvor arbejdsskademyndighederne har taget stilling til, om tabsbegrænsningspligten har haft indvirkning på fastsættelsen af erhvervsevnetabsprocentens størrelse, vil det fremgå af afgørelsens

begrundelse i overensstemmelse med de almindelige forvaltningsretlige regler om begrundelse.

I de foreslåede regler om uddannelsesgodtgørelse, jf. forslaget i § 1, nr. 17, foreslås det, at deltagelse i ordningen er frivillig og kan ske efter tilskadekomnes eget ønske. Som konsekvens heraf vil manglende deltagelse i uddannelsesgodtgørelsesordningen således ikke i sig selv påvirke vurderingen af tabsbegrænsningspligten, idet det vil afhænge af, hvad tilskadekomne i stedet for gør for at udnytte sin erhvervsevne efter arbejdsskaden, f.eks. i form af beskæftigelse, som tilskadekomne kan varetage med arbejdsskaden. Det vil således bero på en samlet konkret vurdering af, hvordan tilskadekomne samlet overholder tabsbegrænsningspligten i forhold til tabet af erhvervsevne. Såfremt tilskadekomne undervejs afbryder sin uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, skal arbejdsskademyndighederne ligeledes foretage en konkret vurdering af det fremtidige erhvervsevnetab, hvorunder vurderingen af, om tilskadekomne har overholdt sin tabsbegrænsningsforpligtelse, indgår. Denne vurdering foretages på baggrund af den aktuelle erhvervsmæssige situation, der opstår efter ophøret af uddannelsesforløbet. Det kan indgå i vurderingen, såfremt tilskadekomnes helbredsmæssige situation eventuelt har ændret sig siden pågældendes visitation til uddannelsesgodtgørelsen.

Det forudsættes, at arbejdsskademyndighederne tilrettelægger administrationen af sagerne således, at tilskadekomne vil få generel information om, hvem der kan vejlede tilskadekomne om, hvordan tilskadekomne bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet, samt om tabsbegrænsningspligten og hvilke konsekvenser det kan eller vil have ikke at opfylde forpligtelsen (helt eller delvis bortfald af erstatning). Dette sikrer, at tilskadekomne bliver gjort bekendt med pligten, og hvilke konsekvenser det kan eller vil have ikke at opfylde den. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan f.eks. fremsende informationen i forbindelse med sagens oprettelse eller ved afgørelsen om anerkendelse eller mén. Tilskadekomne vil efter fremsendelse af informationen være vejledt om tabsbegrænsningspligten, og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan derfor ved afgørelsen om tab af erhvervsevne lægge til grund, at tilskadekomne er vejledt.

Bestemmelsen om tabsbegrænsningspligt vil fortsat kun gælde i forhold til vurderingen af tabet af erhvervsevne og ikke i forhold til vurderingen af varigt mén.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne i afsnit 3.6.

Til nr. 10 (§ 17, stk. 3)

Det fremgår af den gældende § 17, stk. 3, at hvis den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret, kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab. Bestemmelsen giver Arbejdsmarkedets Erhvervssikring mulighed for at træffe en midlertidig afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne, selvom den tilskadekomne ikke har en varig nedsættelse af erhvervsevnen. Ved en midlertidig afgørelse fastsættes tabet af erhvervsevne på baggrund af et skøn over, hvad tabet aktuelt er på afgørelsestidspunktet uden hensyntagen til tilskadekomnes forventede erhvervsevne efter endt omskoling.

Det foreslås, at der i § 17, stk. 3, indsættes ”jf. dog § 18 e, stk. 3”. Ændringen er en konsekvensændring som følge af forslaget om indførelse af en ny ordning, hvorefter tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. forslaget til §§ 18 a-18 f i ændringspunkt nr. 17. Med den foreslåede ændring af § 17, stk. 3, henvises der til den nye bestemmelse i § 18 e, stk. 3. Det fremgår af forslaget til den nye bestemmelse i § 18 e, stk. 3, at uddannelsesgodtgørelsen træder i stedet for erstatning for tab af erhvervsevne, og at der ikke tilkendes erstatning for tab af erhvervsevne for samme skade, jf. § 17, for perioden, hvor der udbetales uddannelsesgodtgørelse. Den foreslåede ændring i § 17, stk. 3, betyder, at uddannelsesgodtgørelsen træder i stedet for midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne for samme skade. Det betyder, at der ikke tilkendes midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne, jf. § 17, stk. 3, for perioden, hvor der udbetales uddannelsesgodtgørelse for samme skade. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 18 e, stk. 3.

Til nr. 11

Det følger af den gældende § 11 i lov om arbejdsskadesikring, at ydelserne efter loven er betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15, erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a, godtgørelse for varigt mén, jf. § 18, overgangsbetrag ved dødsfald, jf. § 19, erstatning for tab af forsørger, jf. §§ 20-22 og godtgørelse til efterladte, jf. § 23.

Begrebet ydelser er således defineret i loven som værende en samlet betegnelse for alle de erstatninger, godtgørelser, m.v., som tilskadekomne og dennes efterladte, kan have ret til i medfør af loven.

Flere steder i gældende arbejdsskadesikringslov anvendes begrebet ydelse dog også til at beskrive en erstatning, der udbetales løbende, f.eks.

månedsvist. Der er således ikke en ensartet brug af begreberne erstatning og ydelse i loven.

Det foreslås i § 17, stk. 5 og 6, § 20, stk. 2, 1. pkt., § 21, stk. 1, og tre steder i stk. 2, § 24, stk. 8, 1. pkt., § 27, stk. 5, 2. pkt., § 29, stk. 1, 1. pkt., § 42, stk. 2, og § 43, 2. pkt., at ændre ”ydelse” til ”erstatning”.

Efter forslaget ændres ordlyden de steder i loven, hvor begrebet ”ydelse” anvendes til at beskrive en løbende erstatningsudbetaling. Der er tale om en redaktionel ændring, idet det foreslås at ensarte begrebernes betydning i arbejdsskadesikringsloven. Der er således med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer i reglerne i forhold til det gældende lovgrundlag.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.19. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

Det fremgår af den gældende § 17, stk. 6, at ved fuldstændigt tab af erhvervsevne udgør den løbende ydelse årligt 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf.

Det foreslås, at der som nyt 2. pkt. i § 17, stk. 6, indsættes en bestemmelse om, at for tilskadekomne, der har gennemført en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b, udgør den løbende erstatning ved fuldstændigt tab af erhvervsevne 100 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf. Bestemmelsen vil kun få virkning for tilskadekomne, der får tilkendt erstatning for tab af erhvervsevne, når uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse er afsluttet.

Bestemmelsen er en del af forslaget om indførelse af en ny ordning, hvorefter tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. forslaget til §§ 18 a-18 f i ændringspunkt nr. 17.

Hvis tilskadekomne har gennemført en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe afgørelse om tab af erhvervsevne efter anmodning fra tilskadekomne, hvis der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at tilskadekomne fortsat har nedsat evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde, og tilskadekomne dokumenterer dette, jf. forslaget til § 18 f. Vurderingen vil skulle ske efter de almindelige regler herom i § 17. Tabet af erhvervsevne vil som efter gældende ret blive vurderet ud fra tilskadekomnes samlede

kompetencer. Ved bedømmelsen af erhvervsevnen tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning, jf. § 17, stk. 2. Tilskadekomne har med uddannelsen som udgangspunkt opnået nye kompetencer – og antages fremadrettet som udgangspunkt at kunne opnå beskæftigelse med uddannelsen. Tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt vil derfor som udgangspunkt være forbedret. Det er derfor også en forventning, at tabet af erhvervsevne efter endt uddannelse vil være lavere end uden den nye uddannelse, og erstatningen vil dermed blive lavere.

For at give en yderligere tilskyndelse til at gå ind i ordningen foreslås det, at tilskadekomnes eventuelle fortsatte tab af erhvervsevne efter uddannelsen bliver kompenseret med 100 pct. i stedet for 83 pct. Det er 17 procentpoint højere end normalt. Hermed vil den erstatning, som tilskadekomne eventuelt vil få udbetalt efter uddannelsen, være med en højere dækningsgrad end uden uddannelse.

Det følger af lovens § 24, stk. 3, at ved beregning af erstatning trækkes arbejdsmarkedsbidrag, jf. lov om arbejdsmarkedsbidrag, fra årslønnen. Denne bestemmelse gælder allerede i forhold til beregning af erstatning, jf. § 17, stk. 6, 1. pkt., og vil fremover også gælde for beregning af erstatning efter det foreslåede 2. pkt.

Til nr. 13

Efter gældende lovs § 17 a, stk. 1, fastsættes tabet af erhvervsevne til personer, der efter en arbejdsskade er visiteret til fleksjob eller er i fleksjob på grundlag af forskellen mellem indtjeningen før arbejdsskaden og ledighedsydelsen eller indtjeningen i fleksjobbet.

Efter gældende lovs § 17 a, stk. 2, udgør indtjeningen før arbejdsskaden det beløb, som tilskadekomne kunne have tjent på afgørelsestidspunktet, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt.

Ved vurderingen af tabet af erhvervsevne for tilskadekomne, der efter en arbejdsskade er visiteret til et fleksjob, fastsættes indtjeningen før arbejdsskaden, hvis skaden ikke var sket, på samme måde som efter gældende praksis efter denne lovs § 17.

Det foreslås i § 1, nr. 13, at ophæve § 17 a, stk. 2, og i stedet indsætte, at indtjeningen før arbejdsskaden fastsættes til den årsløn, der er fastsat efter § 24, opreguleret til afgørelsestidspunktet.

Forslaget til § 17 a, stk. 2, 1. pkt., indebærer, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal fastsætte indtjeningsevnen før arbejdsskaden til den årløn, der er fastsat efter § 24, og herefter opreguleret til afgørelsestidspunktet. Bestemmelsen svarer til den foreslåede bestemmelse til § 17, stk. 2, og praksis i den forbindelse forudsættes at være tilsvarende praksis efter § 17, stk. 2.

For tilskadekomne, der får årlønnen fastsat til den maksimale årløn i § 24, stk. 7, 1. pkt., foreslås det i § 17 a, stk. 2, 2. pkt., at indtjeningsevnen før arbejdsskaden fastsættes til den årløn, der var fastsat efter reglerne i § 24, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 3, før anvendelsen af § 24, stk. 7, 1. pkt., og opreguleret til afgørelsestidspunktet.

Forslaget indebærer, at den faktiske samlede indkomst efter hovedreglen i § 24, stk. 1, 1. pkt., eller efter en undtagelsesbestemmelse i § 24, stk. 3, anvendes som grundlag for vurderingen af tilskadekomnes indtjeningsevne før skaden, når årlønnen er fastsat til den maksimale årløn efter § 24, stk. 7. Dette er en ændring i forhold til gældende praksis og indebærer således, at udmålingen af erstatning for tab af erhvervsevne også i disse situationer bliver baseret på tilskadekomnes faktiske samlede indkomst før skaden og mindre grad af skønspregede vurderinger.

Med forslaget til § 17 a, stk. 2, 2. pkt. sikres, at indtjeningsevnen før skaden fastsættes efter samme principper som årlønnen efter forslaget til § 24, herunder efter hovedreglen til den samlede faktisk indtægt i det bedste af de sidste 5 indtægtsår, eller efter en undtagelse. Selve erstatningen for tab af erhvervsevne til tilskadekomne vil som efter gældende regler fortsat blive beregnet på baggrund af den maksimale årløn.

Til nr. 14

Det fremgår af gældende § 17 a, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, at tabet af erhvervsevne for personer, der efter en arbejdsskade er visiteret til fleksjob eller er i fleksjob, fastsættes på grundlag af forskellen mellem indtjeningen før arbejdsskaden og ledighedsydelsen eller indtjeningen i fleksjobbet.

Det fremgår af gældende § 17 a, stk. 2, at indtjeningen før arbejdsskaden udgør det beløb, som tilskadekomne kunne have tjent på afgørelsestidspunktet, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt. Ifølge stk. 3 udgør indtjeningen i fleksjobbet summen af lønindtægten fra arbejdsgiveren og tilskuddet fra kommunen. For personer ansat i fleksjob før den 1. januar 2013 udgør indtjeningen lønindtægten fra arbejdsgiveren med tillæg af ATP

og pension. Ifølge § 17 a, stk. 4, træffer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring midlertidig afgørelse om erhvervsevnetab, når tilskadekomne modtager ledighedsydelse, eller når der ikke er bevilget permanent fleksjob. For personer, der er i fleksjob, kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring dog efter anmodning fra tilskadekomne træffe endelig afgørelse om erhvervsevnetab, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer, at de erhvervsmæssige forhold er tilstrækkeligt afklarede.

Når tilskadekomne er visiteret til fleksjob eller er i fleksjob, tages der ved bedømmelsen af erhvervsevnetabet efter de gældende regler ikke hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved et arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende på baggrund af dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling eller optræning, jf. det gældende § 17, stk. 2. Der skal som følge heraf heller ikke tages stilling til, hvorvidt tilskadekomne har opfyldt sin tabsbegrænsningspligt. Dette fremgår endvidere af administrativ praksis, jf. Ankestyrelsens principmeddelelse 87-15 og af retspraksis, jf. U.2022.541Ø. Ifølge dommen må hensynet hertil anses for forudsat varetaget ved, at visitering til fleksjob efter reglerne herom indebærer en langvarig og grundig vurdering af tilskadekomne, hvor myndighederne har pligt til at påse bl.a., at tilskadekomne udnytter sin erhvervsevne bedst muligt.

Reglerne om fleksjob fremgår af kapitel 20 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats. Det er bl.a. en betingelse for visitation til fleksjob, at arbejdsevnen anses for varigt og væsentligt begrænset og ikke kan anvendes til at opnå eller fastholde beskæftigelse på normale vilkår, jf. § 116 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Det fremgår af vejledning nr. 10048 af 25. november 2019 om fleksjob m.v., at det er en kommunes rehabiliteringsteam, der indstiller, om tilskadekomne skal bevilges et fleksjob.

I forbindelse med etablering af et fleksjob skal jobcenteret:

- 1) Foretage en vurdering af den fleksjobvisiteredes arbejdsevne i forhold til det konkrete job, herunder de konkrete skånebehov.
- 2) Godkende at ansættelsen sker som et fleksjob.

Når jobcenteret skal godkende etablering af et konkret fleksjob, skal jobcenteret sikre, at den fleksjobvisiterede udnytter sin arbejdsevne bedst muligt i fleksjobbet. Jobcenteret skal endvidere foretage en opfølgning, efter at den pågældende har været ansat i fleksjobbet i 2½ år for at vurdere, om

der er sket ændringer i den ansattes forhold, herunder om den pågældende fortsat opfylder betingelserne for fleksjob.

I forbindelse med jobcenterets vurdering af arbejdsevnen anbefales det, at jobcenteret drøfter mulighederne for at få udvikling i fleksjobbet med arbejdsgiveren og den ansatte, herunder hvordan yderligere forringelse af arbejdsevnen kan afhjælpes.

Jobcentret kan efter omstændighederne godkende, at tilskadekomne ansættes i et fleksjob med færre timer, end jobcenteret har vurderet den pågældendes arbejdsevne, hvis det bl.a. vurderes at være bedre for tilskadekomnes fremtidige muligheder på arbejdsmarkedet. I forbindelse med jobcentrets opfølgning på det konkrete fleksjob taler jobcentret med tilskadekomne om mulighederne for, at vedkommende evt. kan gå op i tid i fleksjobbet.

Den langvarige og grundige vurdering af tilskadekomne i forbindelse med visitering til fleksjob, hvor kommunerne har pligt til at påse, at tilskadekomne udnytter sin erhvervsevne bedst muligt, understøtter, at de tilskadekomne begrænser deres tab. For at give tilskadekomne, som er visiteret til fleksjob, yderligere incitament til udnytte resterhvervsevnen, og dermed begrænse tabet, foreslås det, at en kommunes afgørelse om en sanktion som følge af, at tilskadekomne ikke har opfyldt sin rådighedsforpligtelse, skal medføre et fradrag i erstatningen.

Det foreslås derfor, at der i § 17 a, efter stk. 3, indsættes et nyt stk. 4. Det foreslås i § 17 a, stk. 4, 1. pkt., at for personer, der er visiteret til fleksjob, vil en kommunes afgørelse om en sanktion om manglende ret til ledighedsydelse i en periode, jf. § 76, § 77 a, stk. 3 og 4, og § 77 b, stk. 1, jf. dog § 77 b, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, medføre fradrag i en fremtidig udbetaling af erstatning for tab af erhvervsevne, jf. stk. 1.

Det foreslås, at det alene er de sanktioner, der fremgår af § 76, § 77 a, stk. 3 og 4, og § 77 b, stk. 1, jf. dog stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, der skal medføre fradrag i erstatningen. Der er tale om sanktioner, som medfører, at tilskadekomne enten ikke modtager ledighedsydelse i 3 uger eller helt mister retten til ledighedsydelse. Der er således tale om sanktioner, der tildeles som følge af, at kommunen vurderer, at personen ikke udnytter sin erhvervsevne bedst muligt ved f.eks. at afslå et relevant tilbud uden rimelig grund. Sanktionerne kan således ses som udtryk for, at tilskadekomne ikke begrænser sit tab mest muligt, og det foreslås derfor, at erstatningen for tab

af erhvervsevne for personer visiteret til fleksjob nedsættes tilsvarende i en periode på grund af en sanktion fra kommunen.

Det fremgår af § 76 i lov om aktiv socialpolitik, at hvis kommunen vurderer, at personen ikke har været aktivt jobsøgende, skal kommunen træffe afgørelse om, at den pågældende mister retten til ledighedsydelse, medmindre der er en rimelig grund til, at den pågældende ikke har været aktivt jobsøgende.

Det fremgår af § 77 a, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik, at en person, som uden rimelig grund, afviser eller ophører i et rimeligt tilbud efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, ikke kan få ledighedsydelse i 3 uger. Det fremgår af § 77 a, stk. 4, i loven, at hvis en person uden rimelig grund, inden for en periode på 12 måneder igen afviser at tage imod et rimeligt tilbud om fleksjob efter § 75, stk. 1, nr. 4, afviser et rimeligt tilbud efter § 75, stk. 1, nr. 5, ophører i et fleksjob eller ophører i et tilbud efter § 75, stk. 1, nr. 4, mister personen retten til ledighedsydelse.

Det fremgår af § 77 b, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik, at hvis kommunen træffer afgørelse om, at en person, der modtager ledighedsydelse, ikke står til rådighed, jf. § lovens 75, stk. 2, mister den pågældende retten til ledighedsydelse. Det fremgår af § 77 b, stk. 2, at hvis kommunen har truffet afgørelse efter stk. 1, kan ledighedsydelsen dog fortsat udbetales, hvis kommunen har påbegyndt behandling af en sag om førtidspension eller seniorpension. Ledighedsydelsen kan udbetales, så længe sagen behandles. Ledighedsydelsen skal tilbagebetales, hvis der senere udbetales pension for samme periode. Personer, som er omfattet af § 77 b, stk. 2, vil ikke skulle have fradrag i deres erstatning, jf. forslaget til § 17 a, stk. 4.

Det foreslås, at de øvrige muligheder for sanktioner efter lov om en aktiv socialpolitik ikke skal medføre fradrag i erstatningen. Der er tale om sanktioner, som medfører at tilskadekomne får fradrag i ledighedsydelsen for enkelte dage, bl.a. for udeblivelse fra samtaler med kommunen. Disse øvrige sanktioner synes ikke umiddelbart at udgøre et tilstrækkeligt sikkert grundlag for at kunne antage, at tilskadekomne ikke begrænser sit tab af erhvervsevne.

Det foreslås, at fradraget skal ske i fremtidige udbetalinger af erstatning for tab af erhvervsevne. Det betyder, at i det omfang, der ikke er fremtidige udbetalinger af erstatning, vil fradraget ikke kunne ske. Et "fradragskrav" vil bestå, så det kan effektueres, hvis der senere tilkendes erhvervsevnetab, f.eks. i forbindelse med genoptagelse af sagen.

Forslaget til § 17 a, stk. 4, har ikke til hensigt, at ændre på den gældende praksis for fastsættelse af midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne, jf. § 17 a, hvis tilskadekomne efter ophør af fleksjob overgår til ledighedsydelse, som bl.a. fremgår af følgende to principmeddelelser fra Ankestyrelsen: PM 5-19 og PM 74-19. Det følger af principmeddelelserne, at tilskadekomne efter ophør i fleksjob i visse tilfælde, kan få forhøjet sin erstatning, jf. § 17 a, som følge af de ændrede indtægtsforhold. Denne praksis fortsætter. Forslaget til § 17 a, stk. 4, indebærer samtidig, at fradraget på de 10 pct. i erstatningen vil skulle ske både i de tilfælde, hvor tilskadekomnes erstatning evt. forhøjes, jf. § 17 a, stk. 1, efter ophøret i fleksjob og i de tilfælde, hvor erstatningen forbliver på samme niveau efter ophøret i fleksjob, når betingelsen om sanktion fra kommunen er opfyldt.

Det fremgår af lovens § 42, stk. 2, at modtageren af løbende erstatning efter §§ 17 og 17 a skal underrette forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om enhver forandring i sine forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af ydelsen, ligesom forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal være opmærksom på, om der indtræder sådanne forandringer i modtagerens forhold.

Som følge af denne bestemmelse vil tilskadekomne have pligt til at give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller forsikringsselskabet besked, hvis vedkommende får en sanktion i kommunen, som gør, at der skal ske fradrag i erstatningsudbetalingen efter forslaget til § 17 a, stk. 4.

Efter arbejdsskadesikringslovens § 40 a kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe afgørelse om tilbagebetaling i 3 situationer:

- 1) Når tilskadekomne eller efterladte mod bedre vidende har undladt at give oplysninger efter denne lov, og den manglende oplysning har medført en anden afgørelse, end Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ville have truffet, hvis oplysningen havde foreligget
- 2) når tilskadekomne eller efterladte mod bedre vidende har afgivet urigtige oplysninger, og den urigtige oplysning har medført en anden afgørelse, end Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ville have truffet, hvis den korrekte oplysning havde foreligget, eller
- 3) når tilskadekomne eller efterladte i øvrigt mod bedre vidende uberettiget har modtaget ydelser efter denne lov.

Det følger af Ankestyrelsens principmeddelelse 7-22, at det er en konkret vurdering, om tilskadekomne mod bedre vidende har undladt at give oplysninger til arbejdsskademyndighederne eller forsikringsselskaberne om ændring i sine forhold. Det kan tale for, at tilskadekomne mod bedre vidende

har undladt at give oplysninger, hvis der eksempelvis er tale om en betydelig ændring i de erhvervsmæssige forhold, f.eks. overgang fra ledighed til arbejde, og hvis tilskadekomne er vejledt om sin oplysningspligt. Omvendt taler det imod, at tilskadekomne mod bedre vidende har undladt at give oplysninger, hvis der er tale om mindre ændringer i den erhvervsmæssige situation, f.eks. overgang fra én offentlig ydelse til en anden, eller hvis tilskadekomne ikke er vejledt om sin oplysningspligt.

En sanktion i kommunen om manglende ret til ledighedsydelse, jf. § 76, § 77 a, stk. 3 og 4, og § 77 b, stk. 1, jf. dog § 77 b, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik vil skulle betragtes, som en så betydelig ændring i de erhvervsmæssige forhold, at det vil være imod bedre vidende, jf. § 40 a, stk. 1, hvis tilskadekomne ikke giver besked herom til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Med forslaget til § 17 a, stk. 4, vil det derfor fremover kunne lægges til grund, at tilskadekomne mod bedre vidende har undladt at oplyse arbejdsskademyndighederne eller forsikringsselskabet om ændringer i sine forhold, jf. § 40 a, hvis vedkommende har modtaget en sanktion om manglende ret til ledighedsydelse i en periode, jf. § 76, § 77 a, stk. 3 og 4, og § 77 b, stk. 1, jf. dog § 77 b, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik. Der vil således kunne træffes afgørelse om tilbagebetaling efter § 40 a, hvis tilskadekomne ikke underretter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, om en sanktion om manglende ret til ledighedsydelse efter de nævnte bestemmelser.

Det er en forudsætning for at kunne rejse krav om tilbagebetaling, at tilskadekomne er behørigt vejledt om oplysningspligten i forhold til at give besked, hvis vedkommende har modtaget en sanktion om manglende ret til ledighedsydelse.

Således vil det fremover være mod bedre vidende, hvis tilskadekomne er vejledt om pligten til at underrette om sanktioner, og derefter undlader at give besked om en modtaget sanktion. Det fradrag på 10 pct., som skulle have været gennemført i erstatningen, hvis tilskadekomne havde underrettet Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om sanktionen i kommunen, jf. § 42, stk. 2, vil derfor kunne kræves tilbagebetalt efter § 40 a. Tilbagebetalingen vil evt. kunne ske via modregning i fremtidige udbetalinger er erstatning.

Det foreslås i § 17 a, stk. 4, 2. pkt., at størrelsen på fradraget, jf. 1. pkt., vil svare til 10 pct. af det fastsatte erstatningsbeløb for tab af erhvervsevne på tidspunktet for sanktionen. Det betyder, at når størrelsen på fradraget i

erstatningen skal fastsættes, skal det ske med udgangspunkt i størrelsen på erstatningen på det tidspunkt, som kommunens afgørelse om en sanktion er gældende for. Som eksempel kan nævnes den situation, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i november 2024 får kendskab til, at tilskadekomne som følge af en sanktion i kommunen ikke fik udbetalt ledighedsydelse i 3 uger i juli 2024. I så fald vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skulle beregne, hvor meget 10 pct. af den erstatning, som tilskadekomne fik i juli 2024, udgør. Dette beløb skal fradrages i en fremtidig udbetaling af erstatning i det omfang, der er fremtidige udbetalinger at fradrage i. Hvis den fremtidige erstatning, der skal fradrages i, er en kapitalerstatning, som beskattes anderledes end den løbende erstatning, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring tage højde for dette ved fradraget af de 10 pct., så fradraget i kapitalerstatningen forholdsmæssigt svarer til et fradrag i en løbende erstatning.

Det foreslås i § 17 a, stk. 4, 3. pkt., at perioden for fradraget i erstatningen for tab af erhvervsevne vil svare til den periode som sanktionen i ledighedsydelsen varer, jf. dog 4. pkt. Det betyder, at fradraget i erstatningen efter § 17 a, stk. 4, skal svare til den periode, som kommunen har foretaget fradrag i ledighedsydelsen for som følge af sanktionen. Det vil sige, at hvis kommunen som følge af en sanktion f.eks. ikke har udbetalt ledighedsydelse i 3 uger, vil der tilsvarende skulle fradrages 10 pct. i erstatningen i 3 uger.

Det foreslås i § 17 a, stk. 4, 4. pkt., at hvis den tilskadekomne mister retten til ledighedsydelse, sker der alene fradrag i erstatningen for den periode, der går fra, at tilskadekomne mister retten til ledighedsydelse og indtil den tilskadekomne er ansat i et fleksjob. Det vil sige fra og med første dag uden ledighedsydelse til og med sidste dag uden ansættelse i et fleksjob. Det fremgår af § 77 a, stk. 6 og § 77 b, stk. 3, i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, at hvis tilskadekomne mister retten til ledighedsydelse, kan vedkommende først få ledighedsydelse igen, når vedkommende har været ansat i fleksjob i 9 måneder de sidste 18 måneder. Det foreslås, at tilskadekomne ikke skal have foretaget fradrag i erstatningen i hele denne periode, men kun i den periode, hvor tilskadekomne ikke er ansat i et fleksjob. Hvis tilskadekomne f.eks. bliver ansat i et fleksjob fire måneder efter, at vedkommende har mistet retten til ledighedsydelse, vil fradraget i erstatningen kun skulle ske for en periode på fire måneder.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne i afsnit 3.4.

Til nr. 15

Efter § 18, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven har tilskadekomne ret til godtgørelse for varigt mén, når en arbejdsskade har påført tilskadekomne varigt mén. Der ydes ikke godtgørelse for varigt mén, hvis méngraden fastsættes til mindre end 5 pct. Méngraden fastsættes på grundlag af skadens medicinske art og omfang og under hensyn til de ulemper i tilskadekomnes personlige livsførelse, som arbejdsskaden har forvoldt. Der er således tale om en godtgørelse for et ikke-økonomisk tab. Det varige mén vurderes efter en vejledende méntabel, der anvendes efter arbejdsskadesikringsloven og efter erstatningsansvarsloven m.fl. love.

Godtgørelsen for det varige mén fastsættes til et kapitalbeløb og udgør ved en méngrad på 100 pct. 611.500 kr. I ganske særlige tilfælde kan godtgørelsen for varigt mén fastsættes til et højere beløb, dog højst 120 pct. af 611.500 kr. Beløbet på 611.500 kr. er fastsat i 2003-niveau. Beløbet reguleres årligt og udgør 979.000 kr. i 2023. Størrelsen af godtgørelsesbeløbet for et varigt mén på 100 pct. i arbejdsskadesikringsloven er det samme som i erstatningsansvarsloven.

Dette foreslås i § 1, nr. 15, at "611.500" ændres til: "979.000" i § 18, stk. 3, 1. og 2. pkt., og i stk. 4.

Forslaget er en konsekvens af forslaget til § 24, stk. 8, hvorefter der indføres et nyt grundniveau for lovens satser. Forslaget indebærer, at der indføres et nyt grundniveau i 2023 niveau. Ændringen af beløbet for godtgørelsen af et varigt mén på 100 pct. har ingen betydning for vurderingen af det varige mén, tilskadekomnes ret til godtgørelse for varigt mén eller for størrelsen af godtgørelsen. Der er tale om en teknisk ændring.

Til nr. 16

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 18, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, at var tilskadekomne ved arbejdsskadens indtræden fyldt 40 år, nedsættes godtgørelsen med 1 pct. for hvert år, den pågældende var ældre end 39 år ved arbejdsskadens indtræden. Var tilskadekomne fyldt 60 år, nedsættes godtgørelsen med yderligere 1 pct. for hvert år, den pågældende var ældre end 59 år ved arbejdsskadens indtræden. Godtgørelsen nedsættes dog ikke yderligere efter det fyldte 69. år. Den gældende bestemmelse i arbejdsskadesikringslovens § 18, stk. 5, svarer til erstatningsansvarslovens § 4, stk. 2.

Det foreslås, at der efter § 18, stk. 5, indsættes et nyt stk. 6.

Det foreslås, at det i *stk. 6, 1. pkt.*, fastsættes, at uanset *stk. 5, 1. pkt.*, sker nedsættelse af godtgørelsen for tilskadekomne pr. 1. juli 2035 og frem med 1 pct. for hvert år den pågældende var ældre end 40 år ved arbejdsskadens indtræden og, med yderligere 1 pct. for hvert år den pågældende var ældre end 60 år ved arbejdsskadens indtræden.

Bestemmelsen vil medføre, at ved afgørelser, som træffes om fastsættelse af og godtgørelse for mén fra den 1. juli 2035 og frem, vil aldersnedsættelsen skulle ske med 1 pct. for hvert år tilskadekomne var ældre end 40 år ved arbejdsskadens indtræden.

Det vil sige, at hvis der fra den 1. juli 2035 træffes afgørelse om fastsættelse af og godtgørelse for mén for en tilskadekomnen, der var 53 år på skadestidspunktet, vil godtgørelsen skulle nedsættes med 13 pct. (1 pct. for hvert år tilskadekomne er over 40 år, dvs. 13 år gange 1 pct. = 13 pct.) Hvis der fra den [1. juli] 2035 og frem træffes afgørelse om fastsættelse af og godtgørelse for mén for en tilskadekomnen, der var 62 år på skadestidspunktet vil godtgørelsen skulle nedsættes med 24 pct. (1 pct. for hvert år tilskadekomne er over 40 år, dvs. 22 år gange 1 pct. = 22 pct. Og herudover yderligere 1 pct. for hvert år tilskadekomne er over 60 år, dvs. 2 år gange 1 pct. = 2 pct. I alt 24 pct.)

Det foreslås, at det i *stk. 6, 2. pkt.*, fastsættes, at godtgørelsen dog ikke nedsættes yderligere efter det fyldte 70. år. Som følge af forslagene om at hæve aldersnedsættelsen af méngodtgørelsen med et år, foreslås det ligeledes, at grænsen for, hvornår godtgørelsen ikke nedsættes yderligere, tilsvarende hæves et år fra det 69. år til det 70. år.

Baggrunden for forslaget til det nye *stk. 6*, er, at partierne bag arbejdsskadeaftalen er enige om, at fra 1. juli 2035 skal tidspunktet for nedskrivningen af méngodtgørelsen som følge af alder hæves med et år.

Med forslaget til den nye *stk. 6*, vil det gældende *stk. 5* fortsat gælde for de afgørelser om fastsættelse af og godtgørelse for mén, der træffes frem til og med den 30. juni 2035.

De afgørelser, der træffes om mén fra 1. juli 2035 og frem, vil skulle følge de nye regler om aldersnedsættelse af godtgørelsen i det nye *stk. 6*. Det gælder som udgangspunkt også ved genoptagelse af en afgørelse om mén, der er truffet før 1. juli 2035. I så fald vil aldersnedsættelsen af det mén, der træffes afgørelse om fra 1. juli 2035 og frem skulle ske efter det nye *stk. 6*.

Aldersnedsættelsen af det mén, der er truffet afgørelse om før 1. juli 2035 vil fortsat ske efter det gældende stk. 5. Det vil sige, at hvis der før 1. juli 2035 er truffet afgørelse om 20 pct. mén, sker aldersnedsættelsen for denne godtgørelse som hidtil efter den gældende bestemmelse i stk. 5. Hvis afgørelsen om mén genoptages, og der efter 1. juli 2035 træffes afgørelse om godtgørelse for yderligere 5 pct. mén, vil denne godtgørelse skulle nedsættes efter det nye stk. 6. Aldersnedsættelsen af den godtgørelse, der er truffet afgørelse om før 1. juli 2035 berøres ikke af den nye afgørelse.

Hvis en afgørelse om mén, som er truffet af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring før 1. juli 2035, påklages til Ankestyrelsen, som herefter træffer afgørelse 1. juli 2035 eller senere, vil aldersnedsættelsen skulle ske efter reglerne i det nye stk. 6.

Det følger af forslaget til § 10, stk. 5, at det nye § 18, stk. 6, finder anvendelse i afgørelser, der træffes efter lovens ikrafttræden om:

- 1) Ulykkestilfælde og skadelige påvirkninger, der er indtrådt den 1. juli 2002 eller senere, og
- 2) Pludselige løfteskader og erhvervssygdomme, der er anmeldt den 1. juli 2002 eller senere.

Det betyder, at det nye stk. 6 alene finder anvendelse på afgørelser om mén, der vedrører ulykkestilfælde og skadelige påvirkninger, der er indtrådt den 1. juli 2002 eller senere, og pludselige løfteskader og erhvervssygdomme, der er anmeldt den 1. juli 2002 eller senere. De hidtil gældende regler vil fortsat gælde for de omtalte sager fra før 1. juli 2002.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til afsnit 3.12.

Til nr. 17

Tilskadekomne har i dag mulighed for opkvalificering og omskoling efter de almindelige regler i beskæftigelsessystemet, mens vedkommendes arbejdsskadesag behandles i arbejdsskadesystemet. Hvis tilskadekomne er sygedagpengemodtager, dagpengemodtager eller omfattet af en anden relevant målgruppe i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, kan kommunen give tilskadekomne tilbud om virksomhedspraktik, ansættelse med løntilskud, nytteindsats og tilbud om vejledning og opkvalificering. Opkvalificeringen vil desuden kunne ske på tilskadekomnes eget initiativ i det ordinære uddannelsessystem med SU. Der henvises for nærmere herom til afsnit 3.2.2.1.

Efter arbejdsskadesikringsloven er der i dag ikke mulighed for at tilkende en særlig erstatning eller godtgørelse, når tilskadekomne efter en arbejdsskade vælger at gennemføre en revalidering eller omskoling, uanset om det sker for egen regning eller om pågældende modtager en offentlig ydelse, herunder eventuelt SU under revalidering eller omskolingen.

Når betingelserne er til stede, kan der i en revaliderings- eller omskolingsperiode tilkendes en midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter § 17, stk. 3.

Da der i dag ikke er en uddannelsesordning med uddannelsesgodtgørelse, er der heller ikke regler i lov om arbejdsskadesikring om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings opgaver i forbindelse med ordningen, herunder vurdering af om tilskadekomne er omfattet af ordningen og fastsættelsen af størrelsen på uddannelsesgodtgørelsen.

Det foreslås, at der efter § 18 indsættes nye bestemmelser med en ny overskrift om ordningen. Der foreslås indsat følgende overskrift: *Uddannelsesgodtgørelse* og nye §§ 18 a-18 g, som regulerer ordningen.

Det foreslås i § 18 a, stk. 1, at i sager, der er omfattet af loven og hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke har truffet endelig afgørelse om tab af erhvervsevne, vurderer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om tilskadekomne:

- 1) forventes at få fastsat en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader,
- 2) er uden for beskæftigelse eller i en opsigelsesperiode, der udløber inden start på uddannelsen,
- 3) skønnes fremover ikke at kunne anvende sin erhvervsmæssige uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid, og
- 4) skønnes med en erhvervskompetencegivende uddannelse at få bedre indtjeningsmuligheder end uden uddannelsen.

Det foreslås, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring alene skal foretage vurderingen i stk. 1, i sager, hvor der endnu ikke er truffet endelig afgørelse om tab af erhvervsevne. Det betyder, at hvis tilskadekomne allerede har fået en endelig afgørelse om tab af erhvervsevne, vil tilskadekomne ikke kunne visiteres til ordningen. Det gælder også i de tilfælde, hvor tilskadekomne

har fået en afgørelse om tab af erhvervsevne på mindre end 15 pct. og dermed ikke vil være berettiget til erhvervsevnetabserstatning.

Det foreslås ligeledes, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring alene skal foretage vurderingen for tilskadekomne, som er omfattet af loven. Det vil sige, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har vurderet, at der er tale om en skade, som kan anerkendes som en arbejdsskade efter §§ 5-7 i arbejdsskadesikringsloven. En arbejdsskade kan anerkendes enten som en arbejdsulykke, jf. lovens § 6, eller som en erhvervssygdom, jf. lovens § 7. Hvis afgørelsen om anerkendelse påklages til Ankestyrelsen, vil det have opsættende virkning for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings visitation af tilskadekomne til ordningen. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil dermed ikke kunne gå videre med at vurdere, om tilskadekomne opfylder betingelserne for at komme ind i ordningen eller træffe afgørelse om tildeling af uddannelsesgodtgørelse.

For at tilskadekomne kan komme i gang med uddannelse hurtigst muligt, forventes Arbejdsmarkedets Erhvervssikring at vurdere, om tilskadekomne er omfattet af målgruppen for ordningen tidligst muligt i forløbet. Det betyder, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring tidligst muligt skal sørge for at få indhentet de oplysninger og afdækket de forhold, som er nødvendige for at vurdere, om tilskadekomne er omfattet af målgruppen i nr. 1-4. Vurderingen kan tidligst ske samtidig med Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om den anmeldte skade kan anerkendes som en arbejdsskade og dermed er omfattet af loven. Hvis spørgsmålet om anerkendelse bliver påklaget til Ankestyrelsen, vil det have opsættende virkning i forhold til visitationen til uddannelsesgodtgørelse. Det vil gælde uanset hvem der klager og uanset, om der kun klages over en del af anerkendelsesspørgsmålet. Tilskadekomne må derfor afvente den endelige afgørelse om anerkendelse, før vedkommende kan visiteres til ordningen.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings indledende vurdering, jf. § 18 a, stk. 1, af, om tilskadekomne er omfattet af målgruppen, og beslutning om, at det derfor er relevant at indhente nærmere oplysninger hos kommunen om uddannelsesvalg m.v., jf. § 18 a, stk. 2, vil ikke være en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Det vil være en processuel beslutning som led i den samlede arbejdsskadesag, om hvorvidt mulighederne for omskoling via en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse skal afsøges yderligere hos kommunen, inden Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om enten tildeling af uddannelsesgodtgørelse eller udmåling af erstatning for erhvervsevnetab. Tilskadekomne eller forsikringsselskabet vil derfor ikke kunne klage til Ankestyrelsen, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke

finder, at der er grundlag for at indhente kommunens vurdering, fordi tilskadekomne ikke er omfattet af målgruppen, ligesom forsikringsselskabet ikke kan klage over, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indhenter kommunens vurdering.

Derimod vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings endelige beslutning om, hvorvidt tilskadekomne efter indhentelse af oplysninger fra kommunen kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b, være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, som tilskadekomne og forsikringsselskabet kan klage over til Ankestyrelsen. Tilskadekomne vil ligeledes kunne anmode Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om at tage stilling til § 18 b, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil være forpligtet til at træffe afgørelse om, hvorvidt tilskadekomne har ret til at tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 1*, at tilskadekomne skal forventes at få fastsat en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader. Det betyder, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal skønne, at der er en vis sandsynlighed for, at tilskadekomne vil have en méngrad på i alt mindst 10 pct. som følge af én eller flere arbejdsskader. Såfremt tilskadekomne fra tidligere arbejdsskader har fået udmålt mindst 10 pct. i méngodtgørelse, vil det forhold, at pågældende får udmålt eller forventes at få udmålt yderligere méngodtgørelse, uanset størrelsen heraf, anses for at opfylde betingelsen i *stk. 1, nr. 1*. Ved vurderingen af dette er det ikke en forudsætning, at tilskadekomne er helbredsmæssigt afklaret, eller at skaderne er stationære. Hvis der er tale om flere arbejdsskader, herunder arbejdsskader, hvor der tidligere er blevet fastsat et mén, vil det være en forudsætning, at der er en eller flere nye skader, der forventes tilsammen at medføre tilkendelse af mén på mindst 5 pct.

I vurderingen vil følgende hensyn, som ikke er udtømmende, bl.a. kunne tale for, at der må forventes et mén på mindst 10 pct.:

- Skaden eller skaderne er anført i méntabellen med tilsammen mindst 10 pct.
- Den eller de pågældende typer skader kan ifølge praksis medføre mén på mindst 10 pct.
- Skaden eller skaderne er ifølge de lægelige oplysninger tilstrækkelig alvorlig til, at der kan forventes 10 pct. mén.

- Forsikringsselskabet har inden oversendelse af sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderet, at tilskadekomnes mén må forventes at blive mindst 10 pct.
- Skaden eller skaderne må forventes, at være stationær, henset til den tid, der er gået fra skadestidspunktet.
- Der er tale om en eller flere skader, hvor der lægefagligt ikke kan forventes bedring indenfor 1-2 år – og hvor der derefter kun muligvis kan ske bedring.
- Tilskadekomne har 5 pct. mén fra en tidligere arbejdsskade og en eller flere nye arbejdsskade forventes at give tilskadekomne et mén på mindst 5 pct.

Følgende hensyn, som ikke er udtømmende, vil bl.a. kunne tale for, at der ved vurderingen ikke kan forventes et mén på mindst 10 pct.:

- Skaden eller skaderne er ikke anført i méntabellen med tilsammen mindst 10 pct.
- Den pågældende type skader kan ifølge praksis ikke medføre mén på mindst 10 pct.
- Skaden eller skaderne er ifølge de lægelige oplysninger ikke tilstrækkelig alvorlig til, at der kan forventes 10 pct. mén.
- Det er ikke tilstrækkeligt sandsynligt, at skaden eller skaderne må forventes, at være stationær, henset til den tid, der er gået fra skadestidspunktet.
- Ménet er på grundlag af de aktuelle oplysninger maksimalt på omkring 10-12 pct., og det skønnes sandsynligt, at der kan ske en vis bedring af den helbredsmæssige tilstand.
- Tilskadekomne skal opereres for følgerne efter arbejdsskaden eller skaderne, hvorfor det er meget usikkert, om - og i hvilket omfang - der vil være varige gener.
- Tilskadekomne er startet i behandling for arbejdsskaden eller skaderne, og effekten af denne er uafklaret, og derfor er omfanget af den eventuelle varige skade også usikkert.

- Tilskadekomne har en forudbestående privat skade i samme område (f.eks. tidligere rygskaade), og den forudbestående skade har gennem årene før arbejdsskaden påvirket helbredssituationen i varierende grad.
- Der er tilkommet konkurrerende private skade(r) efter arbejdsskaden eller skaderne, og det er vanskeligt at skønne, om der vil være varige følger på i alt mindst 10 pct. af arbejdsskaden eller skaderne, og hvordan fordelingen af ménet på de enkelte skader er.

Ménen kan skyldes alle typer af skader, herunder skader der som hovedregel ikke giver funktionsbegrænsninger som f.eks. vansk. Ved skader, som ikke fremgår af mén Tabellen, vil det ligeledes være relevant at lægge vægt på de lægelige oplysninger i sagen og de erfaringer, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har med den pågældende type af skader.

Det er det samlede varige mén som følge af en eller flere arbejdsskader, der indgår i vurderingen. Det betyder, at der kan være tale om både gamle og nye arbejdsskader, som tilsammen giver et mén på mindst 10 pct. uanset hvor lang tid, der har været imellem skaderne. Et samlet mén på mindst 10 pct. vil f.eks. også kunne bestå af mén fra både en erhvervssygdom og en arbejdsulykke, mén på flere forskellige legemsdele og mén fra både afsluttede arbejdsskadesager og igangværende arbejdsskadesager. Der vil også kunne være tale om én arbejdsskade, hvor det varige mén på mindst 10 pct. vedrører forskellige typer af skader. Består et varigt mén på 10 pct. for eksempel af et kirurgisk og et neurologisk mén på hver 5 pct., er betingelsen opfyldt.

Et eventuelt mén, som ikke skyldes en arbejdsskade, kan ikke indgå i de 10 pct.

Sagen vil senest i forbindelse med afgørelsen om mén, være tilstrækkeligt belyst til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil kunne foretage vurderingen. Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på et tidligere tidspunkt, f.eks. i forbindelse med afgørelsen om anerkendelse, skønner, at méngraden med en vis sandsynlighed vil være mindst 10 pct., skal vurderingen foretages på dette tidspunkt, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finder sagen tilstrækkeligt belyst til, at det kan vurderes.

Når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forud for indhentelse af oplysninger fra kommunen har vurderet, at tilskadekomne forventes at få fastsat et mén på mindst 10 pct., vil denne vurdering være gældende i relation til visitation til uddannelsesgodtgørelse, uanset hvordan méngraden senere måtte blive

vurderet. Det vil således ikke være et krav, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på tidspunktet for afgørelsen om uddannelsesgodtgørelse igen vurderer, om tilskadekomne fortsat forventes, at få fastsat et mén på mindst 10 pct. Hvis der i mellemtiden er truffet afgørelse i henhold til § 18 om, at ménet er lavere end 10 pct., vil dette således ikke have betydning for, om tilskadekomne kan visiteres ind i ordningen med uddannelsesgodtgørelse. Det samme vil gøre sig gældende, hvis der senere efter, at der er truffet afgørelse om, at tilskadekomne kan tage en uddannelses med uddannelsesgodtgørelse, træffes afgørelse om, at ménet er lavere end 10 pct. I så fald, vil det heller ikke have betydning for afgørelsen om visitation til uddannelsesgodtgørelse. Tilskadekomne vil have ret til at indgå i ordningen alligevel på baggrund af den oprindelige vurdering, der er blevet foretaget inden indhentelse af oplysninger fra kommunen, jf. nr. 1. Hvis afgørelsen om fastsættelsen af mén, jf. § 18 bliver påklaget af forsikringsselskabet eller tilskadekomne, vil det heller ikke have nogen betydning i forhold til tilskadekomnes deltagelse i ordningen. Klagen over fastsættelsen af mén, jf. § 18 vil i øvrigt heller ikke have opsættende virkning i forhold til afgørelsen om visitation til uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 2*, at tilskadekomne skal være uden for beskæftigelse eller i en opsigelsesperiode, der udløber inden start på uddannelsen for at være omfattet af målgruppen for ordningen. Tilskadekomne, som er uden for beskæftigelse, vil primært være modtagere af sygedagpenge, arbejdsløshedsdagpenge eller kontanthjælp. Det kan også være andre, som f.eks. selvforsørgende, som ikke i forvejen er kendt i kommunen. Det kan også være personer, som modtager selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse, som er omfattet af integrationslovens programmer. Det betyder, at tilskadekomne som udgangspunkt ikke kan være i et ansættelsesforhold på det tidspunkt, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer, om vedkommende er omfattet af målgruppen. Dog vil betingelsen være opfyldt, hvis tilskadekomne er i et ansættelsesforhold, men er i en opsagt stilling, og opsigelsesperioden udløber senest ved uddannelsens start. Betingelsen vil derimod ikke være opfyldt, hvis tilskadekomne er sygemeldt, men fortsat er i et ikke opsagt ansættelsesforhold. Bestemmelsen medfører også, at tilskadekomne, som er selvstændige erhvervsdrivende, ikke vil kunne være omfattet af målgruppen. Som selvstændig erhvervsdrivende anses personer, der for egen regning og risiko driver virksomheden (interessentskaber). Det betyder, at ansatte i for eksempel aktieselskaber, anpartsselskaber, m.v. ikke

er selvstændig erhvervsdrivende, uanset de er aktionærer og ejer hele aktiekapitalen eller anpartskapitalen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 3*, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal skønne, at tilskadekomne fremover ikke vil kunne anvende sin erhvervsmæssige uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan i denne vurdering lægge vægt på de samme kriterier, som allerede indgår i vurderingen ved afgørelse om tab af erhvervsevne. Det vil sige, at der skal tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt i fuldt omfang ved at anvende sin erhvervsmæssige uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder.

Der skal ikke udføres en vurdering af erhvervsevnetab eller årslønsfastsættelse, men alene en skønsmæssig vurdering af, om tilskadekomne med arbejdsskaden vil kunne anvende sin erhvervsmæssige uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid.

I vurderingen vil følgende hensyn, som ikke er udtømmende, bl.a. kunne tale for, at tilskadekomne kan anvende sin erhvervsmæssige uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid:

- Ifølge oplysningerne i tilskadekomnes lægeerklæringer vil tilskadekomne kunne genvinde sit tidligere funktionsniveau.
- Ifølge oplysningerne i tilskadekomnes læge- og mulighedserklæringer forventes tilskadekomne at kunne varetage et arbejde på fuld tid.
- Den pågældende arbejdsskade erfaringsmæssigt ikke medfører begrænsninger i muligheden for, at tilskadekomne kan varetage et arbejde inden for sit tidligere arbejdsområde på fuld tid.
- De skadede legemsdele belastes kun i ubetydelig grad inden for det tidligere arbejdsområde.
- Tilskadekomne har anden uddannelse eller erhvervserfaring, som tilskadekomne kan anvende til at arbejde på fuld tid trods arbejdsskaden.

I vurderingen vil følgende hensyn, som ikke er udtømmende, bl.a. kunne tale imod, at tilskadekomne kan anvende sin erhvervsmæssige uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid:

- Ifølge oplysningerne i tilskadekomnes læge- og mulighedserklæringer forventes tilskadekomne ikke at kunne varetage et arbejde på fuld tid.
- Den pågældende arbejdsskade medfører erfaringsmæssigt, at tilskadekomne ikke kan varetage et arbejde inden for sit tidligere arbejdsområde på fuld tid.
- Ifølge oplysningerne i tilskadekomnes lægeerklæringer vil tilskadekomne ikke kunne genvinde sit tidligere funktionsniveau.
- De skadede legemsdele belastes i betydelig grad inden for det tidligere arbejdsområde.
- Arbejdsgiver oplyser, at tilskadekomne ikke kan arbejde fuld tid i virksomheden med arbejdsskaden.
- Tilskadekomne har efter arbejdsskaden i en periode prøvet at overgå til andre og mere skånsomme arbejdsopgaver på grund af arbejdsskadens følger, men har alligevel måttet opgive at passe et fuldtidsarbejde.
- Tilskadekomne har ikke anden uddannelse eller erhvervserfaring, som tilskadekomne kan anvende til at arbejde på fuld tid trods arbejdsskaden.

I vurderingen skal der ses bredt på tilskadekomnes uddannelses- og erhvervskompetencer. Vurderingen skal ikke nødvendigvis ske i forhold til den uddannelse eller det arbejdsområde, som tilskadekomne arbejdede inden for på skadestidspunktet. Hvis tilskadekomne har arbejdet inden for flere forskellige arbejdsområder og evt. har flere forskellige uddannelser, der fortsat kan anvendes, kan der i vurderingen lægges vægt på, om tilskadekomne vil kunne arbejde inden for ét af disse arbejdsområder eller én af disse uddannelser på fuld tid. Hvis tilskadekomne på skadestidspunktet f.eks. arbejde som gartner, men også har en kontoruddannelse, vil der kunne lægges vægt på, om tilskadekomne enten kan varetage et job på fuld tid inden for gartnerområdet eller inden for kontorområdet. Den arbejdsskade, som forhindrer tilskadekomne i at varetage et arbejde inden for gartnerområdet på fuld tid, er ikke nødvendigvis til hinder for, at

tilskadekomne kan varetage et arbejde inden for kontorområdet på fuld tid. I vurderingen vil det ligeledes være relevant at tage hensyn til, om tilskadekomne alene har en specialiseret uddannelse og specialist erfaringer, som kun kan anvendes på et snævert arbejdsmarked, eller om tilskadekomne har mere brede uddannelses- og erhvervskompetencer, som kan anvendes bredt inden for tilskadekomnes nuværende arbejdsområde eller inden for flere forskellige arbejdsområder. F.eks. vil en tømrer, som i væsentligt omfang bl.a. har arbejdet med ledelse, opsyn og forskelligt kontorarbejde som udarbejdelse af tilbud, fakturering og lignende inden for tømrerområdet, kunne have en tilstrækkelig bred erhvervserfaring til, at vedkommende fortsat kan varetage et job inden for tømrerområdet på fuld tid på trods af en arbejdsskade, som medfører, at vedkommende ikke kan udføre tømrerhåndværk på fuld tid. Hvis tilskadekomne vurderes kun delvist at være i stand til at kunne anvende sin erhvervsmæssige uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder, f.eks. 80 pct. vil vedkommende kunne være omfattet af målgruppen for ordningen.

Tilskadekomne, der før skaden var ansat på deltid, vil ligeledes kunne være omfattet af målgruppen, hvis de ikke kan varetage et arbejde inden for deres hidtidige arbejdsområde på fuldt tid. Dette vil også være tilfældet, selvom de fortsat vil kunne varetage et arbejde på samme timetal, som de gjorde før arbejdsskaden. Hvis tilskadekomne f.eks. varetog et arbejde på 25 timer før arbejdsskaden og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer, at vedkommende fortsat vil kunne varetage et arbejde inden for sit hidtidige arbejdsområde på 25 timer, men ikke på fuld tid, vil vedkommende kunne være omfattet af målgruppen. Antallet af arbejdstimer forud for arbejdsskaden og årsagen til den nedsatte arbejdstid har ikke betydning for vurderingen.

Det foreslås i *stk. 1, nr. 4*, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal skønne, at tilskadekomne med en ny erhvervskompetencegivende uddannelse vil få bedre indtjeningsmuligheder end uden uddannelsen. Vurderingen skal tage udgangspunkt i en umiddelbar vurdering af, hvad tilskadekomne må forventes at kunne tjene efter arbejdsskaden henholdsvis med og uden en ny uddannelse. Ved vurderingen skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skønne, hvilken løn tilskadekomne kan forventes at få efter skaden, f.eks. i en deltidsstilling inden for sit hidtidige arbejdsområde eller i en stilling inden for et andet arbejdsområde, herunder f.eks. i en ufaglært stilling. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal herefter vurdere, om tilskadekomne kan forventes af få bedre indtjeningsmuligheder med en ny uddannelse. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan ved vurderingen lægge vægt på

relevante lønstatistikker. Det er ikke en forudsætning, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fastsætter årslønnen i henhold til § 24 i forbindelse med vurderingen.

I vurderingen vil følgende hensyn, som ikke er udtømmende, bl.a. kunne tale for, at tilskadekomne med en ny erhvervskompetencegivende uddannelse vil få bedre indtjeningsmuligheder end uden uddannelsen:

- Tilskadekomne er ufaglært med erfaring inden for et arbejdsområde med lav indtjening.
- Tilskadekomne har en uddannelse inden for et arbejdsområde med lav indtjening og vil fremover alene kunne klare et arbejde på deltid inden for dette arbejdsområde.
- Det vurderes, at arbejdsskaden forhindrer tilskadekomne i at varetage et arbejde inden for sit arbejdsområde, hvor der evt. har været en høj indtjening, så alternativet til en uddannelse vil være ufaglært arbejde med lav indtjening.

I vurderingen vil følgende hensyn, som ikke er udtømmende, bl.a. kunne tale imod, at tilskadekomne med en ny erhvervskompetencegivende uddannelse vil få bedre indtjeningsmuligheder end uden uddannelsen:

- Tilskadekomne har brede uddannelses- og erhvervskompetencer inden for et arbejdsområde med høj indtjening og gode muligheder for deltidsbeskæftigelse, som tilskadekomne vil kunne klare med arbejdsskaden. Det vurderes derfor, at tilskadekomne ikke vil kunne få højere indtjening med en ny uddannelse.
- Tilskadekomne vurderes kun at kunne få en nogenlunde tilsvarende løn med en ny uddannelse, som den løn tilskadekomne kan få efter arbejdsskaden inden for sit hidtidige arbejdsområde.

Det foreslås i § 18 a, stk. 2, at for tilskadekomne, som opfylder vilkårene i stk. 1, og som ønsker at tage en erhvervskompetencegivende uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, indhenter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring oplysninger fra bopælskommunen om tilskadekomnes ønske til uddannelse, og kommunens vurdering af, om:

- 1) uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og

- 2) tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen, og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen.

Det følger af den foreslåede bestemmelse, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal afklare, om tilskadekomne ønsker at tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, inden der indhentes de pågældende oplysninger fra bopælskommunen. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forventes i den forbindelse at vejlede tilskadekomne om ordningen, herunder om:

- mulighederne for at tilskadekomne frivilligt kan tage en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft med uddannelsesgodtgørelse,
- de generelle økonomiske konsekvenser ved at indgå i ordningen, herunder i forhold til udmåling af endelig erstatning mv., og
- den dialog om uddannelsesmuligheder m.v., jf. § 38 a i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, som tilskadekomne, som ønsker at tage en erhvervskompetencegivende uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, bliver inviteret til af bopælskommunen.

Den foreslåede bestemmelse skal ses i sammenhæng med forslaget til § 38 a i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, hvorefter kommunen skal tilbyde tilskadekomne en samtale om uddannelsesmuligheder m.v. På baggrund af samtalen sender kommunen ovenstående vurdering og baggrunden herfor, herunder forslag til en eller flere uddannelser til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Vurderingen sker på baggrund af kommunens samtale med tilskadekomne og en konstatering af om uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft. Der henvises for nærmere herom til bemærkningerne til den foreslåede § 38 a i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats i § 3, nr. 2.

Kommunerne vil skulle videregive de pågældende oplysninger om tilskadekomne til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til arbejdsskadesikringslovens § 37, stk. 2, og forvaltningslovens § 31. Ifølge arbejdsskadesikringslovens § 37, stk. 2, kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af kommuner forlange enhver oplysning, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skønner, er af betydning. Det følger af forvaltningslovens § 31, at i det omfang en forvaltningsmyndighed er berettiget til at videregive en oplysning, skal myndigheden på begæring af en anden forvaltningsmyndighed videregive oplysningen, hvis den er af

betydning for myndighedens virksomhed eller for en afgørelse, som myndigheden skal træffe.

Det foreslås i *stk. 2, nr. 1*, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil skulle indhente oplysninger om, hvorvidt jobcenteret vurderer, at uddannelsen er erhvervskompetencegivende inden for områder med behov for arbejdskraft. Ved erhvervskompetencegivende uddannelser forstås en erhvervsuddannelse, en erhvervsgrunduddannelse (egu), som afsluttes på niveau 3 i forberedende grunduddannelse (FGU højeste niveau), en erhvervsakademiuddannelse, en professionsbacheloruddannelse eller andre videregående uddannelser.

Når jobcenteret skal vurdere, om der inden for et område er behov for arbejdskraft, herunder om der er eller kan forventes mangel på arbejdskraft inden for et område, benyttes Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings oversigt over jobmuligheder på det regionale arbejdsmarked (Arbejdsmarkedsbalancen). Der skal være tale om områder med gode eller rigtig gode jobmuligheder i oversigten. Reglerne herom fremgår af § 143 i bekendtgørelse nr. 2636 af 28. december 2021 om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Det foreslås videre i *stk. 2, nr. 2*, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal indhente oplysninger om kommunens vurdering af, om tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen. I forhold til at kunne varetage et ordinært job på almindelige vilkår vil det forudsætte, at tilskadekomne skal forventes at kunne varetage et ordinært job på almindelige løn- og ansættelsesvilkår, hvor der ikke gives økonomisk støtte til lønnen eller til personen som led i en ansættelse efter de sociale kapitler. I den forbindelse er der ikke noget til hinder for, at jobcenteret bevilger hjælpemidler efter lov om kompensation til handicappede i erhverv m.v. til tilskadekomne for at fremme, at tilskadekomne opnår eller fastholder ordinær ansættelse.

Jobcenterets vurdering vil skulle ske på baggrund af samtalen med tilskadekomne og eventuelle kendskab til tilskadekomnes ledighedsforløb i øvrigt, f.eks. deltagelse i tidligere uddannelsesforløb i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen. Der henvises til lovforslagets bemærkninger til § 3.

De to kriterier i § 18, stk. 2, nr. 1 og 2, vil skulle være opfyldt uanset, om der er tale om en dansk eller tilsvarende udenlandsk uddannelse. Det vil

sige, at hvis tilskadekomne ønsker at tage en udenlandsk uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, vil det alene kunne ske, hvis det er muligt for kommunen at kontrollere, at der er tale om en uddannelse, som svarer til en dansk erhvervskompetencegivende uddannelse, inden for et område med behov for arbejdskraft i Danmark, og at tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår i Danmark efter uddannelsen.

Med forslaget til stk. 2, nr. 1 og 2, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring således få en række nødvendige oplysninger og vurderinger fra tilskadekomnes bopælskommune, som kan indgå i Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om tilskadekomne kan få uddannelsesgodtgørelse ved deltagelse i en konkret erhvervskompetencegivende uddannelse.

Det foreslås i § 18 b, stk. 1, at for tilskadekomne, der opfylder vilkårene i § 18 a, stk. 1, nr. 2-4, og stk. 2, træffer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgørelse om, at tilskadekomne kan tage en konkret erhvervskompetencegivende uddannelse med uddannelsesgodtgørelse. Hvis tilskadekomne opfylder betingelserne i § 18 a, stk. 1, nr. 2-4, og kravene til uddannelsen i § 18 a, stk. 2, nr. 1 og 2, er opfyldt, har tilskadekomne ret til at deltage i ordningen med uddannelsesgodtgørelse, når vedkommende optages på uddannelsen. Med forslaget ændres der ikke på reglerne på Børne- og Undervisningsministeriets område om optagelse på en erhvervsuddannelse eller en egu for personer, der får tildelt uddannelsesgodtgørelse til en bestemt uddannelse. Den uddannelsessøgende skal fortsat opfylde de almindelige betingelser for at blive optaget på dels en erhvervsuddannelse og på egu.

De to kriterier i § 18 a, stk. 2, nr. 1 og 2, vil skulle være opfyldt uanset, om der er tale om en dansk eller tilsvarende udenlandsk uddannelse. Det vil sige, at hvis tilskadekomne ønsker at tage en udenlandsk uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, vil det alene kunne ske, hvis det er muligt for kommunen at kontrollere, at der er tale om en uddannelse, som svarer til en dansk erhvervskompetencegivende uddannelse, inden for et område med behov for arbejdskraft i Danmark, og at tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår i Danmark efter uddannelsen. Det vil være kommunen, der skal vurderer dette, jf. § 18 a, stk. 2. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil i øvrigt alene kunne træffe afgørelse om tildeling af uddannelsesgodtgørelse til en udenlandsk uddannelse, hvis det er muligt for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring at leve op til kravene om kontrol med tilskadekomnes

deltagelse i uddannelsen, jf. § 18 c på samme måde som en tilsvarende dansk uddannelse.

Det følger af bestemmelsen, at tilskadekomne på tidspunktet for afgørelsen både skal opfylde betingelserne i § 18 a, stk. 1, nr. 2-4 og § 18 a, stk. 2. Det betyder, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på tidspunktet for afgørelsen efter § 18 b, stk. 1, fortsat skal vurdere, at tilskadekomne er uden for beskæftigelse eller i en opsigelsesperiode, der udløber inden start på uddannelsen, at tilskadekomne skønnes fremover ikke at kunne anvende sin erhvervsmæssige uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid, og at tilskadekomne skønnes med en erhvervskompetencegivende uddannelse at få bedre indtjeningsmuligheder end uden uddannelsen. Hvis forholdene har ændret sig, fra den indledende vurdering af betingelserne i § 18 a, stk. 1, nr. 2-4, og indtil der er indhentet oplysninger fra bopælskommunen, således, at tilskadekomne f.eks. ikke længere er uden beskæftigelse, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skulle træffe afgørelse om afslag på, at tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

Derimod er det ikke et krav, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på tidspunktet for afgørelsen fortsat forventer at tilskadekomne vil få et mén på mindst 10 pct., jf. § 18 a, stk. 1, nr. 1. Denne vurdering foretages kun som led i afklaringen af, om det er relevant, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indhenter yderligere oplysninger fra kommunen. Vurderingen vil således ikke være en del af afgørelsen om, hvorvidt tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b, stk. 1. Når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forud for indhentelse af oplysninger fra kommunen har vurderet, at tilskadekomne forventes at få fastsat et mén på mindst 10 pct., vil denne vurdering være gældende i relation til visitation til uddannelsesgodtgørelse, uanset hvordan méngraden senere måtte blive vurderet. Det vil således ikke være et krav, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på tidspunktet for afgørelsen om uddannelsesgodtgørelse igen vurderer, om tilskadekomne fortsat forventes, at få fastsat et mén på mindst 10 pct. Hvis der i mellemtiden er truffet afgørelse i henhold til § 18 om, at ménet er lavere end 10 pct., vil dette således ikke have betydning for afgørelsen af, hvorvidt tilskadekomne kan få uddannelsesgodtgørelse. Det samme vil gøre sig gældende, hvis der senere, efter at der er truffet afgørelse om, at tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, træffes afgørelse om, at ménet er lavere end 10 pct. I så fald, vil det heller ikke have betydning for afgørelsen om uddannelsesgodtgørelse. Tilskadekomne vil have ret til at indgå i ordningen alligevel på baggrund

af den oprindelige vurdering, der er blevet foretaget inden indhentelse af oplysninger fra kommunen, jf. § 18 a, stk. 1, nr. 1. Hvis afgørelsen om fastsættelsen af mén, jf. § 18 bliver påklaget af forsikringsselskabet eller tilskadekomne, vil det heller ikke have nogen betydning i forhold til tilskadekomnes deltagelse i ordningen. Klagen over fastsættelsen af mén, jf. § 18 vil i øvrigt heller ikke have opsættende virkning i forhold til afgørelsen om visitation til uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil kunne lægge kommunens oplysninger uprøvet til grund for afgørelsen med mindre det er åbenbart, at der ikke er tale om en erhvervskompetencegivende uddannelse. Det vil sige, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke skal foretage egen vurdering af, om den pågældende uddannelse er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og om tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil dog ikke kunne træffe afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse, hvis det er åbenbart, at der ikke er tale om en erhvervskompetencegivende uddannelse. Dette vil være åbenbart, hvis kommunen f.eks. oplyser, at tilskadekomne ønsker at deltage i undervisning på folkeskoleniveau eller en gymnasial uddannelse. I så fald vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skulle træffe afgørelse om afslag på uddannelsesgodtgørelse.

Hvis tilskadekomne allerede på eget initiativ er startet på en uddannelse inden visitationsprocessen, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kunne træffe afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse til denne uddannelse, jf. § 18 b, hvis betingelserne i øvrigt er opfyldt. Uddannelsesgodtgørelsen vil i så fald kunne tilkendes med tilbagevirkende kraft fra den 1. i den måned, hvor uddannelsen starter, og indtil udgangen af den måned, hvor uddannelsen forventes at slutte.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse, jf. § 18 b, stk. 1, vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand. Afgørelsen vil både ved tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse og afslag kunne påklages til Ankestyrelsen efter de almindelige regler i lovens § 44. Som følge af forslaget i § 1, nr. 51, vil en klage over afgørelser, jf. § 18 b dog ikke have opsættende virkning. Det betyder, at tilskadekomne vil kunne starte på uddannelsen og modtage uddannelsesgodtgørelse, mens klagen behandles. Ved vurderingen af klagen vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen kunne tage stilling til, om betingelserne i § 18 a, stk. 1, nr. 2-4, og stk. 2 er opfyldt. Ankestyrelsen vil således kunne tage stilling til Arbejdsmarkedets

Erhvervssikrings vurdering af, om kriterierne i § 18 a, stk. 1, nr. 2-4, er opfyldt. Ankestyrelsen vil ligeledes kunne tage stilling til kommunens vurdering af, om uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og om tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen. Derimod vil Ankestyrelsen ikke skulle tage stilling til § 18 a, stk. 1, nr. 1, om tilskadekomne må forventes at få fastsat et mén på mindst 10 pct. Hvis Ankestyrelsen kommer frem til, at betingelserne i § 18 a, stk. 1, nr. 2-4, og stk. 2, ikke er opfyldt, vil Ankestyrelsen kunne træffe afgørelse om, at tilskadekomne ikke kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse. Hvis tilskadekomne allerede er gået i gang med uddannelsen, vil udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse ophøre. Tilskadekomne vil i så fald kunne fortsætte uddannelsen uden uddannelsesgodtgørelse. Vedr. mulighederne for at klage over afgørelser efter § 18 b henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 51.

Tilskadekomne, som undervejs i uddannelsen ønsker at foretage et skift i uddannelse, vil kunne gøre dette efter en ny konkret vurdering, jf. § 18 a, og en ny afgørelse, jf. § 18 b. Tilskadekomne vil fortsat skulle opfylde alle krav til at komme ind i ordningen i forhold til den nye uddannelse, herunder bl.a. en forventning om mén på mindst 10 pct., at uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og at tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen. Tilskadekomne vil uanset et evt. skift af uddannelse maksimalt kunne modtage uddannelsesgodtgørelse i 48 måneder, jf. forslaget til § 18 b, stk. 2.

Det foreslås i § 18 b, stk. 2, 1. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring samtidig med afgørelsen efter stk. 1 eller senere træffer afgørelse om uddannelsesgodtgørelsens størrelse, samt at uddannelsesgodtgørelse tilkendes fra den 1. i den måned, hvor uddannelsen starter, og indtil udgangen af den måned, hvor uddannelsen forventes at afslutte.

Afgørelse om uddannelsesgodtgørelsens tilkendelsesperiode og størrelse kan træffes samtidig med eller særskilt efter afgørelsen, jf. stk. 1, under hensyntagen til, hvad der vil være mest hensigtsmæssigt for tilskadekomne. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal i den forbindelse tilstræbe, at tilskadekomne hurtigst muligt kan komme i gang med en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil f.eks. skulle træffe en hurtig afgørelse om, at tilskadekomne kan starte på uddannelsen

med uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 1, hvis det er nødvendigt af hensyn til ansøgningsfristen på uddannelsen. Herefter kan der træffes særskilt afgørelse om tilkendelsesperioden og størrelsen på godtgørelsen, jf. stk. 2. Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke tidligere har truffet en afgørelse om midlertidigt erhvervsevnetab frem til uddannelsens start, vil afgørelse herom kunne træffes efter de almindelige regler herom i § 17 enten samtidig med afgørelsen om tildelingsperioden og uddannelsesgodtgørelsens størrelse eller senere. Afgørelsen vil som hidtil efter de gældende regler kunne træffes med tilbagevirkende kraft, således at tilskadekomne tilkendes midlertidig erhvervsevnetabserstatning frem til uddannelsens start.

Som følge af bestemmelsen vil udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse ophøre uden en ny afgørelse herom, når perioden for tilkendelsen udløber. En eventuel forlængelse eller afkortning af tilkendelsesperioden vil kræve en ny afgørelse.

Tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse til en uddannelse med løn under oplæring og praktik ændrer ikke på tilskadekomnes ret til løn under oplæring og praktik og arbejdsgiverens eventuelle ret til uddannelsesbidrag. Lønnen vil i givet fald blive fradraget i uddannelsesgodtgørelsen, jf. forslaget til § 18 d, stk. 1 og 5.

Det foreslås i § 18 b, stk. 2, 2. pkt., at uddannelsesgodtgørelse kan tilkendes i højst 48 måneder og højst frem til folkepensionsalderen. Tilskadekomne vil uanset et evt. skift af uddannelse eller en forlængelse af uddannelsen maksimalt kunne modtage uddannelsesgodtgørelse i 48 måneder. Hvis tilskadekomnes uddannelse forlænges f.eks. som følge af, at vedkommende bliver syg (dog højst i 6 måneder), går på barsel eller ikke består en eksamen og derfor må tage et fag om, vil tilskadekomnes periode med uddannelsesgodtgørelse ligeledes efter en ny afgørelse om ændret tilkendelsesperiode kunne forlænges inden for de 48 måneder. Det forventes, at der fastsættes nærmere regler om proceduren herfor i medfør af bemyndigelserne i de foreslåede § 18 b, stk. 4 og § 18 c, stk. 6.

Hvis tilskadekomne ønsker at forlænge sin uddannelse ud over 48 måneder eller tage en uddannelse, som varer længere end 48 måneder, må tilskadekomne selv sørge for et andet forsørgelsesgrundlag i den resterende periode. Det kan f.eks. være SU, hvis vedkommende er berettiget til det. Tilskadekomne vil i øvrigt have mulighed for at anmode Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om at tage stilling til erhvervsevnetabet, jf. § 17. Hvis

tilskadekomne under uddannelsen når folkepensionsalderen, stopper udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse.

Det foreslås i § 18 b, stk. 3, at uddannelsesgodtgørelsen udgør 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, dog minimum 110 pct. af den maksimale dagpengesats efter lov om arbejdsløshedsforsikring mv.

Bestemmelsen vil medføre, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal fastsætte tilskadekomnes årsløn, inden størrelsen på uddannelsesgodtgørelsen kan fastsættes. Årslønnen fastsættes efter reglerne herom i § 24, som ændres ved dette lovforslags § 1, nr. 29. Der henvises for nærmere herom til § 1 nr. 29 og bemærkningerne hertil.

Hvis tilskadekomnes årsløn fastsættes til et beløb, der er lavere end 110 pct. af den maksimale dagpengesats, forhøjes beløbet for uddannelsesgodtgørelse til et beløb, der svarer til 110 pct. af den maksimale dagpengesats.

Fastsættelsen af størrelsen på uddannelsesgodtgørelsen vil være en afgørelse i forvaltningslovens forstand, som kan påklages til Ankestyrelsen efter de almindelige regler herom. Som følge af forslaget til en ændring af § 44, stk. 5, jf. § 1, nr. 51, vil en sådan klage dog ikke have opsættende virkning. Det betyder, at uddannelsesgodtgørelsen vil kunne udbetales, mens klagen behandles. For nærmere om mulighederne for at klage over afgørelser om uddannelsesgodtgørelse henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 51.

Det foreslås i § 18 b, stk. 4, at beskæftigelsesministeren gives bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om behandlingen af sager om uddannelsesgodtgørelse, herunder om udveksling af oplysninger mellem kommuner, Udbetaling Danmark, arbejdsløshedskasser og forsikringsselskaber.

Efter drøftelse med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil der blive fastsat de nødvendige regler herom i en ny bekendtgørelse om uddannelsesgodtgørelse.

For så vidt angår udvekslingen af oplysninger mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, kommuner, arbejdsløshedskasser og forsikringsselskaber vil der efter drøftelse med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring blive fastsat de nødvendige regler om, hvordan udvekslingen skal ske, herunder om kommunerne skal indberette oplysninger elektronisk til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og i givet fald hvordan. Der forventes bl.a. at blive fastsat regler, som sikrer, at kommunen, Udbetaling Danmark og a-kassen får

besked fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring når tilskadekomne går i gang med en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, da der i så fald ikke skal udbetales dagpenge, sygedagpenge m.v. og ikke skal følges op på, om tilskadekomne opfylder sin pligt til at stå til rådighed for arbejdsmarkedet. Det forventes også, at der vil blive fastsat regler, som kan understøtte, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i samarbejde med kommunen sikrer, at kommunen hurtigst muligt afgiver oplysningerne til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Der vil efter drøftelser med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og KL evt. blive fastsat regler om, at kommunens afgivelse af oplysningerne skal ske inden en nærmere angivet frist, som efter behov forventes af blive fastsat til omkring 30-40 dage fra kommunens modtagelse af anmodningen, dog vil fristen kunne være længere i visse tilfælde, hvor der er behov herfor, f.eks. hvis kommunen har behov for at indhente yderligere oplysninger til brug for kommunens vurdering.

For så vidt angår krav til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om, at tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b, stk. 2, vil der efter drøftelser med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring blive fastsat de nødvendige regler om processen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings behandling af sagerne og om indholdet i afgørelserne. Det forventes, at der bl.a., vil kunne blive fastsat regler, som kan understøtte, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vejleder tilskadekomne grundigt om vedkommendes forpligtelser i forbindelse med afgørelser om uddannelsesgodtgørelse, samt hvilken betydning det kan få for vurderingen af vedkommendes tabsbegrænsningspligt, jf. 17, stk. 2, hvis uddannelsen ikke gennemføres. Der henvises til bemærkningerne til § 18 e og § 1, nr. 9. Det forventes, at der bl.a. også vil blive fastsat regler, som kan understøtte, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring løbende holder tilskadekomne orienteret om sagens forløb og hurtigst muligt og under hensyntagen til ansøgningsfristen for den pågældende uddannelse oplyser tilskadekomne om afgørelsen af, hvorvidt tilskadekomne kan starte på en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

I overensstemmelse med lovens nye formål om at arbejde for, at tilskadekomne bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet, og at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring opstiller mål for sagsbehandlingstider, er det forventningen, at bestyrelsen fastsætter mål for sagsbehandlingstiden i sagerne om uddannelsesgodtgørelse, der vil understøtte, at de tilskadekomne hurtigst muligt kan komme i gang med en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

Det foreslås i § 18 c, stk. 1, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indhenter løbende oplysninger om, hvorvidt den tilskadekomne er indskrevet på uddannelsen, er studieaktiv, holder orlov eller er syg.

Formålet med bestemmelsen er, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring løbende skal følge op på, om tilskadekomne fortsat er indskrevet på uddannelsen, er studieaktiv, holder orlov eller er syg. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal sørge for, at udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse ophører, når tilskadekomne ikke længere opfylder betingelserne for uddannelsesgodtgørelse.

Det forventes, at der med hjemmel i bemyndigelsen i den foreslåede § 18 c, stk. 5, efter drøftelser med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og evt. andre relevante parter vil blive fastsat nærmere regler om indhentelse af disse oplysninger. Afhængig af, hvordan oplysningerne kan indhentes mest hensigtsmæssigt, vil der f.eks. kunne blive fastsat regler om, at oplysningerne kan indhentes elektronisk direkte fra uddannelsesinstitutionen eller via en elektronisk erklæring, som tilskadekomne kan underskrive med Nem-id/Mit-id, og at erklæringen skal attesteres af den pågældende uddannelsesinstitution. Det forventes også, at der vil blive fastsat regler om, at oplysningerne skal indhentes efter en nærmere fastsat kadence, som forventes at blive hver 6. måned. Det er uddannelsesstedet, der afgør, om tilskadekomne er studieaktiv på baggrund af de regler om studieaktivitet, der gælder for den pågældende uddannelse.

Det foreslås i § 18 c, stk. 2, 1. pkt., at tilskadekomne straks skal give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked, hvis tilskadekomne vil holde orlov fra uddannelsen. De nærmere krav til, hvordan tilskadekomne skal give besked og dokumentere orloven, vil blive fastsat i en bekendtgørelse med hjemmel i det foreslåede § 18 c, stk. 6.

Det foreslås i § 18 c, stk. 2, 2. pkt., at en tilskadekomnen, der har ret til fravær efter barselsloven, kan modtage uddannelsesgodtgørelse under orlov fra uddannelsen i op til 9 måneder, dog op til 12 måneder, hvis tilskadekomne er enlig forsørger. Der vil i denne sammenhæng være tale om midlertidig orlov fra uddannelsen for at holde fravær efter barselsloven, hvor pågældende har til hensigt at genoptage uddannelsen.

Bestemmelsen svarer til de muligheder, der er for at få SU i forbindelse med orlov fra en uddannelse, på grund af fravær efter barselsloven i forbindelse med fødsel eller adoption. Det vil dog også være muligt at holde sorgorlov, selvom dette ikke er muligt med SU. Muligheden for at få

uddannelsesgodtgørelse under orlov på grund af fravær efter barselsloven gælder i forhold til alle de typer af orlov, der giver ret til fravær efter barselsloven. Det vil sige både den ret til fravær, der ligger før og efter fødslen, adoptionsorlov og sorgorlov. Derimod vil der ikke være mulighed for at holde orlov til pasning af alvorligt sygt barn, da denne type orlov ikke giver forældrene ret til fravær, men kun kan holdes efter aftale med en arbejdsgiver. Der vil heller ikke være mulighed for at holde pleje- eller pasningsorlov til pasning af en alvorligt syg eller døende nærtstående, da der heller ikke er ret til fravær hertil efter barselsloven.

Tilskadekomne er ikke afskåret fra at udnytte sin ret til fravær efter barselsloven ud over 9 henholdsvis 12 måneder, men det vil i så fald blive uden uddannelsesgodtgørelse. Det skal bemærkes, at tilskadekomne evt. kan have ret til barselsdagpenge, hvis barselslovens beskæftigelseskrav er opfyldt – f.eks. ved at tilskadekomne er elev i lønnet praktik. Elevens løn eller barselsdagpenge vil blive fradraget i uddannelsesgodtgørelsen, jf. forslaget til § 18 d, stk.1, og en arbejdsgiver, der udbetaler løn, vil få refusion for barselsdagpenge.

Efter endt orlov genoptages udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse.

Det foreslås i § 18 c, stk. 2, 3. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører for tilskadekomne, som holder anden orlov fra uddannelsen end orlov, hvor der er ret til fravær efter barselsloven. Bestemmelsen medfører, at hvis tilskadekomne holder orlov fra uddannelsen af andre årsager end orlov hvor der er ret til fravær efter barselsloven, træffer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen stopper. Tilskadekomne er dermed ikke længere en del af uddannelsesgodtgørelsesordningen. Hvis tilskadekomne ønsker at få uddannelsesgodtgørelse igen efter endt orlov, vil det kunne ske efter en ny visitationsproces, jf. § 18 a, og en ny afgørelse om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b.

Baggrunden for forslaget er, at det efter de gældende regler på forskellige uddannelser er muligt at holde orlov uden nogen særlig begrundelse. Man kan f.eks. holde ubegrundet orlov, hvis man vil ud at rejse, på højskole eller hvis man blot ønsker en pause.

Formålet med uddannelsesgodtgørelsen er at hjælpe tilskadekomne hurtigt tilbage på arbejdsmarkedet, så de kan blive selvforsørgende efter en arbejds-skade. Det ville derfor være i strid med ordningens formål, hvis

tilskadekomne kunne sætte uddannelsen på pause, med mindre pausen skyldes orlov, hvor der er ret til fravær efter barselsloven. Derfor foreslås det, at det ikke skal være muligt for tilskadekomne at tage orlov fra uddannelsen, med mindre der er tale om orlov med ret til fravær efter barselsloven.

Hvis tilskadekomne holder orlov på grund af sygdom, omfattes det af forslaget til § 18 c, stk. 3, der regulerer de tilfælde, hvor tilskadekomne ikke deltager i uddannelsen på grund af sygdom.

Det foreslås i § 18 c, stk. 2, 4. pkt., at afgørelsen efter 3. pkt. har virkning fra udgangen af den måned, hvor orloven begynder. Det betyder, at uddannelsesgodtgørelsen stopper med udgangen af den måned, hvor orloven begynder, uanset om Arbejdsmarkedets Erhvervssikring først træffer afgørelsen senere. Den uddannelsesgodtgørelse, der måtte være blevet udbetalt i perioden fra orlovens begyndelse og indtil afgørelsen om stop for uddannelsesgodtgørelse træffes, vil kunne kræves tilbagebetalt, jf. forslaget til § 18 e, stk. 1.

Det foreslås i § 18 c, stk. 2, 5. pkt., at tilskadekomne én gang herefter vil kunne anmode om at få tilkendt uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b. Forslaget medfører, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring herefter vil skulle foretage en ny vurdering af, om tilskadekomne opfylder betingelserne for at få tilkendt uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 a. Der vil ligeledes skulle indhentes en ny vurdering fra kommunen i forhold til § 18 a, stk. 2, herunder bl.a. om, hvorvidt tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen. Hvis tilskadekomne på ny tilkendes uddannelsesgodtgørelse og senere mister retten til uddannelsesgodtgørelse igen, vil det ikke være muligt at blive visiteret ind i ordningen en 3. gang.

Det foreslås i § 18 c, stk. 3, 1. pkt., at tilskadekomne straks skal give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked med lægelig dokumentation, hvis tilskadekomne på grund af længerevarende sygdom ikke har deltaget i uddannelsen i mere end 30 dage. Med hjemmel i den foreslåede bestemmelse i § 18 c, stk. 6, vil der blive fastsat nærmere regler om krav til den lægelige dokumentation. Det forventes, at der bl.a. vil blive stillet krav om, at dokumentationen skal indeholde lægens vurdering af, hvornår tilskadekomne kan deltage i uddannelsen igen.

Der vil endvidere blive fastsat regler om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings vejledningsforpligtelse i sådanne sager, herunder om, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ved modtagelse af lægeerklæringen

vejleder om, risikoen for at miste uddannelsesgodtgørelsen ved sygdom i mere end 6-måneder eller i mere end 30 dage 3 gange.

Det foreslås i § 18 c, stk. 3, 2. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne på grund af sygdom ikke har deltaget i uddannelsen i mere end 6 måneder eller 4. gang tilskadekomne på grund af sygdom ikke har deltaget i uddannelsen i mere end 30 dage. Bestemmelsen medfører, at tilskadekomne i løbet af uddannelsen vil kunne få uddannelsesgodtgørelse under sygdom i op til 6 måneder i en sammenhængende periode. Tilskadekomne vil ligeledes kunne få uddannelsesgodtgørelse under sygdom i mere end 30 dage op til 3 gange uden at miste uddannelsesgodtgørelsen. Hvis tilskadekomne er syg i mere end 6 måneder eller i mere end 30 dage for 4. gang, vil uddannelsesgodtgørelsen stoppe, og tilskadekomne vil ikke længere være en del af ordningen. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vejleder den tilskadekomne om muligheden for at søge sygedagpenge, herunder om, at den pågældende selv skal henvende sig til kommunen for at søge om sygedagpenge og fristen herfor.

Der vil være ret til sygedagpenge for en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, hvis betingelserne for sygedagpenge i øvrigt er opfyldt. Tilskadekomne vil evt. senere kunne anmode om at få tilkendt uddannelsesgodtgørelse igen. Tilskadekomne vil også kunne fortsætte på uddannelsen uden uddannelsesgodtgørelse, i det omfang dette er muligt efter de almindelige regler for uddannelsen.

Hvis der efter tilskadekomnes raskmelding er en periode, hvor tilskadekomne på grund af forhold, som ikke skyldes tilskadekomnes sygdom, ikke kan deltage i uddannelsen, vil der ikke skulle træffes afgørelse om ophør af uddannelsesgodtgørelse. Det vil være tilfældet, hvis tilskadekomne på grund af uddannelsens tilrettelæggelse må afvente at genoptage uddannelsen til næste semesterstart. I så fald skyldes tilskadekomnes manglende deltagelse i uddannelsen ikke sygdom, og tilskadekomne vil derfor kunne få uddannelsesgodtgørelse i perioden fra raskmeldingen og indtil uddannelsen kan genoptages.

Det foreslås i § 18 c, stk. 3, 3. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ligeledes træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne orienterer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om forventet længerevarende sygdom i mere end seks måneder. Forslaget medfører, at hvis tilskadekomne giver besked til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med

lægelig dokumentation om, at vedkommende forventes at være syg i mere end 6 måneder, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører. Afgørelsen vil i så fald kunne træffes inden tilskadekomne har været syg i seks måneder.

Det foreslås i § 18 c, stk. 3, 4. pkt., at afgørelsen efter 2. og 3. pkt. har virkning fra udgangen af den måned, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelsen. Det betyder, at tilskadekomne kan modtage uddannelsesgodtgørelse i den periode, der går fra, at vedkommende har givet besked om forventet sygdom i mere end 6 måneder eller har været syg i mere end 6 måneder eller mere end 30 dage for fjerde gang, og indtil afgørelsen om stop for uddannelsesgodtgørelse træffes.

Det foreslås i § 18 c, stk. 3, 4. pkt., at tilskadekomne én gang herefter vil kunne anmode om at få tilkendt uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b. Forslaget medfører, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring herefter vil skulle foretage en ny vurdering af, om tilskadekomne opfylder betingelserne for at få tilkendt uddannelsesgodtgørelse. Der vil ligeledes skulle indhentes en ny vurdering fra kommunen i forhold til § 18 a, stk. 2, herunder bl.a. om, hvorvidt tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen. Hvis tilskadekomne på ny tilkendes uddannelsesgodtgørelse og senere mister retten til uddannelsesgodtgørelse igen, vil det ikke være muligt at blive visiteret ind i ordningen en 3. gang.

Det foreslås i § 18 c, stk. 4, 1. pkt., at tilskadekomne straks skal give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked, hvis tilskadekomne ikke er studieaktiv eller hvis tilskadekomne udskrives af uddannelsen.

Det forventes, at der med hjemmel i den foreslåede § 18 c, stk. 6, efter drøftelse med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil blive fastsat nærmere regler om, hvordan tilskadekomne skal give besked om sin manglende studieaktivitet og om, udskrivelse fra uddannelsen. Afhængig af, hvordan oplysningerne kan gives mest hensigtsmæssigt, vil der f.eks. kunne blive fastsat regler om, at oplysningerne skal gives elektronisk og skal attesteres af den pågældende uddannelsesinstitution. Der henvises til forslaget til § 18 c, stk. 6, og bemærkningerne hertil.

Det er uddannelsesstedet, der afgør, om tilskadekomne er studieaktiv på baggrund af de regler om studieaktivitet, der gælder for den pågældende uddannelse. Kravene til studieaktivitet er forskellige på forskellige uddannelser. Tilskadekomne vil derfor skulle give besked om manglende studieaktivitet, når uddannelsesinstitutionen har afgjort, at vedkommende

ikke længere er studieaktiv. Tilskadekomne vil dog også skulle give besked, når vedkommende selv godt ved, at vedkommende ikke opfylder kravene til studieaktivitet, uanset om uddannelsesinstitutionen har truffet en afgørelse om det. Det kan f.eks. være i tilfælde af, at tilskadekomne har besluttet sig for ikke at følge uddannelsen mere, men ikke har givet besked herom til uddannelsesinstitutionen.

Det foreslås i § 18 c, stk. 4, 2. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne ikke er studieaktiv eller er udskrevet af uddannelsen.

Det følger af bestemmelsen, at hvis tilskadekomne ikke opfylder betingelserne for at være studieaktiv ifølge reglerne om studieaktivitet for den pågældende uddannelse, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe afgørelse om at stoppe udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse. Det vil være den enkelte uddannelsesinstitution, der afgør, hvorvidt tilskadekomne er studieaktiv, og fra hvornår tilskadekomne ikke længere er studieaktiv.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil ligeledes skulle stoppe udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse, hvis tilskadekomne udskrives af uddannelsen inden udløbet af den periode, som uddannelsesgodtgørelsen er tilkendt for, jf. § 18 b, stk. 2.

En afgørelse om stop for udbetaling af uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 4, vil betyde, at tilskadekomne ikke længere er en del af ordningen med uddannelsesgodtgørelse. Tilskadekomne vil alene kunne få uddannelsesgodtgørelse igen, efter en ny visitationsproces, jf. § 18 a og en ny afgørelse om uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b.

Det foreslås i § 18 c, stk. 4, 3. pkt., at afgørelsen om stop for uddannelsesgodtgørelse har virkning fra udgangen af den måned, hvor tilskadekomne ifølge uddannelsesinstitutionen ikke længere var studieaktiv, eller den måned, hvor tilskadekomne er udskrevet af uddannelsesinstitutionen. Det betyder, at uddannelsesgodtgørelsen stopper med udgangen af den måned, hvor tilskadekomne ifølge uddannelsesinstitutionen ikke længere var studieaktiv, eller den måned, hvor tilskadekomne er udskrevet af uddannelsesinstitutionen, uanset, om Arbejdsmarkedets Erhvervssikring først træffer afgørelsen senere. Den uddannelsesgodtgørelse, der måtte være blevet udbetalt i perioden indtil afgørelsen om stop for uddannelsesgodtgørelse træffes, vil kunne kræves tilbagebetalt, jf. forslaget til § 18 e, stk. 1.

Hvis tilskadekomne ikke gennemfører uddannelsen, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skulle træffe afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne efter de almindelige regler herom. Der vil i så fald skulle foretages en konkret vurdering af, om, og i givet fald, hvordan de opnåede kompetencer fra den delvist gennemførte uddannelse påvirker tilskadekomnes erhvervsevnetab. De kompetencer tilskadekomne har nået at få på uddannelsen, kan evt. have forbedret tilskadekomnes evne til at skaffe sig indtægt.

Hvis tilskadekomne ikke på anden måde udnytter sin resterhvervsevne, vil det efter reglerne om tabsbegrænsningspligt kunne få betydning for udmålingen af erstatningen. Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer, at tilskadekomne ikke i tilstrækkelig grad har medvirket til at afklare eller forbedre erhvervsevnen ved at gennemføre uddannelsen, kan dette medføre, at erstatningen for tab af erhvervsevne nedsættes, eller at tilskadekomne slet ikke har ret til erstatning. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring må i den forbindelse se på, hvorfor tilskadekomne ikke har gennemført uddannelsen, og i hvilket omfang tilskadekomne vurderes at kunne have gennemført uddannelsen. Hvis det under uddannelsen f.eks. viser sig, at tilskadekomne som følge af arbejdsskaden alligevel ikke har helbredet til at kunne gennemføre hele uddannelsen, vil det tale for, at tilskadekomne ikke af den grund kan antages at have undladt at forbedre sin erhvervsevne. Skyldes den manglende gennemførelse i stedet, at tilskadekomne f.eks. ikke finder uddannelsen tilstrækkeligt udfordrende eller interessant, vil det kunne tale for, at tilskadekomne ikke har gjort tilstrækkeligt for at forbedre sin erhvervsevne. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal i vurderingen af tabsbegrænsningspligten i øvrigt inddrage, i hvilket omfang tilskadekomne i øvrigt udnytter sin resterhvervsevne. Det vil således fortsat være muligt for tilskadekomne, som fortsat har arbejdsevne, at vælge at tage f.eks. ufaglært job i stedet for at færdiggøre uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse. For nærmere oplysninger om tabsbegrænsningspligten henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 17, stk. 4, i ændringspunkt nr. 9.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil i afgørelsen om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse vejlede tilskadekomne om, hvilken betydning det kan få for vurderingen af vedkommendes tabsbegrænsningspligt, hvis uddannelsen ikke gennemføres.

Det foreslås i § 18 c, stk. 5, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring stopper udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse fra det tidspunkt, hvor tilskadekomne overgår til tidlig pension, jf. lov om social pension.

Bestemmelsen medfører, at hvis tilskadekomne undervejs i uddannelsen vælger at overgå til tidlig pension, jf. lov om social pension, vil vedkommende ikke længere kunne modtage uddannelsesgodtgørelse. Baggrunden for forslaget er, at det ikke anses for sandsynligt, at tilskadekomne vil komme i beskæftigelse efter endt uddannelse, hvis vedkommende er overgået til tidlig pension. Formålet med at tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse vil derfor ikke længere være opfyldt, hvis tilskadekomne overgår til tidlig pension, og det foreslås derfor, at udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse i så fald stoppes.

Forslaget medfører, at en person vil kunne søge om ret til tidlig pension og få truffet afgørelse herom uden, at dette har betydning for, om personen modtager uddannelsesgodtgørelse, men pågældende vil ikke kunne modtage tidlig pension samtidig med uddannelsesgodtgørelse. Det betyder, at uddannelsesgodtgørelsen skal stoppe ved overgang til tidlig pension. Det vil være personen selv, der skal underrette Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om overgangen til tidlig pension.

Tilskadekomne vil således være forpligtet til at give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked, hvis vedkommende overgår til tidlig pension, jf. forslaget til ændringen af § 42, stk. 2, der bliver stk. 1, i § 1, nr. 49. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil kunne kræve uddannelsesgodtgørelse tilbagebetalt for en periode, hvor tilskadekomne er tilkendt tidlig pension, jf. forslaget til § 18 e, stk. 1, i § 1, nr. 17.

Det foreslås i § 18 c, stk. 6, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings opfølgning på tilskadekomnes deltagelse i uddannelsen, herunder krav til dokumentationen for tilskadekomnes deltagelse, orlov eller sygdom, opgørelsen af de 6 måneders sygdom, jf. stk. 3 og tilskadekomnes forpligtelser i sager om uddannelsesgodtgørelse og konsekvenserne ved manglende overholdelse heraf.

Det forventes, at der efter drøftelser med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil blive fastsat de nødvendige nærmere regler herom i en ny bekendtgørelse om uddannelsesgodtgørelse. Formålet med reglerne vil være at sikre, at tilskadekomne ikke får uddannelsesgodtgørelse i lang tid uden at være indskrevet på uddannelsen og studieaktiv. Reglerne forventes at indeholde de nødvendige nærmere regler om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings løbende indhentelse af oplysninger om, hvorvidt tilskadekomne er indskrevet på uddannelsen, studieaktiv, syg eller på orlov.

Afhængig af, hvordan oplysningerne kan indhentes mest hensigtsmæssigt, vil der f.eks. kunne blive fastsat regler om, at oplysningerne kan indhentes elektronisk direkte fra uddannelsesinstitutionen eller via en elektronisk erklæring, som tilskadekomne kan underskrive med Nem-id/Mit-id, og at erklæringen skal attesteres af den pågældende uddannelsesinstitution elektronisk. Det forventes også, at der vil blive fastsat regler om, at oplysningerne skal indhentes efter en nærmere fastsat kadence på f.eks. hver 6. måned. Herudover forventes det, at det vil blive fastsat regler om, hvordan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal følge op, hvis tilskadekomne er syg. Opfølgningen vil f.eks. kunne bestå af et vejledningsbrev til tilskadekomne, hvor vedkommende gøres opmærksom på, at der er risiko for at miste retten til uddannelsesgodtgørelse ved sygdom i mere end 6 måneder eller mere end 30 dage for 4. gang og mulighederne for at søge sygedagpenge.

Der vil, i det omfang der måtte være behov for det, ligeledes blive fastsat regler om opgørelsen af de 6 måneders sygdom herunder om, at de første 30 dages sygdom skal indgå i opgørelsen, og at der skal være tale om én sygdomsperiode af 6 måneders varighed.

For så vidt angår de nærmere regler om tilskadekomnes forpligtelser i sager om uddannelsesgodtgørelse, forventes der at blive fastsat regler, som kan understøtte, at tilskadekomne hurtigst muligt søger optagelse på en uddannelse og giver Arbejdsmarkedets Erhvervssikring de nødvendige oplysninger i sagen. Det kan f.eks. være regler om, at tilskadekomne skal søge optagelse på uddannelsen snarest muligt efter, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet afgørelse, jf. § 18 b, stk. 1, og sende dokumentation for sin optagelse og dato for studiestart til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det forventes også, at der vil blive fastsat nærmere regler om krav til tilskadekomnes meddelelse til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om studieaktivitet, udskrivning af uddannelsen, sygdom og orlov. Det forventes også, at der vil blive fastsat de nødvendige regler om, hvordan tilskadekomne kan anmode om forlængelse af perioden med uddannelsesgodtgørelse inden for de 48 måneder i tilfælde af bl.a. orlov på grund af fravær efter barselsloven.

Det foreslås i § 18 d, stk. 1, 1. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring udbetaler uddannelsesgodtgørelse.

Bestemmelsen medfører, at det er Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der udbetaler uddannelsesgodtgørelsen i alle sager om uddannelsesgodtgørelse. Det gælder også i sager om arbejdsulykker, hvor arbejdsgiveren har tegnet forsikring hos et arbejdsulykkesforsikringsselskab. I sådanne sager vil det

normalt være forsikringsselskabet, der udbetaler erstatning og godtgørelse. I sager om uddannelsesgodtgørelse findes det dog mest hensigtsmæssigt, at det alene er Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der udbetaler godtgørelsen i alle sager, uanset om det er en arbejdsulykkessag eller en erhvervssygdomssag. Det skyldes, at det er Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der løbende skal følge op på, om tilskadekomne er indskrevet på studiet og hurtigt skal kunne stoppe udbetalingen, hvis det ikke er tilfældet. Det skyldes også, at staten skal finansiere en andel af uddannelsesgodtgørelsen, og det findes mest hensigtsmæssigt, at dette sker via en refusionsordning mellem staten og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som foreslået i § 18 d, stk. 2, og ikke mellem staten og et antal private forsikringsselskaber. Det foreslås i § 18 d, stk. 3, at forsikringsselskaberne i stedet vil skulle refundere den andel af uddannelsesgodtgørelsen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som de ellers skulle have udbetalt. Der henvises for nærmere herom til forslaget til § 18 d, stk. 2 og 3, og bemærkningerne hertil.

Uddannelsesgodtgørelsen vil være skattepligtig.

Det foreslås i § 18 d, stk. 1, 2. pkt., at øvrig A- og B-indkomst i perioden, hvor der er tilkendt uddannelsesgodtgørelse som udgangspunkt fradrages i uddannelsesgodtgørelsen, jf. stk. 4.

Det betyder, at øvrig A- og B-indkomst ud over uddannelsesgodtgørelsen, som vil være A-indkomst, som udgangspunkt skal fradrages i uddannelsesgodtgørelsen, inden den udbetales. A-indkomst er alle former for vederlag i penge for personligt arbejde i tjenesteforhold. Det er f.eks. løn, sygedagpenge, feriegodtgørelse, honorar, tantieme, provision, drikkepenge og lignende ydelser. B-indkomst er indkomst, hvor der ikke er trukket skat og arbejdsmarkedsbidrag, inden udbetaling af beløbet. Det kan f.eks. være indtægt fra selvstændig virksomhed eller honorar. Størrelsen på den månedlige udbetaling af uddannelsesgodtgørelse vil dermed kunne variere, afhængig af, hvilken anden A- og B-indkomst tilskadekomne har haft. Det forventes dog ikke, at tilskadekomne i væsentligt omfang vil have anden indkomst end uddannelsesgodtgørelse.

Som følge af forslaget til § 18 d, stk. 5, vil beskæftigelsesministeren fastsætte nærmere regler om, hvilke A- og B-indkomster der skal fradrages i uddannelsesgodtgørelsen. Det forventes, at der vil blive fastsat regler, der som udgangspunkt medfører, at A- og B-indkomst, der ikke betales arbejdsmarkedsbidrag af, ikke skal fradrages i uddannelsesgodtgørelsen. Det forventes dog, at der også vil være visse indkomster, der ikke betales

arbejdsmarkmarkedsbidrag af, som vil skulle fradrages i uddannelsesgodtgørelsen, herunder evt. sygedagpenge og barselsdagpenge i det omfang, disse kan modtages samtidig med uddannelsesgodtgørelse. Der henvises nærmere herom til bemærkningerne til § 18 d, stk. 5.

Det forventes, at det vil blive indarbejdet i Beskæftigelsesministeriets samarbejdsaftale med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings udbetaling af uddannelsesgodtgørelse skal ske fra finanslovskonto 17.23.41.10.44.

Det foreslås i § 18 d, stk. 2, 1. pkt., Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anmoder om refusion for den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer.

Det forventes, at det vil blive indarbejdet i Beskæftigelsesministeriets samarbejdsaftale med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, at statens refusion registreres på finanslovskonto 17.23.41.10.34.

Det foreslås i § 18 d, stk. 2, 2. pkt., at statens andel af uddannelsesgodtgørelsen svarer til en månedlig takst på 17.091 kr. pr. deltager i ordningen pr. 1. januar 2023.

Det fremgår af forslaget til § 18 d, stk. 1, 2. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som udgangspunkt skal fradrage øvrig A- og B-indkomst i uddannelsesgodtgørelsen, inden den udbetales. I det omfang sådanne fradrag måtte medføre, at den udbetalte uddannelsesgodtgørelse er mindre end den andel, staten skal finansiere, vil staten højst skulle refundere den udbetalte uddannelsesgodtgørelse.

Det henvises nærmere til de økonomiske bemærkninger i afsnit 5 og 6.

Det foreslås i § 18 d, stk. 2, 3. pkt., at beløbet reguleres en gang om året pr. 1. januar med 1,7 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Den årlige sats vil blive offentliggjort på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings hjemmeside.

Det foreslås i § 18 d, stk. 2, 4. pkt., at beløbet reguleres første gang 1. januar 2024.

Det foreslås i § 18 d, stk. 2, 5. pkt., at det regulerede beløb afrundes til det nærmeste hele kronebeløb.

Det foreslås i § 18 d, stk. 2, 6. pkt., at det afrundende beløb danner grundlag for det kommende års satsregulering.

Det foreslås i § 18 d, stk. 3, at i sager om arbejdsulykker skal den selvforsikrede arbejdsgiver eller den sikringspligtige arbejdsgivers arbejdsulykkesforsikringsselskab refundere Arbejdsmarkedets Erhvervssikring differencen mellem den udbetalte månedlige uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 1, og den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer, jf. stk. 2. I sådanne sager vil det normalt være den selvforsikrede arbejdsgiver eller forsikringsselskabet, der udbetaler erstatning og godtgørelse for arbejdsgiveren efter arbejdsskadesikringsloven. I sager om uddannelsesgodtgørelse findes det dog mest hensigtsmæssigt, at det er Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der udbetaler godtgørelsen. Det skyldes, at det er Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der løbende skal følge op på, om tilskadekomne er indskrevet på studiet og hurtigt skal kunne stoppe udbetalingen, hvis det ikke er tilfældet. Det skyldes også, at staten skal finansiere en andel af uddannelsesgodtgørelsen, og det findes mest hensigtsmæssigt, at dette sker via en refusionsordning mellem staten og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som foreslået i stk. 1, og ikke mellem staten og et antal selvforsikrede arbejdsgivere og private forsikringsselskaber. Det foreslås derfor, at de selvforsikrede arbejdsgivere og forsikringsselskaberne i stedet for at udbetale deres andel af uddannelsesgodtgørelsen til tilskadekomne, vil skulle refundere deres andel af uddannelsesgodtgørelsen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det foreslås, at den selvforsikrede arbejdsgiver eller forsikringsselskabet skal refundere differencen mellem den udbetalte månedlige uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 1, og den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer, jf. stk. 2. Det fremgår af forslaget til § 18 d, stk. 1, 3. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som udgangspunkt skal fradrage øvrig A- og B-indkomst i uddannelsesgodtgørelsen, inden den udbetales. Det betyder, at den udbetalte månedlige uddannelsesgodtgørelse, der omtales i stk. 3, er den godtgørelse, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har fastsat jf. §§ 18 b, fratrukket den øvrige A- og B-indkomst, der skal fratrækkes efter de regler, der fastsættes herom, jf. § 18 d, stk. 4. Fra den udbetalte uddannelsesgodtgørelse trækkes herefter den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten skal finansiere i henhold til takten på finansloven. Det tilbageværende beløb, vil være det, som den selvforsikrede arbejdsgiver eller forsikringsselskabet skal refundere til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. I de tilfælde, hvor fradraget af øvrig A- og B-indkomst er

så stort, at den statslige takst dækker den fulde udgift til uddannelsesgodtgørelse, vil den selvforsikrede arbejdsgiver og forsikringsselskabet fortsat kunne betragtes som part i sagen, selvom de ikke har udgifter til ordningen. Det skyldes, at sagen om uddannelsesgodtgørelse er en del af den samlede arbejdsskadesag og kan have betydning for den endelige udmåling af erstatning. Den selvforsikrede arbejdsgiver og forsikringsselskabet har derfor fortsat en interesse i sagen, selvom de ikke har en udgift til uddannelsesgodtgørelsen.

Som følge af forslaget til § 18 d, stk. 5, forventes det, at Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om, hvordan ulykkesforsikringsselskabernes refusion til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal ske. Det er forventningen, at der vil blive fastsat regler, som kan understøtte, en smidig ordning, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan opkræve refusionen samtidig med andre opkrævninger.

Arbejdsskadesikringslovens bestemmelser om håndtering af de tilfælde, hvor en sikringspligtig arbejdsgiver ikke har tegnet forsikring, gælder også i forhold til uddannelsesgodtgørelse. I forhold til § 52 betyder det, at hvis der foreligger en arbejdsulykke, og arbejdsgiveren har undladt at opfylde sin sikringspligt ved at tegne forsikring, betaler Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i henhold til § 52, stk. 1, forskudsvis de udgifter, arbejdsulykkesforsikringsselskabet skulle have afholdt til uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 d, stk. 3. Det vil sige differencen mellem den udbetalte månedlige uddannelsesgodtgørelse og den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer. Den sikringspligtige arbejdsgiver, som ikke har tegnet forsikring, skal refundere Arbejdsmarkedets Erhvervssikring de udbetalte beløb, medmindre Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skønner, at der har foreligget sådanne undskyldende omstændigheder, at den pågældende helt eller delvist bør fritages for betaling.

Det foreslås i § 18 d, stk. 4, at hvis der er tvivl om, hvilket forsikringsselskab der skal afholde udgiften til uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 3, fordeles udgiften efter reglerne i § 48, stk. 6, 2.-4. pkt., på alle forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikring. Det fremgår at § 48, stk. 6, 2.-4. pkt., at udgifter ved arbejdsulykker, der overgår medhjælp, jf. 1. pkt., betales af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Finansiering af udgiften efter 2. pkt. opkræves aconto primo det år, hvor udgifterne afholdes, hos alle forsikringsselskaber, som driver arbejdsulykkesforsikring, med efterfølgende regulering i det efterfølgende år. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler for denne fordeling, acontobetalingen og den

efterfølgende regulering efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i samarbejde med Finanstilsynet. Med den foreslåede bestemmelse i § 18 d, stk. 4, vil udgifter til uddannelsesgodtgørelse på tilsvarende måde blive fordelt på alle forsikringsselskaber i de tilfælde, hvor der er tvivl om, hvilket forsikringsselskab, der skal afholde udgiften. Det vil f.eks. kunne blive relevant i sager, hvor det er flere arbejdsskader, der har ført til, et mén på mindst 10 pct., og der er tvivl om, hvilken af arbejdsskaderne, der skal være afgørende for, hvem der skal finansiere uddannelsesgodtgørelsen.

Udgangspunktet vil være, at det er den arbejdsskade, der anmeldes sidst, der skal danne grundlag for finansieringen af uddannelsesgodtgørelsen. Hvis arbejdsskaderne anmeldes samtidig, vil det være den skade, der medfører det største mén, der skal danne grundlag for finansieringen af uddannelsesgodtgørelsen. Hvis det forventede mén vurderes at bestå af 10 pct. mén fra en erhvervssygdom og 5 pct. mén fra en arbejdsulykke, som er anmeldt samtidigt, så vil uddannelsesgodtgørelsen skulle finansieres af erhvervssygdomssagen. Hvis der er tvivl om, hvorvidt udgiften skal tilskrives en ulykkessag eller en erhvervssygdomssag, vil det være Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der skal finansiere uddannelsesgodtgørelsen. Den foreslåede bestemmelse i § 18 d, stk. 4, tager sigte på de tilfælde, hvor der er tale om at ménet på mindst 10 pct. skyldes flere arbejdsulykker, og der er tvivl om, hvilket arbejdsulykkesforsikringsselskab, der skal afholde udgiften til uddannelsesgodtgørelse. Det kan f.eks. være i tilfælde af, at flere ulykker med samme méngrad anmeldes samtidig.

Det foreslås i § 18 d, stk. 5, 1 pkt., at beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om administration, beregning og udbetaling af uddannelsesgodtgørelse, herunder om fradrag og efterregulering på baggrund af øvrig A- og B-indkomst og refusion fra staten, de selvforsikrede arbejdsgivere og ulykkesforsikringsselskaberne. Det forventes, at der vil blive fastsat nærmere regler herom i en ny bekendtgørelse om uddannelsesgodtgørelse. Reglerne vil blive fastsat efter drøftelser med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og forventes at komme til at indeholde de mere præcise rammer for administration af ordningen, herunder beregning og udbetaling af uddannelsesgodtgørelsen.

Det forventes, at der vil blive fastsat nærmere regler for, hvordan og hvornår øvrig A- og B-indkomst kan fradrages og efterreguleres i uddannelsesgodtgørelsen, herunder bl.a. regler om, hvordan der kan ske fradrag af indkomst ved selvstændig virksomhed og frister for afsluttende

efterregulering i forlængelse af uddannelsens afslutning. Det forventes, at fradraget af øvrig A- og B-indkomst i uddannelsesgodtgørelsen som udgangspunkt vil være forskudt med to-tre måneder.

Det forventes også, at der vil blive fastsat nærmere regler om, hvordan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal kræve refusion fra staten, jf. stk. 1 og fra ulykkesforsikringsselskaberne, jf. stk. 2. Det forventes, at der vil blive fastsat regler, som kan understøtte, en smidig ordning, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan opkræve refusionen samtidig med evt. andre opkrævninger.

Det foreslås i § 18 d, stk. 5, 2. pkt., at det af de regler, som beskæftigelsesministeren kan fastsætte, jf. 1. pkt., kan fremgå, hvilke A- og B- indkomster der ikke skal fradrages i uddannelsesgodtgørelsen. Disse regler vil ligeledes blive fastsat efter drøftelser med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Formålet med reglerne vil være, at undgå, at tilskadekomne overkompenseres i perioder med uddannelsesgodtgørelse. Det forventes, at der vil blive fastsat regler, der som udgangspunkt medfører, at A- og B-indkomst, der ikke betales arbejdsmarkedsbidrag af, ikke skal fradrages i uddannelsesgodtgørelsen. Det forventes dog, at der også vil være visse indkomster, der ikke betales arbejdsmarkedsbidrag af, som vil skulle fradrages i uddannelsesgodtgørelsen, herunder sygedagpenge og barselsdagpenge til f.eks. en elev eller lærling i lønnet oplæring og praktik. Udgangspunktet for reglerne vil være, at tilskadekomne samlet set ikke bør have en indkomst, der overstiger uddannelsesgodtgørelsen. Så hvis tilskadekomne har anden indtægt i perioden med uddannelsesgodtgørelse, vil den som udgangspunkt skulle fradrages. Hvis tilskadekomne under uddannelsen f.eks. får løn under oplæring og praktik vil denne skulle fradrages i uddannelsesgodtgørelsen. Der kan dog være indtægter, som det ikke er hensigtsmæssigt at fradrage. Det kan f.eks. være den erhvervsevnetabserstatning, som tilskadekomne i løbet af uddannelsen evt. får fastsat og udbetalt med tilbagevirkende kraft for perioden frem til uddannelsesstart og bruttoferiepenge. Der forventes også at blive fastsat regler om, at tabt arbejdsfortjeneste eller erstatning for en ny skade, som sker under uddannelsen, ikke vil skulle modregnes i uddannelsesgodtgørelsen.

Det foreslås i § 18 d, stk. 5, 3. pkt., at det af de regler, som beskæftigelsesministeren kan fastsætte, jf. 1. pkt., kan fremgå, at tilskadekomne skal opl

yse Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om indkomster, der ikke fremgår af indkomstregisteret. Bemyndigelsen vil blive brugt, hvis der efter drøftelser med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, viser sig et behov for at fastsætte sådanne regler. Det forventes at blive relevant i forhold til tilskadekomne med bopæl uden for Danmark, hvis eventuelle øvrige indkomster fra udlandet ikke fremgår af indkomstregistret.

Det foreslås i § 18 e, stk. 1, 1. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at tilskadekomne skal tilbagebetale uddannelsesgodtgørelsen, for perioder, hvor tilskadekomne har fået for meget udbetalt, jf. dog § 44, stk. 5, 1. pkt. Med bestemmelsen vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kunne kræve uddannelsesgodtgørelse tilbagebetalt, hvis tilskadekomne har fået udbetalt uddannelsesgodtgørelse i en periode, hvor tilskadekomne slet ikke skulle have haft godtgørelsen eller i en periode, hvor tilskadekomne har fået udbetalt for meget, uanset om tilskadekomne har modtaget uddannelsesgodtgørelsen i god tro. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil kunne kræve uddannelsesgodtgørelsen tilbagebetalt for hele den periode, hvor tilskadekomne ikke skulle have haft godtgørelsen eller har fået for meget. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil f.eks. kunne kræve uddannelsesgodtgørelsen tilbagebetalt for den periode, der går, fra udgangen af den måned, hvor tilskadekomne er blevet udskrevet af uddannelsen og indtil, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring får stoppet udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse.

Henvisningen til § 44, stk. 5, 1. pkt. medfører, at i de tilfælde, hvor Ankestyrelsen efter en klage ændrer Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om uddannelsesgodtgørelse til et afslag efter, at tilskadekomne er startet på uddannelsen og modtager uddannelsesgodtgørelse, vil tilskadekomne som udgangspunkt ikke skulle tilbagebetale godtgørelsen, medmindre der vil kunne træffes afgørelse om tilbagebetaling, jf. § 40 a.

Det foreslås i § 18 e, stk. 1, 2. pkt., at tilbagebetalingsbeløbet kan opkræves af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller modregnes i fremtidige udbetalinger af erstatning og uddannelsesgodtgørelse, jf. § 11, stk. 1, nr. 2 og 4, fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, den selvforsikrede arbejdsgiver eller arbejdsulykkesforsikringsselskabet til tilskadekomne. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med forslaget til § 18 d, stk. 1, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal udbetale uddannelsesgodtgørelse til tilskadekomne, som tager en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal udbetale godtgørelsen i både erhvervssygdomssager og arbejdsulykkessager. Som en konsekvens af dette

foreslås det, at det i tilfælde af tilbagebetaling af uddannelsesgodtgørelse ligeledes skal være Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, der opkræver tilbagebetalingsbeløbet. Tilbagebetalingsbeløbet vil dog også kunne modregnes i fremtidige udbetalinger af erstatning og uddannelsesgodtgørelse, jf. § 11, stk. 1, nr. 2 og 4, fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, den selvforsikrede arbejdsgiver eller arbejdsulykkesforsikringsselskabet til tilskadekomne

Det foreslås i § 18 e, stk. 2, 1. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring refunderer den del af det tilbagebetalte beløb, som den selvforsikrede arbejdsgiver eller den sikringspligtige arbejdsgivers arbejdsulykkesforsikringsselskab har afholdt, jf. § 18 d, stk. 3. Ifølge forslaget til § 18 d, stk. 3, skal arbejdsgivers arbejdsulykkesforsikringsselskab refundere Arbejdsmarkedets Erhvervssikring differencen mellem den udbetalte månedlige uddannelsesgodtgørelse i sager om arbejdsulykker. Forslaget til § 18 e, stk. 2, 1. pkt., medfører, at i de tilfælde, hvor tilskadekomne har tilbagebetalt uddannelsesgodtgørelse, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring refundere den del af beløbet, som den selvforsikrede arbejdsgiver og den sikringspligtige arbejdsgivers arbejdsulykkesforsikringsselskab har afholdt, jf. § 18 d, stk. 2 og 3.

Det foreslås i § 18 e, stk. 2, 2. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring herefter refunderer den del af det tilbagebetalte beløb, som staten har afholdt, jf. § 18 d, stk. 2. Ifølge forslaget til § 18 d, stk. 2, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kræve refusion fra staten af den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten skal finansiere. Forslaget til § 18 e, stk. 2, 2. pkt., medfører, at når den selvforsikrede arbejdsgiver eller forsikringsselskabet har fået refunderet sine udgifter af det tilbagebetalte beløb, jf. 1. pkt., skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af det resterende tilbagebetalte beløb refundere statens andel til staten.

Det foreslås i § 18 e, stk. 2, 3. pkt., at såfremt den selvforsikrede arbejdsgiver eller den sikringspligtige arbejdsgivers arbejdsulykkesforsikringsselskab foretager modregningen efter stk. 1, refunderer de den del af det tilbagebetalte beløb, som ikke vedrører den selvforsikrede arbejdsgivers eller forsikringsselskabets udgifter, til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som herefter refunderer staten. Bestemmelsen har til formål at tage højde for de situationer, hvor tilskadekomne tilbagebetaler for meget udbetalt uddannelsesgodtgørelse ved, at den selvforsikrede arbejdsgiver eller forsikringsselskabet modregner i fremtidige udbetalinger af erstatning. I så fald skal den selvforsikrede arbejdsgiver eller forsikringsselskabet videresende

den del af det modregnede beløb, som ikke vedrører den selvforsikrede arbejdsgivers eller forsikringsselskabets udgifter til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring sørger herefter for at refundere staten for den del af beløbet, som staten har afholdt. Den del af den for meget udbetalte uddannelsesgodtgørelse, som den selvforsikrede arbejdsgiver eller forsikringsselskabet selv har afholdt, beholder de.

Det foreslås i § 18 e, stk. 3, 1. pkt., at uddannelsesgodtgørelsen træder i stedet for erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov, og at der ikke tilkendes erstatning for tab af erhvervsevne for samme skade, efter denne lov for perioden, hvor der udbetales uddannelsesgodtgørelse. Bestemmelsen har til hensigt at sikre, at tilskadekomne ikke overkompenseres for den eller de samme skader i den periode, hvor vedkommende modtager uddannelsesgodtgørelse. Ved samme skade forstås den eller de arbejdsskader, som har ført til, at tilskadekomne forventes at få et mén på mindst 10 pct., jf. § 18 a, stk. 1, nr. 1. Det foreslås derfor, at tilskadekomne for disse skader ikke kan modtage erstatning for tab af erhvervsevne, efter arbejdsskadesikringsloven i perioden med uddannelsesgodtgørelse.

Det betyder, at udbetaling af midlertidig løbende erhvervsevnetabserstatning efter arbejdsskadesikringsloven for en af de skader, som danner grundlag for, at tilskadekomne er visiteret ind i ordningen, vil skulle stoppe i den periode, hvor tilskadekomne modtager uddannelsesgodtgørelse. Den løbende udbetaling af erstatning ophører i samme måned, som udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse starter.

Hvis tilskadekomne allerede har fået udbetalt en kapitaliseret erstatning for en tidligere arbejdsskade, som indgår i de mindst 10 pct. mén, jf. § 18 a, stk. 1, nr. 1, vil denne erstatning dog ikke kunne kræves tilbagebetalt, jf. forslaget til § 18 e, stk. 3.

Det vil fortsat være muligt for tilskadekomne at modtage den tabte arbejdsfortjeneste, som vedkommende evt. er berettiget til efter erstatningsansvarsloven i det omfang denne måtte overstige uddannelsesgodtgørelsen. Der henvises for nærmere herom til forslaget til § 7, nr. 1.

Hvis tilskadekomne i perioden med uddannelsesgodtgørelse får en ny arbejdsskade, som udløser erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven eller en anden type skade, som udløser erstatning for tab af erhvervsevne efter erstatningsansvarsloven, vil tilskadekomne efter reglerne ikke være afskåret fra at få erstatning for tab af erhvervsevne

efter arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven og tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven for denne skade i perioden med uddannelsesgodtgørelse. Det forventes dog, at der ikke vil kunne tilkendes erhvervsevnetabserstatning så længe tilskadekomne er i gang med uddannelsen, da tilskadekomnes erhvervsmæssige situation vil være uafklaret. Med forslaget til § 18 d, stk. 5, får beskæftigelsesministeren hjemmel til at fastsætte nærmere regler om, hvilke A- og B-indkomster der ikke skal fradrages i uddannelsesgodtgørelsen. Det forventes, at der vil blive fastsat regler om, at tabt arbejdsfortjeneste som udbetales efter erstatningsansvarsloven ikke vil skulle fradrages i uddannelsesgodtgørelsen samt at erstatning for tab af erhvervsevne for nye skader, som sker under uddannelsen, heller ikke vil skulle fradrages i uddannelsesgodtgørelsen.

Det foreslås i § 18 e, stk. 3, 2. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, den selvforsikrede arbejdsgiver og arbejdsulykkesforsikringsselskabet kan modregne for meget udbetalt erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov i perioder, hvor tilskadekomne har modtaget uddannelsesgodtgørelse for samme skade, i fremtidige udbetalinger af erstatning og uddannelsesgodtgørelsen, jf. § 11, stk. 1, nr. 2 og 4, til tilskadekomne. Med bestemmelsen vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, den selvforsikrede arbejdsgiver og arbejdsulykkesforsikringsselskabet kunne modregne for meget udbetalt erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven i fremtidige udbetalinger af erstatning for tab af erhvervsevne og uddannelsesgodtgørelse. Hvis der ikke er sådanne fremtidige udbetalinger, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring den selvforsikrede arbejdsgiver og arbejdsulykkesforsikringsselskabet kunne kræve beløbet tilbagebetalt fra tilskadekomne.

Det foreslås i § 18 f, at hvis tilskadekomne har gennemført en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe afgørelse om tab af erhvervsevne efter anmodning fra tilskadekomne, hvis der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at tilskadekomne fortsat har nedsat evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde, og tilskadekomne dokumenterer dette. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil dermed alene skulle træffe afgørelse om erhvervsevnetab, hvis tilskadekomne fremlægger nye oplysninger, som giver en vis sandsynlighed for at tilskadekomne på trods af den nye uddannelse fortsat har nedsat erhvervsevne, og at dette skyldes arbejdsskaden.

Dokumentationen kan f.eks. bestå af relevante lægefaglige oplysninger om de aktuelle helbredsmæssige forhold eller personskaden. Dokumentationen kan f.eks. bestå i ny lægeerklæring, udskrift af lægejournal eller behandlerjournal, som indeholder oplysninger om den relevante skade og relaterer skaden til de helbredsmæssige eller erhvervsmæssige følger af arbejdsskaden.

Dokumentationen kan ligeledes bestå i f.eks. udskrift fra kommunale akter, udtalelse fra arbejdsgiver, afgørelse fra forsikringsselskab eller myndigheder, som beskriver de aktuelle erhvervsmæssige forhold relateret til følger af arbejdsskaden. Det kan f.eks. være nye oplysninger fra kommunen om, at tilskadekomne er tilkendt førtidspension helt eller delvist på grund af følgerne af arbejdsskaden

§ 17 foreslås ændret i ændringspunkt nr. 7-12, og der henvises til bemærkningerne hertil vedr. erstatning for tab af erhvervsevne. Ifølge § 17, stk. 1, har tilskadekomne ret til erstatning for tab af erhvervsevne, hvis arbejdsskaden har nedsat tilskadekomnes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde. Som følge af forslaget i ændringspunkt 7, kommer det til at fremgå at § 17, stk. 1, 2. pkt., at tabet af erhvervsevne fastsættes på grundlaget af forskellen mellem tilskadekomnes faktiske skattepligtige lønindkomst (indtjening) før arbejdsskaden og indtjeningen efter arbejdsskaden.

Efter forslaget til det nye § 17, stk. 2, fastsættes indtjeningsevnen før arbejdsskaden til den årsløn, der er fastsat efter § 24, opreguleret efter § 25, stk. 4. Efter forslaget til det nye § 17, stk. 4, fastsættes indtjeningsevnen efter arbejdsskaden til tilskadekomnes indtjening på afgørelsestidspunktet. For tilskadekomne, hvor indtjeningen på afgørelsestidspunktet ikke anses for at være retvisende for tilskadekomnes indtjeningsevne, fastsættes indtjeningen efter arbejdsskaden efter en skønmæssig vurdering af tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved arbejde, herunder en vurdering af, hvilket arbejde der med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse og alder.

Der henvises for nærmere herom til bemærkningerne til de foreslåede ændringer i § 17, jf. ændringspunkt nr. 7-12.

Tabet af erhvervsevne vil således blive vurderet ud fra tilskadekomnes samlede kompetencer. Tilskadekomne har med uddannelsen som udgangspunkt opnået nye kompetencer og antages fremadrettet som udgangspunkt at kunne opnå fuldtidsbeskæftigelse på ordinære vilkår med uddannelsen. Dette vil der skulle lægges vægt på i vurderingen af

erhvervsevnetabet. Det er forventningen, at tilskadekomnes evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde vil blive højere end uden uddannelsen. Det er derfor også en forventning, at tabet af erhvervsevne efter endt uddannelse vil være lavere end uden den nye uddannelse, hvorefter erstatningen ligeledes vil blive lavere. Indtjeningsevnen og dermed erhvervsevnetabets størrelse fastsættes uden hensyn til, om tilskadekomne umiddelbart kommer i beskæftigelse efter uddannelsen. Hvis skaden er blevet forværret i løbet af uddannelsesforløbet, vil det ligeledes indgå i vurderingen af erhvervsevnetabet.

Det foreslås i § 18 g, stk. 1, at en tilskadekomnen, der modtager uddannelsesgodtgørelse, ikke har ret til anden offentlig forsørgelse for samme periode, jf. dog stk. 2.

Der er i dansk ret et grundlæggende princip, at man som udgangspunkt ikke kan modtage en offentlig ydelse for en periode, der er dækket af en anden offentlig ydelse eller anden indtægt.

Det betyder, at når en person modtager uddannelsesgodtgørelse, kan personen f.eks. ikke få udbetalt kontanthjælp, arbejdsløshedsdagpenge eller ledighedsydelse, fordi ydelsen dækker samme formål i form af at udgøre et forsørgelsesgrundlag.

Forslaget medfører, at en person godt kan søge om seniorpension eller førtidspension, men pågældende vil ikke kunne få udbetalt pensionen samtidig med uddannelsesgodtgørelse.

En person, der i forvejen modtager seniorpension eller førtidspension (gælder for både førtidspensionister, der har fået tilkendt førtidspension efter reglerne gældende før og efter 1. januar 2003), der vurderes at være i målgruppen uddannelsesgodtgørelse, vil skulle gøre sin seniorpension eller førtidspension hvilende, inden pågældende begynder at modtage uddannelsesgodtgørelse.

En person, der modtager invaliditetsydelse jf. § 21 i lov om højeste, mellemste, forhøjet almindelig og almindelig førtidspension m.v. vil godt samtidig kunne modtage uddannelsesgodtgørelse.

Det foreslås videre i § 18 g, stk. 2, at uanset stk. 1, kan der udbetales sygedagpenge efter lov om sygedagpenge, barselsdagpenge efter barselsloven eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb efter lov om aktiv socialpolitik til en tilskadekomnen, som efter påbegyndelsen af uddannelse med uddannelsesgodtgørelse opfylder betingelserne for syge-

eller barselsdagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb.

Det betyder, at der vil kunne udbetales sygedagpenge, barselsdagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb, herunder som refusion til en arbejdsgiver, der udbetaler løn under barsel eller sygdom, selvom der udbetales uddannelsesgodtgørelse under uddannelsen. Det vil f.eks. være relevant, hvis en person undervejs i sin uddannelse med uddannelsesgodtgørelse har en periode som elev i lønnet praktik, hvor personen bliver syg eller går på barsel, og dermed får ret til sygedagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb fra kommunen eller barselsdagpenge fra Udbetaling Danmark, idet en elev i lønnet praktik opfylder sygedagpengelovens henholdsvis barselslovens beskæftigelseskrav.

Udbetaling af uddannelsesgodtgørelse for samme periode som sygedagpenge, barselsdagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb vil i denne situation ikke være dobbeltforsørgelse, forudsat at uddannelsesgodtgørelsen nedsættes i forhold til de udbetalte sygedagpenge/barselsdagpenge//ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb /løn under sygdom eller barsel, jf. forslag til § 18 d, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring inden udbetalingen af den månedlige uddannelsesgodtgørelse fradrager øvrig A- og B-indkomst fra den foregående måned i henhold til indkomstregistret.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2. i de almindelige bemærkninger.

Til nr. 18

Efter § 19 i arbejdsskadesikringsloven har en efterladt ægtefælle eller samlever under visse betingelser ret til et overgangsbeløb på 115.000 kr., hvis en arbejdsskade har medført døden. Efterlader afdøde sig ikke en ægtefælle eller samlever, der er berettiget til overgangsbeløb, kan overgangsbeløbet tilkendes en anden efterladt person, når særlige omstændigheder taler for det. Beløbet reguleres årligt og udgør 184.500 kr. i 2023. Størrelsen af overgangsbeløbet i arbejdsskadesikringsloven er det samme som i erstatningsansvarsloven.

Det foreslås i § 1, nr. 18, at ændre ”115.000” til: ”184.500” i § 19, stk. 1.

Forslaget er en konsekvens af forslaget til § 24, stk. 8, hvorefter der indføres et nyt grundniveau for lovens satser, herunder satsen for maksimal årsløn m.v. Forslaget til nyt grundniveau i § 24, stk. 8, indebærer, at der indføres

et nyt grundniveau i 2023 niveau og medfører behov for justering af lovens øvrige satser, herunder satsen for overgangsbeløbet. Ændringen af størrelsen af overgangsbeløbet har ingen betydning for vurderingen af efterladtes ret til overgangsbeløbet, da overgangsbeløbet reguleres årligt. Der er tale om en teknisk ændring.

Til nr. 19

Det følger af den gældende § 11 i lov om arbejdsskadesikring, at ydelserne efter loven er betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15, erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a, godtgørelse for varigt mén, jf. § 18, overgangsbeløb ved dødsfald, jf. § 19, erstatning for tab af forsørger, jf. §§ 20-22 og godtgørelse til efterladte, jf. § 23.

Begrebet ydelser er således defineret i loven som værende en samlet betegnelse for alle de erstatninger, godtgørelser, m.v., som tilskadekomne og dennes efterladte, kan have ret til i medfør af loven.

Flere steder i gældende arbejdsskadesikringslov anvendes begrebet ydelse dog også til at beskrive en erstatning, der udbetales løbende, f.eks. månedsvis. Der er således ikke en ensartet brug af begreberne erstatning og ydelse i loven.

Det foreslås i § 20, stk. 2, 4. pkt., og stk. 3, § 21, stk. 3, 1. pkt., og stk. 5, 2. pkt., § 26, stk. 4, og § 42, stk. 2, at ændre ”ydelsen” til ”erstatningen”.

Efter forslaget ændres ordlyden de steder i loven, hvor begrebet ”ydelsen” anvendes til at beskrive en løbende erstatningsudbetaling. Der er tale om en redaktionel ændring, idet det foreslås at ensarte begrebernes betydning i arbejdsskadesikringsloven. Der er således med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer i reglerne i forhold til det gældende lovgrundlag.

Forslaget svarer til forslaget til § 1, nr. 11. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 20

Det følger af arbejdsskadesikringslovens § 43, at er en efterladt ikke anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, kan den pågældende inden for en frist på 5 år fra modtagelsen af afgørelsen herom anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget. På samme måde kan en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, jf. stk. 2, inden for en frist på 5 år

efter ydelsens ophør anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget med henblik på tilkendelse af yderligere, tidsbestemt løbende ydelse.

Ved lovforslagets nr. 50 foreslås det, at § 43 ophæves som følge af, at alle spørgsmål om genoptagelse inden for loven samles i § 41, herunder også spørgsmålet om genoptagelse af afgørelser om erstatninger til efterladte efter lovens § 20. Der henvises til lovforslagets nr. 46 og 47. § 43, 2. pkt. vurderes imidlertid ikke at være et genoptagelsesspørgsmål, men et spørgsmål om stillingtagen til erstatning for en ny periode. § 43, 2. pkt. foreslås derfor ikke overført til lovens § 41.

Det foreslås derfor, at der i § 20, stk. 2, indsættes som nyt 6. pkt., at en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter stk. 1, inden for en frist på 5 år efter erstatningens ophør kan anmode om at få tilkendt en yderligere tidsbestemt løbende erstatning.

Ordlyden i forslaget til nyt 6. pkt. i § 20, stk. 2, vil svare til ordlyden i 2. pkt. i nuværende § 43, som foreslås ophævet. Ændringen er redaktionel og medfører ikke ændringer i den retsstilling, som efterladte i dag har efter 2. pkt. i § 43. Det betyder, at en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, i op til 5 år efter erstatningens ophør kan få tilkendt en yderligere tidsbestemt løbende erstatning. Fristen på 5 år er absolut og kan ikke fraviges. Ved vurderingen af, om en erstatning skal forlænges, anvendes de samme kriterier, som blev lagt til grund for den oprindelige afgørelse.

Der henvises til nr. 46, 47 og 50.

Til nr. 21

Det følger af den gældende § 11 i lov om arbejdsskadesikring, at ydelserne efter loven er betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15, erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a, godtgørelse for varigt mén, jf. § 18, overgangsbeløb ved dødsfald, jf. § 19, erstatning for tab af forsørger, jf. §§ 20-22 og godtgørelse til efterladte, jf. § 23.

Begrebet ydelser er således defineret i loven som værende en samlet betegnelse for alle de erstatninger, godtgørelser, m.v., som tilskadekomne og dennes efterladte, kan have ret til i medfør af loven.

Flere steder i gældende arbejdsskadesikringslov anvendes begrebet ydelse dog også til at beskrive en erstatning, der udbetales løbende, f.eks.

månedsviis. Der er således ikke en ensartet brug af begreberne erstatning og ydelse i loven.

Det foreslås i § 20, stk. 3, at ændre ”Ydelse” til ”Erstatning”.

Efter forslaget ændres ordlyden de steder i loven, hvor begrebet ”ydelse” anvendes til at beskrive en løbende erstatningsudbetaling. Der er tale om en redaktionel ændring, idet det foreslås at ensarte begrebernes betydning i arbejdsskadesikringsloven. Der er således med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer i reglerne i forhold til det gældende lovgrundlag.

Forslaget svarer til forslaget til § 1 nr. 11 og 19. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 22

Det fremgår af den gældende bestemmelse i arbejdsskadesikringslovens § 21, stk. 1, at såfremt afdøde efterlader sig børn, over for hvilke den pågældende havde forsørgelsespligt efter lov om aktiv socialpolitik, har hvert barn, som har den anden af sine forældre i live, ret til en løbende årlig ydelse på 10 pct. af afdødes årsløn, jf. samme lovs § 24, indtil barnets fyldte 18. år.

Retten til forsørgertabserstatning er betinget af, at afdøde havde forsørgelsespligt for barnet efter lov om aktiv socialpolitik. Forsørgelsespligten gælder for egne børn, uanset om de er født i eller uden for ægteskab og adoptivbørn. Forsørgelsespligten har man derimod ikke over for stedbørn. Efter praksis er det den privatretlige forsørgelsespligt, der er afgørende for, om afdøde havde forsørgelsespligt for barnet eller den unge.

Det foreslås at ændre »barnets fyldte 18. år« til »det fyldte 21. år«.

Forslaget indebærer således, at alle efterladte børn, der har ret til erstatning efter bestemmelsen, automatisk tildeles erstatning for tab af forsørger indtil det fyldte 21. år. Børn og unge i alderen fra 18 til 21 år, der har ret til erstatning efter bestemmelsen, skal således ikke længere søge om forlængelse af erstatningen for tab af forsørger, ligesom kravet om at forholdene skal tale for en forlængelse, ikke længere skal opfyldes. Med forslaget vil børn med ret til forsørgertabserstatning automatisk få ret til erstatning frem til det fyldte 21. år. Det vil således ikke længere være krav om, at de efterladte børn er under uddannelse, ligesom børnenes eventuelle egen indkomst ikke har betydning for retten til forsørgertabserstatning.

Forslaget indebærer ligeledes, at erstatningen også kan tilkendes unge, som er fyldt 19 eller 20 år ved dødsfaldet, og tilkendes indtil deres fyldte 21. år, såfremt de opfylder betingelserne herfor, jf. § 21, stk. 1. Med forslaget vil retten til forsørgertabserstatning for unge ikke være betinget af, om de er under uddannelse eller forholdene i øvrigt. Alle unge har med forslaget automatisk ret til forsørgertabserstatning frem til deres fyldte 21. år.

Det foreslås endvidere i § 21, stk. 1, at ændre », over for hvilke den pågældende havde forsørgelsespligt efter lov om aktiv socialpolitik, har hvert barn« til: »eller unge op til 21 år, over for hvilke den pågældende har haft forsørgelsespligt efter lov om børns forsørgelse, har hvert barn eller ung«.

Med forslaget ændres henvisningen om forsørgelsespligten fra lov om aktiv socialpolitik til lov om børns forsørgelse. Ændringen har alene formel karakter og præciserer, at det er den privatretlige forsørgelsespligt, der er afgørende for barnet eller den unge har ret til erstatning efter § 21, stk. 1. Med den gældende henvisning er det efter praksis også den privatretlige forsørgelsespligt, der er afgørende for, om afdøde i relation til det offentlige havde forsørgelsespligt over for barnet, jf. lovbemærkninger til aktivlovens § 2, lovforslag nr. L 230 af 16. april 1997, s. 5035, sp. 1. Det er således fortsat børn, over for hvem afdøde havde forsørgelsespligt for, der har ret til erstatning efter § 21.

Dog medfører forslaget, at unge, der er fyldt 19 år, men under 21 år, når forælderen afgår ved døden, også kan få tildelt erstatning frem til det 21. år, hvis afdøde havde forsørgelsespligt for barnet frem til barnet fyldte 18. år, selvom de ikke er under uddannelse. Det er en betingelse, at afdøde havde forsørgelsespligt for barnet frem til barnet fyldte 18. år.

Med forslaget ændres der ikke på, hvordan den løbende erstatning fastsættes eller beregnes. Med forslaget ændres der heller ikke på, hvordan erstatningen udbetales.

Til nr. 23 og 24

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 21, stk. 2, at mister et barn, som modtager løbende ydelse efter stk. 1, den anden af sine forældre, tilkommer der for den resterende tid barnet en årlig ydelse på 20 pct. af afdødes årsløn. Samme årlige ydelse tilkommer indtil barnets fyldte 18. år hvert barn, for hvilket tilskadekomne ved sin død stod som eneforsørger efter lov om aktiv socialpolitik.

Efter de gældende regler har et barn, der efter at have mistet sin ene forælder og efterfølgende mister sin anden forælder, således ret til en årlig erstatning på 20 pct. af afdødes årsløn indtil sit 18. år. Det samme gør sig gældende for et barn, der har mistet en forælder, der stod som eneforsørger af barnet. Hvis begge forældre afgår ved døden samtidig, f.eks. som følge af trafikuheld, vil barnet have ret til 20 pct. af begges forældres årsløn, inden for maksimumårslønnen.

Det foreslås i § 21, stk. 2, 1. pkt., at indsætte efter »barn«: »eller en ung«, og efter »barnet« indsættes: »eller den unge«. Det foreslås også i § 21, stk. 2, 2. pkt., at ændre »barnets fyldte 18. år hvert barn, for hvilket tilskadekomne ved sin død stod som eneforsørger efter lov om aktiv socialpolitik « til: »det fyldte 21. år hvert barn eller ung, for hvilket tilskadekomne havde været eneforsørger efter lov om børns forsørgelse.«

Formålet med den foreslåede ændring er således at sikre, at alle efterladte børn får erstatning i en længere periode end efter de gældende regler. Dette opnås ved at udvide perioden, hvori efterladte børn har ret til erstatning for tab af forsørger frem til deres fyldte 21. år. Med forslaget vil børn med ret til forsørgertabserstatning automatisk få ret til erstatning frem til det fyldte 21. år.

Forslaget indebærer, at børn, der mister deres anden forælder som følge af en arbejdsskade, har ret til løbende forsørgertabserstatning frem til deres fyldte 21. år, uanset deres økonomiske eller sociale situation. Hermed ensrettes perioden for den løbende erstatning med § 21, stk. 1, så alle afdødes børn automatisk har ret til erstatning for tab af forsørger frem til deres fyldte 21. år. Der vil således ikke længere være krav om, at de efterladte børn er under uddannelse, ligesom børnenes eventuelle egen indkomst ikke har betydning for retten til forsørgertabserstatning.

Det er fortsat en betingelse, at afdøde havde forsørgelsespligt for barnet.

Med forslaget ændres der ikke på, hvordan den løbende erstatning fastsættes. Efterladte børn, der har mistet begge deres forældre, har således fortsat ret til 20 pct. af de afdødes årsløn som løbende erstatning. Hvis erstatningen til børnene samlet set overstiger 50 pct. af afdødes årsløn, nedsættes erstatningen til 50 pct., som fordeles ligeligt mellem børnene, jf. § 21, stk. 3, 1. pkt. Hvis der samtidig udbetales forsørgertabserstatning efter § 20, kan den samlede erstatning ikke overstige 40 pct. af afdødes årsløn, jf. § 21, stk. 3, 2. pkt. Børn og unge, der mister begge deres forældres samtidig som følge af en arbejdsskade, vil have ret til den forhøjede erstatning.

Erstatningen til afdødes børn og stedbørn udbetales som løbende erstatning, og kan lige som i dag ikke omsættes til kapitalbeløb.

Der henvises desuden til bemærkningerne til nr. 22.

Til nr. 25

Det fremgår af den gældende bestemmelse i § 21, stk. 3, at såfremt et barn, der modtager en årlig ydelse for tab af forsøger efter loven, ved sit fyldte 18. år er under uddannelse, og når forholdene i øvrigt taler derfor, kan ydelsen forlænges til tidspunktet for uddannelsens afslutning, dog længst til barnets fyldte 21. år. Samme ret har afdødes barn, som på tidspunktet for dødens indtræden var fyldt 18 år og under uddannelse.

Det foreslås, at § 21, stk. 3, ophæves.

Forslaget om at ophæve § 21, stk. 3, er en følge af de foreslåede ændringer til henholdsvis § 21, stk. 1, og § 21, stk. 2, 2. pkt. Med disse ændringer vil bestemmelsen i stk. 3 om forlængelse af forsørgertabserstatningen fra barnets 18. til 21. år ikke længere være relevant, idet alle efterladte børn og unge med forslaget berettiges til erstatning indtil det fyldte 21. år.

Det forudsættes med den foreslåede ændring, at efterladte stedbørn, der har ret til erstatning efter § 22, fremadrettet automatisk vil få tilkendt erstatning efter § 22 frem til deres 21. år. Den nuværende administrative praksis, hvorefter stedbørn kan få forlænget erstatningen efter § 22 frem til deres fyldte 21. år, forudsættes derfor ændret. Hermed ensrettes perioden, hvori efterladte børn og stedbørn har ret til løbende erstatning, således at de automatisk har ret til erstatningen frem til det fyldte 21. år.

Der er i øvrigt ikke tiltænkt yderligere ændringer af tildelingskriterierne for erstatning til stedbørn efter § 22. Erstatningen kan således fortsat tilkendes til stedbørn efter en konkret vurdering, som afdøde helt eller delvist forsørgede, da arbejdsskaden indtraf.

Til nr. 26

Det følger af den gældende § 11 i lov om arbejdsskadesikring, at ydelserne efter loven er betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15, erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a, godtgørelse for varigt mén, jf. § 18, overgangsbetrag ved dødsfald, jf. § 19, erstatning for tab af forsøger, jf. §§ 20-22 og godtgørelse til efterladte, jf. § 23.

Begrebet ydelser er således defineret i loven som værende en samlet betegnelse for alle de erstatninger, godtgørelser, m.v., som tilskadekomne og dennes efterladte, kan have ret til i medfør af loven.

Flere steder i gældende arbejdsskadesikringslov anvendes begrebet ydelse dog også til at beskrive en erstatning, der udbetales løbende, f.eks. månedsvis. Der er således ikke en ensartet brug af begreberne erstatning og ydelse i loven.

Det foreslås i § 21, stk. 4, 1. pkt., § 22, 1. pkt., § 25, stk. 2 og 5, og § 63 a, stk. 3, nr. 2, litra a, at ændre ”ydelse” til ”erstatning”.

Efter forslaget ændres ordlyden de steder i loven, hvor begrebet ”ydelse” anvendes til at beskrive en løbende erstatningsudbetaling. Der er tale om en redaktionel ændring, idet det foreslås at ensarte begrebernes betydning i arbejdsskadesikringsloven. Der er således med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer i reglerne i forhold til det gældende lovgrundlag.

Forslaget svarer til forslaget til § 1, nr. 11, 19 og 21. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 27.

Det følger af den gældende § 11 i lov om arbejdsskadesikring, at ydelserne efter loven er betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15, erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a, godtgørelse for varigt mén, jf. § 18, overgangsbetrag ved dødsfald, jf. § 19, erstatning for tab af forsørger, jf. §§ 20-22 og godtgørelse til efterladte, jf. § 23.

Begrebet ydelser er således defineret i loven som værende en samlet betegnelse for alle de erstatninger, godtgørelser, m.v., som tilskadekomne og dennes efterladte, kan have ret til i medfør af loven.

Flere steder i gældende arbejdsskadesikringslov anvendes begrebet ydelse dog også til at beskrive en erstatning, der udbetales løbende, f.eks. månedsvis. Der er således ikke en ensartet brug af begreberne erstatning og ydelse i loven.

Det foreslås i § 21, stk. 4, 1. og 2. pkt., at ændre ”ydelse” til ”erstatning”, og i § 21, stk. 5, 1. pkt., foreslås det at ændre ”Ydelserne” til ”Erstatningerne”.

Efter forslaget ændres ordlyden de steder i loven, hvor begrebet ”ydelse” anvendes til at beskrive løbende erstatningsudbetalinger. Der er tale om en redaktionel ændring, idet det foreslås at ensarte begrebets betydning i arbejdsskadesikringsloven. Der er således med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer i reglerne i forhold til det gældende lovgrundlag.

Forslaget svarer til forslaget til § 1, nr. 11, 19, 21 og 26. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 28

Det fremgår af den gældende § 21, stk. 4, i lov om arbejdsskadesikring, at hvis ydelserne efter stk. 1-3 udregnes til mere end 50 pct. af afdødes årsløn, nedsættes de enkelte ydelser til samlet 50 pct. af afdødes årsløn. Ydes der samtidig erstatning efter § 20, nedsættes ydelserne tilsvarende til 40 pct. af afdødes årsløn.

Det fremgår af den gældende § 21, stk. 5, at ydelserne efter stk. 1-3 udbetales med virkning fra dødsfaldet med 1/12 månedligt forud. Udbetales der i anledning af dødsfaldet efterindtægt, udbetales ydelsen dog først fra udløbet af efterindtægtsperioden.

Som følge af den foreslåede ophævelse af den gældende § 21, stk. 3, foreslås det, at »stk. 1-3« ændres til »stk. 1-2« i § 21, stk. 4, 1. pkt., og stk. 5, 1. pkt.

Der er tale om en konsekvensændring som følge af ophævelsen af gældende § 21, stk. 3.

Med de foreslåede ændringer er der ikke tiltænkt ændring af forsørgertabserstatningens udregning eller størrelse. Det er alene formålet med ændringerne, at forsørgertabserstatningen tilfalder efterladtes børn frem til barnets fyldte 21. år. Børn skal således ikke længere søge om forlængelse af forsørgertabserstatning, når de fylder 18 år.

Til nr. 29

Efter gældende lov beregnes erstatningen for tab af erhvervsevne på baggrund af størrelsen af tabet af erhvervsevne, fastsat efter lovens § 17 eller § 17 a og den årsløn, som tilskadekomne havde på skadestidspunktet, fastsat efter lovens § 24.

Den fastsatte årsløn anvendes derudover til at beregne erstatningen til efterladte, jf. lovens §§ 20-22.

Det fremgår af den gældende bestemmelse i lovens § 24, stk. 1, at årslønnen udgør tilskadekomnes samlede arbejdsfortjeneste i året forud for arbejdsskadens indtræden. Årslønnen fastsættes med udgangspunkt i oplysningerne i indkomstregisteret og andre oplysninger fra skatteforvaltningen. Efter praksis indhentes også oplysninger fra tilskadekomne selv og fra arbejdsgiveren med henblik på at fastsætte årslønnen så retvisende som muligt.

Året forud for arbejdsskadens indtræden er de seneste 12 kalendermåneder forud for arbejdsskadens indtræden. Det er ikke forudgående kalenderår. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan indhente oplysningerne digitalt i indkomstregistret. Efter praksis indhentes også årsopgørelse for tilskadekomne for skadeåret og året forud for skadeåret.

Bestemmelsen i § 24, stk. 1, indeholder den nuværende hovedregel om fastsættelse af den årsløn, der skal anvendes til brug for beregningen af erstatningen for tab af erhvervsevne og bygger på en forudsætning om, at en sådan indtægtsopgørelse giver et dækkende billede af værdien af tilskadekomnes arbejdssevne på skadestidspunktet.

Hvis denne forudsætning ikke holder stik, foreligger der en situation, der omfattes af § 24, stk. 2, om særlige indtægtsforhold eller ansættelsesforhold, eller når tilskadekomne ikke har været beskæftiget til samme løn i hele det foregående år på grund af en erhvervssygdom m.v. Efter § 24, stk. 2, skal der i stedet anlægges et skøn over årslønnen, som bedre udtrykker værdien af tilskadekomnes arbejdssevne på skadestidspunktet.

Hovedreglen i § 24, stk. 1, anvendes i forhold til lønmodtagere, som har været i stabil beskæftigelse og udnytter erhvervsevnen fuldt ud. Årslønnen omfatter da den fulde bruttoindtægt (totalindkomstprincippet) ved arbejde i de sidste 12 måneder forud for skaden, det vil sige al indtægt, der kan henføres til tilskadekomnes personlige arbejde. Dette gælder også for folkepensionister, efterlønsmodtagere og førtidspensionister i lønnet job.

Den gældende hovedregel finder for eksempel også anvendelse, når:

- Tilskadekomne aflønnes med særlige tillæg som kompensation for, at der ikke arbejdes fuld tid i nogle perioder.
- Tilskadekomne har akkordarbejde, der lønmæssigt opvejer den lavere indtjening i andre perioder.
- Tilskadekomne har været syg, men har modtaget fuld løn under sygdom.

- Tilskadekomne har haft få sygedage, hvor indtjeningen har været lavere på grund af sygeløn.
- Tilskadekomne har haft tilbagevendende (kronisk) sygdom og har som følge deraf haft lavere indtægt.

Listen er ikke udtømmende.

Årslønnen skal afspejle tilskadekomnes værdi (arbejdsevne) på arbejdsmarkedet på skadestidspunktet. Efter både administrativ praksis og retspraksis fastsættes årslønnen med udgangspunkt i tilskadekomnes værdi på arbejdsmarkedet, uanset hvordan tilskadekomne aktuelt udnytter sin arbejdsevne på arbejdsmarkedet på skadestidspunktet. Det har også betydning i situationer, hvor tilskadekomne ikke har haft samme arbejde og indtjening i 12 måneder inden arbejdsskaden og i en længere periode inden skadestidspunktet har haft en løs tilknytning til det ordinære arbejdsmarked, idet erhvervsevnetabet og årslønnen så fastsættes efter et skøn med udgangspunkt i en fuld erhvervsevne.

Alle lønandele indgår i årslønnen. Det drejer sig om både A- og B-indkomst. Det drejer sig bl.a. om indtægter fra alle arbejdsgivere, herunder indtægt fra bibeskæftigelse, inkl. arbejdsmarkedsbidrag, indtægt fra selvstændig virksomhed, feriepenge fra optjeningsåret, pensionsbidrag fra både arbejdsgiver og arbejdstager, atp-bidrag, værdien af kost og logi hos arbejdsgiveren og værdien af andre naturalydelse. Opregningen er ikke udtømmende. Det bemærkes, at indtægter, der kommer fra ikke-beskattet arbejde (sort arbejde), efter en langvarig praksis også indgår i årslønnen, når tilskadekomne kan dokumentere indtægten ved sådant arbejde.

Arbejdsfri indtægter som renter, private pensioner, aktieudbytte, indtægter ved udlejning af ejendomme og lignende indgår ikke i årslønnen.

Efter § 24, stk. 1, 2. pkt., fastsættes årslønnen med udgangspunkt i oplysningerne i indkomstregisteret og andre oplysninger fra Skatteforvaltningen.

Efter praksis indhenter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring de digitale oplysninger fra indkomstregisteret og ofte også oplysninger fra både tilskadekomne og arbejdsgiver. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring sammenholder de digitale oplysninger fra indkomstregisteret med de indhentede oplysninger fra tilskadekomne og/eller arbejdsgiver med henblik på at fastsætte en retvisende årsløn i de konkrete sager og for at vurdere,

hvorvidt årslønnen skal fastsættes efter hovedreglen eller skønsmæssigt efter en af undtagelserne og til brug for vurderingen af erhvervsevnetabet.

Indkomstregisteret indeholder alle oplysninger, der indgår i årslønnen, bortset fra indtægt, der stammer fra arbejde i udlandet. Arbejdsskademyndighederne har digital adgang til oplysningerne i indkomstregisteret.

Bestemmelsen i § 24, stk. 1, svarer med få undtagelser til § 7 i erstatningsansvarsloven.

Efter lovens § 24, stk. 2, fastsættes årslønnen efter et skøn i følgende situationer:

1) Når særlige indtægtsforhold eller ansættelsesforhold gør sig gældende.

Denne undtagelse anvendes bl.a., når tilskadekomne har haft ledighedsperioder i det seneste år forud for arbejdsskaden. Årslønnen fastsættes ved at omregne arbejdsindtægten til 12 måneder. Har tilskadekomne været hjemsendt, fastsættes årslønnen med udgangspunkt i den faktiske arbejdsindtægt og med tillæg af skønnet mulig løn for ledighedsperioden eller det tidsrum, tilskadekomne var hjemsendt. Dette følger blandt andet af Højesterets dom af 15. august 2001, offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2001, side 2298 H.

Bestemmelsen anvendes også i de situationer, hvor tilskadekomne på skadestidspunktet var på overførselsindkomst. Dagpenge eller sociale ydelser indgår ikke i beregningen, da arten og størrelsen heraf ikke er udtryk for tilskadekomnes indtjeningsevne ved arbejde.

Denne undtagelse kan også anvendes, når tilskadekomne inden for de sidste 12 måneder forud for skaden har skiftet ansættelse, eller hvor tilskadekomne hos samme arbejdsgiver har fået ny beskæftigelse til en anden løn end tidligere.

Tilskadekomne, der på skadestidspunktet arbejdede midlertidigt på deltid og havde en fuld erhvervsevne, får fastsat årslønnen skønsmæssigt med udgangspunkt i lønnen i en fuldtidsstilling

2) Når tilskadekomne på grund af en erhvervssygdom ikke har været beskæftiget til samme løn i hele det foregående år, kan årslønnen fastsættes skønsmæssigt. Det skyldes, at sygdommen kan have påvirket tilskadekomnes indtjening over en årrække, inden sygdommen anmeldes.

3) Når tilskadekomne har været ude af erhverv i en kortere eller længere periode før datoen for sygdommens anmeldelse.

4) Når årslønnen fastsat efter stk. 1, 2. pkt., ikke giver et retvisende billede af tilskadekomnes indtjening på skadestidspunktet.

Gældende praksis ved fastsættelse af årsløn er beskrevet i Arbejdsskadestyrelsens (nu Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings) vejledning nr. 10407 af 7. september 2015 om fastsættelse af årsløn og den årlige tekniske vejledning om at fastsætte årsløn efter arbejdsskadesikringsloven (vejledning nr. 9010 af 12. januar 2023 for 2023).

Uanset om årslønnen fastsættes efter lovens hovedregel eller fastsættes skønsmæssigt, er der i praksis tale om komplekse skønsmæssige vurderinger med henblik på at fastsætte årslønnen så retvisende som muligt i forhold til tilskadekomnes arbejdsevne på skadestidspunktet, herunder til brug for vurderingen af, om årslønnen skal fastsættes efter hovedreglen i § 24, stk. 1, eller en af undtagelserne i § 24, stk. 2.

Bestemmelserne i både stk. 1 og ved den skønsmæssige fastsættelse efter stk. 2 indeholder princippet om, at årslønnen skal fastsættes, så den udgør et retvisende billede af tilskadekomnes arbejdsevne på skadestidspunktet.

Efter § 24, stk. 3, i gældende lov trækkes arbejdsmarkedsbidraget, jf. lov om arbejdsmarkedsbidrag, fra årslønnen ved beregningen af erstatningen. Der er tale om en beregningsregel, idet årslønnen som hidtil skal opgøres inklusive arbejdsmarkedsbidrag. Selve årslønsbegrebet er ikke ændret.

Efter § 24, stk. 4, i gældende lov medregnes værdien af fri kost og logi samt værdien af andre naturalydelser i årslønnen. Satserne for værdien af kost og logi for personer, der har ophold hos arbejdsgiveren, svarer til de satser, der fastsættes af Skatterådet i medfør af ligningslovens § 16, stk. 3, nr. 2, for det pågældende år.

Der gælder efter § 24, stk. 5, et maksimum for årslønnen. Dette maksimum er 588.000 kr. inklusive arbejdsmarkedsbidrag i 2023. Beløbet reguleres årligt.

Årslønsmaksimummet indebærer, at tilskadekomne med indtjening over dette maksimum får fastsat årslønnen til maksimum.

Der gælder efter § 24, stk. 6, 2. pkt., ligeledes et minimum for fastsættelsen af årslønnen, når den fastsættes skønsmæssigt. Dette beløb er 219.000 kr. i

2023, medmindre tilskadekomnes erhvervsevne allerede var nedsat i væsentlig grad forud for arbejdsskaden.

Er tilskadekomne under 18 år eller under uddannelse, kan der efter § 24, stk. 6, 1. pkt. ved årslønsfastsættelsen tages hensyn til den erhvervsindtægt, der kunne forventes efter det fyldte 18. år eller efter uddannelsens afslutning, hvis arbejdsskaden ikke havde fundet sted.

Efter § 24, stk. 7, fastsætter beskæftigelsesministeren nærmere regler for opgørelsen af årsløn for selvstændig erhvervsdrivende. Det skyldes, at fastsættelsen af årslønnen for selvstændig erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller i høj grad er baseret på oplysninger fra virksomhedens regnskaber og dermed kræver særlig indsigt i regnskabsprincipper.

Også for selvstændig erhvervsdrivende anvendes totalindkomstprincippet, hvilket betyder, at årslønnen opgøres som summen af alle indtægtskilder, som den tilskadekomnes arbejdssevne på skadestidspunktet er anvendt til.

Efter § 24, stk. 8 i gældende lov fastsættes der en grundløn til brug ved beregning og regulering af erstatning for tab af erhvervsevne og tab af forsørger som løbende ydelse.

Der er tale om en teknisk beregning og regulering af løbende erstatning for tab af erhvervsevne og tab af forsørger, herunder i forbindelse med genoptagelse. Beregningen og reguleringen påvirker ikke tilskadekomnes eller efterladtes ret til erstatning, men sikrer, at erstatningen værdisikres.

Det nuværende grundniveau for grundlønnen er fastsat i 2003-niveau.

Det foreslås i § 1, nr. 29, at § 24 nyaffattes.

Det foreslås som nyt § 24, stk. 1, 1. pkt., at årslønnen fastsættes som den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, jf. dog stk. 3. Den faktiske samlede indkomst, jf. 1. pkt. og stk. 3, opreguleres til værdien i skadeåret, inden det bedste af de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden udpeges. Årslønnen afrundes derefter til nærmeste 1.000 kr.

Forslaget i stk. 1, 1. pkt., indfører en ny hovedregel for fastsættelse af årslønnen. Den nye hovedregel betyder, at årslønnen fastsættes som den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden.

Med forslaget skal årslønnen fastsættes efter det bedste indtægtsår ud af de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden. Det bedste indtægtsår er det år, hvor tilskadekomne har haft den højeste faktiske samlede indkomst ved arbejde.

Et indtægtsår er tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde på 12 måneder.

Som udgangspunkt regnes de 5 indtægtsår bagud fra den første hele måned forud for skaden og udgøres herefter af 5 x 12 sammenhængende måneder forud for arbejdsskaden. Er arbejdsskaden for eksempel anmeldt i juni måned 2024 er det første indtægtsår bagud fra arbejdsskaden juni 2023 forud for skadeåret til maj 2024, og de foregående indtægtsår er månederne juni til og med maj tilbage derfra.

Når det i visse situationer, jf. forslaget til § 24, stk. 2, 2. og 3. pkt., bliver nødvendigt at fastsætte årslønnen på baggrund af oplysninger fra skatteforvaltningen eller på anden måde end på baggrund af oplysninger fra indkomstregisteret, anvendes dog kalenderår som indtægtsår. I så fald anvendes det bedste af de seneste 5 afsluttede kalenderår forud for skaden som indtægtsåret.

Når årslønnen efter forslaget til visse undtagelser i § 24, stk. 3, skal fastsættes på baggrund af et forskudt år udgør indtægtsåret en periode på 12 sammenhængende måneder inden for de seneste 5 år forud for skaden, hvor indkomsten ved arbejde ikke var påvirket, men som ikke er 12 måneders perioder fastsat bagud fra første hele måned forud for skaden. I så fald anvendes det bedste af de forskudte år inden for de seneste 5 år forud for skaden som indtægtsåret.

Et forskudt år er 12 sammenhængende måneder inden for de sidste 5 år forud for arbejdsskaden. Et forskudt år på 12 sammenhængende måneder, når arbejdsskaden er indtrådt i juni måned 2024, kunne for eksempel være fra marts i året 2023 til og med februar 2024. Er der et forskudt år på f.eks. 16 sammenhængende måneder, anvendes de seneste 12 måneder. Det vil f.eks. kunne opstå i en situation, hvor arbejdsskaden er indtrådt i januar 2024 og indkomsten ved arbejde i perioden fra marts 2021 til juni 2022 ikke var påvirket. I denne situation vil perioden, der skal anvendes være juli 2021 til og med juni 2022.

Er der inden for de seneste 5 år forud for skaden flere uafhængige forskudte perioder på mindst 12 sammenhængende måneder, skal arbejdsskademyndighederne anvende det bedste forskudte år som

indtægtsår. Det vil f.eks. kunne opstå i en situation, hvor arbejdsskaden er indtrådt i januar 2025, og der er sammenhængende perioder fra oktober 2021 til september 2022 og fra december 2023 til november 2024. Det vil i denne situation være den bedste af perioderne, dvs. perioden med den højeste indkomst ved arbejde, fra henholdsvis oktober 2021 til september 2022 og december 2023 til november 2024, der skal anvendes. Det fremgår udtrykkeligt af lovforslaget, når et forskudt år skal anvendes som indtægtsår.

Når en årsløn i visse situationer efter forslaget til § 24 skal ”opreguleres” betyder det, at årslønnen, der er baseret på et indtægtsår eller kalenderår før skadeåret eller afgørelsesåret, reguleres til værdien i henholdsvis skadeåret eller afgørelsesåret. Fastsættes en årsløn således på baggrund af indtægtsåret 3 år før arbejdsskaden, hvor indtjeningen udgjorde 400.000 kr., skal dette beløb opreguleres til værdien i skadeåret. Det sker efter bestemmelsen i § 25 i arbejdsskadesikringsloven med 2,0 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår for hvert år beløbet skal opreguleres. Den opregulerede værdi for årslønnen i skadeåret udgør herefter tilskadekomnes årsløn.

Når det i andre situationer fremgår, at en årsløn efter § 24 skal ”omregnes” betyder det, at en årsløn skal fastsættes til et helt indtægtsår eller kalenderår på baggrund af en indkomst i en del af indkomståret eller kalenderåret. Skal en årsløn fastsættes til et helt indtægtsår eller kalenderår på baggrund af indtjeningen i for eksempel 4 måneder i skadeåret, omregnes denne indtjening til et helt indtægtsår eller kalenderår ved at dividere indtjeningen i de 4 måneder med 4 og gange med 12, hvorved beløbet vil afspejle indtægten i et helt indtægtsår eller kalenderår. Det samme gælder, når indtjening i en deltidstilling skal omregnes til en fuldtidsstilling. Her vil den samlede gennemsnitlige timeløn (inkl. evt. tillæg, pension m.v.) kunne anvendes til at omregne til ugelønnen i fuldtidsstilling ved at gange med 37, som herefter omregnes til et helt indtægtsår ved at gange med antallet af uger på et år.

Ved arbejdsskadens indtræden for ulykker forstås datoen for en ulykke eller ophøret af en skadelig påvirkning, jf. § 6, stk. 3, i arbejdsskadesikringsloven. For så vidt angår erhvervssygdomme er det datoen for anmeldelsen af en erhvervssygdom, jf. § 8, stk. 2, i arbejdsskadesikringsloven.

Årslønnen fastsættes fortsat som summen af alle indkomster ved arbejde (totalindkomstprincippet). Den faktiske samlede indkomst omfatter alle arbejdsrelaterede poster, som fremgår af indkomstregisteret. Det drejer sig om både A- og B-indkomst. Det er uden betydning, om indkomsten stammer

fra en eller flere arbejdsgivere, fra bierhverv uden for den normale arbejdstid eller fra overskud fra selvstændig virksomhed. Det drejer sig således bl.a. om lønindkomster ved arbejde fra alle arbejdsgivere inkl. arbejdsmarkedsbidrag, herunder blandt andet indkomst fra gratialer, enkeltstående bonusser og anden lignende skattepligtig indkomst ved arbejde, feriepenge fra optjeningsåret, pensionsbidrag fra både arbejdsgiver og arbejdstager, atp-bidrag, værdien af kost og logi hos arbejdsgiveren og værdien af andre naturalydelse, som fremgår af indkomstregistret. Den faktiske samlede indkomst omfatter desuden overskud fra selvstændig virksomhed, som fremgår af Dataudvekslingsplatformen. Oplysninger om udenlandsk indkomst ved personligt arbejde indgår også i årslønnen, uanset oplysningerne ikke fremgår af indkomstregisteret.

Arbejdsfri indtægter som private pensioner, renter, aktieudbytte, indkomster ved udlejning af ejendomme og lignende indgår ikke i årslønnen. Derudover vil fremtidig mistet efterlønspræmie fremover ikke indgå i årslønnen, idet det ikke indgår i den faktiske samlede indkomst ved arbejde de foregående 5 år forud for arbejdsskaden. Sociale ydelser, herunder dagpenge ved sygdom eller arbejdsløshed, indgår heller ikke i årslønnen. Det betyder, at størrelsen af sociale ydelser skal fratrækkes i årslønnen i det omfang de fremgår af indkomstregisteret. Det svarer til gældende praksis.

Forslaget indebærer videre, at indkomster ved arbejde ved ikke-beskattet (sort) arbejde fremover ikke indgår i årslønnen.

Forslaget får den konsekvens, at tilskadekomne, der efter den gældende bestemmelse i § 24, stk. 1, får fastsat årslønnen efter den gældende hovedregel, fortsat vil få fastsat årslønnen efter den nye hovedregel. Det drejer sig bl.a. om tilskadekomne med en stabil tilknytning til arbejdsmarkedet over de sidste 5 år, tilskadekomne med særlige løntillæg som kompensation for, at der ikke arbejdes fuld tid i nogle perioder, tilskadekomne med akkordarbejde, der lønmæssigt opvejer en lavere indkomst ved arbejde i andre perioder, tilskadekomne, der har været syg og modtaget fuld løn under sygdom, samt tilskadekomne med lavere indkomst ved arbejde på grund af kortere eller tilbagevendende sygdom. Listen er ikke udtømmende.

Følgende grupper af tilskadekomne, der efter gældende praksis får fastsat årslønnen efter et skøn, vil efter forslaget få fastsat årslønnen efter den foreslåede nye hovedregel i § 24, stk. 1:

- Tilskadekomne med en anerkendt erhvervssygdom vil få fastsat årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de sidste 5 år forud for erhvervssygdommens anmeldelse. Dog skal årslønnen fastsættes efter undtagelsen i § 24, stk. 3, nr. 1, såfremt indkomsten ved arbejde er påvirket af den anerkendte erhvervssygdom i alle 5 år, før erhvervssygdommen anmeldes.
- Tilskadekomne, der arbejder på deltid, vil få fastsat årslønnen på baggrund den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de sidste 5 indtægtsår inden skaden, uanset om det helt eller delvist består af indkomst ved arbejde fra midlertidig eller permanent deltidsansættelse. Med forslaget videreføres praksis som følge af Højesterets dom af 16. august 2010, offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2010, side 2843 H, således ikke. Det er efter forslaget uden betydning, om deltidsansættelsen var midlertidig, og om tilskadekomne havde til hensigt at vende tilbage til en fuldtidsstilling efter den midlertidige deltidsansættelse. Tilsvarende er tilskadekomnes begrundelse for at vælge deltidsansættelsen uden betydning, bortset fra situationer omfattet af § 24, stk. 3, nr. 3.
- Tilskadekomne, der er tjenestemandsansatte, vil få fastsat årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de sidste 5 år forud for arbejdsskadens indtræden. Årslønnen for tjenestemænd vil således ikke fremover blive forhøjet med det pensionsdækningsbidrag, som statslige arbejdsgivere indbetaler til statskassen til finansiering af tjenestemandspensionen. Pensionsdækningsbidraget har ikke betydning for tjenstemandens ret til tjenestemandspension efter tjenestemandspensionsloven. Det bemærkes, at nogle tjenestemænd i deres overenskomst har ret til en ekstra pensionsordning (arbejdsmarkedspension). Disse ekstra pensionsordninger fremgår af indkomstregisteret og indgår derfor i fastsættelse af årslønnen efter § 24, stk. 1, 1. pkt.
- Tilskadekomne, der er ansat familiemedlem i perioden før arbejdsskadens indtræden, vil få fastsat årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de sidste 5 år forud for arbejdsskadens indtræden. Undtaget herfra er en medarbejdende ægtefælle, som vil få årslønnen fastsat efter reglen i § 24, stk. 3, nr. 5.
- Tilskadekomne med tidsbegrænset erhverv eller ekstraordinær høj eller lav indkomst ved arbejde i en kort periode inden arbejdsskade vil få fastsat årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved

arbejde i det bedste af de sidste 5 år forud for arbejdsskadens indtræden.

- Tilskadekomne, der som led i ansættelsen som soldat og anden statsansættelse, har været udsendt mindst en gang eller i øvrigt i tjenstligt medfør har opholdt sig i udlandet i områder, hvor danske statsansatte deltager i konfliktforebyggende, fredsbevarende, fredsskabende, humanitære og andre lignende opgaver (veteraner), vil få fastsat årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de sidste 5 år forud for arbejdsskadens indtræden.
- Værnepligtige vil få fastsat årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de sidste 5 år forud for værnepligten, jf. dog § 24, stk. 3.
- Tilskadekomne med enkeltstående sygeperioder, der har påvirket lønnen 12 måneder forud for skaden, vil få fastsat årslønnen efter hovedreglen i § 24, stk. 1, 1. pkt., svarende til den samlede faktiske årsløn i det bedste af de sidste 5 år. Når det er indkomsten ved arbejde i det bedste af 5 år forud for arbejdsskaden, der skal lægges til grund, vil tilskadekomne med enkeltstående sygeperioder ikke længere få omregnet indkomsten ved arbejde til en fuldtidsstilling uden sygeperioderne, således som det sker efter gældende regler. Det samme vil gælde, hvis tilskadekomne har haft enkeltstående sygeperioder i alle 5 år forud for arbejdsskaden.
- Tilskadekomne, der har haft forbigående eller enkeltstående arbejdsløshedsperioder, tilbagevendende ledighed (sæsonledighed) før arbejdsskadens indtræden, vil få fastsat årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de sidste 5 år forud for arbejdsskadens indtræden. Med forslaget videreføres praksis som følge af Ankestyrelsens principmeddelelse 76-13 og Højesterets dom af 15. august 2001, offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2001, side 2298 H, således ikke.
- Tilskadekomne, der har fået arbejdsskaden under arbejde i løntilskud, vil få fastsat årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de sidste 5 år forud for arbejdsskadens indtræden, jf. den foreslåede hovedregel i § 24, stk. 1, 1. pkt. Det forhold, at tilskadekomne arbejder i løntilskud, begrundes således ikke i sig, at hovedreglen i § 24, stk. 1, 1. pkt., ikke skal anvendes.

- Tilskadekomne med personlig assistance vil få fastsat årslønnen på baggrund af den samlede faktiske indkomst ved arbejde i det bedste af de sidste 5 år forud for arbejdsskadens indtræden, jf. den foreslåede hovedregel i § 24, stk. 1, 1. pkt. Den faktiske samlede indkomst ved arbejde skal således indgå direkte i årslønnen, dvs. uden et skønnet fradrag grundet den personlige assistance. Undtagelsen omfatter tilskadekomne, der har personlig assistance på skadestidspunktet, uanset om de har personlig assistance på afgørelsestidspunktet. Det bemærkes, at tilskadekomne med forslaget vil få indtjeningsevnen efter arbejdsskaden vurderet på baggrund af den faktiske indkomst ved arbejde eller resterhvervsevne – også her uden et skønnet fradrag grundet en eventuel fortsat personlig assistance, jf. forslaget til § 17, stk. 3.

Det foreslås i § 24, stk. 1, 2. pkt., at den faktiske samlede indkomst ved arbejde opreguleres til værdien i skadeåret, inden det bedste af de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden udpeges.

Forslaget om at opregulere den faktiske samlede indkomst fra indtægtsårene til skadeåret er begrundet i, at årslønnen efter forslaget i 1. pkt. fastsættes med udgangspunkt i et indtægtsår, der ligger op til 5 år, eller i særlige situationer mere end 5 år, forud for arbejdsskaden. Som følge af den naturlige lønudvikling kan den nominelle indkomst i et indtægtsår, der ligger flere år forud for arbejdsskaden, ikke anvendes direkte ved udpegningen af det bedste indtægtsår. Det er derfor nødvendigt at opregulere den faktiske samlede indkomst ved arbejde fra de forskellige indtægtsår til skadeåret for at kunne identificere det bedste indtægtsår, dvs. det indtægtsår med højst faktisk samlet indkomst. De 5 indtægtsår opreguleres således først til skadeåret, hvorefter det bedste indtægtsår vælges.

Forslaget indebærer altså, at størrelsen af årslønnen fastsættes til niveauet i skadeåret. Ved beregning af erstatningen vil dette niveau altid skulle anvendes. Det gælder både første gang, der skal beregnes en erstatning, og ved en eventuel forhøjelse af erstatningen i forbindelse med en genoptagelse m.v.

Når det valgte indtægtsår udgør en periode på 12 sammenhængende måneder, der strækker sig over to kalenderår, foreslås det, at opreguleringen foretages fra det år, som indtægtsåret i det væsentligste omfatter. Det vil sige, at hvis det valgte indtægtsår for eksempel er en periode fra 1. august 2021 til 31. juli 2022, skal årslønnen reguleres fra år 2022 til værdien i skadeåret. Opregulering til værdien i skadeåret skal således også foretages,

når kun en mindre del af indkomsten ved arbejde er optjent i skadeåret. Opreguleringen foretages dermed på baggrund af hidtidig praksis.

Det bemærkes, at den gældende regel i § 25, stk. 4, om opregulering fra skadeåret til afgørelsesåret i forbindelse med beregningen af erstatningen, videreføres. Bestemmelsen sikrer, at værdien af en erstatning eller en godtgørelse opretholdes for tilskadekomne eller efterladte i situationer, hvor afgørelsen om erstatning eller godtgørelse først beregnes i et senere kalenderår end skadeåret.

Det foreslås i § 24, stk. 1, 3. pkt., at årslønnen afrundes til nærmeste 1.000 kr.

Forslaget kodificerer gældende praksis med hensyn til afrunding af årslønnen. Der anvendes almindelige afrundingsregler ved afrundingen. Afrundingen foretages først, når det bedste indtægtsår er udpeget.

Det foreslås i § 24, stk. 2, 1. pkt., at årslønnen fastsættes på baggrund af oplysninger om tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde fra indkomstregisteret.

Forslaget har til formål at bidrage til en forenkling af administrationen af sager om erstatning for tab af erhvervsevne og dermed en hurtigere sagsbehandling af disse sager. Med forslaget skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring således som udgangspunkt udelukkende indhente oplysninger fra indkomstregistret til brug for fastsættelsen af selve årslønnen. Det forudsættes, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring lægger oplysningerne i indkomstregistret uprøvet til grund og alene indhenter supplerende oplysninger, hvis tilskadekomne til sagen har oplyst om indkomstforhold, for eksempel overskud fra selvstændig erhvervsvirksomhed, som ikke fremgår af indkomstregistret. Det forventes på den baggrund, at det i hovedparten af sagerne ikke er nødvendigt at indhente supplerende oplysninger. Indkomstregisteret indeholder således oplysninger om alle relevante løndelev, der indgår i fastsættelsen af årslønnen, bortset fra oplysninger om eventuel udenlandsk indkomst ved arbejde, samt overskud fra selvstændig virksomhed.

Bliver tilskadekomne opmærksomme på, at oplysningerne i indkomstregisteret ikke er korrekte, må tilskadekomne tage initiativ til at få oplysningerne i indkomstregisteret korrigeret. Ændres oplysningerne i indkomstregisteret, kan tilskadekomne eller efterladte anmode om at få sagen genoptaget. Det forudsættes, at betingelserne for genoptagelse, jf. forslaget til § 41, er opfyldt.

Er der ikke relevante oplysninger i indkomstregisteret, der kan danne grundlag for fastsættelsen af årslønnen, fastsættes årslønnen efter § 24, stk. 2, 2. og 3. pkt. og for ansatte på DIS-indkomst efter § 24, stk. 2, 4. pkt.

Det foreslås i § 24, stk. 2, 2. pkt., at årslønnen fastsættes på baggrund af oplysninger fra skatteforvaltningen, når oplysningerne ikke er tilgængelige i indkomstregisteret.

Forslaget indebærer, at oplysninger om tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde skal indhentes fra skatteforvaltningen, når de ikke fremgår af indkomstregistret. Tilskadekomnes årsopgørelser viser den faktiske samlede indkomst ved arbejde, men årsopgørelserne indeholder ingen oplysninger om pensionsbidrag. Når oplysningerne om indkomsten indhentes fra skatteforvaltningen, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indhente oplysninger om pensionsbidrag og forhøje årslønnen med værdien heraf.

Det vil som udgangspunkt være relevant i to situationer. For det første, når der skal indhentes indkomstoplysninger, der er mere end 10 år gamle. Det skyldes, at oplysningerne i indkomstregisteret slettes efter 10 år. I nogle sager er det nødvendigt at kunne indhente oplysninger om indkomsten ved arbejde, der er mere end 10 år gamle. For det andet kan det opstå i sager, hvor tilskadekomne har været selvstændigt erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle. Her vil oplysningerne i stedet kunne hentes fra Dataudvekslingsplatformen.

Årsopgørelser følger kalenderåret, og forslaget indebærer derfor, at det er kalenderåret, når det er oplysninger fra skatteforvaltningen, der anvendes ved fastsættelsen af årslønnen. I praksis kan der således opstå situationer, hvor arbejdsskademyndighederne skal anvende oplysninger inden for perioden på 5 år, hvor der for en del af perioden skal anvendes oplysninger om indtægtsår hentet fra indkomstregistret, og hvor der for en anden del af perioden skal anvendes oplysninger om kalenderår fra skatteforvaltningen. Disse perioder (indtægtsår og kalenderår) kan overlappe hinanden. Hvis der inden for de seneste 5 år forud for skaden kun er oplysninger i indkomstregistret fra eksempelvis 3 indtægtsår, f.eks. fra juli 2019-juni 2022, skal disse oplysninger suppleres med oplysninger fra skatteforvaltningen i form af 3 kalenderår, for eksempel 2017-2019, hvorefter arbejdsskademyndighederne i disse situationer skal vælge perioden med den højeste indkomst ved arbejde.

Det foreslås i § 24, stk. 2, 3. pkt., at årslønnen fastsættes på baggrund af oplysninger om indkomsten ved arbejde indhentet fra tilskadekomne og andre relevante kilder eller standardsatser, jf. stk. 7, når der hverken er tilgængelige oplysninger i indkomstregisteret eller fra skatteforvaltningen.

Forslaget indebærer, at udelukkende i situationer, hvor oplysninger om tilskadekomnes faktiske indkomst ved arbejde, jf. § 24, stk. 2, 1. pkt., ikke fremgår af hverken indkomstregisteret eller af oplysninger fra skatteforvaltningen, kan årslønnen fastsættes på baggrund af oplysninger fra tilskadekomne selv eller andre relevante kilder, herunder oplysninger fra arbejdsgiver eller fagforbund. Det er udelukkende oplysninger om indkomst ved arbejde, jf. bemærkningerne ovenfor til § 24, stk. 1, 1. pkt., der kan indgå i fastsættelsen af årslønnen. Det vil sige oplysninger af en karakter, der er omfattet af indberetningspligten efter § 3 i lov om et indkomstregister, jf. lovbekendtgørelse nr. 284 af 2. marts 2022.

Når årslønnen skal fastsættes efter 3. pkt., vil det som udgangspunkt kunne baseres på lønoplysninger fra lønsedler, ansættelseskontrakter eller overenskomster. Herunder kan der anvendes oplysninger om bidrag til pensionsordninger (både arbejdstager og arbejdsgivers bidrag) eller oplysninger om bidrag til atp, herunder om værdien af fuldt bidrag.

Anvendelsen af 3. pkt. vil som udgangspunkt kunne opstå i situationer, hvor tilskadekomne har modtaget udenlandsk indkomst ved arbejde, eller hvor tilskadekomnes indkomst ved arbejde ligger mange år tilbage i tid.

Såfremt der fremgår oplysninger om tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde i indkomstregisteret eller af oplysninger fra skatteforvaltningen for den relevante periode efter § 24 stk. 1 og 3, skal arbejdsskademyndighederne kun indhente oplysninger efter 3. pkt., når det på baggrund af oplysninger i sagen, herunder fra tilskadekomne selv, arbejdsgiveren m.v., er grundlag for at antage eller formode, at pågældende har indkomst ved arbejde omfattet af 3. pkt., der skal indgå i årslønnen, f.eks. udenlandsk indkomst ved arbejde.

I det omfang tilskadekomne har udenlandsk indkomst ved arbejde, vil denne indkomst i dokumenteret omfang således indgå i fastsættelse af årslønnen. Det forudsættes, at arbejdsskademyndighederne i forbindelse med sagsbehandlingen vejleder tilskadekomne om muligheden for at udenlandsk indkomst ved arbejde kan indgå i årslønnen, og at tilskadekomne i så fald har pligt til at sende dokumentation for den udenlandske indkomst ved arbejde til arbejdsskademyndighederne.

Det forventes, at arbejdsskademyndighederne i hovedparten af sagerne ikke vil skulle indhente supplerende oplysninger efter denne bestemmelse.

Det foreslås i § 24, stk. 2, 4. pkt., at DIS-indkomsten, jf. stk. 1, omregnes til en tilsvarende indkomst for personer, der gør tjeneste på skibe, som ikke er omfattet af DIS-ordningen, når tilskadekomne er ansat med DIS-indkomst.

Bestemmelsen kodificerer gældende praksis, dog således at grundlaget for årslønnen i overensstemmelse med den nye hovedregel fastsættes til den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Forslaget indebærer, at søfolk og andre ansatte på DIS-løn får omregnet deres DIS-løn omregnet til almindelig indkomst ved arbejde svarende til indkomst for personer, der gør tjeneste på skibe, som ikke er omfattet af DIS-ordningen, når tilskadekomne er ansat med DIS-indkomst.

Forslaget sikrer videre, at omregningen fortsat sker under hensyntagen til fradrag i sømandsskattelovgivningen.

Arbejdsskademyndighederne indhenter oplysninger om årslønnen fra forskellige kilder for eksempel fra Skatteforvaltningen eller de månedlige hyresedler.

Ansatte på rederier og søfolk, der er ansat på almindelige lønvilkår vil være omfattet af den foreslåede hovedregel i § 24, stk. 2, 1. pkt.

Det foreslås i § 24, stk. 3, at årslønnen i en række situationer ikke fastsættes efter stk. 1.

Forslaget indebærer, at tilskadekomne med særlige forhold får fastsat en årsløn, som afspejler deres indtjeningssevne på trods af, at den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de seneste 5 indtægtsår efter § 24, stk. 1, 1. pkt., ikke kan anvendes.

§ 24, stk. 3, indeholder på denne baggrund 12 undtagelsesbestemmelser til hovedreglen om fastsættelse af årsløn i § 24, stk. 1, om, at årslønnen udgør det bedste indtægtsår af de seneste 5 år forud for arbejdsskaden.

Beskæftigelsesministeriet vurderer, at hovedreglen i § 24, stk. 1, ikke er anvendelig i disse 12 situationer, da en årsløn fastsat efter § 24, stk. 1, ud fra en samlet vurdering ikke afspejler tilskadekomnes reelle erhvervsmæssige situation og indtjeningssevne.

Formålet med undtagelserne er tillige at etablere en forenklet og ensartet praksis i de situationer, der fremgår af § 24, stk. 3, nr. 1-12. Er tilskadekomne ikke omfattet af en undtagelse, er tilskadekomne omfattet af hovedreglen, og årslønnen skal derfor fastsættes efter den nye hovedregel i § 24, stk. 1.

Årslønnen vil i de situationer, der er omfattet af § 24, stk. 3, tage udgangspunkt i objektive digitale oplysninger om pågældendes faktiske samlede indkomst ved arbejde og på den baggrund herefter blive fastsat skønsmæssigt. Principperne for fastsættelse af årslønnen i de enkelte undtagelsesbestemmelser er fastsat i loven. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelsen af årsløn efter stk. 1-4 og 6-7, herunder om afgrænsningen af persongrupperne i stk. 3, nr. 1-12, efter bemyndigelsen i forslaget til § 24, stk. 9.

Ad forslaget til § 24, stk. 3, nr. 1 – Indkomsten ved arbejde er nedsat af grundet anerkendt erhvervssygdom

Efter gældende lov fastsættes årslønnen ud fra indtægten 12 måneder før anmeldelsen af sygdommen. Ved erhvervssygdomme har tilskadekomne ofte haft sygemeldinger, inden sygdommen anmeldes. Hvis tilskadekomne ikke modtager fuld løn under sygdom eller eksempelvis oppebærer en lavere lønindtægt fra akkordarbejde, vil indtægten i årene før anmeldelsen ikke give et retvisende billede af tilskadekomnes indtjeningsevne, før erhvervssygdommen debuterede.

I sådanne situationer fastsættes årslønnen efter gældende praksis skønsmæssigt efter gældende lovs § 24, stk. 2, nr. 2. Efter praksis fastsættes den skønsmæssige årsløn efter det seneste år, som ikke er påvirket af erhvervssygdommen, eller et skøn baseret på et gennemsnit af 3 år før skaden, hvorefter indtægten opreguleres til anmeldeåret eller året forud for anmeldelsen.

Det foreslås i § 24, stk. 3, nr. 1, at når tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde er nedsat grundet erhvervssygdommen, jf. § 7, i alle 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af erhvervssygdommen inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Er der ikke et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af erhvervssygdommen efter 1.pkt., fastsættes årslønnen på baggrund af et indtægtsår før den 5 årige periode forud for arbejdsskadens indtræden og er det ikke muligt, omregnes

den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår.. Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7.

Forslaget i § 24, stk. 3, nr. 1, omfatter tilskadekomne med en anerkendt erhvervssygdom, hvor tilskadekomnes indkomst ved arbejde har været påvirket i alle 5 indtægtsår forud for erhvervssygdommen blev anmeldt, således at der ikke er mindst et helt indtægtsår, der kan lægges til grund for fastsættelsen af årslønnen.

Har tilskadekomnes indkomst ved arbejde været påvirket af erhvervssygdommen i alle indtægtsår inden for de sidste 5 år forud for, at erhvervssygdommen blev anmeldt, fastsættes årslønnen på baggrund af det bedste forskudte år på 12 sammenhængende måneder inden for de foregående 5 år, hvor indkomsten ved arbejde ikke var påvirket. Der henvises til bemærkningerne om forskudt år ovenfor under bemærkninger til § 24, stk. 1, 1. pkt.

Hvis der ikke er et forskudt år uden påvirkning af erhvervssygdommen inden for de sidste 5 år forud for arbejdsskaden, skal arbejdsskademyndighederne fastsætte årslønnen på grundlag af indtægten i et indtægtsår, der ligger mellem 5 år og 10 år før erhvervssygdommen blev anmeldt, hvor der foreligger digitale indkomstoplysninger hos skatteforvaltningen.

Er dette heller ikke muligt, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde på skadestidspunktet til et helt indtægtsår. Omregningen vil som udgangspunkt bestå i enten, at indkomst ved arbejde i måneder, som ikke er påvirket, omregnes til et helt indtægtsår, eller at indkomst ved arbejde i måneder, som er påvirket, omregnes til en lønindtægt uden påvirkning et fuldt indtægtsår.

Undtagelsen for så vidt angår fastsættelse af årsløn i sager om erhvervssygdomme afløser således den nugældende § 24, stk. 2, nr. 2. Undtagelsen har samme formål som den gældende bestemmelse.

Har tilskadekomnes indkomst ved arbejde ikke været påvirket af erhvervssygdommen i mindst ét af de 5 seneste indtægtsår, inden erhvervssygdommen blev anmeldt, fastsættes årslønnen efter hovedreglen i § 24, stk. 1, 1. pkt., som den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de sidste 5 indtægtsår forud for erhvervssygdommen blev anmeldt.

Er ingen af ovenstående metoder anvendelige, fastsættes årslønnen til normalårslønnen efter § 24, stk. 7.

Ad forslaget til § 24, stk. 3, nr. 2 – Indkomsten ved arbejde er nedsat grundet perioder med fravær efter barselsloven

Efter gældende praksis beregner arbejdsskademyndighederne årslønnen på baggrund af den periode, hvor tilskadekomne har været i arbejde, når tilskadekomne har haft fravær efter barselsloven inden for de sidste 12 måneder. Årslønnen reguleres, så den svarer til indkomsten ved arbejde uden den ekstraordinære nedgang i indkomsten ved arbejde, der er en følge af barselsorloven.

Det foreslås i § 24, stk. 3, nr. 2, at årslønnen fastsættes på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af fravær efter barselsloven inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, når tilskadekomnes indkomst ved arbejde er nedsat grundet barsel i alle 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden. Er der ikke et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af fravær efter barselsloven forud for arbejdsskaden, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. Hvis tilskadekomne har gennemført eller er påbegyndt og fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen uanset 2. pkt., på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse. Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7.

Bestemmelsen betyder, at har tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde været påvirket af barselsorlov i alle indtægtsår inden for de sidste 5 år forud for arbejdsskaden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder inden for de foregående 5 år, hvor indkomsten ved arbejde ikke var påvirket. Der henvises til bemærkningerne om forskudt år ovenfor under bemærkninger til § 24, stk. 1, 1. pkt.

Hvis der ikke er et forskudt år uden påvirkning af barslen inden for de sidste 5 år forud for arbejdsskaden, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde i den seneste sammenhængende periode op til skadestidspunktet til et helt indtægtsår. Omregningen vil som udgangspunkt bestå i, at indkomst ved arbejde i måneder, som ikke er påvirket, omregnes til et helt indtægtsår.

Er dette heller ikke muligt og har tilskadekomne været under uddannelse umiddelbart forud for eller i tilknytning til barselsorloven fastsættes årslønnen på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede, herunder eventuelt oplysninger fra Danmarks Statistik eller UddannelsesGuiden, jf. www.ug.dk. Når der i de statistiske data er forskel på indkomsten for nyuddannede afhængig af, om pågældende bliver privatansat eller offentligt ansat, anvendes gennemsnittet af de to indkomstniveauer. Der vil i bekendtgørelsen efter § 24, stk. 9, blive fastsat nærmere regler om anvendelse af statistiske data til brug for fastsættelsen af årslønnen.

Er ingen af ovenstående metoder anvendelige, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. § 24, stk. 7.

Har tilskadekomnes indkomst ved arbejde ikke være nedsat grundet fravær efter barselsloven i mindst ét af de 5 seneste indtægtsår forud for arbejdsskaden, fastsættes årslønnen efter hovedreglen i § 24, stk. 1, nr. 1, på baggrund af det bedste af de indtægtsår, hvor indkomsten ved arbejde ikke var påvirket.

Den foreslåede undtagelse svarer således i princippet til gældende praksis, bortset fra, at det er bedste indtægtsår af de 5 seneste år forud for arbejdsskaden, der skal anvendes som årslønnen.

Ad forslaget til § 24, stk. 3, nr. 3 – Indkomsten ved arbejde er nedsat grundet pasning af sygt eller handicappet barn eller familiemedlem

Såfremt ansættelsen på deltid vurderes at være af midlertidig karakter, og tilskadekomne vurderes at have en fuld erhvervsevne, da skaden indtraf, fastsættes årslønnen skønsmæssigt med udgangspunkt i lønnen i en fuldtidsstilling. Gældende praksis er fastlagt på baggrund af Højesterets domme af 16. august 2010, jf. Ugeskrift for Retsvæsen 2010, side 2836 H og 2843 H, hvorefter årslønnen fastsættes svarende til indkomsten ved arbejde uden påvirkning af pasningen af det syge eller handicappede familiemedlem.

Når tilskadekomne er deltidsansat på skadestidspunktet, og ansættelsen ikke er af midlertidig karakter, er udgangspunktet efter gældende praksis, at årslønnen fastsættes ud fra den faktiske indkomst ved arbejde de seneste 12 måneder før skaden.

Det foreslås i § 24, stk. 3, nr. 3, at når tilskadekomnes indkomst ved arbejde er nedsat grundet pasning af et sygt eller handicappet familiemedlem i alle

5 seneste indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af pasningen af det syge eller handicappede familiemedlem inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Er der ikke et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af pasningen forud for arbejdsskaden, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. , og er det ikke muligt fastsættes årslønnen på baggrund af et indtægtsår før den 5-årige periode forud for arbejdsskadens indtræden. Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7.

Har tilskadekomnes indkomst ved arbejde været påvirket af pasningen af et sygt eller handicappet familiemedlem i alle indtægtsår inden for de sidste 5 år forud for arbejdsskaden, fastsættes årslønnen på baggrund af det bedste forskudte år på 12 sammenhængende måneder inden for de foregående 5 år, hvor indkomsten ved arbejde ikke var påvirket. Der henvises til bemærkningerne om forskudt år ovenfor under bemærkninger til § 24, stk. 1, 1. pkt.

Hvis der ikke er et forskudt år uden påvirkning af pasningen inden for de sidste 5 år forud for arbejdsskaden, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde i den seneste sammenhængende periode op til skadestidspunktet til et helt indtægtsår. Omregningen vil som udgangspunkt bestå i enten, at indkomst ved arbejde i måneder, som ikke er påvirket, omregnes til et helt indtægtsår, eller at indkomst ved arbejde i måneder, som er påvirket, omregnes til en lønindtægt uden påvirkning et fuldt indtægtsår.

Er dette heller ikke muligt, skal arbejdsskademyndighederne fastsætte årslønnen på grundlag af indtægten i et indtægtsår, der ligger mellem 5 år og 10 år før erhvervssygdommen blev anmeldt, hvor der foreligger digitale indkomstoplysninger hos skatteforvaltningen.

Bestemmelsen finder anvendelse, når tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde har været påvirket af pasningen af et sygt eller handicappet familiemedlem. Den nuværende praksis, der er etableret ved Højesterets domme af 16. august 2010, jf. Ugeskrift for Retsvæsen 2010, side 2836 H og 2843 H, hvorefter der sondres mellem midlertidig eller permanent deltidsansættelse, ændres således ved forslaget.

Anvendelsen af bestemmelsen forudsætter, at tilskadekomne har et sygt eller handicappet familiemedlem, og at det pågældende familiemedlem har et pasningsbehov. Tilskadekomne er omfattet af undtagelsen, hvis tilskadekomne opfylder betingelserne for at modtage økonomisk støtte efter kapitel 22 i lov om social service til pasningen af det syge eller handicappede familiemedlem. Det er et krav, at man får denne støtte. Med forslaget ændres den nuværende praksis i forhold til arbejdsskademyndighedernes skønsmæssige vurdering af pasningsbehovet.

Tilskadekomne anses som hidtil for at være deltidsansat, hvis tilskadekomne arbejder mindre end 37 timer om ugen, medmindre det af en overenskomst fremgår, at fuld tid er mindre end 37 timer. Personer, der arbejder i fast aften-/nattevagt mindre end 37 timer om ugen i gennemsnit, anses for at arbejde på deltid, hvis overenskomsten ikke fastslår andet. Dette fremgår af Ankestyrelsens principmeddelelse 111-12, der opretholdes efter forslaget til § 24, stk. 3, nr. 3.

Har tilskadekomnes indkomst ved arbejde ikke været nedsat grundet pasningen i mindst ét af de 5 seneste indtægtsår forud for arbejdsskaden, fastsættes årslønnen efter hovedreglen i § 24, stk. 1, 1. pkt. på baggrund af det bedste af de indtægtsår, hvor indkomsten ved arbejde ikke var påvirket.

Er ingen af ovenstående metoder anvendelige, fastsættes årslønnen til normalårslønnen efter § 24, stk. 7.

Ad forslaget til § 24, stk. 3, nr. 4 – Ansættelsesforhold med normalt erhvervsophør før folkepensionsalderen

I nogle tilfælde er indkomsten ved arbejde i året før skaden ikke udtryk for den reelle indtjeningsevne hele arbejdslivet, men kun i en afgrænset periode. Det gælder særligt personer, der oppebærer en ekstraordinært høj indkomst ved arbejde i et begrænset antal år, herunder personer med normalt erhvervsophør før den almindelige folkepensionsalder. Det drejer sig om for eksempel professionelle sportsfolk, sportsdommere og balletdansere m.v.

Efter gældende praksis fastsættes der to årslønninger for tilskadekomne, hvis kendetegn er et meget tidligt erhvervsophør 25-30 år før normal pensionsalder begrundet i erhvervets fysiske krav. Denne persongruppe tilkendes som udgangspunkt kun erstatning på baggrund af årslønnen i erhvervet indtil det tidspunkt, hvor ansættelsen eller karrieren erfaringsmæssigt ophører. Hvis arbejdsskademyndighederne vurderer, at tilskadekomne også har et tab af erhvervsevne efter det tidspunkt, hvor erhvervet ville være ophørt, fastsætter arbejdsskademyndighederne på dette

tidspunkt en ny årsløn. For andre sportsgrene fastsættes det forventede ophør som sportsudøver efter en konkret vurdering.

Hvis der er klar dokumentation for, at tilskadekomne ville have fortsat karrieren efter disse aldersgrænser, kan dette efter en konkret vurdering medføre en senere ophørsdato for den høje årsløn. Det kan for eksempel være en professionel fodboldspiller på 34 år, som har indgået en 2-årig kontrakt, som løber, til pågældende fylder 36 år.

Efter gældende praksis vurderer arbejdsskademyndighederne tilskadekomnes tab af erhvervsevne frem til ophøret af erhvervet, samt tilskadekomnes eventuelle tab af erhvervsevne i perioden herefter.

Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på tidspunktet for afgørelsen vurderer, at tilskadekomne også har et tab af erhvervsevne efter tidspunktet for ophøret af det tidsbegrænsede erhverv, fastsætter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring to årslønninger. Frem til ophøret af det tidsbegrænsede erhverv fastsætter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årslønnen ud fra indkomsten ved arbejde i erhvervet. Der kan tages udgangspunkt i de konkrete aftaler m.v., som forelå, da skaden skete. En mulig højere indkomst ved arbejde for eksempelvis professionelle fodboldspillere, fordi en mulighed for karriere i udlandet måske lå forude, kan ikke medtages i årslønnen, hvis der ikke foreligger konkrete aftaler herom. Den anden årsløn fastsætter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ud fra, hvad tilskadekomne ville kunne forvente at have i indkomst ved arbejde efter ophøret af det tidsbegrænsede erhverv, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt. Ved denne vurdering inddrager Arbejdsmarkedets Erhvervssikring tilskadekomnes eventuelle tidligere uddannelse og de planer, tilskadekomne selv har haft for tiden efter det tidsbegrænsede erhverv.

Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på tidspunktet for afgørelsen ikke kan vurdere, om tilskadekomne har et tab af erhvervsevne efter tidspunktet for normalt erhvervsophør, sættes der revision i sagen. Det betyder, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil vurdere spørgsmålet om tab af erhvervsevne igen, når tilskadekomne når tidspunktet for pågældendes forventede normale erhvervsophør. På dette tidspunkt skal Arbejdsskadestyrelsen tage spørgsmålet om erhvervsevnetabet op til revision og vurdere, i hvilken grad følgerne af arbejdsskaden fremadrettet påvirker tilskadekomnes erhvervsevne i ordinær beskæftigelse.

Det foreslås i § 24, stk. 3, nr. 4, at når tilskadekomne på skadestidspunktet er i et ansættelsesforhold i en profession med normalt erhvervsophør før

folkepensionsalderen, fastsættes årslønnen efter stk. 1, for perioden indtil det normale erhvervsophør i pågældende profession. I perioden fra det normale erhvervsophør til folkepensionsalderen fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7, medmindre årslønnen efter 1. pkt. er mindre end normalårslønnen. Hvis tilskadekomne har gennemført eller er påbegyndt og fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen uanset 2. pkt., på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse. Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7.

Forslaget til § 24, stk. 3, nr. 4, indebærer, at årslønnen fastsættes efter hovedreglen i § 24, stk. 1, 1. pkt., indtil det normale erhvervsophør i pågældende ansættelsesforhold, når tilskadekomne på skadestidspunktet er i et ansættelsesforhold i en profession med normalt erhvervsophør før folkepensionsalderen.

For perioden fra erhvervsophør til folkepensionsalderen fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. § 24, stk. 7, medmindre tilskadekomnes årsløn efter 1.pkt., er mindre end normalårslønnen. Såfremt årslønnen efter 1. pkt. er mindre end normalårslønnen, vil denne årsløn blive anvendt som årsløn for perioden frem til folkepensionsalderen.

Det foreslås, at undtagelsen som efter gældende lov anvendes, når der er tale om medarbejdere i professioner med erhvervsophør væsentligt før folkepensionsalderen. Der vil blive fastsat nærmere regler herom i den bekendtgørelse, der vil blive udstedt efter forslaget til § 24, stk. 9. Der vil i bekendtgørelsen tillige blive fastsat kriterier for, hvilke professioner, der er omfattet.

Såfremt tilskadekomne har gennemført eller er påbegyndt og fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, vil årslønnen for perioden fra erhvervsophør til folkepensionsalderen dog blive fastsat på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede.

Statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede kan være data fra Danmarks Statistik, UddannelsesGuiden, jf. www.ug.dk, eller andre valide statistiske data, udarbejdet af en offentlig myndighed. Når der i de statistiske data er forskel på indkomsten ved arbejde for nyuddannede afhængig af, om pågældende bliver privatansat eller offentligt ansat, anvendes gennemsnittet af de to indkomstniveauer.

Der vil i bekendtgørelsen efter § 24, stk. 9, blive fastsat nærmere regler om anvendelse af statistiske data til brug for fastsættelsen af årslønnen.

Det forudsættes, at begge afgørelser om erstatning for tab af erhvervsevne træffes samtidig. Forslaget om, at årslønnen frem til normalt erhvervsophør fastsættes efter hovedreglen i § 24, stk. 1, 1. pkt., viderefører gældende praksis, idet årslønnen dog fastsættes som det bedste af de 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden. Forslaget om, at der samtidigt træffes afgørelse om årslønnen og eventuel erstatning for erhvervsevnetab i perioden fra erhvervsophør til folkepensionsalderen, ændrer praksis. Efter gældende praksis sætter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring sætter revision i sagen, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om eventuel erstatning for tab af erhvervsevne igen, når tilskadekomne har en alder, der svarer til normalt erhvervsophør.

Det bemærkes, at de to årslønninger fastsat efter henholdsvis 1. pkt., og 2. eller 3. pkt., skal sammenholdes med tilskadekomnes indtjeningsevne efter skaden efter den foreslåede bestemmelse til § 17, stk. 3.

Er situationen den, at tilskadekomne tjente 500.000 kr. i sit job med erhvervsophør ved det fyldte 38. år, fastsættes årslønnen svarende hertil for perioden til tilskadekomne fylder 38 år. For perioden derefter fastsættes årslønnen til normalårslønnen (419.000 kr. i 2023). Såfremt tilskadekomne på afgørelsestidspunktet tjener 250.000 kr. efter skaden, udgør tabet frem til det normale erhvervsophør 50 pct., og erstatningen beregnes på baggrund af en årsløn på 500.000 kr. frem til tilskadekomnes fyldte 38. år. For perioden herefter udgør tabet 40 pct. og erstatningen beregnes på baggrund af en årsløn på 419.000 kr.

Ved vurderingen af, om tilskadekomne er i et ansættelsesforhold i en profession med normalt erhvervsophør før folkepensionsalderen, kan arbejdsskademinyndighederne blandt andet tage udgangspunkt i, hvorvidt der findes en generel kutyme eller generel standard for erhvervsophør i pågældende profession, herunder om professionen i forhold til andre retsområder er tillagt særlige rettigheder, jf. for eksempel neden for om dispensation efter reglerne i lov om beskatning af pensionsordninger m.v. til medarbejdergrupper, der har et væsentligt lavere arbejdsophør end den almindelige pensionsalder.

Bestemmelsen vil særligt finde anvendelsen ved professionelle sportsfolk. For eksempel vil professionelle fodboldspillere m.v., der er kommet til

skade og har et tab af erhvervsevne, efter en konkret vurdering modtage erstatning beregnet på årslønnen som sportsudøver frem til det tidspunkt, hvor de fylder 35 år. Fodboldmålmand vil som udgangspunkt modtage erstatning, frem til de fylder 38 år. Dette svarer til gældende praksis og er baseret på oplysninger fra Dansk Boldspil Union. Det har været afgørende, at tilskadekomnes sportsaktive karriere typisk ophører, når den pågældende fylder henholdsvis 35 og 38 år. For balletdansere er aldersgrænsen efter praksis 40 år, da det er almindeligt, at den erhvervsaktive periode inden for denne branche ophører ved denne alder.

Der findes dog også andre medarbejdergrupper i professioner, hvor der gælder et tidligt erhvervsophør. Således har Ligningsrådet og Skatterådet efter reglerne i skattelovgivningen givet dispensation efter reglerne i lov om beskatning af pensionsordninger m.v. til medarbejdergrupper, der har en lavere arbejdsophør end den almindelige pensionsalder.

Af Skatterådets afgørelse af 26. april 2022 (sag nummer 21-1173818) fremgår for eksempel, at der er givet dispensation til nedsat pensionsudbetalingsalder (62 år) for kabinepersonale og piloter efter reglerne i lov om beskatning af pensionsordninger m.v. Af begrundelsen fremgår blandt andet: ”Dispensationen blev givet med den begrundelse, at de nævnte medarbejdere udsættes for arbejdsbetingede lidelser, som kan begrunde en nedsat pensionsudbetalingsalder.”

Ad forslaget til § 24, stk. 3, nr. 5 – Selvstændig erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefælle

Efter gældende lovs § 24, stk. 7, fastsætter beskæftigelsesministeren nærmere regler for opgørelse af årsløn for selvstændig erhvervsdrivende. Bemyndigelsen er udnyttet i bekendtgørelse nr. 812 af 29. september 2003 om fastsættelse af årsløn for selvstændig erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller sikret efter § 2, stk. 3.

Af bekendtgørelsen fremgår, at årslønnen for selvstændig erhvervsdrivende fastsættes på grundlag af virksomhedens resultat før finansielle poster og efter afskrivninger.

Som hovedregel anvendes virksomhedens driftsøkonomiske regnskab korrigeret for ekstraordinære og usædvanlige poster. Er der ikke udarbejdet et driftsøkonomisk regnskab, kan årslønnen fastsættes med udgangspunkt i skatteregnskabet korrigeret for skattemæssige afskrivninger, der skønnes at afvige væsentligt fra driftsøkonomiske afskrivninger, samt korrigeret for andre forhold, der udelukkende skønnes at have skattemæssig karakter. Er

der beskæftiget en medarbejdende ægtefælle i virksomheden, skal ægtefællens andel af virksomhedens overskud fratrækkes. Ægtefællens andel fastsættes skønsmæssigt inden for de rammer der er fastsat af, der er fastsat af skatteforvaltningen. Ejes virksomheden af flere, fastsættes årslønnen på grundlag af ejerandel. Har virksomheden givet underskud, fastsættes årslønnen skønsmæssigt. Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7.

Af bekendtgørelsen fremgår videre, at årslønnen for medarbejdende ægtefæller fastsættes skønsmæssigt. Det fremgår, at følgende momenter kan indgå i skønnet:

- Eventuel lønftale eller anden form for aflønning.
- Ægtefællens uddannelse.
- Ægtefællens arbejdsopgaver for virksomheden.
- Andres værdi i stillingen.
- Gennemsnitsmetoden.
- Virksomhedens art og størrelse.
- Ejerens og andre ansattes indsats i firmaet og indvirkning på virksomhedens resultat og overskud.

Det foreslås i § 24, stk. 3, nr. 5, at når tilskadekomne er selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen på baggrund af tilskadekomnes andel af summen af gennemsnittet af virksomhedens overskud før skat 5 regnskabsår forud for arbejdsskaden og gennemsnittet af eventuel lønindkomst i samme periode. Når tilskadekomne har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle inden for de seneste 5 år før arbejdsskaden og på skadestidspunktet har afviklet eller overdraget virksomheden, fastsættes årslønnen som den bedste indkomst inden for de seneste 5 år før arbejdsskaden, jf. 3. pkt. Indkomsten efter 2. pkt. fastsættes enten som gennemsnittet af den faktiske samlede indkomst i de kalenderår indenfor de foregående 5 år forud for skaden, hvor tilskadekomne har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, jf. 1. pkt., eller som den faktiske samlede indkomst ved arbejde i de hele kalenderår, hvor tilskadekomne ikke har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, eller som den faktiske samlede indkomst ved

arbejde i skadeåret omregnet til et helt indtægtsår. Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7.

Denne bestemmelse skal anvendes, hvis tilskadekomne på skadestidspunktet eller inden for de seneste 5 år forud for arbejdsskaden er eller har været beskæftiget som selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle. Selvstændig virksomhed dækker over både personligt ejede virksomheder og virksomheder udøvet i selskabsform. Overskuddet i selvstændig virksomhed dækker derfor over det skattemæssige resultat for den selvstændige virksomhed fra årsopgørelsen samt tilskadekomnes ejerandel af overskud i en virksomhed udøvet i selskabsform. Indtægt ved selvstændig virksomhed medregnes alene, når indtægten hidrører fra tilskadekomnes arbejde i virksomheden. Det vil sige, at formueforvaltning ikke medregnes. Det samme gælder for kapitalindkomst, medmindre tilskadekomne fremlægger dokumentation for, at kapitalindkomsten hidrører fra tilskadekomnes arbejde i virksomheden.

Forslaget i 1. pkt. betyder, at årslønnen fastsættes på baggrund af summen af et gennemsnit af tilskadekomnes andel af virksomhedens overskud før skat i de 5 senest afsluttede regnskabsår forud for arbejdsskaden og gennemsnittet af eventuel lønindkomst ved arbejde i samme periode.

Årslønnen fastsættes på baggrund af et simpelt gennemsnit af den faktiske samlede indkomst i de seneste 5 kalenderår forud for skaden. De 5 kalenderår opreguleres til skadeåret, før gennemsnittet beregnes. Der anvendes kalenderår, da årsopgørelser følger kalenderåret. Årslønnen beregnes som summen af al A-indkomst og B-indkomst, og tilskadekomnes andel af overskud i selvstændig virksomhed. Det henvises til bemærkninger herom i bemærkninger til bestemmelsen i § 24, stk. 1, 1. pkt. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan hente oplysningerne om overskud fra selvstændig virksomhed via registeradgang til Dataudvekslingsplatformen (DUPLA), jf. <https://skat.dk/data.aspx?oid=10100>. Dataudvekslingsplatformen er en sikker måde at udveksle Skatteforvaltningens data om borgere og virksomheders økonomiske forhold til offentlige myndigheder eller private aktører.

Indkomstgrundlaget vil dække over:

1. Indkomst fra selvstændig virksomhed fra selvangivelsen/årsopgørelsens rubrik 111 samt eventuel ejerandel af selskabsskattegrundlaget. Den del

af overskuddet, der er overført til medarbejdende ægtefæller i rubrik 113, medregnes ikke. Overskud fra rubrik 151 indgår med deres værdi i det år, hvor overskuddet indgår i årsopgørelsen.

2. Lønmodtagerindkomst ved arbejde fra selvangivelsens/årsopgørelsens rubrik 11 (inkl. A-indkomst udbetalt fra selskab, når indtægten hidrører fra tilskadekomnes arbejde i virksomheden) samt rubrik 12 (Honorarer, indkomst ved arbejde ved hushjælp og værdien af nogle personalegoder), rubrik 14 (Jubilæumsgratiale og fratrædelsesgodtgørelse mv. før fradrag af arbejdsmarkedsbidrag) samt rubrik 15 (Anden personlig indkomst ved arbejde før fradrag af arbejdsmarkedsbidrag).

Indkomsten fra selvstændig virksomhed indgår, hvis summen er positiv. Indkomstgrundlaget vedrører bruttoindberetningen i rubrikkerne. Det betyder, at overskud i rubrik 111 udgør det samlede overskud i virksomheden i året. I A-indkomst indgår eget ATP-bidrag og eget bidrag til arbejdsmarkedspensionsordninger med bortseelsesret, jf. pensionsbeskatningslovens § 19. Bortseelsesret betyder, at den ansatte ikke skal medregne arbejdsgiverens indbetaling til medarbejderens pensionsordning, når medarbejderen opgør sin skattepligtige indkomst. Til gengæld kan medarbejderen ikke trække indbetalingerne fra i den skattepligtige indkomst.

Et samlet underskud i tilskadekomnes virksomheder skal ikke fratrækkes i A- og B-indkomsten. Der kan dog godt være underskud i en virksomhed, som opvejes af et overskud i en anden virksomhed. Indkomsten fra den selvstændige virksomhed indgår således kun, hvis der i perioden er et samlet positivt nettooverskud for virksomhederne.

Den årløn, der herefter er fastsat reguleres efter forslaget til § 24, stk. 1, 2. pkt.

Forslaget svarer i det væsentligste til den beregning af årlønnen, der lægges til grund ved beregning af arbejdsløshedsdagpenge for selvstændig erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller.

Det bemærkes, at tilskadekomne, der fortsat er selvstændig erhvervsdrivende efter skaden, vil få vurderet indtjeningsevnen efter skaden med inddragelse af de samme oplysningstyper som ved fastsættelsen af årlønnen. Derved er der etableret et sammenligneligt grundlag mellem indtjeningsevne før skaden (årløn) og indtjeningsevne efter skaden for selvstændig erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller.

Forslaget i 2. pkt. vedrører selvstændigt erhvervsdrivende, der har afviklet eller overdraget virksomheden (afmeldt i det centrale virksomhedsregister, jf. www.cvr.dk) inden for de seneste 5 år forud for arbejdsskadens indtræden.

Forslaget til 3. pkt. indebærer, at der er 3 metoder til at fastsætte årslønnen, når den selvstændige virksomhed er afviklet eller overdraget. Arbejdsskademyndighederne skal efter 2. pkt. vælge den metode, jf. 3. pkt., der er udtryk for den bedste indkomst i de sidste 5 år forud for arbejdsskadens indtræden, blandt følgende:

- gennemsnittet af den samlede indkomst i de kalenderår inden for de seneste 5 år forud for skaden, hvor tilskadekomne har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, jf. 1. pkt., eller
- den faktiske samlede indkomst ved arbejde i de hele kalenderår, hvor tilskadekomne ikke har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, eller
- den faktiske samlede indkomst ved arbejde i den seneste sammenhængende periode op til skadestidspunktet omregnet til et helt indtægtsår.

Årslønnen for selvstændig erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller fastsættes på baggrund af kalenderår og ikke på baggrund af indtægtsår, jf. § 24, stk. 1, 1. pkt. Det skyldes, at årsopgørelser, som er grundlaget for fastsættelsen af årslønnen, følger kalenderåret. Fastsættelsen af årslønnen i de foregående 5 år skal foretages efter de samme principper som i 1. pkt.

Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen efter stk. 7.

Der vil blive fastsat nærmere regler om fastsættelse af årsløn til selvstændig erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller i beskæftigelsesministerens bekendtgørelse, der udstedes efter bemyndigelsen i forslaget til § 24, stk. 9.

Ad forslaget til § 24, stk. 3, nr. 6 – Indkomsten ved arbejde er nedsat grundet ulykke eller sygdom.

Efter gældende praksis fastsættes årslønnen ud fra tilskadekomnes faktiske indtægt på skadestidspunktet, når tilskadekomnes indtægt inden arbejdsskaden var påvirket af varig forudbestående sygdom, følgerne af en ulykke eller lignende. Det skyldes, at tilskadekomnes arbejdsevne allerede var nedsat inden arbejdsskadens indtrædelse.

Det foreslås i § 24, stk. 3, nr. 6, at årslønnen fastsættes til det bedste indtægtsår efter tidspunktet for ulykken eller sygdommen, når tilskadekomnes indkomst ved arbejde er varigt nedsat af en ulykke eller sygdom inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden. Er der ikke et helt indtægtsår mellem tidspunktet for ulykken eller sygdommen og arbejdsskaden, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for perioden efter ulykken eller sygdommen til et helt indtægtsår. Er tilskadekomne selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, som har fortsat virksomhed efter den private skade, fastsættes årslønnen som gennemsnittet af indtjeningen i de kalenderår, der ligger efter den private skade, jf. § 24, stk. 3, nr. 5, 3. pkt.

Forslaget i § 24, stk. 3, nr. 6, betyder, at årslønnen fastsættes til det bedste indtægtsår efter tidspunktet for ulykken eller sygdommen, når tilskadekomnes indkomst ved arbejde er varigt påvirket af en ulykke eller sygdom inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden. Er der ikke et helt indtægtsår, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for perioden efter ulykken eller sygdommen til et helt indtægtsår.

Hvis tilskadekomne eksempelvis har en periode på 4 måneder inden arbejdsskaden, hvor indkomsten ved arbejde ikke var påvirket af ulykken eller sygdommen, omregnes indkomsten ved arbejde i de 4 måneder til et helt indtægtsår.

Ad forslaget i § 24, stk. 3, nr. 7 – Indsatte i Kriminalforsorgens institutioner

Efter gældende regler i § 5 i bekendtgørelse nr. 741 af 15. juni 2016 om erstatning og godtgørelse til indsatte i kriminalforsorgens institutioner og til dømte og prøveløsladte under udførelse af samfundstjeneste for følger af ulykkestilfælde m.v. fastsættes skadelidtes årsløn efter § 24 i lov om arbejdsskadesikring af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter et skøn. Ved skønnet over en indsats årsløn tager Arbejdsmarkedets Erhvervssikring hensyn til skadelidtes erhvervsindtægt før anbringelsen i institutionen og til den erhvervsindtægt, som skadelidte kunne forvente at opnå efter løsladelsen, hvis skaden ikke var indtruffet.

Det foreslås i § 24, stk. 3, nr. 7, at når tilskadekomne er indsat i Kriminalforsorgens institutioner m.v., jf. §§ 6 og 102 i lov om fuldbyrdelse af straf m.v., på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen, hvis tilskadekomne havde varig ansættelse, på baggrund af tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de seneste 5 år, inden tilskadekomne blev indsat i Kriminalforsorgens institutioner. Hvis tilskadekomne var under

23 år på tidspunktet for indsættelse i Kriminalforsorgens institutioner, fastsættes årslønnen efter stk. 3, nr. 9-10, og ellers til minimumsårslønnen, jf. stk. 7, frem til tilskadekomne fylder 30 år, hvorefter årslønnen fastsættes til normalårslønnen, jf. stk. 7. Hvis tilskadekomne har gennemført eller er påbegyndt og fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen uanset 2. pkt., på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse.

Bestemmelsen indebærer som udgangspunkt, at tilskadekomne, der havde varig ansættelse forud for indsættelsen i Kriminalforsorgens institutioner m.v. på skadestidspunktet, får fastsat årslønnen på baggrund af tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de seneste 5 år, inden tilskadekomne blev indsat i Kriminalforsorgens institutioner. Det er en forudsætning, at indtægtsåret ikke ligger tidligere end 10 år før arbejdsskadens indtræden, og at det er muligt at indhente indkomstoplysningerne digitalt hos skatteforvaltningen. Dette svarer til princippet i hovedreglen i § 24, stk. 1, 1. pkt., men med den forskel, at det ikke er det bedste af de seneste 5 år inden arbejdsskaden, men det bedste af de seneste 5 år inden afsoningen og i visse tilfælde op til 10 år før arbejdsskadens indtræden.

Det foreslås videre, at årslønnen fastsættes efter § 24, stk. 3, nr. 9 (om erhvervsrettet uddannelse) - 10 (om nyuddannede m.fl.), og ellers til minimumsårslønnen, jf. stk. 7, frem til tilskadekomne fylder 30 år, hvorefter årslønnen fastsættes til normalårslønnen, jf. stk. 7, hvis tilskadekomne var under 23 år på tidspunktet for indsættelse i Kriminalforsorgens institutioner.

Med bestemmelsen skal årslønnen fastsættes på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede efter stk. 3, nr. 9 eller 10, hvis tilskadekomne har gennemført eller påbegyndt en uddannelse under indsættelsen, uanset om tilskadekomne i øvrigt er omfattet af forslaget til 1. og 2. pkt. i § 24, stk. 3, nr. 7. Det vil sige, uanset de havde fast job inden indsættelsen i Kriminalforsorgens institutioner eller var under 23 år, og dermed skal have årslønnen fastsat efter § 24, stk. 3, nr. 9-10.

Statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede kan være data fra Danmarks Statistik, UddannelsesGuiden, jf. www.ug.dk, eller andre valide statistiske data, udarbejdet af en offentlig myndighed. Når der i de statistiske data er forskel på indkomsten for nyuddannede afhængig af, om pågældende bliver privatansat eller offentligt ansat, anvendes gennemsnittet af de to indkomstniveauer.

Der vil i bekendtgørelsen efter § 24, stk. 9, blive fastsat nærmere regler om anvendelse af statistiske data til brug for fastsættelsen af årslønnen.

Hvis tilskadekomne ikke havde fast job inden afsoning, ikke har taget eller påbegyndt uddannelse eller ikke er under 23 år på tidspunkt for indsættelsen, fastsættes årslønnen på baggrund af minimumsårslønnen, jf. stk. 7.

Forslaget i § 24, stk. 3, nr. 7, omfatter kun den perskreds, der er omfattet af Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 741 af 15. juni 2016 om erstatning og godtgørelse til indsatte i kriminalforsorgens institutioner og til dømte og prøveløsladte under udførelse af samfundstjeneste for følger af ulykkestilfælde m.v.

Forslaget kræver ændring af Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 741 af 15. juni 2016 om erstatning og godtgørelse til indsatte i kriminalforsorgens institutioner og til dømte og prøveløsladte under udførelse af samfundstjeneste for følger af ulykkestilfælde m.v., idet der ikke længere er mulighed for tage hensyn til den erhvervsindkomst ved arbejde, som tilskadekomne kunne forvente at opnå efter løsladelsen, hvis skaden ikke var indtruffet.

Det bemærkes, at forslaget i § 24, stk. 3, nr. 7, ikke omfatter indsatte under udgang m.v., jf. Justitsministeriets bekendtgørelse nr. 1025 af 28. juni 2022 om udgang til indsatte, der udstår fængselsstraf eller forvaring i kriminalforsorgens institutioner (udgangsbekendtgørelsen), herunder personer under udstationering til egen bopæl med fodlænke eller til udslusningsfængsel m.v.

Ad forslaget i § 24, stk. 3, nr. 8 – Tilskadekomne er under 23 år

Efter gældende praksis fastsætter arbejdsskademyndighederne som udgangspunkt årslønnen på baggrund af indtægten i året forud for arbejdsskadens indtræden, når tilskadekomne er under 18 år på skadestidspunktet, men fyldt 18 år, når der træffes afgørelse om tab af erhvervsevne. Årslønnen skal afspejle tilskadekomnes erhvervsindtægt, der kunne forventes efter det fyldte 18. år, hvis arbejdsskaden ikke havde fundet sted.

Har tilskadekomne trods sin unge alder haft en længerevarende tilknytning til arbejdsmarkedet, og tyder det på, at tilskadekomne ikke havde andre realistiske planer for sin fremtidige beskæftigelse, kan arbejdsskademyndighederne lægge den faktiske indtægt før arbejdsskaden til grund ved fastsættelsen af årslønnen.

I praksis er det meget sjældent, at tilskadekomne under 18 år har haft en længerevarende tilknytning til arbejdsmarkedet. Arbejdsskademyndighederne kan derfor fastsætte årslønnen til den ulovbestemte normalårsløn, der findes i den tekniske vejledning om årsløn.

Er tilskadekomne ikke fyldt 18 år på afgørelsestidspunktet, fastsætter arbejdsskademyndighederne to årslønninger. En årsløn, der bruges til at beregne erstatningen for tab af erhvervsevne til tilskadekomne fylder 18 år, og en årsløn, der bruges til at beregne erstatningen fra tilskadekomne er fyldt 18 år.

Årslønnen frem til det 18. år fastsætter arbejdsskademyndighederne som udgangspunkt som en kombination af minimumårslønnen og den årsindkomst ved arbejde, som tilskadekomne kunne forvente at opnå som 18-årig eller efter endt uddannelse.

Det foreslås i § 24, stk. 3, nr. 8, at årslønnen fastsættes til minimumsårslønnen, jf. stk. 7, frem til tilskadekomne fylder 30 år, hvorefter normalårslønnen, jf. stk. 7, anvendes for perioden frem til pensionsalderen, når tilskadekomne er under 23 år på skadestidspunktet og ikke har arbejdet et helt indtægtsår eller ikke er omfattet af nr. 9-10. Hvis tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde på skadestidspunktet omregnet til et helt indtægtsår overstiger minimumsårslønnen fastsættes årslønnen svarende til den faktiske indkomst ved arbejde frem til tilskadekomne fylder 30 år. Hvis tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde på skadestidspunktet omregnet til et helt indtægtsår overstiger normalårslønnen, fastsættes årslønnen svarende til faktiske samlede indkomst ved arbejde.

Forslaget til § 24, stk. 3, nr. 8 indebærer, at årslønnen for unge tilskadekomne som udgangspunkt fastsættes til minimumsårslønnen, indtil de fylder 30 år. Når de er fyldt 30 år, anvendes normalårslønnen til at beregne erstatningen for tab af erhvervsevne.

Det foreslås, at forslaget i § 24, stk. 3, nr. 8, skal anvendes for tilskadekomne under 23 år. Den foreslåede aldersgrænse skyldes, at unge tilskadekomne dermed kan have været på arbejdsmarkedet i 5 år efter det fyldte 18. år. Når den faktiske samlede indkomst ved arbejde på skadestidspunktet omregnet til et helt indtægtsår overstiger minimumsårslønnen, fastsættes årslønnen svarende til faktiske indkomst ved arbejde.

Hvis tilskadekomne eksempelvis har arbejdet i en periode på 4 måneder inden arbejdsskaden, omregnes indkomsten ved arbejde i de 4 måneder til et helt år.

Er den faktiske samlede indkomst ved arbejde på skadestidspunktet højere end minimumsårslønnen og lavere end normalårslønnen, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, når tilskadekomne fylder 30 år.

Det forudsættes, at begge afgørelser om erstatning for tab af erhvervsevne baseret på henholdsvis minimumsårsløn og normalårsløn træffes samtidig.

For unge tilskadekomne er det tillige muligt at fastsætte årslønnen efter undtagelserne i § 24, stk. 3, nr. 9-10 om tilskadekomne, der er under uddannelse eller er nyuddannede. Disse undtagelser har forrang for unge personer. Forslaget til § 24, stk. 3, nr. 8, skal derfor ikke anvendes, når tilskadekomne deltager i en erhvervsrettet uddannelse på skadestidspunktet, eller når tilskadekomne er nyuddannet på skadestidspunktet, og ikke har været på arbejdsmarkedet i et helt år.

Ad forslaget til § 24, stk. 3, nr. 9 – Tilskadekomne deltager i en erhvervsrettet uddannelse

Efter § 24, stk. 6, i gældende lov kan der, når tilskadekomne er under uddannelse, ved årslønsfastsættelsen tages hensyn til den erhvervsindtægt, der kunne forventes efter uddannelsens afslutning, hvis arbejdsskaden ikke havde fundet sted. Årslønnen skal dog fastsættes til mindst minimumsårslønnen, medmindre tilskadekomnes erhvervsevne allerede forud for arbejdsskadens indtræden var nedsat i væsentlig grad. Det er som hovedregel lønnen som nyuddannet på skadestidspunktet, der anvendes som årsløn. Oplysninger herom fremgår ofte af fagforbundenes hjemmesider, hvor overenskomsterne er offentligt tilgængelige. Oplysninger fra UddannelsesGuiden jf. www.ug.dk, kan også inddrages.

Det foreslås i § 24, stk. 3, nr. 9, at årslønnen fastsættes til minimumsårslønnen, jf. stk. 7, frem til det tidspunkt, hvor tilskadekomne ville kunne have været færdiguddannet, hvis arbejdsskaden ikke var sket, når tilskadekomne deltager i en erhvervsrettet uddannelse på skadestidspunktet. Fra dette tidspunkt fastsættes årslønnen på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede.

Forslaget til § 24, stk. 3, nr. 9, indebærer, at tilskadekomne får fastsat årslønnen til minimumsårslønnen frem til det tidspunkt, hvor tilskadekomne ville kunne have været færdiguddannet, hvis uddannelsen ikke var påvirket

af arbejdsskaden. Forslaget indebærer videre, at tilskadekomne fra dette tidspunkt får fastsat årslønnen på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse.

Statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede kan være data fra Danmarks Statistik, UddannelsesGuiden, jf. www.ug.dk, eller andre valide statistiske data, udarbejdet af en offentlig myndighed. Når der i de statistiske data er forskel på indkomsten for nyuddannede afhængig af, om pågældende bliver privatansat eller offentligt ansat, anvendes gennemsnittet af de to indkomstniveauer.

Der vil i bekendtgørelsen efter § 24, stk. 9, blive fastsat nærmere regler om anvendelse af statistiske data til brug for fastsættelsen af årslønnen.

Forslaget omfatter tilskadekomne, der deltager i en erhvervsrettet uddannelse på skadestidspunktet, uanset hvor langt i uddannelsesforløbet tilskadekomne var på skadestidspunktet. Det er uden betydning, om tilskadekomne modtager løn under uddannelsen eller modtager SU.

Ved ”erhvervsrettet uddannelse” forstås uddannelse, der har til formål at udstyre unge og voksne med den viden og de færdigheder og kompetencer, der kræves i særlige erhverv eller mere bredt på arbejdsmarkedet. Denne definition er i overensstemmelse med Det Europæiske Unions Råds henstilling af 24. november 2020 om erhvervsrettet uddannelse med henblik på bæredygtig konkurrenceevne, social retfærdighed og modstandsdygtighed 2020/C 417/01.

Ad forslaget til § 24, stk. 3, nr. 10 – Nyuddannede og tilskadekomne, der lige er trådt ind på arbejdsmarkedet

Efter gældende praksis fastsættes årslønnen for nyuddannede og tilskadekomne, der lige er trådt ind på arbejdsmarkedet efter endt uddannelse, som udgangspunkt ud fra den faktiske indtægt i det job, tilskadekomne har, når skaden indtræder.

Det foreslås i § 24, stk. 3, nr. 10, at årslønnen fastsættes på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse, når tilskadekomne er nyuddannet på skadestidspunktet og endnu ikke har været beskæftiget mindst 1 indtægtsår. Hvis tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde på skadestidspunktet omregnet til et helt indtægtsår overstiger disse oplysninger, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den

seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår..

Forslaget til § 24, stk. 3, nr. 10, indebærer, at årslønnen for nyuddannede, der ikke har været mindst ét år på arbejdsmarkedet efter uddannelsen fastsættes på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede.

Statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede kan være data fra Danmarks Statistik, UddannelsesGuiden, jf. www.ug.dk, eller andre valide statistiske data, udarbejdet af en offentlig myndighed. Når der i de statistiske data er forskel på indkomsten for nyuddannede afhængig af, om pågældende bliver privatansat eller offentligt ansat, anvendes gennemsnittet af de to indkomstniveauer.

Der vil i bekendtgørelsen efter § 24, stk. 9, blive fastsat nærmere regler om anvendelse af statistiske data til brug for fastsættelsen af årslønnen.

Forslaget indebærer samtidig, at hvis tilskadekomnes faktiske indkomst ved arbejde på skadestidspunktet overstiger disse oplysninger, omregnes den faktiske indkomst ved arbejde til et helt indtægtsår, og årslønnen fastsættes svarende hertil.

Hvis tilskadekomne eksempelvis har arbejdet i en periode på 4 måneder inden arbejdsskaden, omregnes indkomsten ved arbejde i de 4 måneder til et helt år. Alle lønandele, der indgår i indkomstregisteret, herunder blandt andet pensionsbidrag, atp-bidrag m.v. skal medregnes, når indkomsten ved arbejde omregnes til et helt indtægtsår. Omregning sker således i overensstemmelse med gældende praksis for omregning.

Det er uden betydning, om indkomsten ved arbejde er opnået inden for faget eller ved beskæftigelse i andet fag.

Ad forslaget til § 24, stk. 3, nr. 11 – Pensionister og andre uden for egentlig erhverv

Efter gældende praksis fastsættes årslønnen for folkepensionister m.fl. på baggrund af en særlig årsløn for tilskadekomne uden for erhverv (pensionistårslønnen). Denne årsløn fremgår ikke af loven, men findes i den årlige tekniske vejledning om årsløn. For 2023 er årslønnen fastsat i vejledning nr. 9010 af 12. januar 2023 for 2023.

Efter gældende praksis anvendes denne årsløn også for andre tilskadekomne end pensionister, når tilskadekomne har været uden tilknytning til

arbejdsmarkedet i mange år, og hvor tilskadekomsten er sket uden sammenhæng med et lønnet arbejde, samt hvor der ikke er realistiske udsigter til, at tilskadekomne vil indtræde på arbejdsmarkedet igen, selv om arbejdsskaden ikke var sket. Undtagelsen kan også anvendes, når en person uden egentlig erhverv kommer ud for en personskade.

Hvis tilskadekomne får en reel løn, som modsvarer værdien af arbejdet, anvender arbejdsskademyndighederne efter gældende praksis lovens hovedregel. Årslønnen fastsættes ud fra den faktiske indkomst ved arbejde i året inden arbejdsskaden. Det gælder, uanset om indkomsten ved arbejde er højere eller lavere end satsen for tilskadekomne uden for erhverv. Det skyldes, at denne sats er en undtagelse fra lovens hovedregel om, at årslønnen fastsættes ud fra den faktiske indkomst ved arbejde inden arbejdsskaden. Hovedreglen finder eksempelvis anvendelse, hvis tilskadekomne har været ansat på samme ansættelses- og lønvilkår i minimum 12 måneder forud for skaden. Dette gælder også for folkepensionister, efterlønsmodtagere og førtidspensionister i lønnet job.

Det foreslås i § 24, stk. 3, nr. 11, at årslønnen fastsættes svarende til satsen for personer uden erhverv, jf. stk. 7, når tilskadekomne har nået folkepensionsalderen eller er førtidspensionist på skadestidspunktet. Har tilskadekomne en ansættelseskontrakt uden tidsbegrænsning på skadestidspunktet, og overstiger den faktiske samlede indkomst ved arbejde i ansættelsen i et indtægtsår satsen for personer uden for erhverv, jf. stk. 7, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. 1. og 2. pkt. i denne bestemmelse gælder tillige for andre tilskadekomne uden for erhverv på skadestidspunktet.

Forslaget i § 24, stk. 3, nr. 11, har til formål at videreføre gældende praksis.

Det betyder, at folkepensionister, førtidspensionister og andre uden for erhverv får fastsat årslønnen til satsen for tilskadekomne uden for erhverv. Forslaget omfatter således tilskadekomne, der har nået folkepensionsalderen, førtidspensionister og andre tilskadekomne, når tilskadekomne har været uden tilknytning til arbejdsmarkedet i mange år, og hvor skaden er sket uden sammenhæng med et lønnet arbejde, samt hvor der ikke er realistisk udsigt til, at tilskadekomne vil indtræde på arbejdsmarkedet igen, selv om arbejdsskaden ikke var sket.

Undtagelsen i § 24, stk. 3, nr. 11, skal ikke anvendes for tilskadekomne, der fortsat er på arbejdsmarkedet i en varig beskæftigelse, efter at de har nået

folkepensionsalderen, eller for førtidspensionister, der udnytter deres resterhvervsevne i en varig beskæftigelse. Disse tilskadekomne vil få fastsat årslønnen efter den faktiske indkomst ved arbejde efter hovedreglen i forslaget til § 24, stk. 1, 1. pkt.

Har tilskadekomne for eksempel i de sidste 5 år forud for arbejdsskadens indtræden fast tilknytning til arbejdsmarkedet, anvendes hovedreglen i § 24, stk. 1, 1. pkt. Det betyder, at de vil få fastsat årslønnen svarende til den faktiske indkomst ved arbejde og ikke på baggrund af den særlige sats for tilskadekomne uden for erhverv.

Har tilskadekomne nået folkepensionsalderen eller er tilskadekomne førtidspensionist, er det ikke tilstrækkeligt til at få fastsat årslønnen efter hovedreglen i § 24, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., at tilskadekomne har udført et midlertidigt lønnet arbejde inden for de seneste 5 år. Det er et krav, at der har været tale om en fast tilknytning til arbejdsmarkedet i alle 5 år forud for arbejdsskaden.

Ad forslaget til § 24, stk. 3, nr. 12 – Tilskadekomne arbejdede i fleksjob på skadestidspunktet

Efter gældende praksis er udgangspunktet, at når skaden er sket under ansættelse i et fleksjob etableret efter den 1. januar 2013, fastsættes årslønnen med udgangspunkt i den løn, tilskadekomne modtager fra arbejdsgiver. Arbejdsskademyndighederne vurderer dog, om den faktiske løn er retvisende for, hvad tilskadekomne på skadestidspunktet kunne have tjent på det ordinære arbejdsmarked, hvis muligheden for fleksjob ikke havde været til stede.

Er skaden indtrådt i et fleksjob etableret før den 1. januar 2013, er udgangspunktet efter gældende praksis, at årslønnen fastsættes skønsmæssigt ud fra en vurdering af, hvad tilskadekomne på skadestidspunktet kunne have tjent på det ordinære arbejdsmarked, hvis muligheden for fleksjob ikke havde været til stede.

Det foreslås i § 24, stk. 3, nr. 12, at årslønnen fastsættes på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det konkrete fleksjob uden det kommunale tilskud, når tilskadekomne arbejdede i fleksjob på skadestidspunktet, og tilskadekomne er bevilget eller visiteret til fleksjobbet den 1. januar 2013 eller senere. For tilskadekomne, der på skadestidspunktet er bevilget eller visiteret til fleksjob før 1. januar 2013, fastsættes årslønnen på baggrund af antallet af timer og timelønnen i fleksjobbet.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal efter forslaget i § 24, stk. 3, nr. 12, fastsætte årslønnen på baggrund af lønnen i fleksjobbet. Det kommunale tilskud skal som efter gældende praksis ikke indgå ved fastsættelsen af årslønnen. Det er alene lønnen i fleksjobbet, der indgår i årslønnen. Forslaget indebærer dermed, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke længere skal vurdere, om lønnen i fleksjobbet er retvisende for, hvad tilskadekomne på skadestidspunktet kunne have tjent på det ordinære arbejdsmarked, hvis muligheden for fleksjob ikke havde været til stede.

Er fleksjobbet etableret før den 1. januar 2013, fastsættes årslønnen skønsmæssigt ud fra en vurdering af, hvad tilskadekomne på skadestidspunktet kunne have tjent på det ordinære arbejdsmarked, hvis muligheden for fleksjob ikke havde været til stede. Dette fremgår af Ankestyrelsens principafgørelse U-03-07. I denne vurdering indgår bl.a. de skånebehov, som tilskadekomne havde allerede inden arbejdsskaden, hvor mange timer tilskadekomne ville være i stand til at arbejde på det ordinære arbejdsmarked, tilskadekomnes evner og uddannelse og indtjeningssevnen i det job, tilskadekomne stod til rådighed for. Lønniveauet i fleksjobbet indgår som et moment i denne vurdering.

Det svarer til gældende regler og praksis.

Det foreslås i § 24, stk. 4, at der skal anvendes den undtagelsesbestemmelse, der rammer tilskadekomnes situation tættest på skadestidspunktet, når tilskadekomne er omfattet af to eller flere undtagelser i stk. 3. Hvis tilskadekomne på skadestidspunktet samtidig er omfattet af to eller flere undtagelser, skal årslønnen fastsættes efter den undtagelse, der ud fra en samlet vurdering bedst afspejler tilskadekomnes erhvervmæssige situation.

Forslaget indebærer, at arbejdsskademyndighederne skal anvende den undtagelse, der ligger tættest på skadestidspunktet, når tilskadekomne er omfattet af to eller flere undtagelser i stk. 3. Dette er nødvendiggjort af, at de 12 undtagelser, jf. forslaget til § 24, stk. 3, nr. 1-12, kan kombineres på forskellige måder, således at tilskadekomne kan være omfattet af flere af undtagelserne i stk. 3.

Er tilskadekomne på skadestidspunktet omfattet af 2 eller flere undtagelser, skal arbejdsskademyndighederne anvende den undtagelse, der ud fra en samlet vurdering bedst afspejler tilskadekomnes erhvervmæssige situation under hensyntagen til tilskadekomnes erhvervmæssige forhold og indkomster ved arbejde på skadestidspunktet og i de sidste 5 år forud for

arbejdsskaden og udsigt til fremtidig beskæftigelse efter arbejdsskaden, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt.

Det kan for eksempel dreje sig om en person, der i begyndelsen af den foregående 5-årige periode har været selvstændigt erhvervsdrivende og efterfølgende er overgået til deltidsansættelse, fordi vedkommende skulle passe et sygt eller handicappet barn. I forslaget lægges der op til, at der i denne situation skal vælges den undtagelse tilskadekomne var omfattet af på skadestidspunktet eller senest i tid på skadestidspunktet. Det vurderes således, at dette bedst afspejler tilskadekomnes aktuelle indtjeningsevne. I de tilfælde, hvor tilskadekomne er omfattet af flere undtagelsesbestemmelser på skadestidspunktet, skal arbejdsskademyndighederne vælge den metode til fastsættelse af årsløn, som ud fra en samlet vurdering bedst afspejler tilskadekomnes indtjeningsevne på skadestidspunktet.

Det foreslås i § 24, stk. 5, at arbejdsmarkedsbidraget, jf. lov om arbejdsmarkedsbidrag, trækkes fra årslønnen ved beregning af erstatningen.

Forslaget svarer til gældende bestemmelse i § 24, stk. 3.

Årslønnen skal som hidtil opgøres og fastsættes inklusive arbejdsmarkedsbidrag. Definitionen af årslønsbegrebet er således ikke ændret. Arbejdsmarkedsbidraget skal ved beregningen af erstatningen trækkes fra årslønnen. På denne måde er fratrækket af arbejdsmarkedsbidraget i årslønnen gjort til en beregningsregel.

Det foreslås i § 24, stk. 6, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan træffe selvstændig afgørelse om årslønnen, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finder det hensigtsmæssigt.

Efter gældende praksis indgår afgørelsen om årsløn som en delafgørelse, jf. lovens § 40, i forbindelse med afgørelsen om erstatning for tab af erhvervsevne, der også omfatter en afgørelse om selve tabet af erhvervsevne.

Afgørelsen om årsløn kan efter § 44 indbringes for Ankestyrelsen af sagens parter. Afgørelsen kan indbringes for Ankestyrelsen, uanset om den samlede afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne indbringes for Ankestyrelsen.

Forslaget indebærer, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan træffe en selvstændig afgørelse om årslønnen forud for afgørelsen om

uddannelsesgodtgørelse og tab af erhvervsevne og dermed forud for, at afgørelsen om uddannelsesgodtgørelse og erstatning for tab af erhvervsevne træffes. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring får med forslaget en øget mulighed for at etablere en fleksibel sagsafvikling.

Forslaget skyldes blandt andet hensynet til at kunne vurdere, hvorvidt årslønnen er fastsat korrekt efter § 24, stk. 1, 3 og 7. Ved at træffe en selvstændig afgørelse om årslønnen får tilskadekomne mulighed for at komme med indsigelser til fastsættelsen af årslønnen, før der træffes afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne.

Forslaget om, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan træffe selvstændig afgørelse om årslønnen ændrer ikke på, at afgørelsen som hidtil er en selvstændig afgørelse efter lovens § 40, uanset om afgørelsen træffes samtidig med afgørelsen om tabet af erhvervsevne, eller træffes særskilt.

Tilskadekomne kan dermed forud for selve afgørelsen om erstatning for tab af erhvervsevne oplyse om yderligere retmæssig indkomst ved arbejde, der ikke fremgår af indkomstregistret som for eksempel udenlandsk indkomst ved arbejde.

Når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan træffe selvstændig afgørelse om årslønnen, indebærer dette tillige, at sagens parter som hidtil kan indbringe afgørelsen for Ankestyrelsen efter lovens § 44. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan herunder for eksempel genvurdere den trufne afgørelse efter § 44, stk. 7-9 i arbejdsskadesikringsloven og bekendtgørelse nr. 1271 af 28. november 2019 i situationer, hvor tilskadekomne for eksempel indsender oplysninger om indkomst ved arbejde, der ikke fremgår af indkomstregisteret.

Det foreslås i § 24, stk. 7, at årslønnen uanset stk. 1 og 3 højst kan fastsættes til 588.000 kr. Minimumsårslønnen fastsættes til 248.000 kr. Normalårslønnen fastsættes til 419.000 kr. For personer uden for erhverv fastsættes årslønnen til 52.000 kr. i 2023. Alle beløb er inklusive arbejdsmarkedsbidrag og reguleres efter § 25.

Forslaget afløser § 24, stk. 5 og 6 i gældende lov for så vidt angår fastsættelsen af maksimums- og minimumsårsløn.

Efter gældende lovs § 24, stk. 5, kan årslønnen ikke sættes højere end 367.000 kr. inklusive arbejdsmarkedsbidrag. Beløbet reguleres efter § 25 og udgør 588.000 kr. i 2023. Af gældende lovs § 24, stk. 6, fremgår blandt andet, at årslønnen skal ansættes til mindst 137.000 kr. inklusive

arbejdsmarkedsbidrag reguleret efter § 25, medmindre tilskadekomnes erhvervsevne allerede forud for arbejdsskadens indtræden var nedsat i væsentlig grad. Beløbet udgør i 219.000 kr. i 2023.

Reglen om, at der gælder et maksimum for fastsættelsen af årslønnen, indebærer, at tilskadekomne, som har en løn, der overstiger den maksimale årsløn, får fastsat årslønnen til den maksimale årsløn.

Erstatningen for tab af erhvervsevne beregnes herefter på grundlag af denne maksimale årsløn. Det betyder, at tilskadekomne med en højere indkomst ved arbejde end den maksimale årsløn ikke får kompensation for den del af indkomsten, der overstiger den maksimale årsløn.

Det foreslås i § 24, stk. 7, 1. pkt., at årslønnen uanset stk. 1 og 3 højst kan fastsættes til 588.000 kr. Det foreslås dermed, at der fortsat skal gælde et maksimum for fastsættelsen af årslønnen. Det betyder, at tilskadekomne med indkomst ved arbejde over det maksimale beløb for årsløn fortsat får fastsat lønnen til den maksimale årsløn og beregnet erstatningen på det grundlag. Det betyder også, at de pågældende ikke får beregnet erstatningen på baggrund af den indkomst ved arbejde, der ligger over den maksimale årsløn. Det foreslås, at det nuværende beløb for den maksimale årsløn, der i 2023 udgør 588.000 kr., opretholdes. Henvisningen til, at det gælder uanset om årslønnen er fastsat efter hovedreglen i stk. 1 eller efter en af undtagelserne i stk. 3, indebærer, at årslønnen aldrig kan fastsættes højere end den maksimale årsløn. Beløbet reguleres årligt. Forslaget opretholder dermed gældende praksis for så vidt angår den maksimale årsløn.

Det foreslås i § 24, stk. 7, 2. pkt., at minimumsårslønnen fastsættes til 248.000 kr. Normalårslønnen fastsættes til 419.000 kr. Forslaget indebærer, at der ligeledes opretholdes en minimumsårsløn. Det foreslås, at minimumsårslønnen hæves fra 219.000 kr. til 248.000 kr. i 2023.

Minimumsårslønnen anvendes ved fastsættelsen af årslønnen efter en række af undtagelserne i § 24, stk. 3.

Forslaget til § 24, stk. 7, 2. pkt., indebærer videre, at der lovfastsættes en normalårsløn. Normalårslønnen findes ikke i arbejdsskadesikringsloven i dag, men fremgår af en teknisk vejledning om fastsættelse af årsløn. Normalårslønnen udgør efter den tekniske vejledning 419.000 kr. i 2023. Det foreslås, at normalårslønnen lovfæstes til 419.000 kr. Det bemærkes, at der i særlige situationer efter erstatningsansvarsloven anvendes en normalårsløn, der udgør 471.000 kr. i 2023.

Det foreslås i § 24, stk. 7, 3. pkt., at lovfæste en særlig årsløn, der anvendes for tilskadekomne uden egentligt erhverv – typisk pensionister. Denne årsløn udgør 45.000 kr. i 2023 efter den tekniske vejledning om årsløn (vejledning nr. 9010 af 12. januar 2023). Det foreslås at fasttætte årslønnen for tilskadekomne uden egentlig erhverv til 52.000 kr. i 2023.

Endelig foreslås det i § 24, stk. 7, 4. pkt., at alle beløb er inklusive arbejdsmarkedsbidrag og reguleres efter § 25.

De beløb, der er fastsat i loven, er fastsat i et grundniveau fra 2003. Beløbene er reguleret årligt, jf. oven for.

I forslaget til § 24, stk. 7, 1.-3. pkt. foreslås det at forhøje satsen for minimumsårslønnen, og det foreslås at lovfæste en normalårsløn og satsen for årsløn for tilskadekomne uden for erhverv.

Det foreslås derfor samtidig at indføre et nyt grundniveau i 2023-niveau. Det nye grundniveau har ikke betydning for tilskadekomnes ret til erstatning eller for størrelsen af erstatningen. Det nye grundniveau har alene betydning for beregning af erstatningen i afgørelsesåret og ved eventuelle senere genoptagelser eller reguleringer af erstatningen for tab af erhvervsevne eller tab af forsørger.

Der foretages tillige konsekvensændringer af arbejdsskadesikringsloven som følge af det nye grundniveau i § 18 (godtgørelse for varigt mén), jf. forslaget i § 1, nr. 15, § 19 (overgangsbeløb til efterladte), jf. forslaget i § 1, nr. 18, § 86 (regulering af erstatninger efter tidligere love), jf. forslaget til § 1, nr. 61 til 67. Der foretages tillige konsekvensændringer af lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. (regulering af erstatninger efter tidligere love), jf. forslaget i § 2, nr. 3-7.

Endvidere indeholder forslaget til § 24, stk. 8, om fastsættelse af en grundløn også en konsekvensændring.

Det foreslås i § 24, stk. 8, at der til brug ved beregning og regulering af erstatning for tab af erhvervsevne og tab af forsørger som løbende erstatning samt uddannelsesgodtgørelse fastsættes en grundløn. Denne beregnes ved at gange den årsløn, der er fastsat efter reglerne i stk. 1-3 og 7, med forholdet mellem 588.000 kr. og det maksimale årslønsbeløb, der var gældende, da arbejdsskaden indtraf.

Forslaget til § 24, stk. 8, afløser gældende lovs § 24, stk. 8. Forslaget indeholder en konsekvensændring af, at der indføres et nyt grundniveau i

2023-niveau til afløsning for det eksisterende grundniveau i 2003-niveau. Det fremgår af den gældende bestemmelse, at der til brug ved beregning og regulering af erstatning for tab af erhvervsevne og tab af forsørger som løbende erstatning fastsættes en grundløn.

Bestemmelsen indebærer, at der fastsættes en grundløn, der anvendes til beregning og regulering af erstatning for tab af erhvervsevne og tab af forsørger som løbende erstatning. Der er tale om en teknisk ændring, der ikke har betydning for tilskadekomnes ret til erstatning eller størrelse heraf. Bestemmelsen sikrer, at tilskadekomne eller efterladte også fremover får reguleret deres løbende erstatninger.

Som noget nyt foreslås det, at der på tilsvarende måde fastsættes en grundløn til brug for beregning af uddannelsesgodtgørelse. Forslaget skal ses i sammenhæng med forslaget til § 18 b, stk. 3, jf. § 1, nr. 17, hvoraf det bl.a. fremgår, at uddannelsesgodtgørelsen udgør 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24.

Det fremgår af § 25, stk. 2, at de løbende ydelser, der er fastsat med udgangspunkt i grundlønnen, jf. § 24, stk. 8, reguleres med samme procent som beløb, der er nævnt i § 25, stk. 1. Med forslaget om at tilføje uddannelsesgodtgørelse til § 24, stk. 8, vil uddannelsesgodtgørelse fremover også skulle reguleres i overensstemmelse med § 25, stk. 1. Det vil sige at uddannelsesgodtgørelse skal reguleres hvert år pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Endelig foreslås der i § 24, stk. 9, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelsen af årsløn efter stk. 1-4 og 6-7, herunder om afgrænsningen af persongrupperne i stk. 3, nr. 1-12.

Forslaget i § 24, stk. 9, indebærer, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om anvendelsen af § 24, stk. 1-4 og 6-7.

Den nye opbygning af § 24, indebærer, at årslønnen enten skal fastsættes efter hovedreglen i § 24, stk. 1 eller efter en af undtagelserne i § 24, stk. 3. Er situationen i den konkrete sag ikke omfattet af en af undtagelserne efter § 24, stk. 3, skal årslønnen fastsættes efter hovedreglen i § 24, stk. 1, og anvendes som værdi for tilskadekomne indtjeningssevne før arbejdsskaden, hvis arbejdsskaden ikke var indtruffet. Det forudsættes, at bekendtgørelsen kommer til at indeholde yderligere detaljerede bestemmelser og fortolkningsbidrag til anvendelsen af hovedreglen og undtagelserne.

Bemyndigelsen betyder, at beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelsen af årslønnen, herunder anvendelsen af hovedreglen i § 24, stk. 1, hvilket indebærer regler om, hvordan den faktiske samlede ved arbejde i det bedste af de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden opgøres. Der kan videre fastsættes regler om, hvordan årslønnen, jf. 1. pkt. og stk. 3 og 7, opreguleres til værdien i skadeåret, inden erstatningen beregnes.

Bemyndigelsen indebærer videre, at der kan fastsættes regler om, hvordan årslønnen, jf. stk. 1 og 3, efter § 24, stk. 2, kan fastsættes på baggrund af oplysninger om tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde (indtjening) fra indkomstregisteret, fra skatteforvaltningen eller fra tilskadekomne, eller andre relevante kilder eller standardsatser, jf. stk. 7. Der kan fastsættes nærmere regler om metoder til omregning af indkomst ved arbejde til et fuldt indtægtsår i forskellige situationer, om afrunding til nærmeste 1.000 kr. og om omregning af DIS indkomst til en tilsvarende lønindkomst for personer, der gør tjeneste på skibe, der ikke er registreret i Dansk Internationalt Skibsregister.

Bemyndigelsen kan videre anvendes til at fastsætte nærmere regler om de enkelte undtagelser i § 24, stk. 3. Der kan herunder fastsættes nærmere regler om fastsættelse af årslønnen for selvstændig erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller, jf. undtagelsen i § 24, stk. 3, nr. 5, til afløsning for den gældende bekendtgørelse nr. 812 af 29. september 2003 om fastsættelse af årsløn for selvstændig erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller sikret efter § 2, stk. 3, i arbejdsskadesikringsloven.

Beskæftigelsesministeren kan tillige fastsætte nærmere regler om, hvilken af flere mulige undtagelser der skal vælges i forskellige situationer, jf. § 24, stk. 4.

De foreslåede undtagelser i § 24, stk. 3, nr. 1-12, kan kombineres på en række måder. Det betyder, at der kan opstå situationer, hvor tilskadekomne er omfattet af flere undtagelser.

Endelige kan beskæftigelsesministeren fastsætte nærmere regler om selvstændige afgørelser om årslønnen, jf. § 24, stk. 6, og anvendelse af de faste takster i § 24, stk. 7.

Til nr. 30

Efter gældende lovs § 25, stk. 1, reguleres en række af lovens beløb, herunder beløb efter gældende lovs § 24, stk. 5 og 6, hvert år pr. 1. januar

med 2,0 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Beløbene efter § 24, stk. 5 og 6 omhandler lovens satser for henholdsvis maksimums- og minimumssatsen for årsløn.

Disse beløb er nu omfattet af forslaget til § 24, stk. 7.

Det foreslås i § 1, nr. 30, at ændre ”§ 24, stk. 5 og 6” til: ”§ 24, stk. 7” i § 25, stk. 1.

Ændringen er en konsekvensændring til forslaget i § 1, nr. 29, og har ingen betydning for tilskadekomnes eller efterladtes erstatning.

Til nr. 31

Efter gældende regler i § 16, stk. 6, i lov om arbejdsskadesikring kan forskud på erstatning for tab af erhvervsevne og på godtgørelse for varigt mén udbetales i tiden inden den endelige afgørelse.

Efter gældende regler i lovens § 26, stk. 1, udbetales erstatninger og godtgørelsesbeløb efter denne lov til tilskadekomne og efterladte, jf. dog stk. 5.

Det foreslås i § 26, stk. 1, at ændre ”stk. 5” til ”stk. 6”.

Forslaget er en konsekvens af forslaget til det nye stk. 2 i § 26, hvorefter § 26, stk. 5 bliver stk. 6.

Det foreslås som et nyt *stk. 2* i § 26, at forskud på erstatning for tab af erhvervsevne og på godtgørelse for varigt mén kan udbetales i tiden inden den endelige afgørelse.

Forslaget svarer til den gældende regel i § 16, stk. 6, som foreslås flyttet til § 26 som konsekvens af, at resten af § 16 ophæves. Bestemmelsen om forskud på erstatning hører bedre hjemme i kapitel 6 om erstatningsudbetaling, men der er ikke tilsigtet ændringer i anvendelsen af bestemmelsen.

Til nr. 32

Efter gældende regler i § 26, stk. 2, i lov om arbejdsskadesikring kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i særlige tilfælde udbetale erstatnings og

godtgørelsesbeløb til tilskadekomne og efterladte og derefter kræve det udlagte beløb med tillæg af rente, jf. § 60 ind hos forsikringsselskabet eller af bidrag, jf. § 55.

Det foreslås, at ”erstatnings og godtgørelsesbeløb” i § 26, *stk.* 2, som bliver *stk.* 3, ændres til ”erstatnings- og godtgørelsesbeløb”.

Der er alene tale om en sproglig præcisering, og der er således ikke tilsigtet ændringer i bestemmelsens anvendelse.

Til nr. 33 og 34

Det fremgår af den gældende § 27, *stk.* 4, i lov om arbejdsskadesikring, at omsætning af løbende erstatning til kapitalbeløb finder sted på grundlag af erstatningens størrelse på omsætningstidspunktet. Omsætningstidspunktet er det tidspunkt, hvor kapitalbeløbet kan udbetales. Omsætning af erstatning har alene virkning for fremtiden. Faktorerne for omsætning af løbende erstatning til kapitalbeløb fastsættes på baggrund af aktuarmæssige principper i spring af hele år og måneder. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årligt inden udgangen af oktober måned de nærmere regler for omsætning af løbende erstatning til kapitalbeløb, der tilkendes og beregnes i det følgende år.

Bestemmelsen har til formål at sikre, at værdien af en erstatning for erhvervsevnetab er den samme, uanset om erstatningen udbetales løbende eller omsættes til et kapitalbeløb.

Omsætningstidspunktet er det tidspunkt, hvor den kapitaliserede erstatning er udmålt og udbetales fra, og den omsatte erstatning kan efter loven kun have virkning fremadrettet fra omsætningstidspunktet. Omsætningstidspunktet er det tidspunkt, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet endelig afgørelse om beregning af kapitalerstatningen, og hvor erstatningen kan udbetales efter loven. Det er i denne sammenhæng uden betydning for fastsættelsen af omsætningstidspunktet, hvornår forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efterfølgende faktisk udbetaler det kapitaliserede beløb til tilskadekomne.

I nogle situationer kan tilskadekomne få erstatning to gange for det samme tab. Det drejer sig bl.a. om tilfælde, hvor tilskadekomne ved en afgørelse tilkendes en løbende erstatning for erhvervsevnetab og hvor der

efterfølgende træffes en ny afgørelse. Hvis det i den forbindelse vurderes, at erstatningen ikke burde være udbetalt som en løbende erstatning, men som en kapitalerstatning, træffes der en ny afgørelse herom. Herefter kan der i visse situationer udbetales en kapitalerstatning for hele eller dele af den periode, hvor tilskadekomne allerede har fået udbetalt løbende erstatning. Dette er i strid med lovens forudsætning om at sikre, at tilskadekomne altid samlet set får den samme værdi af erstatningen uanset udbetalingsmåden. Problemet kan opstå, når en afgørelse behandles på ny, for eksempel ved anke og genoptagelse.

Det foreslås i forslaget § 1, nr. 33, at der i § 27, *stk. 4, 3. pkt.* indsættes »jf. stk. 5« efter »fremtiden«.

Ændringen foreslås indsat som følge af forslaget i § 1, nr. 34 om at indsætte et nyt stk. 5, hvor det vil blive præciseret, at hvis tilskadekomne i henhold til en afgørelse om tab af erhvervsevne har fået tilkendt en erstatning, og afgørelsen senere ændres med tilbagevirkende kraft, og erstatningen efter denne afgørelse skal omsættes til kapitalbeløb, jf. stk. 1, fastsættes omsætningstidspunktet til datoen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings senere afgørelse. Har tilskadekomne ret til erstatning for en periode før omsætningstidspunktet, jf. 1. pkt., udbetales erstatningen som en løbende erstatning for denne periode.

Forslaget indebærer, at kapitalerstatninger efter en ny afgørelse af en sag vil skulle beregnes, så den altid alene dækker den fremadrettede periode fra tidspunktet, hvor kapitalerstatningen endeligt fastsættes og udbetales (omsætningstidspunktet). Det betyder, hvis tilskadekomne i henhold til en afgørelse om tab af erhvervsevne har fået udbetalt løbende erstatning, og afgørelsen senere ændres med tilbagevirkende kraft, således at erstatningen skal omsættes til kapitalbeløb, fastsættes omsætningstidspunktet til datoen for den seneste afgørelse. Det betyder endvidere, at der i et sagsforløb kan være mere end et omsætningstidspunkt, hvis der i forløbet træffes flere afgørelser om kapitalisering af erstatningen.

Efter § 40, stk. 5, har klage fra arbejdsgiveren, forsikringsselskabet eller bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension opsættende virkning. Det betyder, at forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i disse tilfælde ikke er forpligtet til at udbetale kapitalerstatningen, før Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har genbehandlet sagen, eller Ankestyrelsen har truffet afgørelse på grundlag af klagen.

Det betyder f.eks., at hvis en afgørelse om kapitalerstatning påklages til Ankestyrelsen af forsikringsselskabet og dermed har opsættende virkning, jf. § 44, stk. 5, således at kapitalerstatningen ikke er udbetalt, skal der foretages en ny beregning af kapitalerstatningen, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring genvurderer afgørelsen, eller efter Ankestyrelsen har truffet afgørelse. Omsætningstidspunktet – og det vil sige det afgørende tidspunkt i forhold til beregningen af kapitalerstatningen – vil altid være tidspunktet for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings nye afgørelse, hvor erstatningen beregnes og udmåles, idet det først er efter dette tidspunkt, erstatningen er endeligt fastsat og udbetales. Det gælder også, hvis Ankestyrelsen har tiltrådt Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om tab af erhvervsevne, hvor erstatningen skal udbetales som et kapitalbeløb, eller hvis domstolene tiltræder Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsens afgørelse om tab af erhvervsevne, hvor erstatningen skal udbetales som et kapitalbeløb, i en anlagt sag, hvor kapitalerstatningen ikke er udbetalt under sagens behandling i retten. I disse tilfælde skal forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring først udbetale kapitalerstatningen, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet ny afgørelse med ny beregning af kapitalerstatningen. Erstatningen før datoen for denne nye beregningsafgørelse udbetales som en sum af den løbende erstatning, baseret på erstatningsværdien af den nyeste afgørelse. Er erstatningen således blevet forhøjet ved den nyeste afgørelse, skal denne forhøjelse indgå i udmålingen af den sum, som skal betales for perioden før omsætningstidspunktet. Udmåling af eventuelt tillæg af renter efter arbejdsskadesikringslovens § 26, stk. 3, ændres ikke ved dette forslag og sker derfor fortsat efter gældende praksis.

Det samme gælder, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring genoptager en tidligere afgørelse om tab af erhvervsevne på forvaltningsretlig grundlag eller efter en ændring af afgørelsen ved domstolene og ændrer erstatningen fra f.eks. ingen erstatning til en kapitalerstatning. Også i disse tilfælde skal kapitalerstatningen beregnes med fremadrettet virkning på tidspunktet for den nye afgørelse, og ikke fra tidspunktet for den afgørelse, som genoptages. Det gælder, uanset om der er gået en årrække siden den tidligere afgørelse, og uanset om tilskadekomnes varige tab af erhvervsevne således kunne være fastsat mange år tidligere. Erstatning for perioden før den nye afgørelse udbetales som en løbende erstatning. Det betyder, at hidtidig praksis, som blandt andet udtrykt i Højesterets dom af 17. januar 2007 i sag 497/2005 (1. afd.), gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2007, side 1039 H, og i Ankestyrelsens principafgørelse 71-11, ændres.

Ændringerne betyder endvidere, at kapitalerstatningen ikke vil dække en eventuel forudgående periode, hvor tilskadekomne allerede har fået udbetalt en løbende erstatning i anledning af samme skade. Har tilskadekomne som følge af en ny afgørelse ret til erstatning for tab af erhvervsevne for perioden før afgørelsen, udgør denne erstatning derfor summen af de løbende erstatninger for den forudgående periode efter fradrag af eventuel udbetalt løbende erstatning for samme periode. Forslaget sikrer således, at tilskadekomne fortsat vil blive fuldt ud kompenseret for deres erhvervsevnetab, men vil forhindre, at tilskadekomne i strid med lovens intention vil kunne blive kompenseret to gange for samme tab.

Til nr. 35.

Det følger af den gældende § 11 i lov om arbejdsskadesikring, at ydelserne efter loven er betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15, erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a, godtgørelse for varigt mén, jf. § 18, overgangsbetrag ved dødsfald, jf. § 19, erstatning for tab af forsørger, jf. §§ 20-22 og godtgørelse til efterladte, jf. § 23.

Begrebet ydelser er således defineret i loven som værende en samlet betegnelse for alle de erstatninger, godtgørelser, m.v., som tilskadekomne og dennes efterladte kan have ret til i medfør af loven.

Flere steder i gældende arbejdsskadesikringslov anvendes begrebet ydelse dog også til at beskrive en erstatning, der udbetales løbende, f.eks. månedsvis. Der er således ikke en ensartet brug af begreberne erstatning og ydelse i loven.

Det foreslås i § 27, *stk. 5, 2. pkt.*, der bliver *stk. 6, 2. pkt.*, og § 43, *2. pkt.*, at ændre ”ydelsens” til ”erstatningens”.

Efter forslaget ændres ordlyden de steder i loven, hvor begrebet ”ydelsen” anvendes til at beskrive en løbende erstatningsudbetaling. Der er tale om en redaktionel ændring, idet det foreslås at ensarte begrebernes betydning i arbejdsskadesikringsloven. Der er således med forslaget ikke tilsigtet materielle ændringer i reglerne i forhold til det gældende lovgrundlag.

Forslaget svarer til forslaget til § 1, nr. 11, 19, 21, 26 og 27. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 36

Efter gældende lovs § 29, stk. 2, har den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af bidrag, jf. § 55, når der er udbetalt erstatning eller godtgørelse som følge af arbejdsskaden til tilskadekomne eller dennes efterladte. Kravene fra den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab omfatter erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes.

Bestemmelsen regulerer samspillet mellem compensation efter arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven, når en skade er omfattet af begge love.

En skade er omfattet af både arbejdsskadesikringsloven og erstatningsansvarsloven, når der er en skadevolder, der er ansvarlig for skaden, herunder eventuelt på objektivt grundlag, og tilskadekomne samtidig er omfattet af arbejdsskadesikringsloven og har været ude for en arbejdsskade efter §§ 5-7 i arbejdsskadesikringsloven.

Det er fastslået i retspraksis, herunder blandt andet Højesterets dom af 23. august 2021 (offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2021, side 4752 H), at midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter § 17, stk. 3, i arbejdsskadesikringsloven ikke er erstatningsbeløb af samme art som erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter § 2 i erstatningsansvarsloven. Dette gælder, uanset de to erstatningsarter dækker tilskadekomnes tab af indtægt og ofte samme periode.

Det foreslås i § 1, nr. 36, at § 29, stk. 2, nyaffattes.

Det foreslås som nyt § 29, stk. 2, 1. pkt., at den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab eller et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af bidrag, jf. § 55, når den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab eller et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, har dækket godtgørelse, erstatning m.v. efter lov om erstatningsansvar, som tilskadekomne eller dennes efterladte har ret til som følge af arbejdsskaden.

Med forslaget vil det blive sikret, at enhver form for erstatning, godtgørelse m.v., som en erstatningsansvarlig skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab eller et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, har udbetalt til tilskadekomne eller efterladte efter erstatningsansvarsloven, i anledning af en arbejdsskade, vil kunne kræves refunderet af arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i det omfang, der er tale om erstatning og godtgørelse mv. af en art, som tilskadekomne har ret til efter arbejdsskadesikringsloven i anledning af arbejdsskaden for samme tidsrum, og som ikke er udbetalt på det tidspunkt, hvor arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring bliver gjort bekendt med kravets eksistens.

Forslaget indebærer, at det bliver muligt for ansvarsforsikringsselskaberne m.fl. at udbetale erstatning for tabt arbejdsfortjeneste hurtigere, end det er tilfældet med de gældende regler og praksis. Det skyldes, at det bliver muligt for ansvarsforsikringsselskaberne m.fl. at udbetale erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste og efterfølgende rejse et refusionskrav mod arbejdsulykkesforsikringsselskabet for så vidt angår ulykker og mod Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for så vidt angår erhvervssygdomme, jf. den eksisterende bestemmelse i § 29, stk. 2, 1. pkt. Forslaget danner grundlag for, at tilskadekomne kan få udbetalt erstatningen efter erstatningsansvarsloven hurtigere og ikke skal afvente den endelige afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven.

Det bliver dermed muligt for ansvarsforsikringsselskaberne også at udbetale erstatning for tab af erhvervsevne efter §§ 5 og 8 i erstatningsansvarsloven, uanset der verserer en arbejdsskadesag. Når afgørelsen om erstatning for tab af erhvervsevne i arbejdsskadesagen foreligger, kan ansvarsforsikringsselskabet rejse et refusionskrav mod arbejdsulykkesforsikringsselskabet for så vidt angår ulykker og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring for så vidt angår erhvervssygdomme. Når afgørelsen om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse foreligger, kan ansvarsforsikringsselskabet ligeledes rejse et refusionskrav mod Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Ansvarsforsikringsselskaberne kan derfor som efter gældende praksis underrette Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller arbejdsskadesikringsselskabet om, at der verserer en ansvarssag. Dette indebærer, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller arbejdsulykkesforsikringsselskabet får kendskab til ansvarsforsikringsselskabets krav.

Forslaget indebærer videre, at uddannelsesgodtgørelse efter § 18 b i arbejdsskadesikringsloven også anses for erstatning af samme art som erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erstatning for tab af erhvervsevne efter §§ 2, 5 og 8 erstatningsansvarsloven.

Forslaget betyder desuden, at et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, ligeledes vil have mulighed for at søge at få godtgjort dets udgifter hos arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i det omfang, tilskadekomne tilkendes en tilsvarende erstatning som følge af den anmeldte arbejdsskade.

Det foreslås som nyt § 29, stk. 2, 2. pkt., at krav efter 1. pkt. omfatter erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes, og kan ikke overstige det beløb, som arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som følge af arbejdsskaden har tilkendt den tilskadekomne eller dennes efterladte efter §§ 15 og 17-23 for samme tidsrum.

Forslaget indebærer, at refusionskravet fra den ansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab højst kan udgøre det beløb, som er tilkendt tilskadekomne efter arbejdsskadessikringsloven, og at refusionskravet kun kan vedrøre den samme periode, hvor der er udbetalt erstatning for tab af erhvervsevne eller erhvervsevnetabserstatning efter erstatningsansvarsloven. Dette gælder, uanset om der er tale om en midlertidig eller endeligt fastsat erstatning.

Forslaget medfører, at den ansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab eller et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, kan udbetale den erstatning, som de er forpligtet til at betale i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og erstatning for tab af erhvervsevne efter erstatningsansvarsloven til tilskadekomne, og at de efterfølgende kan få refusion for den del af erstatningen, som arbejdsulykkesforsikringsselskabet skal dække i sager om ulykker, og som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal dække i sager om erhvervssygdomme. Samtidig indebærer forslaget, at tilskadekomne kan få udbetalt den erstatning efter erstatningsansvarsloven, som den pågældende er berettiget til uden at vente unødigt længe på udbetalingen.

Med forslaget vil ansvarsforsikringsselskaberne m.fl. kunne få dækket hele eller dele af den udbetalte erstatning, godtgørelse m.v., som tilskadekomne har ret til efter arbejdsskadesikringsloven.

Derudover medfører forslaget, at arbejdsulykkesforsikringsselskabet (for så vidt angår ulykker) eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (for så vidt angår erhvervssygdomme) skal udbetale et eventuelt overskydende beløb til tilskadekomne eller efterladte, når erstatningen efter arbejdsskadesikringsloven overstiger det beløb, der er udbetalt efter erstatningsansvarsloven.

Det foreslås som nyt § 29, stk. 2, 3. pkt., at erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter § 2 i lov om erstatningsansvar sidestilles med erstatning for tab af erhvervsevne, jf. § 17.

Formålet med forslaget er, at den tilskadekomne alene kan opnå kompensation for et indtægtstab én gang som følge af en arbejdsskade. Forslaget vil samtidig ændre den nuværende uhensigtsmæssige retstilstand, hvorefter erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter § 2 i erstatningsansvarsloven og midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter § 17, stk. 3, der bliver stk. 7, i arbejdsskadesikringsloven ikke anses for erstatning af samme art, hvilket indebærer, at tilskadekomne efter gældende praksis både kan opnå erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven og midlertidig erstatning for tab af erhvervsevne efter arbejdsskadesikringsloven for samme indtægtstab.

Til nr. 37

Det foreslås at indsætte som nyt *stk. 3* i § 29, at en erstatningsansvarlig skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab og Erstatningsnævnet har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, når den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab eller Erstatningsnævnet har udbetalt erstatning, godtgørelse m.v. efter lov om erstatningsansvar i anledning af en arbejdsulykke, som er omfattet af § 49 a. Kravet efter 1. pkt. kan ikke overstige det beløb, som voldsskadeforsikringsselskabet har tilkendt den tilskadekomne eller dennes efterladte for samme tidsrum, jf. § 49 b.

Forslaget skaber adgang til, at den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes forsikringsselskab og Erstatningsnævnet kan rejse et regreskrav over for forsikringsselskabet, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring, for de erstatninger m.v., som forsikringsselskabet skulle have udbetalt, men som

den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab eller Erstatningsnævnet har udbetalt.

Situationen vil f.eks. kunne opstå, hvis forsikringsselskabet har afvist voldsskadesagen som følge af, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke har anerkendt skaden som en arbejdsulykke, hvorefter den tilskadekomne har anmeldt sagen til Erstatningsnævnet, som behandler sagen og udbetaler erstatningen. Efterfølgende genoptages anerkendelsesspørgsmålet i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som i en ny afgørelse anerkender skaden som en arbejdsulykke, hvorefter hændelsen alligevel er omfattet af voldsskadesforsikringen, hvorfor forsikringsselskabet skulle have haft udbetalt erstatningen frem for Erstatningsnævnet. I disse tilfælde vil Erstatningsnævnet kunne rejse et regreskrav over for forsikringsselskabet for hele eller den del af erstatningen, som forsikringsselskabet skulle have haft udbetalt.

Til nr. 38

Det fremgår af den gældende § 34 a, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring giver Arbejdstilsynet terminaladgang til oplysninger registreret om arbejdsulykker og erhvervssygdomme i Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings og Arbejdstilsynets fælles system til anmeldelse af arbejdsulykker og erhvervssygdomme, jf. § 72, stk. 3, i arbejdsmiljøloven.

Det foreslås i forslaget til § 34 a, stk. 1, at ”Arbejdsmarkedets” i indledningen til bestemmelsen ændres til ”Arbejdsmarkedets”.

Der er tale om en ren redaktionel og sproglig ændring, idet ”Arbejdsmarkedets Erhvervssikring” det pågældende sted i bestemmelsen fejlagtigt er beskrevet som ”Arbejdsmarkedets Erhvervssikring”. Ændringen har ingen materielle konsekvenser.

Til nr. 39

Det fremgår af den gældende bestemmelse i arbejdsskadesikringslovens § 35 a, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan videregive nødvendige oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold til Udbetaling Danmark, pågældende skatteforvaltning og pågældende kommune, når det er nødvendigt for at kontrollere, om der er sket fejl eller misbrug i forbindelse med udbetaling af ydelser eller beskatning af indkomst.

Af bemærkningerne til den gældende bestemmelse i § 35 a fremgår, at videregivelse af oplysninger efter bestemmelsen f.eks. kan være relevant i tilfælde, hvor der skal fastsættes erstatning for tab af erhvervsevne og dermed også beregnes årsløn for tilskadekomne. I sådanne tilfælde indhentes der oplysninger om tilskadekomnes indtjening, og undertiden kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring konstatere, at det pågældende arbejde ikke er legalt arbejde, og at tilskadekomne samtidig med arbejdet har modtaget sociale ydelser.

Det fremgår endvidere af bemærkningerne til bestemmelsen, at videregivelse af oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold kræver, at oplysningerne er baseret på konstaterbare fejl eller misbrug eller på en sikker antagelse herom. Den blotte mistanke om fejl eller misbrug vil således ikke være et tilstrækkeligt forhold, der kan lovliggøre videregivelse af sådanne oplysninger efter bestemmelsen.

Det foreslås at skærpe den gældende adgang for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til at videregive oplysninger af den pågældende art, således at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med forslaget ikke alene *kan*, men derimod *skal* videregive oplysninger om fejl eller misbrug i forbindelse med en borgers udbetaling af ydelser eller beskatning af indkomst, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kommer i besiddelse af under arbejdsskadesagsbehandlingen.

Det foreslås i forslaget til § 35 a, at »kan« ændres til »skal«.

Forslaget indebærer, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring får pligt til at videregive alle oplysninger om fejl eller misbrug i forbindelse med en borgers udbetaling af ydelser eller beskatning af indkomst, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring får kendskab til i forbindelse med sagsbehandlingen, til rette myndighed.

Formålet med forslaget er at muliggøre, at fejl eller misbrug i forbindelse med udbetaling af ydelser eller beskatning af indkomst opdages og standses i endnu højere grad end i dag. Dette skal ses i lyset af, at videregivelse af oplysningerne kun kan ske til relevante myndigheder, hvis der er et gyldigt formål, f.eks. varetagelse af offentlig interesse, hvilket forudsættes at kunne indebære skatteunddragelse og socialt bedrageri.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings forpligtelse til at videregive oplysninger vil alene omfatte oplysninger af så valid karakter, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring selv vil lægge disse oplysninger til grund ved egne afgørelser. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal således fortsat

sikre, at de oplysninger om enkeltpersoner, der gives videre, er valide, og at der foreligger en sikker antagelse om, at oplysningerne er korrekte. Den blotte mistanke om fejl eller misbrug vil ikke i sig selv være tilstrækkeligt til, at forpligtigelsen til at videregive oplysningerne gælder. Dette er for at sikre tilskadekomne og andre mod vilkårlig videregivelse.

Til nr. 40

Det fremgår af arbejdsskadesikringslovens § 36, stk. 5, 1. pkt., at bestemmelsens stk. 3 og forældelseslovens § 3, stk. 1 og 2, ikke finder anvendelse på krav på erstatning eller godtgørelse i sager omfattet af § 41, stk. 2.

Efter forældelseslovens § 3, stk. 1, er den korte forældelsesfrist 3 år, medmindre andet følger af andre bestemmelser. Efter arbejdsskadesikringslovens § 36, stk. 3, er den korte forældelsesfrist forlænget til 5 år for krav efter arbejdsskadesikringsloven

Det følger af forældelseslovens § 3, stk. 1, at var fordringshaveren ubekendt med fordringen eller skyldneren, regnes forældelsesfristen i stk. 1 først fra den dag, da fordringshaveren fik eller burde have fået kendskab hertil.

Det følger endvidere af arbejdsskadesikringslovens § 41, stk. 2, at når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har meddelt, at en anmeldt sygdom ikke hører under loven, og optages sygdommen senere på fortegnelsen nævnt i § 7, stk. 1, nr. 1, kan sagen genoptages, selv om der er forløbet mere end 5 år fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse.

Bestemmelsen i § 41, stk. 2, fraviger den gældende 5 års frist i § 41, stk. 1, for genoptagelse af spørgsmålet om, hvorvidt en sygdom kan anerkendes som en erhvervssygdom. Bestemmelsen i stk. 2 er en nødvendig udvidelse af stk. 1, idet ændring af lovgivningen ikke giver adgang til genoptagelse efter stk. 1. Når en sygdom optages på fortegnelsen over erhvervssygdomme, jf. § 7, kan der ofte være afvist et antal sager, inden den fornødne medicinske dokumentation har klarlagt sammenhængen mellem påvirkningerne på arbejdet og sygdommen. Dette kan være sket over en længere periode. Stk. 2 giver mulighed for at genoptage sådanne sager også ud over 5 år.

Det foreslås, at i § 36, stk. 5, 1. pkt., ændres »§ 41, stk. 2« til: »§ 41, stk. 3«.

Forslaget er en konsekvens af, at der ved lovforslagets § 1, nr. 47, foreslås, at der indsættes et nyt. § 41, stk. 2, hvorefter en afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af loven, eller hvorvidt en efterladt er anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, ikke kan genoptages senere end 5 år fra afgørelsen, jf. dog stk. 3.

Forslaget i § 36, stk. 5, 1. pkt., om at ændre § 41, stk. 2 til § 41, stk. 3, er således alene redaktionelt. Der er ikke tilsigtet ændringer i retstilstanden på dette område med den foreslåede ændring.

Der henvises til bemærkningerne til nr. 47.

Til nr. 41

Det fremgår af arbejdsskadesikringslovens § 37, stk. 2, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen kan forlange meddelt enhver oplysning af arbejdsgivere, ansatte, regioner, kommuner, jobcentre og andre vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skønner, er af betydning. Dette omfatter bl.a. eventuelle politirapporter, sygehusjournaler med, hvad dertil hører, produktionsprocedurer, oplysninger og rapporter om produkters og stoffers kemiske bestanddele eller afskrift af sådanne rapporter, journaler og formler. Det fremgår videre af bestemmelsen, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen kan få terminaladgang til oplysninger i indkomstregisteret. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan forlange retsligt forhør i overensstemmelse med retsplejelovens § 1018, få udskrift heraf samt forlange, at der foretages obduktion efter reglerne om lovmæssige obduktioner. Og endelig fremgår det, at oplysningerne kan indhentes i elektronisk form.

Efter gældende praksis fastsætter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen ved indhentelse af oplysninger efter § 37, stk. 2, en frist, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer som rimelig under hensyntagen til, hvem der anmodes om oplysninger, og hvilke oplysninger der anmodes om. Svarfristerne kan derfor variere.

Det foreslås, at der som nyt § 37, stk. 3, indsættes en bestemmelse med en lovfastsat frist for professionelle aktørers medvirken til oplysning af sager hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen.

Det foreslås i stk. 3, 1. pkt., at sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder og andre professionelle vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v. senest 14 dage efter at en anmodning

om oplysninger fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen er kommet frem skal afgive oplysninger, jf. stk. 2, som de er i besiddelse af.

Det foreslås, at bestemmelsen alene skal gælde for professionelle aktører, såsom sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder og læger m.v. Opregningen i bestemmelsen er ikke udtømmende. En sag vil derfor også kunne anmeldes til politiet, hvis andre professionelle vedkommende end de i bestemmelsen anførte ikke overholder fristen. Privatpersoner, der ikke er sikringspligtige efter arbejdsskadeloven jf. arbejdsskadesikringslovens § 48, kan derimod ikke pålægges bødestraf efter den foreslåede bestemmelse. Bestemmelsen vil derfor ikke gælde ved indhentelse af oplysninger fra tilskadekomne eller dennes repræsentant.

Fristen på de 14 dage beregnes fra dagen, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings eller Ankestyrelsens anmodning om oplysninger er kommet frem. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen sender anmodningen om oplysninger i overensstemmelse med sædvanlig praksis og så vidt muligt som digital post i overensstemmelse med reglerne om anvendelse af digital post. Er meddelelsen sendt digitalt, regnes fristen fra det tidspunkt, hvor meddelelsen er tilgængelig for modtageren i dennes digitale postkasse. Hvis meddelelsen sendes med fysisk post, skal fristen beregnes i overensstemmelse med Justitsministeriets vejledning af 26. juni 2018 om beregning af klagefrister. Det fremgår af vejledningen, at myndigheden må søge at afklare den almindelige leveringstid til pågældende destination og foretage et konkret skøn over, hvornår en afgørelse kan anses for at være kommet frem til en modtager, hvis det fysiske brev sendes til udlandet, Færøerne eller Grønland. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen må lægge sig op af disse retningslinjer ved vurderingen af, hvornår deres anmodning om oplysninger kan anses for kommet frem. Dette er i overensstemmelse med nuværende praksis.

Vurderingen af, hvornår en anmodning om oplysninger kan anses for kommet frem, når anmodningen er sendt med fysisk post, vil således bero på et konkret skøn over, hvornår anmodningen kan anses for at være kommet modtageren i hænde. Er meddelelsen afsendt til en modtager i Danmark, fremgår det af Justitsministeriets vejledning af 26. juni 2018 om beregning af klagefrister, at det som udgangspunkt kan lægges til grund, at et standardbrev er kommet frem til modtageren seks omdelingsdage efter, at meddelelsen er sendt med posten. Hvis der i et konkret tilfælde må lægges til grund, at en meddelelse først er modtaget på et senere tidspunkt, begynder fristen først at løbe fra, at meddelelsen reelt må anses at være kommet frem.

Bestemmelsen gælder alene for afgivelse af oplysninger, som arbejdsgivere, offentlige myndigheder og læger m.v. allerede er i besiddelse af. Det vil sige oplysninger, som allerede fremgår af aktørens register eller journaler, eller på anden vis, f.eks. ansættelsesaftaler eller individuelle aftaler om skånehensyn i arbejdet. For arbejdsgivere kan det f.eks. være oplysninger om ansættelsesperiode, lønforhold, og tilskadekomnes arbejdssted. For så vidt angår kommunerne vil det f.eks. kunne være akter fra tilskadekomnes kommunale sygedagpenge- eller beskæftigelsessag. For så vidt angår sygehuse, læger eller andre sundhedsinstanser, vil det f.eks. kunne være helbredsoplysninger i journaler. Fristen gælder ikke for oplysninger, som først skal indhentes eller udarbejdes på foranledning af anmodningen fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det vil f.eks. kunne være speciallægeerklæringer og funktionsattester.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at hvis fristen på de 14 dage ikke overholdes, rykker Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen for oplysningerne og oplyser om risikoen for bødestraf, jf. den foreslåede § 82, stk. 4. Oplysningerne skal herefter afgives til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen senest 14 dage efter, at rykkerskrivelsen er kommet frem.

Bestemmelsen indebærer, at hvis en sikringspligtig arbejdsgiver, offentlig myndighed eller læge m.v. ikke svarer på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings eller Ankestyrelsens anmodning om at afgive oplysninger inden for 14 dage, sender Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen en rykker med en ny frist på 14 dage. Fristen på de 14 dage løber fra og med dagen, hvor rykkerskrivelsen fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, og beregnes som andre frister. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen skal i rykkerskrivelsen oplyse om risikoen for bødestraf, jf. § 82, stk. 4, hvis fristen ikke overholdes. Hvis en sikringspligtig arbejdsgiver, offentlig myndigheder eller læge m.v. svarer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen inden for 14 dage ved at fremsende de ønskede oplysninger eller ved at oplyse, at de ikke er i besiddelse af de ønskede oplysninger, anses pågældende for at have overholdt fristen i henhold til bestemmelsen.

Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen ikke har modtaget oplysningerne inden for 14 dage efter, at rykkerskrivelsen er kommet frem, kan den sikringspligtige arbejdsgiver, offentlige myndighed eller læge m.v. straffes med bøde, jf. § 82, stk. 4. Det sker ved, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen sender sagen til politiet med henblik på indledning af en straffesag. Det vil være den aktør,

som arbejdsskademyndighederne har sendt anmodningen om oplysninger til, der anmeldes til politiet. Politiets behandling af sagen vil ske efter de almindelige regler herom i retsplejeloven. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne i afsnit 3.9 og til § 1 nr. 57 og 58.

Det foreslås i *stk. 3, 3. pkt.* at hvis vedkommende ikke er i besiddelse af de ønskede oplysninger, skal vedkommende give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen besked herom inden for fristen på 14 dage.

Bestemmelsen medfører, at den professionelle aktør har pligt til at give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen besked inden for fristen på 14 dage om, at vedkommende ikke er i besiddelse af de efterspurgte oplysninger. Således vil en sikringspligtig arbejdsgiver, offentlig myndighed eller læge m.v. der svarer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen inden for fristen på 14 dage ved at fremsende de efterspurgte oplysninger, eller ved at oplyse, at de ikke er i besiddelse af de efterspurgte oplysninger, anses for at have overholdt fristen i bestemmelsen. Det gælder både i forhold til den første anmodning om oplysninger, jf. 1. pkt. og i forbindelse med rykkerskrivelsen, jf. 2. pkt.

Professionelle aktører m.v., der ikke er i besiddelse af de efterspurgte oplysninger, vil i henhold til forslaget til § 82, stk. 4, kunne straffes med bøde, hvis de efter rykkerskrivelsen ikke oplyser Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen om, at de ikke er i besiddelse af oplysningerne inden for fristen. Dette er for at sikre hensynet til en hurtig og korrekt sagsoplysning, så hverken tilskadekomne eller forsikringsselskabet skal vente unødigt længe på, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til, at deres retsstilling kan blive afklaret.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til afsnit 3.9. og bemærkningerne til § 1, nr. 57-58.

Til nr. 42

Det fremgår af den gældende § 37, stk. 3, som bliver stk. 4, at til brug for behandling af sager efter lov om arbejdsskadesikring og opfølgning af sager efter § 8 i lov om sygedagpenge kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og kommuner udveksle oplysninger om oprettelse af arbejdsskadesager og sager om sygedagpenge, revalidering, fleksjob, ressourceforløb, førtidspension og seniorpension. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og kommunerne kan i arbejdsskadesager og i sager om sygedagpenge, revalidering, fleksjob, ressourceforløb, førtidspension og seniorpension

tillige udveksle oplysninger om indhentelse af sagsoplysninger, som dokumenterer arbejdsevnen, og udveksle oplysninger om, at der er truffet afgørelse om arbejdsevnen. Udvekslingen kan ske automatisk og uden borgerens samtykke.

Det foreslås, at der i § 37, stk. 3, 1. og 2. pkt., som bliver stk. 4, 1. og 2. pkt., efter ”arbejdsskadesager” indsættes ”, sager om uddannelsesgodtgørelse”. Dermed udvides den gældende mulighed for at udveksle oplysninger mellem Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og kommunerne til også at gælde i sager om uddannelsesgodtgørelse. I disse sager vil der bl.a. være behov for at udveksle oplysninger, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anmoder tilskadekomnes bopælskommune om de nødvendige oplysninger om uddannelsesvalg m.v., jf. § 18 a, stk. 2. Med den foreslåede ændring i § 37, stk. 3, sikres den nødvendige hjemmel til at udvekslingen af oplysninger kan ske.

Til nr. 43

Det fremgår af gældende lovs § 38, at tilskadekomne kan få betalt visse udgifter i forbindelse med lægeundersøgelser m.v., som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen har anmodet om. Tilskadekomne og en eventuel nødvendig ledsager har ret til at få betaling for dokumenteret tabt arbejdsfortjeneste, hvis fraværet er af mindst 2 timers varighed. Grundlaget for beregningen kan højst være den timefortjeneste, der svarer til den i § 24, stk. 5, nævnte årsløn.

Det foreslås ved § 1, nr. f, at ændre ”§ 24, stk. 5” til: ”§ 24, stk. 7” i § 38, stk. 2.

Der er tale om en redaktionel ændring som følge af den nye opbygning af § 24, jf. forslaget til § 1, nr. 29.

Forslaget har ikke betydning for tilskadekomnes eller ledsagerens ret til at få betalt udgifterne til tabt arbejdsfortjeneste.

Til nr. 44

Efter gældende regler i arbejdsskadesikringslovens § 40, stk. 1, træffer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, medmindre andet er fastsat, afgørelse om alle spørgsmål efter denne lov.

Det foreslås i § 40, stk. 1, at tilføje ”herunder om en anmeldt skade er omfattet af loven, samt om tilskadekomne eller efterladte har ret til ydelser efter loven”.

Forslaget skal præcisere, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i forbindelse med en anmeldelse skal tages stilling til, om der er tale om en arbejdsskade, som er omfattet af loven. Herefter skal der tages stilling til om den tilskadekomne eller de efterladte har ret til en eller flere af de ydelser, som er oplistet i lovens § 11. Disse afgørelser er de bærende elementer i behandlingen af en arbejdsskadesag.

Forslaget er en konsekvens af, at de lovbestemte frister for behandlingen af de nævnte afgørelser i § 16, stk. 1-4, ophæves.

Herudover skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i øvrigt træffe de nødvendige afgørelser efter loven, f.eks. om genoptagelse af sagen eller i tilfælde af, at Ankestyrelsen hjemviser en afgørelse til fornyet behandling i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Til nr. 45

Det følger af § 40 a, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om tilbagebetaling, når tilskadekomne eller efterladte mod bedre vidende har undladt at give oplysninger eller har afgivet urigtige oplysninger, og dette har ført til en anden afgørelse end Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ellers ville have truffet, jf. § 40 a, stk. 1, nr. 1 og 2. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer ligeledes afgørelse om tilbagebetaling, hvis tilskadekomne eller efterladte i øvrigt mod bedre vidende uberettiget har modtaget ydelser efter loven.

Det foreslås, at der i § 40 a, stk. 1, efter »afgørelse om tilbagebetaling,« indsættes »jf. dog § 18 e«.

§ 40 a vil fortsat gælde i relation til uddannelsesgodtgørelse i de tilfælde, hvor Ankestyrelsen efter en klagesagsbehandling kommer frem til at tilskadekomne ikke er berettiget til uddannelsesgodtgørelse. I de tilfælde, hvor tilskadekomne allerede er startet på en uddannelse og har fået udbetalt uddannelsesgodtgørelse, vil tilskadekomne ikke som følge af Ankestyrelsens ændrede afgørelse skulle betale uddannelsesgodtgørelsen tilbage efter § 18 e. I sådanne tilfælde vil tilskadekomne alene skulle betale uddannelsesgodtgørelsen tilbage, hvis betingelserne i § 40 a er opfyldt. Det vil sige, hvis det under Ankestyrelsens sagsbehandling viser sig, at tilskadekomne eller efterladte mod bedre vidende har undladt at give

oplysninger eller har afgivet urigtige oplysninger, og dette har ført til en anden afgørelse end Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ellers ville have truffet, eller hvis tilskadekomne eller efterladte i øvrigt mod bedre vidende uberettiget har modtaget ydelser efter loven.

Til nr. 46

Det følger af arbejdsskadesikringslovens § 41, stk. 1, at efter anmodning fra tilskadekomne eller de efterladte eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan enhver afgørelse om, at en skade ikke er omfattet af loven, genoptages inden for en frist på 5 år fra afgørelsen. Det gælder tillige for sager, som er afvist på grund af for sen anmeldelse.

Formålet med bestemmelsen i § 41, stk. 1, er at give tilskadekomne og de efterladte samt Arbejdsmarkedets Erhvervssikring adgang til at få genoptaget en tidligere afvist sag. Alle afgørelser om, at en anmeldt skade ikke er omfattet af loven og derfor ikke er anerkendt som en arbejdsskade, kan således genoptages inden for 5-års fristen. Bestemmelsen giver efter sin ordlyd et retskrav på at få sagen genoptaget, da der ikke er betingelser for at sagen kan genoptages. I praksis er der opstillet et krav om, at der skal være nye oplysninger. Ændringer i lovgivning, retspraksis, administrativ praksis eller samfundsmæssige konjunkturer giver ifølge praksis ikke i sig selv grundlag for at genoptage sagen. Genoptagelsesadgangen er efter ordlyden begrænset til tilskadekomne og efterladte og omfatter ikke forsikringsselskaber eller arbejdsgivere.

Afgørelser om anerkendelsesspørgsmålet, uanset efter hvilke regler i loven eller på hvilket grundlag afgørelsen er truffet, kan således genoptages. Reglen gælder både for ulykker og erhvervssygdomme. Det gælder tillige for sager, som er afvist på grund af for sen anmeldelse. Reglen har således betydning for alle afgørelser, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen har afvist sagen, for eksempel med henvisning til reglerne om for sent anmeldte skader.

Fristen på 5 år til at genoptage spørgsmålet om anerkendelse er absolut og kan ikke suspenderes eller afbrydes. En afvist erhvervssygdom vil dog kunne blive behandlet på ny, uanset der er gået mere end 5 år fra afgørelsen, hvis tilskadekomne efter afgørelsen fortsat har været udsat for de skadelige påvirkninger, der har medført sygdommen. En anmodning om genoptagelse, der kommer mere end 5 år senere, vil i denne situation efter omstændighederne kunne blive anset som en ny anmeldelse. Af Ankestyrelsens principafgørelse U-7-08 fremgår, at i situationer, hvor der

er tale om en ny diagnose, dvs. at der skal anvendes et andet punkt på erhvervssygdomsfortegnelsen, eller en ny påvirkning, dvs. en anden arbejdsfunktion end i den tidligere sag, vil henvendelsen som udgangspunkt blive anset for en ny anmeldelse. Videre fremgår det, at det i situationer, hvor der ikke er yderligere påvirkning efter seneste afgørelse, eller hvis det er samme påvirkning, men på en ny arbejdsplads, vil henvendelsen som udgangspunkt blive betragtet som en anmodning om genoptagelse. Er der en tidsmæssigt længere påvirkning i samme funktion, må der foretages en konkret afvejning af de forskellige hensyn. Det betyder, at i situationer, hvor en fortsat arbejdsmæssig udsættelse er relevant for vurderingen af, om sagen kan anerkendes, er der som udgangspunkt tale om en ny anmeldelse. Hvis derimod en længere udsættelse for samme påvirkning som tidligere er uden betydning for, hvorledes sagen skal vurderes, skal reglerne om genoptagelse som udgangspunkt anvendes.

Det følger endvidere af lovens § 42, stk. 1, at efter anmodning fra tilskadekomne eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene, jf. §§ 15 og 17-18, genoptages inden for en frist af 5 år fra første afgørelse, hvis der er sket væsentlige ændringer af de forhold, der blev lagt til grund for afgørelsen. Fristen for genoptagelse kan forlænges inden udløbet af 5-års-fristen. Når ganske særlige omstændigheder taler herfor, kan der ses bort fra fristerne.

Formålet med bestemmelsen i § 42, stk. 1, er at sikre, dels at tilskadekomne har mulighed for at få genoptaget spørgsmålet om erstatnings- og godtgørelse, hvis der inden for 5 år efter afgørelsestidspunktet sker væsentlige ændringer i tilskadekomnes helbreds- og/eller erhvervsmæssige forhold, som kan tilskrives arbejdsskaden, dels at give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring mulighed for at genoptage en afgørelse om erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring inden for 5 år bliver bekendt med, at der er sket så væsentlige ændringer af de forhold, der blev lagt til grund for afgørelsen, at det bør føre til en forhøjelse af tilskadekomnes godtgørelse for varigt mén eller ændring i op- eller nedadgående retning af den løbende erhvervsevnetabserstatning fremadrettet. Genoptagelsesadgangen omfatter ikke forsikringsselskaber eller arbejdsgivere.

Den gældende praksis for så vidt angår genoptagelse inden for 5 år er baseret på Højesterets dom (flertallet) af 22. april 2009 gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2009, side 1869H. Højesterets flertal fandt, at genoptagelsesbestemmelsen efter sin ordlyd og sammenhæng med formodningsreglen i § 12, stk. 2, hvorefter et påvist tab af erhvervsevne, et

varigt mén eller en persons død anses for at være en følge af arbejdsskaden, medmindre overvejende sandsynlighed taler herimod, må forstås således, at det i de tilfælde, der er omfattet af bestemmelsen alene er en betingelse for genoptagelse, at der er sket væsentlige ændringer af tilskadekomnes helbredsmæssige eller erhvervsmæssige forhold m. v. Der skal således ikke ved afgørelsen om genoptagelse inden for 5-års-fristen foretages nogen vurdering af spørgsmålet om årsagsforbindelse mellem arbejdsskaden og de ændrede forhold. Såfremt sagen genoptages, skal dette spørgsmål afgøres under hensyn til formodningsreglen, jf. § 12, stk. 2.

Efter praksis skal tilskadekomne således ikke dokumentere, at der er sket ændringer i tilskadekomnes helbredsmæssige eller erhvervsmæssige forhold, som kan skyldes arbejdsskaden, når der anmodes om genoptagelse om erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene inden for 5 år. Genoptagelsen forudsætter efter praksis som udgangspunkt alene, at tilskadekomne anmoder herom og oplyser, at der er sket en væsentlig ændring. Fristen for genoptagelse af afgørelser vedrørende erstatnings- og godtgørelsesniveauet kan forlænges inden udløbet af 5-års-fristen, og når ganske særlige omstændigheder taler herfor, kan der ses bort fra fristen.

Det følger af lovens § 42, stk. 1, 2. og 3. pkt., at fristen for genoptagelse kan forlænges inden udløbet af 5-års-fristen. Når ganske særlige omstændigheder taler herfor, kan der ses bort fra fristerne. Forlængelse af fristen kan ved erstatning for tab af erhvervsevne for eksempel ske, hvis tilskadekomne er i fleksjob eller deltager i en langvarig omskoling, hvor uddannelsen ikke ventes at blive afsluttet inden udløbet af 5-årsfristen, og hvor der skal træffes endelig afgørelse om det varige tab af erhvervsevne efter endt uddannelse. De lempeligere betingelser for genoptagelse inden for 5-årsfristen gælder også inden for den periode, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har forlænget fristen ud over de 5 år.

Ved genoptagelse efter udløbet af 5-års-fristen er det ifølge praksis et krav, at det dokumenteres, at der er sket en væsentlig forværring, og at der er årsagssammenhæng mellem arbejdsskaden og forværringen i tilskadekomnes helbredsmæssige eller erhvervsmæssige forhold. Det er tilskadekomne, som har bevisbyrden for, at dette er tilfældet. Det betyder, at der skal være sket en væsentlig ændring af de forhold, som blev lagt til grund ved den tidligere afgørelse, og at ændringen har betydning for vurderingen af det varige mén eller tabet af erhvervsevne. Den gældende praksis for så vidt angår genoptagelse efter 5 år er baseret på Højesterets dom af 19. maj 2005, gengivet i Ugeskrift for Retsvæsen 2005, side 2451H, og administrativ praksis.

Det foreslås, at § 41, stk. 1, nyaffattes, således, at det vil fremgå, at efter anmodning fra tilskadekomne eller efterladte eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan en afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af loven eller vedrørende erstatnings- og godtgørelsesspørgsmål, jf. § 11, genoptages, jf. dog stk. 2-3. Det er en betingelse for genoptagelse, at der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til en ændret materiel afgørelse, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette.

Med forslaget til § 41, stk. 1, 1. pkt., samles genoptagelse af alle spørgsmål efter arbejdsskadesikringsloven, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af loven, og vedrørende erstatning og godtgørelse, i én bestemmelse. Det gælder således genoptagelse af afgørelser om anerkendelse af en arbejdsskade, som i dag er reguleret i den lovens § 41, og afgørelser om erstatnings- og godtgørelsesspørgsmål til tilskadekomne og efterladte, som i dag er reguleret i lovens §§ 42 og 43. Erstatnings- og godtgørelsesspørgsmål til tilskadekomne og efterladte omfatter alle afgørelser, som har betydning for retten til og udmåling af erstatning m.v. efter loven, herunder afgørelser om fastsættelse af årsløn, og vurderingen af det varige mén.

Med forslaget til § 41, stk. 1, 2. pkt., vil det som noget nyt være en betingelse for genoptagelse på foranledning af tilskadekomne eller efterladte, at tilskadekomne eller efterladte dokumenterer, at der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til en ændret materiel afgørelse, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette. Tilskadekomne eller efterladte vil således for at kunne opfylde betingelsen i 2. pkt., skulle sandsynliggøre ved fremlæggelse af nye oplysninger, at de faktiske omstændigheder vedrørende tilskadekomnes forhold enten adskiller sig væsentligt fra det, som blev lagt til grund ved afgørelsen, eller at tilskadekomnes forhold har ændret sig væsentligt, og at der er en vis sandsynlighed for årsagssammenhæng mellem arbejdsskaden og ændringen.

Dokumentationen kan i forhold til genoptagelse af en afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet og dermed i forhold til spørgsmål om, hvorvidt tilskadekomne eller skaden er omfattet af loven, f.eks. bestå i ansættelseskontrakt, der dokumenterer ansættelse i Danmark, vidneudsagn om hændelsen eller dokumentation for vægten på håndteret byrde.

Dokumentationen kan i forhold til genoptagelse af erstatnings- eller godtgørelsesspørgsmålene f.eks. ske ved sammen med anmodningen om

genoptagelse at indsende relevante lægefaglige oplysninger om de aktuelle helbredsmæssige forhold eller den persons skade, der er forvoldt ved ulykken. Dokumentationen kan f.eks. bestå i ny lægeerklæring, udskrift af lægejournal eller behandlerjournal, som indeholder oplysninger om den relevante skade og relaterer skaden til ændringer i de helbredsmæssige eller erhvervsmæssige følger af arbejdsskaden.

Dokumentationen kan ligeledes bestå i f.eks. udskrift fra kommunale akter, udtalelse fra arbejdsgiver, afgørelse fra forsikringsselskab eller myndigheder, som beskriver ændringer i de aktuelle erhvervsmæssige forhold relateret til følger af arbejdsskaden. Det kan f.eks. være nye oplysninger fra kommunen om, at tilskadekomne er tilkendt førtidspension helt eller delvist på grund af følgerne af arbejdsskaden.

Det er en forudsætning, at de nye oplysninger giver en vis sandsynlighed for, at tilskadekomnes helbredsmæssige eller erhvervsmæssige forhold vil kunne føre til en ændret afgørelse med et ændret materielt indhold. I sådanne situationer vil tilskadekomne eller efterladte have krav på, at sagen bliver genoptaget.

Der vil ikke med forslaget blive ændret ved praksis vedrørende formodningsreglen i § 12, stk. 2, hvorefter et påvist tab af erhvervsevne, et varigt mén eller en persons død i en sag, som er anerkendt som en arbejdsskade, anses for at være en følge af arbejdsskaden, medmindre overvejende sandsynlighed taler herimod. Bestemmelsen vil som efter gældende regler først skulle anvendes, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer, at der er grundlag for materielt at behandle anmodningen om genoptagelse. Det vil sige, at bestemmelsen ikke vil skulle anvendes, hvis tilskadekomne eller efterladte ved anmodningen om genoptagelse ikke opfylder betingelsen i forslaget til ny § 41, stk. 1, 2. pkt. om at dokumentere, at der er en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til en ændret materiel afgørelse.

Hvis dokumentationen viser, at der er sket helbredsmæssige ændringer i samme legemsdel, som arbejdsskademyndigheden tidligere har vurderet i forhold til varigt mén, vil dette som udgangspunkt indebære en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til en ændret materiel afgørelse. Som eksempel kan anføres en tilskadekomne, som har fået anerkendt en knæskade med varigt mén på mindre end 5 pct. To år senere beder tilskadekomne om genoptagelse, da tilskadekomne har oplevet en forværring af sine gener i knæet. Tilskadekomne vedlægger intet materiale. Tilskadekomne beskriver heller ikke, hvordan skaden har udviklet sig, om

tilskadekomne de sidste to år har gennemgået behandlinger hos f.eks. fysioterapeut, om der er sket behandlinger eller undersøgelser på sygehus, eller om skaden har medført, at tilskadekomne har opgivet konkrete daglige gøremål og opgaver. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil i denne situation kunne afvise at genoptage uden yderligere undersøgelser, da der hverken er vedlagt relevant dokumentation fra f.eks. læge eller er oplysninger fra tilskadekomne om skadens udvikling. Hvis tilskadekomne i samme situation ved anmodningen om genoptagelse vedlægger f.eks. journal fra forundersøgelse hos læge, som viser, at tilskadekomne er henvist til kikkertundersøgelse for skader i samme knæ, uden at der er beskrevet konkurrerende skadesårsager, vil dette være relevant dokumentation, som betyder, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i denne situation som udgangspunkt vil skulle genoptage sagen.

Ved væsentlige ændringer i tilskadekomnes forhold forstås ved afgørelser, hvor der er udmålt erstatning eller godtgørelse, at det varige mén eller erhvervsevnetabet er blevet højere end det, der blev lagt til grund ved den tidligere afgørelse. Det vil betyde, at der skal være en vis sandsynlighed for, at det varige mén kan ændres med mindst ét niveau – for eksempel fra 20 pct. til 25 pct. For tabet af erhvervsevne skal der ligeledes være en vis sandsynlighed for, at tabet af erhvervsevne kan hæves med mindst et interval, for eksempel fra 15 pct. til 20 pct. Hvis det for eksempel er blevet lagt til grund ved afgørelsen, at tilskadekomne kunne bestride et arbejde, men det senere viser sig, at tilskadekomne ikke magter dette på grund af skadens følger, kan sagen genoptages, selv om der ikke i mellemtiden er indtrådt forværringer i helbredstilstanden. Det er således ikke et krav, at der er indtrådt forværringer i helbredstilstanden for, at sagen kan genoptages vedrørende tab af erhvervsevne.

Betingelsen om, at de ændrede omstændigheder skal vedrøre tilskadekomnes forhold betyder bl.a., at udefrakommende forhold, som for eksempel ændret retspraksis eller ændringer i de samfundsmæssige konjunkturer, ikke i sig selv kan medføre genoptagelse efter § 41.

Forslaget vil således indebære, at den lempelige adgang, som er udviklet i praksis for tilskadekomne til at få genoptaget en afgørelse om erhvervsevnetabserstatning og méngodtgørelse inden for de første 5 år, vil blive afskaffet. Forslaget vil således i højere grad end i dag sikre, at det som udgangspunkt kun er tilskadekomne, som har udsigt til at få en ændret afgørelse, der i disse sager vil få deres sag genoptaget til ny materiel prøvelse. Med forslaget tilpasses kriterierne for genoptagelse af sager om erhvervsevnetabserstatning og méngodtgørelse inden for 5 år til praksis for

genoptagelse efter 5 år. Det foreslås derfor samtidig, at der i sager om erhvervsevnetabserstatning og méngodtgørelse ikke længere vil være en 5-års-frist for genoptagelse. Det vil f.eks. sige, at genoptagelse af afgørelser om varigt mén med forslaget skal vurderes efter den praksis, som i dag gælder ved genoptagelsesansøgninger, som fremsættes efter 5 år, uanset hvornår genoptagelsesansøgningen fremsættes. Den tidsmæssige ramme for at kunne få genoptaget en afgørelse om erhvervsevnetabserstatning og méngodtgørelse vil herefter alene være begrænset af de almindelige forældelsesregler i forhold til arbejdsskadesikringsloven.

I forhold til spørgsmålet om anerkendelse af skaden som en arbejdsskade betyder forslaget, at genoptagelse vil blive betinget af, at tilskadekomne eller efterladte fremkommer med oplysninger, som giver en vis sandsynlighed for, at skaden er omfattet af arbejdsskadesikringsloven. Det kan for eksempel være nye vidneudsagn om de faktiske omstændigheder på skadestidspunktet, som ikke forelå eller kunne indhentes af arbejdsskademyndighederne på tidspunktet for den seneste afgørelse, eller nye oplysninger om de skadelige påvirkninger, der har ført til arbejdsskaden.

Forslaget betyder, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil kunne afvise at genoptage en sag til materiel prøvelse, hvis den tilskadekomne eller efterladte ved ansøgningen om genoptagelse ikke fremsender oplysninger, som sandsynliggør, at sagens faktiske omstændigheder enten adskiller sig væsentligt fra det, som blev lagt til grund ved afgørelsen, eller har ændret sig væsentligt, og at ændringerne af de helbredsmæssige og/eller erhvervsmæssige forhold skyldes arbejdsskaden.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil fortsat være underlagt det forvaltningsretlige officialprincip og den almindelige praksis i forhold hertil, der gælder i genoptagelsessituationer. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal derfor fortsat sikre, at afgørelser i genoptagelsessager træffes på et fuldt oplyst grundlag. Inden Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan træffe afgørelse om, hvorvidt sagen kan genoptages efter § 41, skal der tilvejebringes de faktiske oplysninger, som er nødvendige for at træffe en rigtig afgørelse. Ansvar for at indsende de grundlæggende oplysninger om forværringen påhviler tilskadekomne, hvorefter pligten til at oplyse sagen overgår til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal, når de har modtaget en tilstrækkelig begrundet ansøgning om genoptagelse, indhente de eventuelt manglende oplysninger således, at de kan vurdere om der er en vis sandsynlighed for, at en

genoptagelse med de nye oplysninger vil føre til en ændret materiel afgørelse.

Med forslaget vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kunne afvise en anmodning om genoptagelse uden videre behandling, hvis anmodningen er ubegrundet, for eksempel fordi tilskadekomne uden dokumentation alene oplyser at have det helbredsmæssigt dårligere eller være i en ny beskæftigelsesmæssig situation, uden at sandsynliggøre, at ændringerne i helbreds- eller beskæftigelsessituationen er en følge af arbejdsskaden. Udgangspunktet med ændringen er således, at det er tilskadekomne, som skal tilvejebringe dokumentationen for, at en genoptagelse vil kunne føre til en ændret afgørelse.

Er anmodningen begrundet i forværringer i de helbredsmæssige eller erhvervsmæssige forhold, som ud fra en umiddelbar medicinsk og juridisk vurdering kan tilskrives arbejdsskaden, men uden vedlagt dokumentation for, at de ændrede helbredsmæssige eller beskæftigelsesmæssige vilkår kan skyldes skaden, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som udgangspunkt bede tilskadekomne om at fremskaffe de yderligere oplysninger, som er nødvendige for at afgøre, om sagen skal genoptages efter § 41. Det vil f.eks. være oplysninger om egne forhold, oplysninger om skadens udvikling, hvor behandlinger og undersøgelser er udført, stillede diagnoser mv., som tilskadekomne allerede er i besiddelse af, eller som uden større besvær eller omkostninger kan tilvejebringes af tilskadekomne.

En anmodning om genoptagelse af en arbejdsskadesag, som ikke sker på forvaltningsretligt grundlag, må således betragtes som ansøgningssag, der rejses på tilskadekomnes initiativ. I en ansøgningssag vil myndigheden kunne kræve, at borgeren i vidt omfang bidrager til sagsoplysningen. Det er en forudsætning herfor, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har præciseret, hvilke oplysninger der er behov for, og at tilskadekomne i nødvendigt omfang er vejledt om, hvordan oplysningerne skaffes. Desuden forudsættes det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring gør tilskadekomne opmærksom på, at manglende medvirken vil kunne medføre, at sagen må afgøres på det foreliggende grundlag, og at det vil kunne betyde, at sagen ikke kan genoptages. Det forudsættes, at vejledningen af tilskadekomne kan ske på et generelt niveau, f.eks. på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings hjemmeside, og som udgangspunkt ikke skal ske specifikt i forhold til den enkelte sag.

I visse tilfælde vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring dog i henhold til officialmaksimen selv skulle foranstalte indhentelse af de nødvendige oplysninger, inden der tages stilling til, om sagen skal genoptages. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har ansvaret for, at den nødvendige fagkundskab inddrages, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings vurdering af, om sagen skal genoptages efter § 41, forudsætter særlig fagkundskab. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal derudover forestå indhentelse af oplysninger, som kræver en særlig indsats eller er forbundet med omkostninger, f.eks. sagkyndige erklæringer, udarbejdelse af speciallægeerklæring eller fuld journal fra læge eller sygehus.

Det vil f.eks. gælde i helt særlige tilfælde, hvor det må antages, at tilskadekomne af særlige årsager ikke kan indhente materialet, f.eks. som følge af sin alvorlige helbredssituation eller sprogvanskeligheder. I disse tilfælde vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring fortsat være forpligtet til selv at indhente det relevante materiale. Det gælder uanset, om der er tale om oplysninger, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan formode, at tilskadekomne er i besiddelse af.

Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter at have anmodet tilskadekomne om yderligere dokumentation ved modtagelse af dokumentationen vurderer, at denne ikke underbygger tilskadekomnes eller efterladtes forklaring ved anmodningen om genoptagelse, eller at den i øvrigt ikke sandsynliggør, at der er grundlag for at genoptage sagen, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på dette tidspunkt kunne afvise at genoptage sagen. Tilsvarende gælder, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring selv har indhentet oplysningerne.

Som eksempel kan anføres, at tilskadekomne i en sag, som tidligere er blevet afvist som en arbejdsskade, fordi det ikke var godtgjort, at skaden var sket på arbejdet, beder om genoptagelse 6 måneder efter afgørelsen. Ved genoptagelsesansøgning oplyser tilskadekomne om to kollegaer, som var vidner til hændelsen på arbejdet, og vedlægger vidneudsagn fra vidnerne. Der er dermed vedlagt relevant dokumentation. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer herefter på baggrund af vidneudsagnene, om sagen skal genoptages eller afvises.

Det forudsættes, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vejleder tydeligt om kriterierne for at kunne få genoptaget en sag, så tilskadekomne og partsrepræsentanter ved, hvilke oplysninger man skal fremsende ved ansøgning om genoptagelse. Vejledningen kan for eksempel ske i

tilknytning til førstegangsafgørelsen og på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings hjemmeside.

Forslaget medfører ikke ændringer i den adgang, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har efter gældende lovs § 42, stk. 1, til at genoptage afgørelser om erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene på egen foranledning, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring får kendskab til ændringer i tilskadekomnes forhold. Forslaget vil heller ikke medføre ændringer i den nuværende praksis, hvorefter genoptagelse af spørgsmål vedrørende varigt mén alene kan ske i forhold til forhøjelse af størrelsen af det varige mén. Forslaget har desuden ingen betydning for muligheden for at få genoptaget en sag på ulovbestemt grundlag. Ved siden af de lovbestemte regler om genoptagelse er der således også en ulovbestemt pligt for myndigheder til at genoptage behandlingen af en sag, hvis der i forbindelse med en genoptagelsesansøgning fremkommer nye faktiske oplysninger af så væsentlig betydning for sagen, at der er en vis sandsynlighed for, at sagen ville have fået et andet udfald, hvis oplysningerne havde foreligget i forbindelse med myndighedens oprindelige stillingtagen til sagen. Pligten til at genoptage en sag på ulovbestemt grundlag kan endvidere komme på tale, hvis der fremkommer nye retlige forhold, dvs. en væsentlig ændring af retsgrundlaget med tilbagevirkende kraft, eller hvis der foreligger ikke uvæsentlige sagsbehandlingsfejl i forhold til myndighedens oprindelige afgørelse.

Til nr. 47

Det følger af arbejdsskadesikringslovens § 41, stk. 1, at efter anmodning fra tilskadekomne eller de efterladte eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan enhver afgørelse om, at en skade ikke er omfattet af loven, genoptages inden for en frist på 5 år fra afgørelsen. Det gælder tillige for sager, som er afvist på grund af for sen anmeldelse.

Det følger endvidere af § 41, stk. 2, at når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har meddelt, at en anmeldt sygdom ikke hører under loven, og optages sygdommen senere på fortegnelsen nævnt i § 7, stk. 1, nr. 1, kan sagen genoptages, selv om der er forløbet mere end 5 år fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse.

Det følger endvidere af lovens § 43, 1. pkt., at er en efterladt ikke anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, kan den pågældende inden for en frist på 5 år fra modtagelsen af afgørelsen herom anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget.

Fristerne på 5 år til at få genoptaget spørgsmålet om, hvorvidt en skade er omfattet af loven, jf. § 41, stk. 1, eller erstatningsspørgsmålet i forhold til efterladte, jf. § 43, 1. pkt. er absolutte og kan ikke suspenderes eller afbrydes.

Ved lovforslagets § 1, nr. 46, foreslås det, at alle spørgsmål om genoptagelse inden for loven samles i § 41 ved en nyaffattelse af bestemmelsens stk. 1, herunder spørgsmålet om anerkendelse af en arbejdsskade og spørgsmålet om genoptagelse af afgørelser om erstatninger til efterladte efter lovens § 20. Samtidig foreslås det med lovforslagets § 1, nr. 50, at § 43 ophæves.

Der er ikke med forslaget tilsigtet materielle ændringer i forhold til fristerne for genoptagelse af spørgsmålet om anerkendelse af en arbejdsskade efter nugældende § 41, stk. 1, eller spørgsmålet om genoptagelse af afgørelser om erstatninger til efterladte efter lovens § 20, jf. § 43, 1. pkt. Det betyder, at der fortsat vil gælde en absolut frist på 5 år for genoptagelse af disse spørgsmål. Som følge af den foreslåede § 1, nr. 46, vil der dog blive stillet som en betingelse for at genoptage disse spørgsmål, at tilskadekomne eller efterladte indsender oplysninger, der er relevante for stillingtagen til anerkendelsesspørgsmålet eller retten til erstatninger til efterladte.

Det foreslås derfor, at der i § 41 indsættes som nyt *stk. 2*, at en afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af loven, eller hvorvidt en efterladt er anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, kan ikke genoptages senere end 5 år fra afgørelsen, jf. dog *stk. 3*.

Med forslaget opretholdes den gældende retstilstand for så vidt angår fristerne for genoptagelse af spørgsmålet om anerkendelse af en arbejdsskade eller spørgsmålet om genoptagelse af afgørelser om erstatninger til efterladte efter lovens § 20. Det betyder, at der fortsat vil gælde en absolut og ufravigelig frist på 5 år for genoptagelse af afgørelser om disse spørgsmål. En afvist erhvervssygdom vil dog kunne blive behandlet på ny, uanset der er gået mere end 5 år fra afgørelsen, hvis tilskadekomne efter afgørelsen fortsat har været udsat for de skadelige påvirkninger, der har medført sygdommen. En anmodning om genoptagelse, der kommer mere end 5 år senere, vil i denne situation blive anset som en ny anmeldelse.

Med forslaget vil nuværende § 41. stk. 2, blive *stk. 3*. Ændringen er redaktionel og vil ikke medføre ændringer i tilskadekomnes retsstilling efter loven på dette område.

Til nr. 48

Det følger af arbejdsskadesikringslovens § 42, stk. 1, at efter anmodning fra tilskadekomne eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene, jf. §§ 15 og 17-18, genoptages inden for en frist af 5 år fra første afgørelse, hvis der er sket væsentlige ændringer af de forhold, der blev lagt til grund for afgørelsen. Fristen for genoptagelse kan forlænges inden udløbet af 5-års-fristen. Når ganske særlige omstændigheder taler herfor, kan der ses bort fra fristerne.

Det følger endvidere af samme bestemmelses stk. 2, at modtageren af løbende ydelse efter §§ 17 og 17 a skal underrette forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om enhver forandring i sine forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af ydelsen, ligesom forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal være opmærksom på, om der indtræder sådanne forandringer i modtagerens forhold.

Det foreslås, at § 42, stk. 1, ophæves.

Forslaget om at ophæve § 42, stk. 1, er en konsekvens af, at reglerne om genoptagelse inden for loven foreslås samlet ved en nyaffattelse af § 41, stk. 1, at fristen på 5 år ophæves, og at der stilles som betingelse for genoptagelse, at der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at den oprindelige afgørelse vil blive ændret, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette ved anmodningen om genoptagelse. Der henvises til bemærkningerne til nr. 46.

Til nr. 49

Det fremgår af den gældende § 42, stk. 2, at modtageren af løbende ydelse efter §§ 17 og 17 a skal underrette forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om enhver forandring i sine forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af ydelsen, ligesom forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal være opmærksom på, om der indtræder sådanne forandringer i tilskadekomnes forhold.

Det foreslås i lovforslagets § 1, nr. 49, at der tilføjes en henvisning til den nye § 18 b-d, om uddannelsesgodtgørelse i bestemmelsen. Forslaget medfører, at modtagere af uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b-d, også vil skulle underrette Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om enhver forandring i sine forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af

uddannelsesgodtgørelsen. Forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal ligeledes være opmærksomme på, om der indtræder sådanne forandringer i modtagerens forhold.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vil i alle afgørelser om tilkendelse af uddannelsesgodtgørelse skulle vejlede tilskadekomne om oplysningspligten efter § 42, stk. 2. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 18 c, stk. 1, hvorefter tilskadekomne straks skal give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked, hvis tilskadekomne ikke længere er studieaktiv f.eks. på grund af sygdom eller skal på barsel, eller hvis uddannelsen afbrydes. Hvis forandringen i tilskadekomnes forhold betyder, at tilskadekomne er berettiget til en lavere uddannelsesgodtgørelse end den, der er blevet udbetalt eller ikke er berettiget til uddannelsesgodtgørelse, kan der opstå et spørgsmål om tilbagebetaling, jf. forslaget til § 18 e, stk. 1 i ændringspunkt nr. 17.

Såfremt tilskadekomne ikke overholder sin oplysningspligt og får udbetalt for meget uddannelsesgodtgørelse, vil vedkommende skulle betale for meget udbetalt uddannelsesgodtgørelse tilbage, jf. forslaget til § 18 e i ændringspunkt nr. 17.

Til nr. 50

Det følger af arbejdsskadesikringslovens § 20, at den, der er berettiget til overgangsbetalt efter § 19, stk. 1-3, og som ved tilskadekomnes død har mistet en forsørger, eller som ved dødsfaldet på anden måde har fået sine forsørgelsesmæssige forhold forringet, har ret til erstatning herfor. Erstatningen fastsættes under hensyn til forsørgelsens omfang og den efterlattedes muligheder for at forsørge sig selv, når alder, helbredstilstand, uddannelse, beskæftigelse samt forsørgerforhold og økonomiske forhold tages i betragtning. Af bestemmelsens stk. 2 fremgår det, at erstatningen ydes i form af en tidsbestemt løbende ydelse, som årligt udgør 30 pct. af afdødes årsløn, jf. § 24. Erstatningen udbetales med virkning fra datoen for dødsfaldet med 1/12 månedligt forud. Perioden kan højst fastsættes til 10 år. Udbetales der i anledning af dødsfaldet efterindtægt, udbetales ydelsen dog først fra udløbet af efterindtægtsperioden. Modtog afdøde løbende erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov, udbetales erstatning for tab af forsørger først fra den 1. i den efterfølgende måned efter dødsfaldet.

Det følger endvidere af lovens § 43, at en efterladt ikke anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, kan den pågældende inden for en frist på 5 år fra modtagelsen af afgørelsen herom anmode om at få

erstatningsspørgsmålet genoptaget. På samme måde kan en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, jf. stk. 2, inden for en frist på 5 år efter ydelsens ophør anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget med henblik på tilkendelse af yderligere, tidsbestemt løbende ydelse. Ved vurderingen af, om en erstatning skal forlænges, anvendes de samme kriterier, som ligger til grund for den oprindelige afgørelse.

Det betyder, at en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, i op til 5 år efter erstatningens ophør kan anmode om at få tilkendt en yderligere tidsbestemt løbende erstatning. Fristen på 5 år er absolut og kan ikke fraviges. Ved vurderingen af, om en erstatning skal forlænges, anvendes de samme kriterier, som blev lagt til grund for den oprindelige afgørelse.

Det foreslås, at § 43 ophæves.

Forslaget om at ophæve § 43, er en konsekvens af, at reglerne om genoptagelse inden for loven foreslås samlet ved en nyaffattelse af § 41, stk. 1, og at der stilles som betingelse for genoptagelse, at der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at den oprindelige afgørelse vil blive ændret, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette ved anmodningen om genoptagelse. Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 46.

Der er ikke med forslaget tilsigtet ændringer i den nuværende retstilstand med hensyn til genoptagelsesfristerne, hvorefter det er en betingelse, at efterladte anmoder om genoptagelse senest 5 år fra afgørelsen. Ligeledes er det ikke tilsigtet ændringer i, at efterladte, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, jf. stk. 2, inden for en frist på 5 år efter ydelsens ophør kan anmode om at få tilkendt en yderligere, tidsbestemt løbende ydelse. Det foreslås derfor samtidig, at sidstnævnte præciseres i lovens § 20, stk. 2. Der henvises til bemærkningerne til nr. 20.

Til nr. 51

Det fremgår af den gældende § 44, stk. 5, 1. pkt., at i det omfang arbejdsgiveren, forsikringsselskabet eller bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension indbringer Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse for Ankestyrelsen, har klagen opsættende virkning. Det foreslås, at ”med mindre afgørelsen er truffet efter §§ 18 b og 18 d” tilføjes i bestemmelsen. Dermed bliver afgørelser om ret til at tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse og om uddannelsesgodtgørelsens størrelse og

tilkendelsesperiode undtaget fra bestemmelsen om, at afgørelser, der indbringes for Ankestyrelsen har opsættende virkning.

For så vidt angår afgørelser om hvorvidt tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b, stk. 1, betyder det, at sagen ikke stopper, hvis der indbringes en klage over afgørelsen. Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet afgørelse om, at tilskadekomne kan tage en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, vil tilskadekomne kunne søge optagelse og starte på uddannelse, imens klagen behandles. Hvis Ankestyrelsen kommer frem til, at tilskadekomne ikke opfylder betingelserne for at deltage i ordningen, vil tilskadekomne skulle stoppe uddannelsen, med mindre tilskadekomne ønsker at fortsætte uden uddannelsesgodtgørelse.

For så vidt angår afgørelser om uddannelsesgodtgørelsens tilkendelsesperiode og størrelse, jf. § 18 b, stk. 2, og § 18 d, vil en klage ikke medføre, at udbetalingen skal stoppe. Det gælder ligeledes, hvis der klages over fastsættelse af årslønnen, som de 83 pct. uddannelsesgodtgørelse, skal beregnes af. Udbetalingen kan dermed fortsætte, mens klagen behandles. Hvis Ankestyrelsen kommer frem til, at tilskadekomne skulle have haft udbetalt en højere uddannelsesgodtgørelse, vil vedkommende få det manglende beløb udbetalt ved fremtidig efterregulering. Hvis Ankestyrelsen kommer frem til at tilskadekomne har fået for meget udbetalt, nedsættes uddannelsesgodtgørelsen fra Ankestyrelsens afgørelsestidspunkt og fremadrettet. Der efterreguleres ikke for meget udbetalt uddannelsesgodtgørelse med tilbagevirkende kraft i de tilfælde, hvor klagen vedrører godtgørelsens størrelse.

Til nr. 52

Efter gældende regler kan sagens parter indbringe Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser for domstolene, uden at afgørelserne har været prøvet af Ankestyrelsen. Det er således ikke et krav, at den administrative rekurs skal være udnyttet inden sagsanlæg. Der er endvidere ingen lovfæstede tidsmæssig begrænsning for, hvornår sagens parter kan vælge at indbringe en afgørelse for domstolene. Krav som følge af loven kan dog være forældede som følge af forældelsesreglerne, med de undtagelser, der fremgår af arbejdsskadesikringslovens § 36, stk. 2-5, og forsikringsselskabet kan fortabe retten til at gøre indsigelse mod en afgørelse som følge af retsfortabende passivitet.

Det foreslås som § 47, stk. 1, at det fastsættes, at for afgørelser efter loven, der kan påklages til Ankestyrelsen, skal den administrative rekurs være udnyttet, før afgørelsen kan indbringes for domstolene. Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser kan ikke indbringes for domstolene.

Forslaget indebærer, at en part skal udnytte den administrative rekurs ved at klage til Ankestyrelsen, når en afgørelse kan påklages til Ankestyrelsen, samt at det i så fald kun er Ankestyrelsens afgørelse, der kan indbringes for domstolene. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgørelser kan således ikke længere indbringes for domstolene.

Ankestyrelsen vil således med forslaget alene være rette sagsøgte i sager vedrørende arbejdsskader. Fremover vil Ankestyrelsen derfor være den eneste procespart, der kan indstævnes, hvis en af arbejdsskadesagens parter ønsker afgørelsen prøvet af domstolene.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser efter arbejdsskadesikringsloven indeholder ofte afgørelser vedrørende flere spørgsmål i sagen. Eksempelvis kan en afgørelse indeholde afgørelser i spørgsmål om anerkendelse, mén, tab af erhvervsevne, tilkendelsestidspunkt for erstatningen m.v. Sagens parter har gennem den administrative rekurs mulighed for at klage over afgørelserne vedrørende alle spørgsmål, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse vedrører. Forslaget indebærer derfor, at en sagspart kun kan anlægge sag ved domstolene vedrørende afgørelser om spørgsmål i sagen, som Ankestyrelsen har truffet afgørelse om. Det bemærkes, at Ankestyrelsen ikke er bundet af sagens parter i forhold til klagetemaet og kan vælge at udvide prøvelsen til andre spørgsmål end dem, der konkret er klaget over. Hvis Ankestyrelsen af egen drift udvider prøvelsen, kan alle spørgsmål, som Ankestyrelsen har truffet afgørelse om, indbringes for domstolene.

Søgsmålet for domstolene skal angå afgørelsen fra Ankestyrelsen. Det kan f.eks. være en afgørelse om, hvorvidt den anmeldte arbejdsskade kan anerkendes, udmåling af mén eller erstatning m.v., samt retlige problemstillinger, som Ankestyrelsen har haft kompetence til at behandle. Ankestyrelsens afgørelser kan f.eks. gå ud på afvisning, stadfæstelse, hjemvisning, ophævelser og ændring af den påklagede afgørelse. Har Arbejdsmarkedets Erhvervssikring f.eks. truffet afgørelse om anerkendelse, mén og behandlingsudgifter i en samlet afgørelse, og har Ankestyrelsen alene truffet afgørelse om mén, kan der kun anlægges sag ved domstolene for så vidt angår spørgsmålet om mén. Hvis Ankestyrelsen af egen drift har udvidet prøvelsen til at omfatte andre spørgsmål, end dem der er klaget over,

kan en sagspart indbringe alle spørgsmål, som Ankestyrelsens afgørelse vedrører, for domstolene. Det bemærkes dertil, at i tilfælde af, at Ankestyrelsen ikke har udvidet prøvelsen, kan det tilsvarende heller ikke forudsættes, at Ankestyrelsen stiltiende har stadfæstet afgørelsen, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring tidligere har truffet. Det er således kun spørgsmål, som Ankestyrelsen har truffet afgørelse om, der kan indbringes for domstolene.

De lovfastsatte klagefrister skal overholdes. Hermed kan der ikke ske domstolsprøvelse af en sag, f.eks. i tilfælde af, at Ankestyrelsen afviser at behandle klagen, fordi klagen er indgivet for sent eller fordi klager ikke var klageberettiget. Dette sikrer, at arbejdsskadesikringslovens klagefrist regler ikke kan omgås ved at rejse sagen ved domstolene. Dog bemærkes det, at sagens parter vil kunne indbringe Ankestyrelsens afgørelse om, at klagen er indgivet for sent, eller afslag på genoptagelse, for domstolene.

I forhold til forslaget om, at der skabes hjemmel til at igangsætte forsøg med at delegere afgørelseskompetence til udvalgte forsikringsselskaber til at træffe afgørelse af anerkendelsesspørgsmålet, jf. forslagets § 1, nr. 67, foreslås det, at den administrative rekurs også skal være udnyttet i disse sager, før sagen kan indbringes for domstolene. Dette betyder, at et forsikringsselskab ikke vil kunne sagsøges i relation til en afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet. Tilskadekomne, der er uenig i forsikringsselskabets afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet, vil således skulle anmode Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om at træffe afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet. Sagen behandles herefter på helt sædvanlig vis i arbejdsskadesystemet, hvorefter forslaget om, at den administrative rekurs skal være udnyttet, før en sag kan indbringes for domstolene inden for søgsmålsfristen, ligeledes vil omfatte disse sager, som er afgjort af forsikringsselskabet som første instans.

Det forudsættes, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser fremover skal indeholde vejledninger om, at den administrative rekurs skal være udnyttet, før en afgørelse kan indbringes for domstolene. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal vejlede om, at søgsmålet alene kan anlægges mod Ankestyrelsen. Ligeledes skal forsikringsselskaber, som er omfattet af forsøgsordningen med afgørelseskompetence, vejlede om, at sagen ikke kan indbringes for domstolene, før Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har været anmodet om at træffe afgørelse og sagen har været behandlet i det administrative rekurs system.

Det foreslås som § 47, stk. 2, at søgsmål til prøvelse af Ankestyrelsens afgørelser efter loven eller de regler, der udstedes efter loven, skal være anlagt af tilskadekomne inden 12 måneder fra afgørelsen. Forsikringsselskaber, selvforsikrede statslige myndigheder, regioner, kommuner, arbejdsgivere og bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension skal anlægge sagen inden 6 måneder fra afgørelsen.

Med den foreslåede søgsmålsfrist sikres det i størst muligt omfang, at der efter en vis periode ikke ved domstolene kan rejses tvivl om rigtigheden af en afgørelse eller beslutning efter loven.

Søgsmålsfristen gælder i forhold til den afgørelse fra Ankestyrelsen, som ønskes indbragt for domstolene. Hvis Ankestyrelsen har truffet flere afgørelser om samme spørgsmål i sagen, løber fristen fra den seneste afgørelse. Søgsmålsfristen regnes fra afgørelsestidspunktet for Ankestyrelsens afgørelse.

Søgsmålsfristen på henholdsvis 6 og 12 måneder gælder tilsvarende for eventuelle partsrepræsentanter.

I tilfælde af, at arbejdsgiver er blevet part i arbejdsskadesagen som følge af, at vedkommende har indgivet klage over anerkendelsen af arbejdsskaden, jf. arbejdsskadesikringslovens § 44, stk. 1, nr. 4, skal en eventuel retssag også være anlagt inden 6 måneder efter, at afgørelsen er meddelt arbejdsgiveren. Det skyldes, at en uforsikret arbejdsgiver selv finansierer alle udgifter til erstatning m.v. og administration i sagen og dermed har samme rettigheder og forpligtelser som et forsikringsselskab. I tilfælde, hvor en arbejdsgiver har tegnet lovpligtig forsikring, er fristen også 6 måneder, og derfor findes det hensigtsmæssigt, at fristen er den samme for alle arbejdsgivere, uanset om de har tegnet lovpligtig forsikring eller ej. Det samme foreslås at gælde for bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension, der kan blive part i sagen, hvis bestyrelsen har udnyttet klageadgang i arbejdsskadesikringslovens § 44, stk. 1, nr. 3. Arbejdsmarkedets Tillægspension er en professionel part, og derfor findes det hensigtsmæssigt, at de har samme frist som arbejdsgivere og forsikringsselskaber.

Søgsmålsfristen er kun gældende for sagens parter, hvis de er blevet vejledt om fristen af Ankestyrelsen. Det forudsættes i den anledning, at Ankestyrelsens afgørelser fremover vil indeholde vejledninger om søgsmål, som vil blive meddelt sagens parter samtidig med afgørelsen.

Søgsmålsfristen kan ikke fraviges af Ankestyrelsen. Hermed sikres en parts berettigede forventninger til, at der efter søgsmålsfristen er udløbet, ikke kan rejses tvivl om afgørelsens gyldighed.

Til nr. 53

Efter de gældende regler i § 2, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven er personer, der ansættes til at udføre arbejde her i landet for en arbejdsgiver, berettigede efter lovens §§ 5-7. Arbejdet kan være lønnet eller ulønnet og kan være varigt, midlertidigt eller forbigående.

Efter de gældende regler i § 6, stk. 1, forstås ved en ulykke efter loven en personskade forårsaget af en hændelse eller en påvirkning, der sker pludseligt eller inden for 5 dage. Personskaden kan efter stk. 2 være fysisk eller psykisk og kan være varig eller forbigående. Det er ikke et krav, at personskaden medfører behov for behandling eller at skaden er blevet behandlet.

Der kan efter arbejdsskadesikringsloven bl.a. ydes betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. lovens § 15, erstatning for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a, godtgørelse for varigt mén, jf. § 18 samt erstatning og godtgørelse til efterladte efter reglerne i lovens §§ 19-23.

Efter de gældende regler i § 40 træffer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, medmindre andet er fastsat, afgørelse om alle spørgsmål efter loven.

Efter de gældende regler i § 48, stk. 1, har enhver arbejdsgiver, som i sin tjeneste beskæftiger personer som nævnt i § 2, sikringspligt efter loven for disse personer, jf. dog stk. 3, 5 og 6. Efter stk. 2 kan selvstændige erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller sikre egen person efter loven.

Efter reglerne i § 48, stk. 5, har staten, folkekirken, regionerne og kommunerne ikke pligt til at tegne forsikring mod følgerne af arbejdsulykker, jf. § 50.

Efter reglerne i § 50 skal sikringspligtige arbejdsgivere, jf. § 48, overføre deres risiko for ulykker til et forsikringsselskab, der tegner ulykkesforsikring efter denne lov. Det samme gælder selvstændige erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller, der vælger at sikre egen person efter § 48, stk. 2.

Hvis der foreligger en arbejdsulykke, og arbejdsgiveren har undladt at opfylde sin sikringspligt ved at tegne forsikring, betaler Arbejdsmarkedets Erhvervssikring forskudsvis for udgifterne i sagen, jf. § 52, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven.

De beløb, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har udbetalt efter stk. 1, fordeles på alle forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikring, jf. § 52, stk. 4. Hvis den virksomhed, hvor arbejdsulykken er indtruffet, er ophørt, og det ikke er muligt at udpege et forsikringsselskab, finder reglerne i stk. 1 og 4 tilsvarende anvendelse, jf. § 52, stk. 5.

Efter § 1, stk. 1, 1. pkt., i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser (offererstatningsloven) yder staten erstatning og godtgørelse for personskade, der forvoldes ved overtrædelse af borgerlig straffelov eller lov om tilhold, opholdsforbud og bortvisning, hvis overtrædelsen er begået i den danske stat.

Erstatning og godtgørelse fastsættes efter reglerne i lov om erstatningsansvar. Efter erstatningsansvarsloven kan der bl.a. ydes erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, helbredsudgifter og andet tab som følge af skaden samt godtgørelse for svie og smerte. Har skaden fået varige følger, skal der tillige betales godtgørelse for varigt mén samt erstatning for tab eller forringelse af erhvervsevne. Erstatning for tab af erhvervsevne beregnes efter reglerne i erstatningsansvarslovens §§ 5-9.

Efter § 6, stk. 1, i offererstatningsloven ydes erstatning, selv om skadevolderen er ukendt eller ikke kan findes, er under 15 år eller er utilregnelig.

Efter § 7 ydes erstatning ikke, i det omfang skaden godtgøres af skadevolderen eller dækkes af forsikringsydelser eller andre ydelser, der har karakter af virkelig skadeserstatning.

Efter § 10, stk. 1, er erstatning betinget af, at lovovertrædelsen er anmeldt til politiet inden 72 timer, og at skadelidte under en eventuel straffesag mod skadevolderen nedlægger påstand om erstatning. Efter stk. 2 kan bestemmelsen i stk. 1 fraviges, hvis forholdene taler for det.

Efter de gældende regler i § 14, stk. 1, i offererstatningsloven kan Erstatningsnævnet opfordre ansøgeren til at medvirke til sagens oplysning, herunder ved personligt fremmøde for nævnet, ved i tilfælde af personskade at lade sig undersøge af en læge og om fornødent, eventuelt ved indlæggelse,

at lade sig undergive observation og behandling. Nævnet kan endvidere afkræve andre, der har kendskab til forholdene, oplysninger, der må anses for nødvendige. Nævnet kan herunder indhente sygehusjournaler eller udskrifter heraf.

Efter de gældende regler i § 14, stk. 3, i offererstatningsloven kan sagen afgøres på det i øvrigt foreliggende grundlag, hvis ansøgeren ikke inden en fastsat frist efterkommer en opfordring fra nævnet om at medvirke til sagens oplysning.

Det foreslås som en ny § 49 a, stk. 1, 1. pkt., at enhver arbejdsgiver kan tegne en voldsskadesikring, der dækker erstatning og godtgørelse efter lov om erstatningsansvar som følge af vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, der drages omsorg for, mod ansatte, som er omfattet af arbejdsgiverens sikringspligt efter § 48, stk. 1.

Formålet med forslaget er at sikre, at arbejdsgivere, som er sikringspligtige for sine ansatte efter arbejdsskadesikringsloven, frivilligt kan tegne en voldsskadesikring, som giver de ansatte ret til erstatning efter lov om erstatningsansvar. Det er f.eks. godtgørelse for svie og smerte eller erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, der ikke ydes efter lov om arbejdsskadesikring. Erstatningen tilkendes uden at den ansatte skal anmelde episoden til politiet efter reglerne i offererstatningsloven, og uden at erstatningen i øvrigt er afhængig af, at det er konstateret, at der er tale om en straffelovsovertrædelse m.v.

Efter forslaget vil målgruppen for forsikringen være ansatte, som i forvejen er omfattet af reglerne i arbejdsskadesikringsloven, jf. lovens §§ 2-4. Det betyder bl.a., at forsikringen skal dække personer, som er ansat til at udføre arbejde på arbejdspladsen, uanset om arbejdet er lønnet eller ulønnet, varigt, midlertidigt eller forbigående. Det gælder således både for fastansatte, vikarer, frivillige og personale, der er ansat til at varetage andre opgaver end de primære arbejdsfunktioner på arbejdspladsen, f.eks. en pedel, køkkenpersonale eller administrativt personale på en institution.

Forslaget betyder også, at andre personer, som midlertidigt har deres gang på arbejdspladsen, f.eks. en håndværker, som er hyret til at udføre et stykke arbejde, men som er selvstændig eller ansat af en anden sikringspligtig arbejdsgiver, eller en besøgende på en institution, ikke vil være omfattet af ordningen.

Forsikringen skal efter forslaget både dække personskade, der efter de gældende regler vil være omfattet af offererstatningsloven, og personskade, som forvoldes ved andre voldelige hændelser i forbindelse med arbejdet, der ikke vil være omfattet af straffeloven. Det kan f.eks. være tilfældet, hvor en ansat på en institution, kommer til skade i forbindelse med en magtanvendelsessituation med henblik på at beskytte skadevolderen selv, andre beboere eller de ansatte. I sådanne situationer kan det ske, at den ansatte kommer til skade, når skadevolderen i et forsøg på at komme fri uforvarende rammer den ansatte. Forsikringen skal imidlertid ikke dække hændelser, som må anses for at være hændelige uheld. Det gælder f.eks., hvis en medarbejder deltager i boldspil med beboere på et bosted og pådrager sig en skade som følge af et utilsigtet spark over skinnebenet fra en beboer.

Efter forslaget kan der tegnes en forsikring, som dækker erstatning efter lov om erstatningsansvar. Det betyder, at forsikringen vil omfatte de poster, som dækkes efter erstatningsansvarsloven, og som ikke dækkes efter lov om arbejdsskadesikring. Det vil bl.a. gælde godtgørelse for svie og smerte samt erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, som ikke dækkes efter arbejdsskadesikringsloven. Det vil også gælde differencekrav for erstatning for tab af erhvervsevne, som både dækkes efter erstatningsansvarsloven og arbejdsskadesikringsloven, når erstatningsudmålingen efter erstatningsansvarsloven er højere. De eksisterende satser for maksimumsgrænser for erstatning og godtgørelse efter lov om erstatningsansvar vil fortsat være gældende. Det foreslås som § 49 a, stk. 1, 2. pkt., at forsikringen omfatter hændelser, som anerkendes som en ulykke, jf. § 6.

Forslaget betyder, at tilskadekomne vil være dækket af den tegnede voldsskadeforsikring, hvis den anmeldte hændelse er blevet anerkendt som en arbejdsulykke efter arbejdsskadesikringsloven, og omvendt, at hændelser, der ikke kan anerkendes som en arbejdsulykke, ikke vil være dækket.

Det vil indebære, at hændelsen skal være sket på arbejdspladsen eller i tilknytning til arbejdet, jf. § 5, og at den tilskadekomne er en ansat, som er omfattet af arbejdsgiverens sikringspligt efter loven.

Det foreslås som § 49 a, stk. 1, 3. pkt., at tilsvarende gælder for selvstændige erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller, jf. § 48, stk. 2, og selvforsikrede arbejdsgivere, jf. § 48, stk. 5.

Forslaget vil medføre, at selvstændige erhvervsdrivende, som vælger at sikre egen person og medarbejdende ægtefæller, samt offentlige arbejdsgivere, som er selvforsikrede efter reglerne i § 48, stk. 5, uden at være omfattet af forslaget til stk. 2, får mulighed for frivilligt at tegne en forsikring som foreslået i § 49 a, stk. 1, 1. pkt.

Det foreslås i *stk. 2*, at arbejdsgivere for ansatte inden for socialområdet, ældreområdet, sundhedsområdet og undervisningsområdet, der er i særlig risiko for at blive udsat for vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, de drager omsorg for, har pligt til at tegne en forsikring som nævnt i stk. 1 og 3, jf. dog stk. 4.

Forslaget skal sikre, at visse arbejdsgivere forpligtes til at tegne en forsikring, som dækker erstatning efter lov om erstatningsansvar for visse ansatte, der er i en særlig risiko for at blive udsat for vold, trusler eller andre voldsomme hændelser for de ansatte på arbejdspladsen, som er omfattet af arbejdsgivers sikringspligt efter § 48 i lov om arbejdsskadesikring. Det vil også gælde visse selvforsikrede arbejdsgivere.

Forslaget omfatter både offentlige og private arbejdsgivere, hvor det ansatte personale er i særlig risiko for at blive udsat for vold på arbejdspladsen fra de personer, som de er ansat til at drage omsorg for. Det vil særligt gælde for arbejdsgivere inden for psykiatrien og visse arbejdsgivere på det sociale område, ældreområdet og undervisningsområdet.

Det foreslås samtidig, at beskæftigelsesministeren får bemyndigelse til efter forhandling med børne- og undervisningsministeren, social- og boligministeren, ældreministeren og indenrigs- og sundhedsministeren at fastsætte nærmere regler om, hvilke offentlige og private arbejdsgivere, der skal tegne en forsikring. Der henvises til bemærkningerne til stk. 5.

Forslaget vil ikke omfatte personer, der er ansat af en anden arbejdsgiver, og som har deres gang på institutionen/boformen eller dens område, f.eks. et privat rengøringspersonale. Disse personer vil kunne sikres af deres egen arbejdsgiver.

Det foreslås som *stk. 3*, at arbejdsgivere, jf. § 48, stk. 1 og 2, der har tegnet arbejdsulykkesforsikring, tegner voldsskedeforsikringen som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen i samme forsikringsselskab, som forsikrer arbejdsgiveren mod ulykker, jf. § 50.

Forslaget vil betyde, at arbejdsgivere, som har pligt til at tegne eller vælger at tegne en forsikring for ansatte, der er i særlig risiko for at blive udsat for voldelige hændelser i forbindelse med arbejdet, skal tegne en udvidet arbejdsulykkesforsikring, som også dækker skader, som skyldes vold, i samme forsikringsselskab, som arbejdsgiveren i forvejen har tegnet forsikring mod ulykker, jf. § 50.

Forslaget vil medføre, at arbejdsgivere, som har pligt til at tegne en voldsskadeforsikring efter forslaget til stk. 2, eller som vælger at tegne voldsskadeforsikring efter forslaget til stk. 1 og 3, jf. dog stk. 4, kun kan forsikre sig efter loven i selskaber, som både udbyder ulykkesforsikring efter arbejdsskadesikringsloven og voldsskadeforsikring som en del af arbejdsulykkesforsikringen.

Det foreslås som *stk. 4, 1. pkt.*, at § 48, stk. 5, finder tilsvarende anvendelse for så vidt angår voldsskadeforsikringen, jf. stk. 1 og 2.

Forslaget betyder, at selvforsikrede arbejdsgivere kan være selvforsikrede efter voldsskadeforsikringen på samme måde som efter den lovpligtige arbejdsulykkesforsikring. Det vil sige, at statslige, kommunale og regionale arbejdsgivere også vil kunne være selvforsikrede i forhold til voldsskadeforsikringen. Statslige arbejdsgivere kan dog ikke fravælge at være selvforsikrede.

Det foreslås, som *stk. 4, 2. pkt.*, at kommuner og regioner, der tegner voldsskadeforsikring efter stk. 1 eller 2, dog kan overføre deres risiko for hændelser til et forsikringsselskab.

Forslaget betyder, at regionale og kommunale arbejdsgivere kan vælge at tegne voldsskadeforsikring hos et forsikringsselskab frem for at være selvforsikrede, såfremt de måtte ønske det. Statslige arbejdsgivere vil imidlertid fortsat være forpligtede til at være selvforsikrede. Selvforsikrede arbejdsgivere efter reglerne i § 48, stk. 5, som undlader at tegne en forsikring efter § 49 a, stk. 1, selvom de er omfattet af sikringspligten i § 49 a, stk. 2, vil være selvforsikrede i forhold til den foreslåede ordning.

Det betyder, at selvforsikrede arbejdsgivere, som er omfattet af den foreslåede forsikringspligt, vil skulle udbetale erstatning efter erstatningsansvarsloven i tilfælde, som er omfattet af ordningen. Da arbejdsskadesikringsloven er primær i forhold til erstatningsansvarsloven, vil det kun være krav efter erstatningsansvarsloven, der ikke dækkes efter arbejdsskadesikringsloven, herunder eventuelle differencekrav, som den

selvforsikrede arbejdsgiver skal udbetale efter ordningen. Den selvforsikrede arbejdsgiver udbetaler i så fald både eventuel erstatning og godtgørelse efter arbejdsskadesikringsloven på baggrund af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse, og eventuel yderligere erstatning eller godtgørelse efter erstatningsansvarsloven i forbindelse med den anmeldte voldsomme hændelsen i henhold til § 49 a.

Det foreslås som *stk. 4, 3. pkt.*, at hvis kommunen eller regionen har tegnet en arbejdsulykkesforsikring, skal voldsskadeforsikringen tegnes som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen i samme forsikringsselskab, som forsikrer arbejdsgiveren mod ulykker, jf. § 50.

Forslaget vil betyde, at hvis en kommunal eller regional arbejdsgiver har valgt at tegne arbejdsulykkesforsikringen i et privat forsikringsselskab og også ønsker at tegne voldsskadeforsikring hos et forsikringsselskab frem for at være selvforsikrede, skal kommunen eller regionen tegne en udvidet arbejdsulykkesforsikring, som også omfatter voldsskadeforsikringen, i samme forsikringsselskab, som kommunen eller regionen i forvejen har tegnet forsikring mod ulykker, jf. § 50.

Det foreslås som *stk. 5, 1. pkt.*, at beskæftigelsesministeren efter forhandling med børne- og undervisningsministeren, social- og boligministeren, ældreministeren samt indenrigs- og sundhedsministeren fastsætter nærmere regler om, hvilke offentlige og private arbejdsgivere der er forpligtet til at tegne en forsikring som nævnt i stk. 2, for så vidt angår ansatte, der er beskæftigede med varetagelse af omsorgs- og undervisningsopgaver knyttet til socialområdet, ældreområdet, sundhedsområdet og undervisningsområdet.

Der lægges således op til, at der i samarbejde med relevante ministerier vil blive fastsat nærmere regler om, hvordan gruppen af arbejdsgivere, der er forpligtet til at tegne en forsikring som nævnt i stk. 2, skal fastlægges. Der lægges endvidere op til, at beskæftigelsesministeren efter forhandling med relevante ministre kan anvende bemyndigelsen til at fastsætte regler om, at visse personalegrupper, som ikke har klient- eller borgerkontakt, kan undtages fra forsikringen.

Forslaget medfører, at beskæftigelsesministeren vil fastsætte nærmere regler om, hvilke arbejdsgivere der har pligt til at tegne forsikring efter stk. 2, efter forhandling med de ministre, som har det overordnede ansvar for reguleringen af de områder, som omfattes af den pligtmæssige tegning af voldsskadeforsikring. Det vil sige børne- og undervisningsministeren,

social- og boligministeren, ældreministeren samt indenrigs- og sundhedsministeren.

Forpligtelsen til at tegne voldsskadeforsikring forventes at gælde for arbejdsgivere, der har ansatte, som er i særlig risiko for at blive udsat for vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, de drager omsorg for, og som på P-nummer-niveau er registreret i CVR-registeret under følgende 6-cifret branchenomenklatur, jf. Dansk Branchekode DB07:

- 879010 (Døgninstitutioner for børn og unge)
- 873010 (Døgninstitutioner for personer med fysisk handicap)
- 872010 (Døgninstitutioner for personer med psykiske handicap)
- 852020 (Specialskoler for handicappede)
- 879090 (Andre former for institutionsophold)
- 881030 (Revalideringsinstitutioner)
- 871010 (Plejehjem)
- 873020 (Almene ældre- og handicapboliger o.l.)
- 881020 (Dagcentre m.v.)
- 889990 (Andre sociale foranstaltninger uden institutionsophold)
- 861000 (Hospitaller)

De forsikringspligtige arbejdsgivere inden for ovennævnte branchegrupper afgrænses yderligere ud fra, hvilke omsorgsopgaver den enkelte arbejdsplads beskæftiger sig med. Pligten vil således gælde for arbejdsgivere inden for ovennævnte branchegrupper, som har ansatte, der er beskæftigede med varetagelse af omsorgs- og undervisningsopgaver knyttet til følgende:

1. tilbud efter §§ 32 og 36, § 66, stk. 1, nr. 6 og 7, §§ 103, 104 og 107-110 i lov om social service,
2. botilbudslignende tilbud omfattet af § 4, stk. 1, nr. 3, i lov om socialtilsyn,

3. leverance af ydelser efter §§ 83-86 og 102 i lov om social service til beboere på plejehjem og i beskyttede boliger efter § 192 i lov om social service, i en almen plejebolig, der er omfattet af lov om almene boliger m.v. eller lov om boliger for ældre og personer med handicap, i en friplejebolig, der er omfattet af lov om friplejeboliger, eller tilsvarende boligenheder,
4. den regionale psykiatri,
5. specialskoler, jf. § 3, stk. 2, 1. pkt., og § 20, stk. 3, i lov om folkeskolen, og tilsvarende undervisningstilbud efter lov om kommunale internationale grundskoler og lov om kommunale særlige grundskoler for børn og unge, der er fordrevet fra Ukraine
6. specialundervisning i dagbehandlingstilbud og anbringelsessteder, jf. § 20, stk. 5, i lov om folkeskolen,
7. friskoler og private grundskoler med en særlig specialundervisningsprofil, jf. § 11 b, stk. 3, i lov om friskoler og private grundskoler m.v.,
8. institutioner m.v., hvor der foregår undervisning efter lov om ungdomsuddannelse for unge med særlige behov,
9. institutioner, hvor der foregår undervisning efter lov om specialundervisning for voksne.

Der lægges med bemyndigelsesbestemmelsen ikke op til, at beskæftigelsesministeren kan udvide gruppen af forsikringspligtige arbejdsgivere. Beskæftigelsesministeren kan dog efter forhandling med de i bestemmelsen anførte ministre fastsætte nærmere regler om, at arbejdsgivere med ansatte, der i fremtiden bliver beskæftigede med opgaver, som måtte træde i stedet for eller afløse en eller flere af ovennævnte omsorgs- og undervisningsopgaver, omfattes af forsikringspligten, jf. § 49 a, stk. 2. Dette gælder ligeledes ved fremtidige ændringer i branchenomenklaturet, som medfører, at arbejdsgivere, som er omfattet af forsikringspligten, overføres til en anden branchegruppe, der afløser en branchegruppe, som nu er omfattet af ovennævnte branchegruppeoversigt.

Det foreslås som *stk. 5, 2. pkt.*, at beskæftigelsesministeren fastsætter regler om anmeldelse af sagen til forsikringsselskabet og sagens behandling.

Der lægges op til at fastsætte nærmere regler om, at det er tilskadekomne, som skal anmode om, at en hændelse bliver behandlet efter

forsikringsordningen i § 49 a. Anmodningen vil kunne fremsættes til arbejdsgiveren, som videregiver anmodningen til arbejdsulykkesforsikringsselskabet. Tilskadekomne vil også selv kunne anmelde sagen direkte til forsikringsselskabet, hvis tilskadekomne har fået anerkendt en voldsom hændelse som en arbejdsulykke og mener at kunne have krav på en erstatning efter § 49 a. Der lægges desuden op til, at der fastsættes nærmere regler om frister for anmeldelse af sagen til forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver.

Der lægges ikke op til at fastsætte regler om, at arbejdsgivere har pligt til at anmelde skaden til forsikringsselskabet, hvis ikke tilskadekomne har fremsat ønske herom. Arbejdsgivere, som har pligt til at anmelde skaden som en arbejdsskade i overensstemmelse med anmeldelsespligten i arbejdsskadesikringslovens § 31, vil kunne anmelde den voldsomme hændelse til forsikringsselskabet samtidig med anmeldelsen af arbejdsskaden, hvis tilskadekomne ønsker det.

Selvforsikrede arbejdsgivere skal overgive tilskadekomnes anmeldelse til den enhed, som varetager forsikringsopgaverne i virksomheden eller institutionen. Forsikringsenheden behandler herefter erstatningsspørgsmålet efter stk. 1, hvis tilskadekomne ønsker det.

Det forudsættes videre, at der vil blive fastsat regler om sagens oplysning, herunder om tilskadekomnes medvirken hertil, som svarer til reglerne i offererstatningsloven. Det vil endvidere være muligt for forsikringsselskabet og den selvforsikrede enhed til brug for sagens behandling at indhente nødvendige oplysninger hos andre, der har kendskab til forholdene i sagen, herunder sygehusjournaler eller udskrifter heraf. Det kan f.eks. være nødvendigt i tilfælde, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssygdomssikring har vurderet, at følgerne efter skaden er begrænsede, og derfor ikke har indhentet lægelige eller andre oplysninger, som kan være nødvendige for forsikringsselskabet til at vurdere en eventuel erstatning for tabt arbejdsfortjeneste eller godtgørelse for svie og smerte efter erstatningsansvarsloven.

Desuden kan tilskadekomne efter reglerne i offererstatningsloven forpligtes til at medvirke til sagens behandling i det omfang, det er nødvendigt. Hvis tilskadekomne ikke medvirker, vil det blive muligt for forsikringsselskabet eller den selvforsikrede enhed at træffe afgørelse på det foreliggende grundlag.

Reglerne om sagens oplysning, ansøgerens medvirken og muligheden for at træffe afgørelse på det foreliggende grundlag i offererstatningsloven svarer til reglerne i lov om retssikkerhed og administration på det sociale område.

Der vil desuden blive fastsat nærmere regler om forløbet og virkningerne af klageadgangen efter § 49 b, stk. 4, herunder bl.a. hvornår der kan klages til Arbejdstilsynet over forsikringsselskabets eller den selvforsikrede arbejdsgivers afgørelse om arbejdsgiverens forsikringspligt, og i hvilket omfang en klage eller andre retslige skridt vil have opsættende virkning. Der vil endvidere blive fastsat nærmere regler om Arbejdstilsynets adgang til at indhente oplysninger, som er nødvendige for at vurdere klager over forsikringspligten.

Endelig vil der blive fastsat regler om, at forsikringsselskabet og selvforsikrede arbejdsgivere har pligt til tidligt i sagsforløbet at vejlede tilskadekomne, som er forsikret efter § 49 a, om mulighederne for at anmode om erstatning og godtgørelse efter denne forsikringsordning. Forsikringsselskabet og selvforsikrede arbejdsgivere vil desuden blive pålagt at vejlede den tilskadekomne om, at ved forsikringsselskabets eller den selvforsikrede arbejdsgivers afvisning af sagen, har den tilskadekomne mulighed for at indbringe sin sag for Erstatningsnævnet efter reglerne i offererstatningsloven.

Det foreslås som § 49 b, stk. 1, 1. pkt., at forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver, jf. § 48, stk. 5, træffer afgørelse om, hvorvidt en personskade er dækket af voldsskadeforsikringen, jf. § 49 a, stk. 1, og eventuel udmåling af erstatning eller godtgørelse efter lov om erstatningsansvar.

Forslaget betyder, at det vil være forsikringsselskabet eller den selvforsikrede enhed, som både skal vurdere, om der er tale om en hændelse, som er omfattet af voldsskadeforsikringen efter § 49 a, og herefter træffe afgørelse om en eventuel erstatning eller godtgørelse efter erstatningsansvarsloven.

Da arbejdsskadesikringsloven er primær i forhold til erstatningsansvarsloven, vil det kun være krav efter erstatningsansvarsloven, der ikke dækkes efter arbejdsskadesikringsloven, herunder eventuelle differencekrav, som forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver skal træffe afgørelse om. Kommuner og regioner, som har tegnet en særskilt forsikring, som dækker området efter § 49 a, skal ikke træffe afgørelse i disse sager.

Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver varetager ligeledes udbetalingen af erstatning eller godtgørelse efter § 49 a.

Hvis en part er uenig i afgørelsen om, hvorvidt hændelsen er omfattet af voldsskadeforsikringen efter § 49 a, eller udmålingen af en erstatning eller godtgørelse, kan afgørelsen om erstatning eller godtgørelse efter erstatningsansvarsloven truffet af forsikringsselskabet eller den selvforsikrede enhed genoptages efter de gældende regler i § 11 i erstatningsansvarsloven.

Forsikringsselskabets eller den selvforsikrede enheds afgørelse om erstatningsspørgsmålet følger i øvrigt rammerne for øvrige forsikringsordninger, hvorfor der ikke er administrativ klageadgang for afgørelser om erstatningsspørgsmålet efter voldsskadeforsikringen. Hvis en part er uenig i afgørelsen om, hvorvidt hændelsen er omfattet af voldsskadeforsikringen efter § 49 a og/eller udmålingen af en erstatning eller godtgørelse, må sagen rejses over for forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver, eventuelt som civilt søgsmål.

Det foreslås som § 49 b, stk. 1, 2. pkt., at erstatning og godtgørelse efter § 49 a, kan ikke danne grundlag for regreskrav mod en skadevolder, der har pådraget sig erstatningspligt over for tilskadekomne eller deres efterladte.

Forslaget betyder, at et forsikringsselskab eller en selvforsikret arbejdsgiver, som har udbetalt erstatning til tilskadekomne efter voldsskadeforsikringen, ikke kan rejses et regreskrav mod skadevolderen.

Det foreslås som § 49 b, stk. 2, at forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver, jf. § 48, stk. 5, kan indhente oplysninger om den anerkendte arbejdsulykke og udmålingen af erstatning i forbindelse hermed, herunder lægelige og økonomiske oplysninger om tilskadekomne, fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede enhed vil således kunne indhente nødvendige oplysninger til brug for behandling af en anmeldelse efter voldsskadeforsikringen fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings behandling af den anmeldte arbejdsskadesag. Forslaget sikrer dels, at forsikringsselskabet kan indhente den nødvendige dokumentation for, at der er tale om en hændelse på arbejdet, som er omfattet af arbejdsskadesikringsloven, og dels at forsikringsselskabet ikke unødvendigt skal indhente oplysninger vedrørende den tilskadekomne hos andre myndigheder mv., hvis oplysningerne allerede findes i tilskadekomnes arbejdsskadesag.

Det foreslås som § 49 b, stk. 3, at erstatning og godtgørelse efter voldsskadeforsikringen, jf. § 49 a, stk. 1, udbetales senest 14 dage fra datoen for underretningen om beløbets tilkendelse. Udbetales beløbet efter dette

tidspunkt, finder rentebestemmelsen i § 26, stk. 3, 1. pkt., tilsvarende anvendelse fra udløbet af 14-dages-fristen.

Bestemmelsen har til formål at sikre en hurtig udbetaling af erstatning og godtgørelse til tilskadekomne. I overensstemmelse med den almindelige regel om forrentning ved forsinket betaling efter arbejdsskadesikringslovens § 26, stk. 3, vil beløbet blive forrentet fra udløbet af 14-dages-fristen, til betaling sker, med en årlig rente, der svarer til den rente, der er fastsat efter § 5, stk. 1 og 2, i lov om renter ved forsinket betaling m.v.

Det foreslås som § 49 b, stk. 4, at forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver, jf. § 48, stk. 5, ved tvivl herom træffer afgørelse om en arbejdsgivers forsikringspligt, jf. § 49 a, stk. 2. Afgørelse efter 1. punktum kan påklages til Arbejdstilsynet af arbejdsgiveren eller den tilskadekomne senest 4 uger efter, at de har modtaget afgørelsen.

Den foreslåede bestemmelse indebærer, at en tilskadekomne vil kunne rette henvendelse til forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver, såfremt vedkommende har været udsat for en hændelse, som kan være omfattet af den foreslåede ordning, hvis arbejdsgiveren ikke har forsikret sig mod sådanne hændelser, og tilskadekomne ikke er enig i arbejdsgiverens forsikringsselskabs vurdering af forsikringspligten, eller hvis en selvforsikret arbejdsgiver ikke mener at være omfattet af forsikringspligten. Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede enhed skal herefter vurdere, om arbejdsgiveren er omfattet af den foreslåede forsikringspligt i forslaget til § 49 a, stk. 2.

Med forslaget får sagens parter endvidere anledning til administrativt at få prøvet, om forsikringsselskabets eller den selvforsikrede enheds afgørelse om arbejdsgiverens forsikringspligt er korrekt. Klageadgangen omfatter alene omfanget af arbejdsgiverens pligt til at tegne forsikring efter § 49 a, stk. 2. Det forventes ikke, at selvforsikrede arbejdsgivere vil klage over forsikringsenheds afgørelse om forsikringspligt.

Det foreslås som § 49 b, stk. 5, at har en arbejdsgiver, som har pligt til at tegne voldsskadeforsikring efter § 49 a, stk. 2, ikke tegnet denne forsikring, udbetaler arbejdsgiverens arbejdsulykkesforsikringsselskab erstatning og godtgørelse efter § 49 a, stk. 1, til den tilskadekomne.

Formålet med forslaget er at sikre, at tilskadekomne ikke stilles erstatningsmæssigt ringere som følge af, at arbejdsgiveren ikke har tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, stk. 2. Det er forsikringsselskabet, som

har ansvaret for at sikre, at arbejdsgivere, som omfattes af pligten til at tegne voldsskadeforsikring, har tegnet forsikringen. Forsikringsselskabet bærer derfor ansvaret i forhold til finansiering af erstatningsudgifterne, hvis der ikke er tegnet forsikring.

Det foreslås som § 49 b, *stk. 6*, at såfremt en arbejdsgiver har undladt at opfylde sin forsikringspligt efter § 48, stk. 1, og § 49 a, stk. 2, varetager Forsikring & Pension opgaverne efter stk. 1, 4 og 5. Udgifterne hertil dækkes på samme måde som efter § 48, stk. 6, 3. og 4. pkt.

Formålet med forslaget er at sikre, at tilskadekomne ikke stilles erstatningsmæssigt ringere som følge af, at arbejdsgiveren ikke har tegnet hverken sædvanlig arbejdsulykkesforsikring eller voldsskadeforsikring efter § 49 a, stk. 2. Hvis Forsikring & Pension konstaterer, at en uforsikret arbejdsgiver er omfattet af forsikringspligten i § 49 a, stk. 2, skal Forsikring & Pension træffe afgørelse herom og udmåle og udbetale en eventuel erstatning og godtgørelse. Forsikring & Pensions udgifter hertil forsøges refunderet af den uforsikrede arbejdsgiver. I det omfang arbejdsgiveren ikke er i stand til at betale udgifterne, finansieres udgifterne til Forsikring & Pensions administration og erstatninger mv. af alle forsikringsselskaber, som driver arbejdsulykkesforsikring, efter reglerne i § 48, stk. 6, 3.pkt., som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring administrerer.

Til nr. 54

Efter de gældende regler i arbejdsskadesikringslovens § 53 hæfter forsikringsselskabet, selvom det ved forsikringsaftalen er gået ud fra urigtige forudsætninger om forsikringsansvarets art og omfang, når forsikringsselskabet har overtaget en sikringspligtig arbejdsgivers eller selvstændige erhvervsdrivendes risiko, jf. § 50 i lov om arbejdsskadesikring.

Det foreslås, at der i § 53 efter ”risiko, jf. ” indsættes ”§ 49 a, stk. 2, og”.

Forslaget betyder, at forsikringsselskabet i overensstemmelse med gældende praksis på arbejdsskadeområdet også hæfter for alle de ansatte, som er i målgruppen for den foreslåede ordning efter § 49 a, stk. 2, dvs. i de tilfælde, hvor arbejdsgiveren har pligt til at tegne voldsskadeforsikring for ansatte, som er i særlig risiko for at blive udsat for voldelige hændelser på arbejdspladsen fra personer, der drages omsorg for. Det vil således være op til forsikringsselskabet at sikre, at forsikringen omfatter den relevante målgruppe.

Til nr. 55

Det fremgår af den gældende § 70 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, at bestyrelsen fastsætter nærmere bestemmelser om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings valutakurs- og renterisikoeksponering. Det foreslås i forslaget, at § 70 a, stk. 5, nyaffattes, så det vil fremgå af bestemmelsen, at bestyrelsen beslutter rammerne for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings valutakurs- og renterisikoeksponering.

Med forslaget vil sprogbrugen blive moderniseret, så sprogbrugen mere er i overensstemmelse med sprogbrugen på pensions- og forsikringsområdet. Den moderniserede sprogbrug vil gøre det mere klart, hvad kravene er til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings bestyrelse i forhold til fastsættelse af rammer for valuta- og renterisiko. Finanstilsynet fører tilsyn med Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings bestyrelses overholdelse af de i loven fastsatte investeringsregler. Bestyrelsens rammer vedrørende valuta- og renterisiko er således uændret underlagt dette tilsyn. Med moderniseringen af sprogbrugen er der således ikke ændret på retstilstanden.

Til nr. 56

Efter forslaget til § 1, nr. 53, skal forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver træffe afgørelse om, hvorvidt en arbejdsgiver er omfattet af den foreslåede sikringspligt for visse arbejdsgivere mod voldsomme hændelser på arbejdspladsen efter § 49 a, stk. 2, hvis en arbejdsgiver, som ikke er selvforsikret, jf. § 49 a, stk. 4, har undladt at tegne forsikring. Forsikringsselskabets eller den selvforsikrede enheds afgørelse om arbejdsgivers forsikringspligt kan påklages til Arbejdstilsynet af arbejdsgiveren eller den tilskadekomne senest 4 uger efter, at de har modtaget meddelelse om afgørelsen.

Efter § 82, stk. 1 og 2, i lov om arbejdsskadesikring kan en sikringspligtig arbejdsgiver, der undlader at tegne forsikring, eller som undlader at holde forsikringen i kraft, straffes med bøde.

Det foreslås, at det i § 82, stk. 1 og stk. 2, som 2. pkt. indsættes, at det gælder dog ikke ved sikringspligt efter § 49 a, stk. 2.

Forslaget betyder, at hvis forsikringsselskabet, den selvforsikrede enhed eller Arbejdstilsynet efter klagen konstaterer, at en sikringspligtig arbejdsgiver, som ikke er selvforsikret, ikke har tegnet forsikring efter § 49 a, stk. 2, eller har undladt at vedligeholde en sådan forsikring, vil arbejdsgiveren ikke kunne politianmeldes eller idømmes bøde for den manglende overholdelse af forsikringspligten.

Arbejdsgiveren er forpligtet til at tegne voldsskadeforsikring efter § 49 a, stk. 3 og stk. 4, 2. pkt., i samme forsikringsselskab, hvor arbejdsgiveren har sin lovpligtige arbejdsulykkesforsikring, jf. forslagets § 1, nr. 53. Voldsskadeforsikringen tegnes som en del af den lovpligtige arbejdsulykkesforsikring, jf. § 49 a, stk. 3 og stk. 4, 3. pkt. Arbejdsgiverens arbejdsulykkesforsikringsselskab vil have risikoen for at sikre, at forsikringspligtige arbejdsgivere, som har tegnet en arbejdsulykkesforsikring hos selskabet, også har tegnet en supplerende voldsskadeforsikring efter § 49 a, stk. 2. Det vurderes derfor ikke nødvendigt at bødepålægge arbejdsgiveren for manglende overholdelse af forsikringspligten efter § 49 a, stk. 2. Hvis den forsikringspligtige arbejdsgiver hverken har tegnet en arbejdsulykkesforsikring, jf. § 48, stk. 1, eller voldsskadeforsikring efter § 49 a, stk. 2, kan arbejdsgiveren pålægges bøde for forsømmelse af pligten til at tegne en arbejdsulykkesforsikring efter arbejdsskadesikringslovens § 82, stk. 1.

Til nr. 57 (§ 82, stk. 3)

Det fremgår af den gældende § 82, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring, at en sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke rettidigt anmelder en indtruffet arbejdsskade eller ikke medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, jf. kapitel 7, straffes med bøde. Fristerne for rettidig anmeldelse af arbejdsskader fremgår af lovens § 31.

Det foreslås, at § 82, *stk. 3*, nyaffattes, så det kommer til at fremgå, at en sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke rettidigt anmelder en indtruffet arbejdsulykke, straffes med bøde.

Den foreslåede bestemmelse har ikke til hensigt at ændre på den gældende regel om, at en sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke rettidigt anmelder en arbejdsulykke, straffes med bøde. Der er alene tale om en konsekvensændring som følge af forslaget til et nyt § 37, stk. 4, i § 1, nr. 41, hvorefter den del af § 82, stk. 3, der handler om medvirken til sagsoplysning, udskilles i et nyt stk. 4.

Forslaget indebærer ingen indholdsmæssige ændringer for så vidt angår arbejdsgivere, der ikke anmelder en arbejdsulykke rettidigt.

Reglen om straf for manglende medvirken til sagsoplysning foreslås flyttet til et nyt stk. 4, og foreslås udvidet til også at gælde for offentlige myndigheder og andre professionelle aktører, herunder læger, sygehuse og institutter jf. § 1, nr. 58.

Til nr. 58

Det fremgår af den gældende § 82, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring, at en sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke rettidigt anmelder en arbejdsskade eller ikke medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, jf. kapitel 7, straffes med bøde.

Det foreslås, at der i § 82 indsættes et nyt *stk. 4*, hvorefter sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder, og andre professionelle aktører, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., der ikke senest 14 dage efter, at en rykkerskrivelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, jf. § 37, stk. 3, 2. og 3. pkt., straffes med bøde. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen kan, hvis særlige omstændigheder taler herfor, undlade at anmelde sagen til politiet.

Dermed udskilles bestemmelsen om bødestraf for manglende medvirken til sagsoplysning fra stk. 3 til et selvstændigt stk. 4 og udvides til også at gælde for offentlige myndigheder, og andre professionelle vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., der ikke medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade. Samtidig afgrænses muligheden for bødestraf til de situationer, hvor der ikke medvirkes med eksisterende oplysninger.

Det foreslås, at bødestraf alene skal være muligt i de tilfælde, hvor en sikringspligtig arbejdsgiver, offentlig myndighed eller læge m.v. ikke medvirker til sagsoplysningen i henhold til den nye bestemmelse i § 37, stk. 3, 2. og 3. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 41. Med forslaget til § 37, stk. 3, 1. pkt., vil sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder, og andre professionelle vedkommende, herunder læger, sygehuse og institutter senest 14 dage efter at en anmodning om oplysninger fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen er kommet frem skulle afgive oplysninger, som de er i besiddelse af. Hvis fristen ikke overholdes, rykker Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen for oplysningerne og oplyser om risikoen for bødestraf, jf. § 82, stk. 4, og oplysningerne skal herefter afgives til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen senest 14 dage efter, at rykkeren er kommet frem, jf. forslaget til den nye bestemmelse i § 37, stk. 3, 2. pkt.

Hvis vedkommende ikke er i besiddelse af de ønskede oplysninger, skal vedkommende give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen besked herom inden for fristen på 14 dage, jf. forslaget til § 37, stk. 3, 2.

pkt. Det betyder, at hvis vedkommende inden for fristen efter rykkerskrivelsen fremsender de oplysninger, som vedkommende er i besiddelse af eller oplyser, at de ikke er i besiddelse af oplysningerne, anses vedkommende for at have opfyldt sine forpligtelser i forhold til medvirken til sagsoplysningen, og kan således ikke pålægges bødestraf, jf. forslaget til § 84, stk. 4. Modsætningsvist vil vedkommende kunne idømmes bødestraf, hvis vedkommende helt undlader at svare Arbejdsmarkedets Erhvervssikring inden for fristen efter rykkerskrivelsen. Det forudsættes, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen skal oplyse om muligheden for at ifalde bødestraf, hvis vedkommende ikke medvirker til sagens oplysninger, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen anmoder om oplysninger. I rykkerskrivelsen skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen oplyse, at manglende medvirken til sagsoplysning inden for fristen straffes med bøde.

Med forslaget til § 82, stk. 4, oversendes sagen først til politiet med henblik på indledning af straffesag, hvis vedkommende, til trods for rykkerskrivelsen, fortsat ikke medvirker til sagens oplysning inden for fristen. Hvis vedkommende oplyser, at det ikke er muligt at besvare anmodningen om oplysninger fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen inden for fristen, fordi vedkommende f.eks. har behov for mere tid for at rekvirere de efterspurgte oplysninger, forudsættes det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen konkret kan disponere over fristen, og forlænge fristen med rimelig tid efter de konkrete omstændigheder. Fristen kan også udsættes, hvis f.eks. ferie eller it-problemer er årsag til, at anmodningen ikke kan imødekommes inden for fristen. En anmodning om fristudsættelse skal således begrundes, før den kan imødekommes. Fristen kan således kun udsættes, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finder konkret anledning til det, og hvis den yderligere frist ikke overholdes, kan der pålægges bødestraf. Strafansvaret efter den foreslåede bestemmelse forudsætter således, at vedkommende ikke medvirker til sagens oplysning.

Som følge af forslaget vil alene professionelle aktører som en sikringspligtig arbejdsgiver, offentlig myndighed eller læge m.v. kunne pålægges bødestraf for overtrædelse af sagsoplysningspligten. Derimod vil bestemmelsen ikke medføre, at tilskadekomne og dennes eventuelle repræsentant kan ifalde strafansvar. Vidner kan heller ikke straffes efter bestemmelsen.

Bestemmelsen om bødestraf gælder derudover alene i forhold til afgivelse af oplysninger, som arbejdsgivere, offentlige myndigheder og læger m.v. allerede er i besiddelse af. For så vidt angår kommunerne vil det f.eks. kunne

være akter om tilskadekomnes kommunale sygedagpenge- eller beskæftigelsessag. For så vidt angår sygehuse, læger eller andre sundhedsinstanser vil det f.eks. kunne være helbredsoplysninger i journaler. Muligheden for bødestraf gælder ikke i forhold til oplysninger, som først skal indhentes eller udarbejdes på foranledning af en anmodning fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen. Det vil f.eks. kunne være speciallægeerklæringer og funktionsattester.

Ofte indhenter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen oplysninger fra arbejdsgivere ved hjælp af spørgeskemabesvarelser, og det forudsættes, at det kun er arbejdsgivere, der slet ikke besvarer anmodningen om oplysninger, der kan straffes efter den foreslåede bestemmelse. Hvis arbejdsgiverens svar på spørgeskemaet er ufuldstændigt, f.eks. hvis ikke alle spørgsmål er besvaret, må det antages, at vedkommende har afgivet de oplysninger, som de er i besiddelse af. Hvis spørgsmålet, der ikke er blevet besvaret, efter en konkret vurdering findes at være af afgørende betydning for sagen, må Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen fremsende en ny anmodning om at afgive oplysninger, hvor der kun efterspørges svar på det udestående spørgsmål, der ikke tidligere er besvaret.

Strafansvar efter den foreslåede bestemmelse forudsætter derfor, at den professionelle aktør, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., ikke medvirker til at oplyse sagen ved ikke at svare på anmodningen om at afgive oplysninger. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen skal ikke foretage anmeldelse til politiet, hvis der er bevismæssig tvivl om, hvorvidt alle oplysninger er fremsendt, eller hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen modtager supplerende oplysninger efter fristen er udløbet. Straf kan dog ikke idømmes, før vedkommende har modtaget en rykkerskrivelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen med en frist på 14 dage, og vedkommende fortsat ikke besvarer anmodningen, jf. den foreslåede stk. 3, 2. pkt.

Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen fortsat ikke har modtaget oplysningerne inden 14 dage efter, at rykkerskrivelsen er kommet frem, sender de som udgangspunkt sagen til politiet med henblik på indledning af en straffesag. Det vil være den aktør, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen, har sendt anmodningen om oplysninger til, der anmeldes til politiet. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen vil inden oversendelse til politiet foretage en juridisk vurdering af, om der foreligger en strafbar

overtrædelse, og om overtrædelsen er tilstrækkeligt dokumenteret til, at der kan ske domfældelse.

Politiets behandling af sagen og opkrævning af bøden vil ske efter de almindelige regler herom i retsplejeloven. Hvis politiet kommer frem til, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen har sendt anmodningen til en aktør, som ikke er i besiddelse af de ønskede oplysninger, vil aktøren ikke kunne straffes med bøde.

Bøden bør som udgangspunkt udmåles til 5.000 kr. i førstegangstilfælde og til det dobbelte i andengangstilfælde. Ved yderligere overtrædelse kan bøden forhøjes med som udgangspunkt yderligere 5.000 kr. Det foreslåede bødeniveau svarer til det nuværende bødeniveau efter arbejdsskadesikringsloven ved manglende forsikring og manglende anmeldelse m.v.

Udmåling af bødestraf vil fortsat bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige omstændigheder i sagen, og det angivne bødeniveau vil kunne fraviges i op- og nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder, jf. herved de almindelige regler om straffens fastsættelse i straffelovens kapitel 10.

Det foreslås i § 84, stk. 4, 2. pkt., at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen, hvis særlige omstændigheder taler herfor, kan undlade at anmelde sagen til politiet.

Efter forslaget kan der efter en konkret vurdering være særlige omstændigheder, der gør, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen kan undlade at anmelde sagen til politiet. Dette kan f.eks. være i tilfælde, hvor vedkommende oplyser, at det ikke er muligt at besvare anmodningen om oplysninger fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen inden for fristen, fordi vedkommende f.eks. har behov for mere tid for at rekvirere de efterspurgte oplysninger. I så fald vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen efter en konkret vurdering kunne forlænge fristen med rimelig tid efter de konkrete omstændigheder. Fristen vil f.eks. også kunne udsættes, hvis f.eks. ferie eller it-problemer er årsag til, at anmodningen ikke kan imødekommes inden for fristen. En anmodning om fristudsættelse skal således begrundes, før den kan imødekommes. Fristen kan således kun udsættes, hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finder konkret anledning til det, og hvis den forlængede frist ikke overholdes, vil der kunne pålægges bødestraf.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen vil ligeledes kunne undlade at sende sagen til politiet, hvis de vurderer, at sagen ikke kan oplyses tilstrækkeligt, eller hvis pligtsubjektet i den foreslåede § 82, stk. 4, er under konkurs. Endvidere vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen i særlige tilfælde kunne undlade at videregive sagen, hvis der er tale om en udenlandsk aktør, hvor kontakt med vedkommende ikke er muligt eller uforholdsmæssigt vanskeligt.

Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til afsnit 3.9. og § 1, nr. 41 og 57.

Det følger af den gældende § 82 a, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, at ved overtrædelse af § 82 kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i et bødeforelæg tilkendegive, at sagen kan afgøres uden retssag, hvis den, der har begået overtrædelsen, erklærer sig skyldig i overtrædelsen og erklærer sig rede til inden en nærmere angiven frist at betale en bøde som angivet i bødeforelægget.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings mulighed for at udstede bødeforelæg over for arbejdsgivere ved manglende medvirken til sagsoplysning er i 2016 blevet overført fra Arbejdsskadestyrelsen sammen med den øvrige sagsbehandling af arbejdsskadesager. Arbejdsskadestyrelsen fik mulighed for at udstede bødeforelæggene ved lov nr. 443 af 23. maj 2012. Inden da fulgte det allerede af § 82, at arbejdsgivere, som ikke medvirkede til sagsoplysningen, kunne straffes med bøde. Når Arbejdsskadestyrelsen fik kendskab til en mulig overtrædelse af § 82, foretog Arbejdsskadestyrelsen en indledende sagsbehandling for at klarlægge sagens faktiske oplysninger på baggrund af de oplysninger, der var modtaget. Når denne indledende sagsbehandling var afsluttet, og det fremgik, at der var tale om et strafbart forhold efter § 82, foretog Arbejdsskadestyrelsen politianmeldelse. Politiet efterforskede herefter sagen og vurderede, om der var grundlag for at rejse straffesag eller om sagen skulle afsluttes med et udenretligt bødeforelæg. Det var kun ganske få sager, der endte ved domstolene. Derfor fandt Beskæftigelsesministeriet, at det i langt de fleste situationer var unødvendigt at gennemføre en politisag, når de faktiske forhold var klarlagt ved Arbejdsskadestyrelsens sagsbehandling. Da bødesagerne efter arbejdsskadesikringsloven i langt de fleste situationer var ukomplicerede sager, som Arbejdsskadestyrelsen allerede foretog en sagsbehandling af for at afklare de faktiske forhold, fandt Beskæftigelsesministeriet, at de fleste sager uden retssikkerhedsmæssige betænkeligheder kunne afsluttes med, at Arbejdsskadestyrelsen udfærdigede et administrativt bødeforelæg mod den pågældende.

Det foreslås, at § 82 a, stk. 1, ændres således, at bestemmelsens henvisning til § 82 ændres, så der i stedet henvises til § 82, stk. 1-3.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings mulighed for at udstede et administrativt bødeforelæg vil dermed fortsat gælde i forhold til arbejdsgivere, der undlader at tegne forsikring eller tilslutte sig Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, arbejdsgivere, der undlader at holde forsikringen i kraft eller betale bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, og arbejdsgivere, der ikke rettidigt anmelder en arbejdsskade.

Derimod vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings mulighed for at udstede administrative bødeforelæg ikke blive udvidet til også at gælde i forhold til den foreslåede nye bestemmelse i § 82, stk. 4. Ifølge forslaget til § 82, stk. 4, straffes sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder, og andre professionelle vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., der ikke medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, jf. § 37, stk. 3, 2. pkt., med bøde. Endvidere kan Ankestyrelsen fortsat ikke udstede administrative bødeforelæg.

Baggrunden for forslaget om, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke gives mulighed for at udstede et bødeforelæg i tilfælde af overtrædelse af den foreslåede nye § 82, stk. 4, er, at det vurderes at være en uhensigtsmæssig udvidelse af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings nuværende kompetence til at udstede administrative bødeforelæg. Efter den gældende § 82, stk. 3, er det alene en sikringspligtig arbejdsgiver, der kan straffes med bøde ved manglende medvirken til sagsoplysningen. Med forslaget til den nye § 82, stk. 4, vil offentlige myndigheder, og andre professionelle vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v. som noget nyt også kunne straffes med bøde ved manglende medvirken til sagsoplysningen. Det vurderes derfor mest hensigtsmæssigt, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen ved overtrædelse af den foreslåede bestemmelse i § 82, stk. 4, i stedet vil skulle anmelde sagerne til politiet med henblik på, at politiet indleder en straffesag mod den pågældende. Politiets behandling af sagen vil ske efter de almindelige regler herom i retsplejeloven. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 1, nr. 41, 57 og 58.

Til nr. 60

Det fremgår af gældende lovs § 40, stk. 1, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse i alle spørgsmål efter arbejdsskadesikringsloven, medmindre andet er fastsat. Det drejer sig f.eks.

om spørgsmålet om, hvorvidt en anmeldt arbejdsskade kan anerkendes eller skal afvises, og for de anerkendte arbejdsskadesager tillige om erstatning og godtgørelse m.v. til tilskadekomne eller efterladte, jf. lovens § 11.

Ved en arbejdsulykke forstås efter lovens § 6 en personskade forårsaget af en hændelse eller en påvirkning, der er en følge af arbejdet eller de forhold, det er foregået under, og som sker pludseligt eller inden for 5 dage. I afgørelsen af, om en anmeldt sag om en ulykke kan anerkendes som arbejdsulykke, indgår vurdering af både retlige og lægefaglige spørgsmål, jf. lovens §§ 2-6.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser, herunder afgørelser om anerkendelse eller afvisning af en ulykke, kan efter lovens § 44 indbringes af sagens parter (tilskadekomne/efterladte og arbejdsulykkesforsikringsselskabet) for Ankestyrelsen. Arbejdsgiveren har derudover en særlig ankeret til Ankestyrelsen for så vidt angår afgørelsen om anerkendelse eller afvisning af en arbejdsskade. Afgørelser efter arbejdsskadesikringsloven kan efter § 63 i grundloven indbringes for domstolene.

Ulykker skal anmeldes af arbejdsgiverne eller den frivilligt sikrede, jf. § 31 i arbejdsskadesikringsloven, til det forsikringsselskab, hvor der er tegnet arbejdsulykkesforsikring, jf. lovens § 48.

Er arbejdsskaden ikke anmeldt rettidigt af arbejdsgiveren, kan tilskadekomne eller efterladte selv anmelde krav om erstatning efter loven inden for en frist af 1 år fra arbejdsskadens indtræden. Der ses bort fra fristen, når det er dokumenteret, at tilskadekomne har været udsat for en arbejdsskade, jf. § 5, og tilskadekomne eller efterladte har ret til erstatning m.v., jf. § 11, som følge af arbejdsskaden.

Forsikringsselskaberne skal sende sager om anmeldte ulykker videre til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter reglerne i bekendtgørelse nr. 941 af 21. juni 2022 om anmeldelse af ulykker efter arbejdsskadesikringsloven. Det fremgår af denne bekendtgørelse, at forsikringsselskabet skal sende anmeldelser af ulykker til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvis 1) ulykken har medført eller må antages at ville medføre den tilskadekomnes død, 2) ulykkens følger kan begrunde erstatning ud over udgifter til sygebehandling og hjælpemidler m.v., jf. lovens §15, 3) ulykken har medført, at den tilskadekomne 5 uger efter indtræden ikke har genoptaget sit sædvanlige arbejde i fuldt omfang, eller 4) ulykken er en følge af

arbejdsrelaterede vaccinationer mod covid-19 foretaget i perioden fra og med den 27. december 2020 til og med den 31. december 2022.

Forsikringsselskabet skal tillige sende anmeldelse af ulykker videre til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når forsikringsselskabet skønner, at betingelserne for anerkendelse af tilfældet som en arbejdsulykke ikke er opfyldt. Det kan eksempelvis være tilfældet, såfremt tilskadekomne ikke er sikret efter loven, såfremt de erstatningsberettigende følger eller tilskadekomnes død ikke skyldes en arbejdsulykke, eller såfremt ulykken er sket under befordring mellem hjem og arbejde m.v. Forsikringsselskabet skal endvidere sende anmeldelsen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når arbejdsgiverens forsikring ikke er i kraft.

I lovens § 15 er der indsat en bemyndigelse, der indebærer, at beskæftigelsesministeren fastsætter regler om, at forsikringsselskaberne kan tage stilling til krav vedrørende dækning af udgifter til behandling og hjælpemidler. Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse nr. 942 af 21. juni 2022 om forsikringsselskabernes adgang til at behandle krav om betaling af udgifter til sygebehandling og hjælpemidler m.v. efter lov om arbejdsskadesikring. Forsikringsselskabets adgang til at tage stilling til krav efter lovens § 15 berøres ikke af pligten til oversendelse til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Forsikringsselskaberne har efter bekendtgørelsen adgang til at tage stilling til krav om betaling af behandlingsudgifter og hjælpemidler og udbetale beløbet til tilskadekomne eller behandleren uden involvering af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Forsikringsselskaberne har ikke dermed hjemmel til at træffe afgørelse herom. Forsikringsselskabets udbetaling af udgifter til behandling eller hjælpemidler medfører ikke, at sagen dermed er anerkendt. Tilskadekomne har mulighed for at anmode om, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om kravets eksistens og størrelse. I så fald skal forsikringsselskabet sende sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvorefter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, hvorvidt den anmeldte ulykke kan anerkendes som en arbejdsulykke efter loven, og i så fald træffe afgørelse om kravet efter § 15.

Tilskadekomne skal have skriftlig meddelelse om resultatet af forsikringsselskabets vurdering af kravet. Det skal fremgå af meddelelsen, at sagen kan forelægges Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til afgørelse, hvis tilskadekomne ønsker det. Den tilskadekomne skal underrettes, når sagen sendes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Afgørelser om anerkendelse eller afvisning af en arbejdsskadesag har konsekvenser for pågældendes ret til at få udbetalt sygedagpenge efter sygedagpengeloven.

Det fremgår af § 24, stk. 1, i sygedagpengeloven, at udbetalingen af sygedagpenge ophører efter udløbet af en kalendermåned, når der er udbetalt sygedagpenge i mere end 22 uger i de 9 forudgående kalender måneder.

Det fremgår af § 27, stk. 1, nr. 6, i sygedagpengeloven, at udbetalingen af sygedagpenge kan forlænges, hvis der er rejst sag om ret til erstatning efter lov om arbejdsskadesikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade.

Kommunen skal derfor tage stilling til, om sygedagpengeperioden skal forlænges, hvis der ved udløbet af perioden i § 24, stk. 1, i sygedagpengeloven er anmeldt en arbejdsskade til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller forsikringsselskabet. Det er en betingelse, at der verserer en arbejdsskadesag, når kommunen træffer afgørelse om forlængelse, og at sygemeldingen har hel eller delvis forbindelse med den verserende arbejdsskadesag. Det er desuden en betingelse for at fortsætte sygedagpengeudbetalingen, at sygedagpengelovens øvrige betingelser er opfyldt, herunder betingelserne om uarbejdsdygtighed og om, at den sygemeldte skal medvirke ved kommunens opfølgning m.v. Det er ikke en betingelse, at der er tale om fuld uarbejdsdygtighed.

Efter fast praksis, som ikke er kodificeret i lov eller bekendtgørelse, er der ikke hjemmel til at forlænge sygedagpengeudbetalingen efter Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om afslag på anerkendelse af en arbejdsskade eller efter den første afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne, uanset udfaldet af afgørelsen om tabet af erhvervsevne.

Sygedagpengeperioden kan ikke forlænges efter Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings første afgørelse om erhvervsevnetab, herunder i sager, hvor tabet af erhvervsevne er under 15 pct., og der derfor ikke bliver tale om erstatning for tab af erhvervsevne. Sygedagpengeperioden kan ligeledes ikke forlænges, når afgørelsen er midlertidig, og der er fastsat revision, eller hvis spørgsmålet om tab af erhvervsevne faktisk er under revision hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring på tidspunktet for kommunens afgørelse. Det giver endvidere ikke ret til forlængelse af sygedagpengeudbetalingen, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har modtaget en anmodning om genoptagelse af en arbejdsskadesag. Sygedagpengeudbetalingen kan ikke forlænges, hvis det alene er

spørgsmålet om godtgørelse for varigt mén, der fortsat mangler at blive truffet afgørelse om.

I Ankestyrelsens principmeddelelse 45-19 er det præciseret, hvornår der kan ske forlængelse af sygedagpengeperioden, hvis Ankestyrelsen ændrer eller hjemviser en afgørelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Hvis Ankestyrelsen ændrer Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om afslag på anerkendelse af en arbejdsskade, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring behandle sagen med henblik på at tage stilling til spørgsmålene om godtgørelse for varigt mén og erstatning for tab af erhvervsevne. Kommunen skal i denne situation genoptage udbetalingen af sygedagpenge fra standsningstidspunktet, idet arbejdsskadesagen fortsat anses for verserende.

Hvis Ankestyrelsen ophæver Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om afslag på anerkendelse af en arbejdsskade eller ophæver den første afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne og hjemviser sagen til fornyet behandling hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, skal kommunen genoptage udbetalingen af sygedagpenge fra standsningstidspunktet.

Det foreslås i § 1, nr. 60, at der efter § 84 i kapitel 12 indsættes en ny bestemmelse som § 84 a, der giver beskæftigelsesministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om, at der som et forsøg kan delegeres afgørelseskompetence til udvalgte forsikringsselskaber.

Det foreslås i § 84 a, 1. pkt., at beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om, at der gennemføres forsøg, hvorefter der delegeres afgørelseskompetence til udvalgte forsikringsselskaber for så vidt angår afgørelse om anerkendelse af arbejdsulykker, jf. § 40, stk. 1.

Forsøgsordningen vil have til formål at afdække effekterne af, at forsikringsselskaberne tildeles øget kompetence i sager om arbejdsulykker. Forsøget skal bl.a. afdække, om sagsbehandlingstiderne kan forkortes samtidig med, at kvaliteten af sagsbehandlingen og tilskadekomnes retssikkerhed bevares.

Når et forsikringsselskab, der indgår i forsøget, har truffet en afgørelse om, at en arbejdsulykke er anerkendt, skal forsikringsselskabet kun sende sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når de vurderer, at tilskadekomne eller efterladte kan have ret til erstatning eller godtgørelse, eller når tilskadekomne eller efterladte anmoder om det. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring viderebehandler herefter sagen med henblik på afgørelse om tilskadekomnes eller efterladtes ret til erstatning eller godtgørelse. Der

vil blive fastsat nærmere regler om forsikringsselskabernes pligt til at sende sagerne til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i den bekendtgørelse, der skal udmønte forsøget.

Forsikringsselskaberne, der indgår i forsøget, vil få tillagt kompetence til at foretage de retlige og lægefaglige vurderinger, der skal foretages med henblik på en afgørelse af, om en ulykke kan anerkendes som arbejdsulykke, og træffe afgørelse herom. Det drejer sig om den juridiske vurdering af, om tilskadekomne var berettiget efter arbejdsskadesikringsloven på skadestidspunktet, jf. lovens §§ 2-4. Det drejer sig videre om den juridiske og lægefaglige vurdering af, om pågældende har været udsat for en hændelse eller påvirkning på arbejdet, der har medført en personskade efter lovens §§ 5 og 6.

Forsikringsselskaber, der indgår i forsøget, vil fortsat kunne behandle krav om betaling af udgifter til sygebehandling og hjælpemidler m.v. efter § 15, uden at træffe afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet og uden at sende sagerne til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Viser det sig efterfølgende, at tilskadekomne har pådraget sig et varigt mén eller et tab af erhvervsevne som følge af ulykken, skal forsikringsselskabet træffe afgørelse om anerkendelse eller afvisning af sagen i den forbindelse, og anerkender forsikringsselskabet sagen, skal forsikringsselskabet sende sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på vurdering af erstatning eller godtgørelse. Afviser forsikringsselskabet sagen, sender selskabet kun sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvis tilskadekomne anmoder om det.

I de sager, der sendes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på erstatning m.v., forudsættes det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke indleder en behandling for at vurdere, hvorvidt forsikringsselskabets afgørelse er korrekt. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har dog mulighed for på baggrund af den modtagne afgørelse og grundlaget for afgørelsen af egen drift at beslutte, at der er grundlag for at træffe en fornyet afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet. Såfremt Arbejdsmarkedets Erhvervssikring vurderer, at forsikringsselskabets afgørelse ikke er korrekt, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring dog være forpligtet til at træffe en fornyet afgørelse med et korrekt udfald. Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse vil kunne indbringes for Ankestyrelsen efter reglerne om klageadgang i arbejdsskadesikringslovens kapitel 8.

Modtager et forsikringsselskab, der indgår i forsøget, anmeldelser af erhvervssygdomme eller af ulykker, hvor forsikringsselskabet ikke er rette

arbejdsulykkesselskab, skal forsikringsselskabet ikke træffe afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet, men sende anmeldelsen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller rette forsikringsselskab efter sædvanlig praksis for sådanne situationer. Er der tale om en anmeldelse, hvor der kan være tvivl om, hvorvidt der er tale om en ulykke eller en erhvervssygdom, sender forsikringsselskabet sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det skyldes, at forsikringsselskaberne ikke har kompetence til at vurdere erhvervssygdomme.

Private arbejdsgivere skal efter forslaget til § 49 a, stk. 3, overføre risikoen efter § 49 a, stk. 1, for erstatning og godtgørelse som følge af vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, der drages omsorg for, mod ansatte, til samme forsikringsselskab, som forsikrer arbejdsgiveren mod ulykker, jf. § 50.

Forsøget omfatter ikke administrationen af sager efter den foreslåede voldsskedeforsikring.

Der vil blive fastsat nærmere regler om samspillet mellem arbejdsulykkesforsikringsselskabet og voldsskedeforsikringsselskabet, herunder sagsgangen mellem selskaberne og udveksling af oplysninger, i den bekendtgørelse, der skal udmønte forsøget.

Hertil kommer, at forsikringsselskaberne skal vurdere, hvorvidt en ulykke er korrekt anmeldt inden for anmeldefristen, og om kravet efter arbejdsskadesikringsloven er forældet, jf. lovens kapitel 7.

I den bekendtgørelse, der skal udmønte forsøget, vil der blive fastsat regler om, hvilke oplysninger forsikringsselskaberne, der indgår i forsøget, kan indhente som led i behandlingen af de anmeldte sager og hvilke oplysninger, forsikringsselskabet skal sende til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, når forsikringsselskabet sender sagen.

Det forudsættes, at forsikringsselskaberne kan indhente oplysninger uden samtykke i medfør af § 7, stk. 1, i databeskyttelsesloven, jf. artikel 9, stk. 2, litra f, i databeskyttelsesforordningen.

Reglerne i forvaltningsloven og offentlighedsloven vil gælde for forsikringsselskabernes behandling af sager i forsøget, herunder skal forsikringsselskaberne overholde de forvaltningsretlige krav, der i dag gælder for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det drejer sig især om pligten til at foretage partshøring m.v. af tilskadekomne eller efterladte forud for afgørelsen om anerkendelse eller afvisning efter reglerne i kapitel

5 i forvaltningsloven, pligten til at begrunde afgørelsen efter reglerne i kapitel 6 i forvaltningsloven. Forsikringsselskaberne skal som led i deres behandling af sagerne underrette tilskadekomne om, at forsikringsselskabets afgørelse kan sendes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til afgørelse efter § 40, stk. 1. Denne underretning træder i forsøget i stedet for forpligtelsen til at meddele klagevejledning efter forvaltningslovens kapitel 7.

Hertil kommer, at reglerne om inhabilitet, jf. kapitel 2 i forvaltningsloven, og tavshedspligt, jf. kapitel 8 i forvaltningsloven og § 152 a i straffeloven også forudsættes at gælde for medarbejderne i de forsikringsselskaber, der indgår i forsøget.

Forsikringsselskaberne vil være forpligtet til at administrere sagerne efter de samme retlige rammer som gælder for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, hvilket bl.a. indebærer, at forsikringsselskaberne også er forpligtet til at orientere kommunerne om afgørelserne, da afgørelserne har betydning for muligheden for at få forlænget udbetalingen af sygedagpenge, på grund af en verserende arbejdsskadesag.

Det nærmere indhold og rammerne for et konkret forsøg skal tilrettelægges med inddragelse af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, forsikringsbranchen og arbejdsmarkedets parter og udmøntes i en bekendtgørelse. Bekendtgørelsen vil således indeholde nærmere definerede udvælgelseskriterier for de forsikringsselskaber, der udvælges til at indgå i forsøget. Bekendtgørelsen vil tillige præcisere afgrænsningen af, hvilke sager der indgår i forsøget, herunder i forhold til de sager, som forsikringsselskaberne allerede med de gældende regler ikke oversender til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, samt i forhold til den tidsmæssige afgrænsning i forhold til sager, der verserer når forsøget starter og slutter. Bekendtgørelsen vil ligeledes skulle fastsætte de nærmere regler for sagsbehandlingen i de forsikringsselskaber, der indgår i forsøget, og i den forbindelse, at forsikringsselskaberne kan tage stilling til både juridiske og lægefaglige spørgsmål, der har betydning for afgørelsen af, om en anmeldt ulykke vil kunne anerkendes som arbejdsulykke efter arbejdsskadesikringsloven, forsikringsselskabernes ret til at indhente nødvendige oplysninger, forvaltningsretlige krav m.v. Endvidere vil bekendtgørelsen indeholde en evalueringsforpligtelse, så bl.a. de kvalitets- og retssikkerhedsmæssige konsekvenser af forsøget afdækkes.

Det forudsættes, at bekendtgørelse nr. 941 af 21. juni 2022 om anmeldelse af arbejdsulykker efter arbejdsskadesikringsloven, der bl.a. indeholder nærmere regler om forsikringsselskabernes pligter i forhold til anmeldte

sager om arbejdsulykker, vil blive opdateret i overensstemmelse med nærværende forslag og om nødvendigt de nærmere regler om det konkrete forsøget.

Det forudsættes, at Beskæftigelsesministeriet fører tilsyn med forsikringsselskabernes administration af sagerne om anerkendelse af ulykker under forsøget. Det forudsættes, at tilsynet varetages af Arbejdstilsynet på baggrund af bistand og oplysninger fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Rammerne for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings bistand m.v. vil blive fastsat i den bekendtgørelse, der skal udmønte forsøget. Det finansielle tilsyn med forsikringsselskaberne påhviler Finanstilsynet. Det vil også gælde for de forsikringsselskaber, der indgår i forsøget.

Det foreslås i § 84 a, 2. *pkt.*, at 1. punktum ikke gælder sager, der skal behandles efter § 36, stk. 1.

Fremgår det af anmeldelsen, at en ulykke er anmeldt for sent, jf. 1 års fristen i § 36, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven, kan en anmeldt ulykke kun anerkendes, hvis der dispenseres fra anmeldelsesfristen, jf. § 36, stk. 1, 3. *pkt.* Der kan dispenseres fra fristen, når det er dokumenteret, at tilskadekomne har været udsat for en arbejdsskade, jf. § 5, og tilskadekomne eller efterladte har ret til erstatning m.v., jf. § 11, som følge af arbejdsskaden.

Forsikringsselskaberne, der indgår i forsøget, får ikke kompetence til at træffe afgørelse om dispensation fra anmeldelsesfristen, da der indgår en vurdering og afgørelse af tilskadekomnes eller efterlades ret til erstatning eller godtgørelse i denne vurdering. Forsikringsselskaberne skal derfor sende anmeldelser af ulykker, der er anmeldt for sent, til behandling i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som herefter behandler sagerne på sædvanlig vis.

Det foreslås i § 84 a, 3. *pkt.*, at forsikringsselskabets afgørelse har samme retsvirkning for tilskadekomne som en afgørelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, herunder i forhold til genoptagelse, frister og forældelse.

Forslaget indebærer, at de retsvirkninger, som følger af Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om, hvorvidt en anmeldt ulykke er anerkendt som en arbejdsulykke, tilsvarende gælder for en afgørelse herom truffet af et forsikringsselskab, der indgår i forsøget forudsat, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke på tilskadekomnes anmodning eller af egen drift træffer en afgørelse af anerkendelsesspørgsmålet. Det gælder både en række retsvirkninger for tilskadekomne og for forsikringsselskabet selv.

Afgørelsen om, at en arbejdsulykke er anerkendt, vil således berettigede tilskadekomne eller efterladte til erstatning og godtgørelse, hvis den anerkendte arbejdsulykke kan medføre ret til erstatning eller godtgørelse. Det betyder, at forsikringsselskabet i en sag, hvor det vurderer, at der kan være erstatningsberettigende følger i form af et varigt mén eller tab af erhvervsevne samt erstatning m.v. til efterladte, skal sende deres afgørelse til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Herefter behandler Arbejdsmarkedets Erhvervssikring sagen og træffer afgørelserne om erstatning eller godtgørelse til tilskadekomne eller efterladte. Når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet disse afgørelser, udbetaler forsikringsselskabet erstatning eller godtgørelse.

Det betyder derudover, at regler i arbejdsskadesikringsloven om frister for genoptagelse og forældelse i forhold til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser om anerkendelsesspørgsmål tilsvarende regnes fra forsikringsselskabets afgørelse. Det gælder dog ikke i de tilfælde, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer en ny afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet. I de tilfælde regnes fristen fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse.

Forsikringsselskabet behandler anmodninger om genoptagelse i de tilfælde, hvor selskabet har afvist en sag, og hvor en sag ikke er oversendt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

I alle tilfælde, hvor sagen er sendt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, uanset om Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal se på anerkendelsesspørgsmålet eller alene skal forholde sig til tilskadekomnes ret til godtgørelse eller erstatning, vurderer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring genoptagelsesanmodningen. Dette for at sikre, at sagen ikke verserer i selskabet og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring samtidig med risiko for modstridende afgørelser.

I forhold til afgørelsernes betydning for muligheden for at få forlænget udbetalingen af sygedagpenge, på grund af en verserende arbejdsskadesag vil forsikringsselskabets afgørelse tilsvarende have retsvirkning som en afgørelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Det forudsættes, at der ikke vil være hjemmel til at forlænge sygedagpengeudbetalingen efter § 27, stk. 1, nr. 6, i sygedagpengeloven, såfremt forsikringsselskabet har truffet afgørelse om afvisning af ulykken som en arbejdsskade. Det gælder også, selvom tilskadekomne anmoder om, at sagen oversendes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet.

Hvis Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om anerkendelse af arbejdsulykken som en arbejdsskade, eller Ankestyrelsen ophæver Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse om afvisning af ulykken som en arbejdsskade og hjemviser sagen til fornyet behandling hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring (anerkendelsesafgørelsen), skal kommunen genoptage udbetalingen af sygedagpenge fra standsningstidspunktet. Det skal bemærkes, at hvis den tilskadekomne er omfattet af en af de øvrige forlængelsesbestemmelser i § 27, stk. 1, i sygedagpengeloven, kan der ske forlængelse af sygedagpengeudbetalingen efter den relevante bestemmelse.

Det foreslås i § 84 a, 4. pkt., at tilskadekomne med en sag omfattet af forsøget inden for en frist på 4 uger fra modtagelsen af forsikringsselskabets afgørelse vil kunne anmode om at få sagen sendt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, hvorvidt ulykken kan anerkendes som en arbejdsskade, jf. § 40, stk. 1.

Med bestemmelsen sikres det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelseskompetence efter § 40, stk. 1, opretholdes, og at tilskadekomne ved forsøget bevarer muligheden for at få sagen forelagt Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til afgørelse. Herved sikres, at retssikkerheden for tilskadekomne eller efterladte opretholdes ved forsøget. Bestemmelsen omfatter de sager, som forsikringsselskabet ikke i øvrigt er forpligtet til at sende til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på afgørelse om erstatning m.v. Den foreslåede frist på 4 uger svarer til den gældende frist for at klage over Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser til Ankestyrelsen.

Overholder tilskadekomne eller efterladte ikke fristen på 4 uger for at anmode forsikringsselskabet om at sende sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, er forsikringsselskabets afgørelse endelig. Sagen vil dermed kun kunne genoptages, hvis betingelserne for genoptagelse er opfyldte, herunder genoptagelsesfristen.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse kan efter lovens § 44 som hidtil indbringes videre for Ankestyrelsen. Forslaget ændrer således ikke på tilskadekomnes og arbejdsgiverens adgang til at klage til Ankestyrelsen.

Hvis tilskadekomne anmoder om at få sagen oversendt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, forudsættes det, at forsikringsselskabet får mulighed for at revurdere sin trufne afgørelse indenfor 4 uger efter forsikringsselskabets modtagelse af anmodningen. Indebærer revurderingen, at forsikringsselskabet kan anerkende den anmeldte arbejdsulykke, sender forsikringsselskabet en ny afgørelse. Tilskadekomne kan herefter inden for en frist på 4 uger anmode om, at denne afgørelse sendes til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Såfremt forsikringsselskabet fastholder den oprindeligt trufne afgørelse, hvis forsikringsselskabet ikke kan revurdere sagen inden 4 uger, eller når tilskadekomne fortsat ønsker efter den nye afgørelse at få sagen sendt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, skal forsikringsselskabet sende sagen til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Det foreslås, at forsikringsselskabet skal sende afgørelsen og sagens akter til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring inden for en frist på 4 uger. Dette svarer til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings frist for at sende afgørelsen til Ankestyrelsen i § 9 i beskæftigelsesministerens bekendtgørelse nr. 1271 af 28. november 2019 om klage over Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser.

Endelige foreslås det i § 84 a, 5. *pkt.*, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse træder i stedet for forsikringsselskabets afgørelse, herunder i forhold til genoptagelse, frister og forældelse.

Forslaget indebærer, at de retsvirkninger, som følger af en afgørelse om, hvorvidt en anmeldt ulykke er anerkendt som en arbejdsulykke, gælder for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse, når både et forsikringsselskab, der indgår i forsøget, og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet i en sag.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse træder således i stedet for forsikringsselskabets afgørelse. Det gælder alle retsvirkninger – og både retsvirkninger for tilskadekomne og for forsikringsselskabet selv, jf. dog nedenstående om sygedagpenge.

Det er således Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse, der kan genoptages eller kan indbringes for Ankestyrelsen. Genoptagelsesfristen regnes således fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har truffet afgørelse i sager, hvor forsikringsselskabet også har truffet afgørelse.

Forældelsesfristen, regnes også fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse.

I forhold til afgørelsernes betydning for muligheden for at få forlænget udbetalingen af sygedagpenge på grund af en verserende arbejdsskadesag vil en afgørelse om anerkendelse af arbejdsulykken som en arbejdsskade fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, indebære, at kommunen skal genoptage udbetalingen af sygedagpenge fra standsningstidspunktet. Såfremt Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om afvisning af ulykken som en arbejdsskade, vil forsikringsselskabets afgørelse fortsat være afgørende for vurderingen af ophør af udbetaling af sygedagpenge, og kommunen vil således i sådanne situationer ikke skulle genoptage afgørelsen om ophør af udbetalingen af sygedagpenge. I forhold til reglerne om sygedagpenge henvises i øvrigt til bemærkningerne til de almindelige bemærkninger punkt 3.8.2. og til § 84 a, 3. punktum.

Til nr. 61-67

På arbejdsskadeområdet findes en række hovedlove, der er ophævet med bemærkning om, at de fortsat anvendes for så vidt angår de arbejdsskader, der er indtruffet, inden de pågældende love blev ophævet.

Det drejer sig om:

- Ulykkesforsikringsloven, lovbekendtgørelse nr. 137 af 26. april 1968 med senere ændringer, der gælder for arbejdsskader (ulykkestilfælde) indtil 31. marts 1978.
- Arbejdsskadeforsikringsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 450 af 25. juni 1987 med senere ændringer, der gælder for arbejdsskader fra 1. april 1978 til 31. december 1992.
- Lov om sikring mod følger af arbejdsskade, jf. lovbekendtgørelse nr. 943 af 16. oktober 2000 med senere ændringer, der gælder for arbejdsskader fra 1. januar 1993 til 31. december 2003.

De løbende erstatninger, der er eller bliver fastsat efter disse love, reguleres efter § 86 i arbejdsskadesikringsloven. Bestemmelsen sikrer en regulering af erstatning til personer, der er eller bliver berettigede efter tidligere lovgivning, på samme måde som løbende erstatninger, der fastsættes efter gældende lov.

Der er i § 86 fastsat en regulering af disse erstatninger på baggrund af et grundniveau i 2003-niveau.

Forslaget til § 24, stk. 8, indebærer sammen med ændringerne af § 18 og 19, at der indføres et nyt grundniveau i 2023-niveau.

På denne baggrund er det nødvendigt at opdatere reguleringerne af de løbende erstatninger efter de tidligere lovgivninger. Der er tale om tekniske reguleringer, hvor reguleringerne fremover sker på baggrund af et grundniveau i 2023-niveau.

Det foreslås i § 1, nr. 61, at ændre ”1. januar 2004” til: ”1. juli 2024” og at ændre ”1.591,2” til: 2.547,5”.

Forslaget indebærer, at løbende rente efter ulykkesforsikringsloven, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. juli 2024 beregnes og reguleres på grundlag af det nye 2023-grundniveau. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2023-grundniveau. Forslaget har ikke betydning for tilskadekomnes ret til erstatning eller størrelsen heraf.

Det foreslås i § 1, nr. 62, at ændre ”1. januar 2004” til: ”1. juli 2024” og at ændre ”341,5” til: ”546,7” i § 86, stk. 2, 1. og 2. pkt.

Forslaget indebærer, at løbende erstatning efter arbejdsskadeforsikringsloven, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. juli 2024 beregnes og reguleres på grundlag af det nye 2023-grundniveau. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2023-grundniveau. Forslaget har ikke betydning for tilskadekomnes ret til erstatning eller størrelsen heraf.

Dette foreslås i § 1, nr. 63, at ændre ”1. januar 2004” til: ”1. juli 2024” og at ”130,9” ændres til: ”209,6” i § 86, stk. 3.

Forslaget indebærer, at løbende erstatning efter lov om sikring mod følger af arbejdsskade, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. juli 2024 beregnes og reguleres på grundlag af det nye 2023-grundniveau for så vidt angår skader indtruffet mellem den 1. januar 1993 og den 30. januar 1995. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2023-grundniveau. Forslaget har ikke betydning for tilskadekomnes ret til erstatning eller størrelsen heraf.

Det foreslås i § 1, nr. 64, at ændre ”1. januar 2004” til: ”1. juli 2024” og at ændre ”125,4” ændres til: ”200,8” i § 86, stk. 4.

Forslaget indebærer, at løbende erstatning efter lov om sikring mod følger af arbejdsskade, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. juli 2024 beregnes og reguleres på grundlag af det nye 2023-grundniveau for så vidt angår skader indtruffet mellem den 31. januar 1995 og den 31. december 2002. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2023-grundniveau. Forslaget har ikke betydning for tilskadekomnes ret til erstatning eller størrelsen heraf.

Det foreslås i § 1, nr. 65, at der i § 86 indsættes som nyt stk. 5:

”Stk. 5. Løbende ydelse for skader indtruffet mellem den 1. januar 2004 og den 30. juni 2024 forhøjes fra den 1. juli 2024 til 160,1 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.”.

Forslaget indebærer, at løbende erstatning efter arbejdsskadesikringsloven, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. januar 2024 beregnes og reguleres på grundlag af det nye 2023-grundniveau for så vidt angår skader indtruffet mellem den 1. januar 2004 og den 31. december 2023. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2023-grundniveau. Forslaget har ikke betydning for tilskadekomnes ret til erstatning eller størrelsen heraf.

Det foreslås i § 1, nr. 66, at ændre ”1-4” til: ”1-5” i § 86, stk. 5, der bliver stk. 6, og i stk. 6, der bliver *stk. 7*.

Der er tale om en konsekvensændring af, at der ved § 1, nr. 65, indsættes et nyt stk. 5 i § 86.

Det foreslås i § 1, nr. 67, at ændre ”1-5” til: ”1-6” i § 86, stk. 7, der bliver stk. 8.

Der er tale om en konsekvensændring af, at der ved § 1, nr. 65, indsættes et nyt stk. 5 i § 86.

Til § 2

Til nr. 1

Efter § 1 i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. er enhver, der rammes af en ulykke eller en sygdom, der med rimelig sandsynlighed kan henføres til udførelsen af de pligter, der er forbundet med tjenesten, eller til de forhold, hvorunder tjenesten foregår, berettiget til erstatning fra staten efter loven for følgerne heraf.

Efter § 2, stk. 2, træffes afgørelser efter § 1 og afgørelser om erstatning m.v. efter § 2, stk. 1, af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

Hvis det viser sig, at den anmeldte skade ikke er omfattet af § 1 i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., træffer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgørelse herom, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt. For sager, der behandles som ulykker, træffes afgørelsen senest 3 måneder efter, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har modtaget anmeldelsen, og for sager, der behandles som sygdomme, er fristen 6 måneder, jf. § 5, stk. 1, 2. og 3. pkt.

Hvis tilskadekomne afgår ved døden efter skadens anmeldelse, finder fristerne i § 5, stk. 1, tilsvarende anvendelse for meddelelse til de efterladte om, at dødsfaldet ikke er omfattet af loven. Fristerne regnes her fra underretningen om dødsfaldet til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, jf. § 5, stk. 2.

Det foreslås, at § 5 ophæves.

Forslaget betyder, at de lovbestemte frister for behandling af sager efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., ophæves.

Formålet med forslaget er at give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring større fleksibilitet i forhold til at tilrettelægge sagsbehandlingen med henblik på at reducere sagsbehandlingstiden.

Det forudsættes samtidig, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring i overensstemmelse med de forvaltningsretlige principper og retningslinjer, som fremgår af bl.a. Folketingets Ombudsmands myndighedsguide opstiller mål for sagsbehandlingstider på arbejdsskadeområdet, herunder for sager der behandles efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., og at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring orienterer sagens parter om den forventede sagsbehandlingstid

Desuden forudsættes det, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring underretter sagens parter, hvis den udmeldte forventede sagsbehandlingstid i en konkret sag ikke kan overholdes.

Forslaget om at ophæve § 5 i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. svarer til forslaget om at ophæve § 16 i lov om arbejdsskadesikring som affattet ved lovforslagets § 1, nr. 6. Der henvises til bemærkningerne hertil.

Til nr. 2 (ophævelse af § 6)

Efter § 1 i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. er enhver, der rammes af en ulykke eller en sygdom, der med rimelig sandsynlighed kan henføres til udførelsen af de pligter, der er forbundet med tjenesten, eller til de forhold, hvorunder tjenesten foregår, berettiget til erstatning fra staten efter loven for følgerne heraf.

Efter § 2, stk. 1, fastsættes erstatning m.v. efter § 1 efter reglerne i lov om arbejdsskadesikring, medmindre andet følger af denne lov.

Efter § 6 skal der ved årslønsfastsættelsen for en indkaldt værnepligtig tages hensyn til den indtægt, tilskadekomne kunne forvente at opnå, såfremt han var blevet hjemsendt uden følger af ulykken eller sygdommen.

Bestemmelsen i § 6 er en særregel i forhold til fastsættelsen af årsløn efter arbejdsskadesikringsloven, idet årslønnen efter arbejdsskadesikringsloven fastsættes på baggrund af tilskadekomnes indtjening 12 måneder forud for skaden, jf. § 24, stk. 1, i arbejdsskadesikringsloven.

Det foreslås, at § 6 ophæves.

Fastsættelsen af årslønnen vil dermed være omfattet af reglen i § 2, stk. 1, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige, hvorefter erstatning m.v. efter § 1 i loven fastsættes efter reglerne i lov om arbejdsskadesikring, medmindre andet følger af lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige. Forslaget betyder dermed, at årslønnen for værnepligtige fremover skal fastsættes på baggrund af den nye bestemmelse om fastsættelse af årsløn i § 24 i arbejdsskadesikringsloven.

Årslønnen for værnepligtige vil blive fastsat efter den nye hovedregel i § 24, stk. 1, 1. pkt., som det bedste af 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden.

Forslaget indebærer, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke længere skal indhente oplysninger om tilskadekomnes indtjening efter værnepligten, hvis pågældende var blevet hjemsendt uden følger af ulykken eller sygdommen.

Der henvises til bemærkningerne til § 1, nr. 29.

Til nr. 3-10

På arbejdsskadeområdet findes en række hovedlove, der er ophævet med bemærkning om, at de fortsat anvendes for så vidt angår de arbejdsskader, der er indtruffet, inden de pågældende love blev ophævet. Det samme gælder for så vidt angår lovgivningen om erstatning til tilskadekomne værnepligtige.

Det drejer sig om:

- Lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 138 af 26. april 1968, der gælder for skader indtil 31. marts 1978.

- Lov nr. 80 af 8. marts 1978 om erstatning til skadelidte værnepligtige m.fl. med senere ændringer, der gælder for skader fra 1. april 1978 til 31. december 2003.

De løbende erstatninger, der er eller bliver fastsat efter disse love, reguleres efter § 8 i gældende lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. Bestemmelsen sikrer en regulering af erstatning til personer, der er eller bliver berettigede efter tidligere lovgivning, på samme måde som løbende erstatninger, der fastsættes efter gældende lov.

Der er i § 8 fastsat en regulering af disse erstatninger på baggrund af et grundniveau i 2003-niveau.

Forslaget til § 24, stk. 8, i arbejdsskadesikringsloven indebærer, at der indføres et nyt grundniveau i 2023-niveau i arbejdsskadesikringsloven. Dette nye grundniveau i 2023-niveau får også betydning for regulering af løbende erstatninger efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige, da erstatning m.v. fastsættes efter reglerne i lov om arbejdsskadesikring.

På denne baggrund er det nødvendigt at opdatere reguleringerne af de løbende erstatninger efter de tidligere lovgivninger.

Det foreslås i § 2, *nr. 3*, at ændre ”1. januar 2004” til: ”1. juli 2024” og at ændre ”1.591,2” til: 2.547,5” i § 8, stk. 1.

Forslaget indebærer, at løbende rente efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 138 af 26. april 1968, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. juli 2024 beregnes og reguleres på grundlag af det nye 2023-grundniveau. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2023-grundniveau. Forslaget har ikke betydning for tilskadekomnes ret til erstatning eller størrelsen heraf.

Det foreslås i § 2, *nr. 4*, at ændre ”1. januar 2004” til: ”1. juli 2024” og at ændre ”341,5” til: ”546,7” i § 8, stk. 2, 1. og 2. pkt.

Forslaget indebærer, at løbende erstatning efter lov nr. 80 af 8. marts 1978 om erstatning til skadelidte værnepligtige, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. juli 2024 beregnes og reguleres på grundlag af det nye 2023-grundniveau for så vidt angår skader indtruffet mellem den 1. april 1978 og den 31. december 1992. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2023-grundniveau. Forslaget har ikke betydning for tilskadekomnes ret til erstatning eller størrelsen heraf.

Det foreslås i § 2, *nr. 5*, at ændre ”1. januar 2004” til: ”1. juli 2024” og at ”130,9” ændres til: ”209,6” i § 8, *stk. 3*.

Forslaget indebærer, at løbende erstatning efter lov nr. 80 af 8. marts 1978 om erstatning til skadelidte værnepligtige, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. juli 2024 beregnes og reguleres på grundlag af det nye 2023-grundniveau for så vidt angår skader indtruffet mellem den 1. januar 1993 og den 30. januar 1995. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2023-grundniveau. Forslaget har ikke betydning for tilskadekomnes ret til erstatning eller størrelsen heraf.

Dette foreslås i § 2, nr. 6, at ændre ”1. januar 2004” til: ”1. juli 2024” og at ændre ”125,4” ændres til: ”200,8” i § 8, stk. 4.

Forslaget indebærer, at løbende erstatning efter lov nr. 80 af 8. marts 1978 om erstatning til skadelidte værnepligtige, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. juli 2024 beregnes og reguleres på grundlag af det nye 2023-grundniveau for så vidt angår skader indtruffet mellem den 31. januar 1995 og den 31. december 2003. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2023-grundniveau. Forslaget har ikke betydning for tilskadekomnes ret til erstatning eller størrelsen heraf.

Det foreslås i § 2, nr. 7, at der i § 8 indsættes som nyt stk. 5:

”Stk. 5. Løbende ydelse for skader indtruffet mellem den 1. januar 2004 og den 30. juni 2024 forhøjes fra den 1. januar 2024 til 160,1 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.”.

Forslaget indebærer, at løbende erstatning efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 284 af 14. marts 2013, der er beregnet efter det gældende 2003-grundniveau, fra 1. juli 2024 beregnes og reguleres på grundlag af det nye 2023-grundniveau for så vidt angår skader indtruffet mellem den 1. januar 2004 og den 30. juni 2024. Der er tale om en konsekvensændring som følge af det nye 2023-grundniveau. Forslaget har ikke betydning for tilskadekomnes ret til erstatning eller størrelsen heraf.

Det foreslås i § 2, nr. 8, at ændre ”1-4” til: ”1-5” i § 8, stk. 5, der bliver *stk. 6*, og i stk. 6, der bliver *stk. 7*.

Der er tale om en konsekvensændring af, at der ved § 2, nr. 7, indsættes et nyt stk. 5 i § 8.

Det foreslås i § 2, nr. 9, at ændre ”1-5” til: ”1-6” i § 8, stk. 7, der bliver *stk. 8*.

Der er tale om en konsekvensændring af, at der ved § 1, nr. 7, indsættes et nyt stk. 5 i § 8.

Det foreslås i § 2, nr. 10, at ændre ”stk.7” til: ”stk. 8” i § 8, stk. 7, der bliver *stk. 8*.

Der er tale om en konsekvensændring af, at der ved § 1, nr. 7, indsættes et nyt stk. 5 i § 8.

Til § 3

(Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats)

Til nr. 1

Efter lov om en aktiv beskæftigelsesindsats varetager jobcenteret beskæftigelsesindsatsen for målgrupperne i lovens § 6. Målgrupperne omfatter en række forsørgelsesydelsesmodtagere samt selvforsørgende ledige og unge under 18 år med behov for en uddannelses- og beskæftigelsesfremmende indsats.

For en nærmere beskrivelse af målgrupperne i lovens § 6 henvises til pkt. 3.2.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Efter lovens § 7 omfatter loven tillige beskæftigede personer, der kan få en indsats efter reglerne i § 97, stk. 3, om den regionale uddannelsespulje, afsnit VII om indsatsen over for beskæftigede m.v. og afsnit VIII om understøttelse af indsatsen. Det omfatter bl.a. beskæftigede, som ansættes som voksenlærlinge, eller som deltager i jobrotationsprojekter.

Det foreslås, at der indsættes et nyt *stk.* 2, i lovens § 7 om, at loven endvidere omfatter personer, som har ret til en samtale i jobcenteret om uddannelsesmuligheder m.v., jf. § 38 a.

Ændringen skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 2, nr. 2, hvor der foreslås en *ny bestemmelse § 38 a*, om samtalen.

Persongruppen for samtalen vil både kunne være personer i målgrupperne i § 6 i loven og personer, der ikke er omfattet af målgrupperne i lovens § 6 eller af persongruppen, som kan få en indsats, jf. lovens § 7. Det kan f.eks. både være personer, som modtager sygedagpenge eller en anden forsørgelsesydelse, som f.eks. selvforsørgelses- og hjemrejseydelse eller overgangsydelse og personer, som ikke modtager forsørgelsesydelser, som ikke har ophold eller bopæl i Danmark.

Med forslaget udvides personkredsen i lovens § 7, som kan få en indsats efter loven, således at den også omfatter personer, som har ret til en samtale i jobcenteret om uddannelsesmuligheder m.v. i forbindelse med den nye uddannelsesordning med uddannelsesgodtgørelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger og til bemærkningerne til lovforslagets § 3, nr. 2.

Til nr. 2

Efter kapitel 7 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats holder jobcenteret jobsamtaler som led i et kontaktførløb med hovedparten af personerne i målgrupperne i lovens § 6. For sygedagpengemodtagere holdes der dog opfølgningssamtaler som led i sygedagpengeopfølgningen efter lov om sygedagpenge.

Jobcenteret kan endvidere give en række tilbud til personer i målgrupperne i § 6. Tilbuddene gives efter reglerne i lovens kapitel 11-14, og der er i de enkelte kapitler fastsat, hvilke målgrupper, der kan få de enkelte tilbud. Tilbuddene efter kapitel 11-14 er: Tilbud om virksomhedspraktik, tilbud om ansættelse med løntilskud, tilbud om nytteindsats og tilbud om vejledning og opkvalificering.

Jobcenteret kan desuden iværksætte et revalideringsforløb for personer med begrænsninger i arbejdsevnen efter lovens kapitel 21, når øvrige beskæftigelsesrettede indsatser efter loven eller andre indsatser efter anden lovgivning ikke er tilstrækkelige til, at personen kan bringes til at forsørge sig selv, og personen kan fastholdes eller komme ind på arbejdsmarkedet, så personens mulighed for at forsørge sig selv og sin familie forbedres. Et revalideringsforløb kan bl.a. bestå af tilbud om virksomhedspraktik, tilbud om ansættelse med løntilskud og tilbud om vejledning og opkvalificering.

Et tilbud skal så vidt muligt være rettet mod beskæftigelse inden for områder, hvor der er behov for arbejdskraft, jf. lovens § 53, stk. 1. Ved vurderingen heraf benyttes Styrelsen for Arbejdsmarked og Rekrutterings oversigt over jobmuligheder på det regionale arbejdsmarked (Arbejdsmarkedsbalancen). Der skal være tale om områder med gode eller rigtig gode jobmuligheder i oversigten.

Der er i dag ikke en uddannelsesordning med uddannelsesgodtgørelse, og der er derfor heller ikke regler i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats om jobcenterets opgaver med samtaler om uddannelsesmuligheder og vurderinger af uddannelsen m.v. i forbindelse med ordningen.

For en nærmere beskrivelse af gældende ret henvises til pkt. 3.2.2.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås, at der efter lovens § 38 og før overskriften til § 39 indsættes en ny *overskrift*: Samtale og vurdering af uddannelsesmuligheder m.v. og en ny § 38 a, som regulerer indholdet i samtalen.

Det foreslås i § 38 a, *stk. 1, 1. pkt.*, at jobcenteret skal tilbyde en samtale om uddannelsesmuligheder m.v. til personer, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har vurderet er omfattet af målgruppen i § 17 b, *stk. 1*, i lov om arbejdsskadesikring.

Det foreslås således, at jobcenteret efter bestemmelsen vil have pligt til at tilbyde samtalen, mens samtalen vil være frivillig for personen.

Med forslaget vil personen få ret til en samtale i jobcenteret om uddannelsesmuligheder i den nye uddannelsesordning med uddannelsesgodtgørelse.

Det foreslås i *stk. 1, 2. pkt.*, at personen vælger, om samtalen skal holdes ved personligt fremmøde, telefonisk eller ved personligt digitalt fremmøde. Ved personligt fremmøde forstås, at jobsamtalen skal holdes ved, at personen møder fysisk frem til et møde med en ansat fra jobcenteret. Ved en telefonisk samtale forstås, at en ansat fra jobcenteret taler direkte med personen. Personligt digitalt fremmøde betyder, at der vil være krav om, at der er en direkte billed- og lydforbindelse ved jobsamtalen (video).

Med forslaget vil det dermed være personen, som har ret til at vælge samtalens form.

Det foreslås i *stk. 2, 1. pkt.*, at personen og jobcenteret ved samtalen skal drøfte personens ønsker til og mulighed for at gennemføre en ordinær erhvervskompetencegivende uddannelse inden for områder med behov for arbejdskraft.

Samtalen skal tage udgangspunkt i personens overvejelser om og eventuelle ønsker til uddannelse samt om personen mener, at vedkommende kan gennemføre uddannelsen og efterfølgende varetage et job på almindelige vilkår.

Jobcenteret skal under samtalen vejlede om uddannelsesmuligheder, herunder om hvilke uddannelser, der er erhvervskompetencegivende, og som giver kompetence inden for jobområder med behov for arbejdskraft.

Ved erhvervskompetencegivende uddannelser forstås en erhvervsuddannelse, en erhvervsgrunduddannelse (egu), som afsluttes på niveau 3 i forberedende grunduddannelse (FGU højeste niveau), en professionsbacheloruddannelse eller en anden videregående uddannelse.

Ved uddannelser, som giver kompetence inden for områder med behov for arbejdskraft, forstås uddannelser som giver kompetence inden for jobområder, hvor der er gode eller rigtig gode beskæftigelsesmuligheder. Ved jobcenterets vejledning og vurderingen af, om der er tale om en uddannelse inden for jobområder med gode eller rigtig gode beskæftigelsesmuligheder, vil jobcenteret – ligesom ved vejledning om og vurderingen heraf i dag – skulle bruge Arbejdsmarkedsbalancen.

I arbejdsmarkedsbalancen vil det omfatte jobområder/stillinger på det regionale arbejdsmarked inden for følgende 4 kategorier: Gode jobmuligheder, Mangel på arbejdskraft, Paradoks og Omfattende mangel på arbejdskraft.

Jobcenteret vil til brug for vurderingen af, om en konkret uddannelse giver kompetencer til jobområder/stillinger inden for de 4 kategorier kunne anvende Børne- og Undervisningsministeriets UddannelsesGuide (www.ug.dk), som beskriver de stillinger, som en konkret uddannelse vil kunne give job indenfor. Herefter vil jobcenteret kunne anvende arbejdsmarkedsbalancen til vurderingen af, om disse stillinger ligger inden for de 4 kategorier i arbejdsmarkedsbalancen.

Med forslaget vil personen under samtalen kunne få vejledning og hjælp til at afklare uddannelsesønsker og muligheder i den nye uddannelsesordning med uddannelsesgodtgørelse.

Det foreslås i *stk. 2, 2. pkt.*, at jobcenteret under samtalen endvidere skal vejlede personen om muligheder for tilbud m.v. efter denne lov.

Jobcenteret vil dermed under samtalen også skulle vejlede personen om mulighederne for tilbud m.v. i beskæftigelsessystemet, f.eks. tilbud om virksomhedspraktik eller løntilskudsjob, som kan være alternative veje tilbage i job. Vejledningen vil skulle ske i relevant omfang ud fra personens behov.

Med forslaget får personen bedre mulighed for at træffe et oplyst valg om, hvorvidt personen ønsker at benytte uddannelsesordningen med

uddannelsesgodtgørelse, eller om indsatser i beskæftigelsessystemet passer bedre til vedkommendes behov.

Det foreslås i *stk. 3*, at samtalen kan træde i stedet for en jobsamtale efter kapitel 7 eller en opfølgningssamtale efter kapitel 6 i lov om sygedagpenge.

For personer, som har et kontaktførløb/opfølgningsførløb, kan samtalen således medregnes i antallet af jobsamtaler/opfølgningssamtaler, som skal holdes i kontaktførløb/opfølgningsførløbet efter henholdsvis kapitel 7 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats og kapitel 6 i lov om sygedagpenge.

Det foreslås videre i *stk. 4, nr. 1*, at jobcenteret på baggrund af samtalen giver oplysninger til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om personens ønske til uddannelse og en vurdering af, om uddannelsen er erhvervskompetencegivende og inden for områder med behov for arbejdskraft.

Jobcenteret vil dermed skulle videregive oplysninger og en vurdering til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til brug for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om personen kan tage en konkret erhvervskompetencegivende uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.

Jobcenteret vil skulle videregive personens egne oplysninger om den uddannelse, som personen ønsker at deltage i, med uddannelsesgodtgørelse. Jobcenteret vil desuden skulle oplyse, om jobcenteret vurderer, at uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse, som er inden for områder med behov for arbejdskraft, jf. beskrivelsen ovenfor om, hvad der forstås ved en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for områder med behov for arbejdskraft.

Det foreslås videre i *stk. 4, nr. 2*, at jobcenteret på baggrund af samtalen giver en vurdering til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af, om personen forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen.

Jobcenteret vil skulle oplyse, om det er jobcenterets vurdering, at personen må forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen. I forhold til at kunne varetage et ordinært job på almindelige vilkår vil det forudsætte, at tilskadekomne skal forventes at kunne varetage et job på almindelige løn- og ansættelsesvilkår,

hvor der ikke gives økonomisk støtte til lønnen eller til personen som led i en ansættelse efter de sociale kapitler.

Jobcenterets vurdering heraf vil skulle ske på baggrund af samtalen med personen og kendskab til personens ledighedsforløb i øvrigt, f.eks. deltagelse i tidligere uddannelsesforløb i forbindelse med beskæftigelsesindsatsen.

Med forslagene til stk. 3, nr. 1 og 2, vil Arbejdsmarkedets Erhvervssikring således få en række nødvendige oplysninger og vurderinger fra jobcenteret, som kan bidrage til Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om personen kan bevilges uddannelsesgodtgørelse samtidig med, at personen deltager i en uddannelse.

For en beskrivelse af hjemlen til, at jobcenteret kan udveksle oplysningerne med Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, henvises til pkt. 3.2.1.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger og til bemærkningerne til forslaget til arbejdsskadesikringslovens § 18 b, stk. 4, jf. lovforslaget § 1, nr. 17 og lovforslagets § 1, nr. 42.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.2.2. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 4 *(Lov om sygedagpenge)*

Til nr. 1

Efter § 34 i lov om sygedagpenge kan beskæftigelseskravet for ret til sygedagpenge opfyldes ved, at en person pådrager sig en arbejdsskade omfattet af lov om arbejdsskadesikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade.

For en nærmere beskrivelse af beskæftigelseskravet henvises til pkt. 3.2.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det foreslås i § 34, stk. 2, at en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 c, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring, har ret til sygedagpenge fra kommunen fra personens første fraværsdag, efter at retten til uddannelsesgodtgørelse ophører.

Med forslaget vil der kunne blive ret til sygedagpenge for en person, som er påbegyndt en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, og som på grund af sygdom afbryder uddannelsen.

Det foreslås, at tilskadekomne vil kunne modtage uddannelsesgodtgørelse selvom vedkommende ikke deltager i uddannelsen på grund af sygdom i op til 6 måneder eller i mere end 30 dage tre gange. Uddannelsesgodtgørelsen ophører 4. gang tilskadekomne er syg i mere end 30 dage eller hvis tilskadekomne er syg i mere end 6 måneder. Tilskadekomne vil kunne få ret til sygedagpenge, hvis lovens øvrige betingelser er opfyldt, herunder betingelserne om uarbejdsdygtighed, ophold og beskatning her i landet m.v.

Det skal bemærkes, at personen evt. under uddannelsen kan opfylde et af lovens andre beskæftigelseskrav – f.eks. ved under uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse at have en periode, hvor personen er elev i lønnet praktik, eller ved at have et studiejob ved siden af uddannelsen. Særligt i forhold til personer, der undervejs i deres uddannelse med uddannelsesgodtgørelse har perioder som elev i lønnet praktik, skal det bemærkes, at der ved sygdom undervejs i en praktik kan være ret til sygedagpenge fra kommunen. Det skyldes, at en elev i lønnet praktik har ret til sygedagpenge eller – f.eks. for en person, der er omfattet af § 24 a i sygedagpengeloven – ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb, fra kommunen, dvs. sygedagpengelovens beskæftigelseskrav er opfyldt for en elev i lønnet praktik. Det betyder, at i sådanne tilfælde vil der kunne udbetales sygedagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb, herunder som refusion til en arbejdsgiver, der udbetaler løn under sygdommen, selvom uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse ikke er afbrudt. Udbetaling af uddannelsesgodtgørelse for samme periode som sygedagpenge vil i denne situation ikke være dobbeltforsørgelse, forudsat at uddannelsesydelser nedsættes i forhold til de udbetalte sygedagpenge/ressourceforløbsydelse/løn.

Det vil endvidere kunne få betydning for beregningen af sygedagpengene, jf. nedenfor i bemærkningerne til § 4, nr. 5.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.3.1. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Efter § 38, stk. 3 og 4, i lov om sygedagpenge er fristen for at anmode om sygedagpenge for en lønmodtager, der ikke har en arbejdsgiver, senest en uge efter første fraværdsdag. Har lønmodtageren fået udbetalt sygedagpenge fra arbejdsgiveren i arbejdsgiverperioden, skal lønmodtageren anmode om sygedagpenge fra kommunen senest 3 uger efter at udbetalingen fra arbejdsgiveren er ophørt. Anmodningen om sygedagpenge sker på en blanket, som udleveres af kommunen.

Det foreslås i § 38, stk. 5, at en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 c, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring, skal anmode om sygedagpenge hos kommunen senest 3 uger efter sidste dag med ret til uddannelsesgodtgørelse. Anmodningen om sygedagpenge skal ske på en blanket, som udleveres af kommunen.

Med forslaget vil en person, der på grund af længerevarende sygdom må afbryde sin uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, og på grund af afbrydelsen ikke længere har ret til uddannelsesgodtgørelse, skulle henvende sig til kommunen for at få papirblanketten samt ansøge om at få udbetalt sygedagpenge senest 3 uger efter sidste dag med ret til uddannelsesgodtgørelse.

I forhold til mulighederne for dispensation for en for sen anmodning henvises til bemærkningerne til § 4, nr. 3.

Til nr. 3

I § 38 i sygedagpengeloven er fastsat frister for anmodning om sygedagpenge. Hvis fristerne ikke overholdes, kan der som udgangspunkt først udbetales sygedagpenge fra den dag, der bliver ansøgt. Efter § 38, stk. 6, i lov om sygedagpenge kan kommunen dispensere for en lønmodtagers for sene anmodning og alligevel udbetale sygedagpenge, hvis personen på grund af hospitalsophold eller ophold i udlandet har været forhindret i at anmode rettidigt, eller når andre særlige undskyldende forhold har bevirket, at anmodning ikke er sket rettidigt.

Det foreslås i § 38, stk. 6, som bliver stk. 7, at stk. 1, 3, 4 eller 5 ændres til stk. 1, 3, 4, 5 eller 6.

Med forslaget vil en person, der afbryder en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse og søger om sygedagpenge, men som ikke søger rettidigt – dvs. inden 3 uger efter sidste dag med ret til

uddannelsesgodtgørelse være omfattet af den personkreds, der kan få dispensation for at søge for sent.

Kommunen vil dermed kunne udbetale sygedagpenge for tiden før anmodningsdagen, når personen på grund af hospitalsophold eller ophold i udlandet har været forhindret i at anmode rettidigt, eller når andre særlige undskyldende forhold har bevirket, at anmodning ikke er sket rettidigt. Der henvises til Ankestyrelsens almindelige praksis i forhold til, hvornår betingelserne for dispensation er opfyldt. Anmodningsfristen vil dog ikke kunne fraviges, når anmodningen er indgivet mere end 6 måneder efter sygdommens indtræden.

Til nr. 4

Efter § 38, stk. 7, i sygedagpengeloven kan kommunen udbetale sygedagpenge for tiden før anmodningsdagen, når personen på grund af hospitalsophold eller ophold i udlandet har været forhindret i at anmode rettidigt, eller når andre særlige undskyldende forhold har bevirket, at anmodning ikke er sket rettidigt. Der henvises til Ankestyrelsens almindelige praksis i forhold til, hvornår betingelserne for dispensation er opfyldt. Anmodningsfristen kan som udgangspunkt ikke fraviges, når anmodningen er indgivet mere end 6 måneder efter sygdommens indtræden, undtagen hvis der efter § 38, stk. 8, er tale om, at arbejdsgiveren har udbetalt løn eller sygedagpenge i 6 måneder eller mere, uden at arbejdsgiveren har anmeldt sygefraværet til kommunen; så kan anmodningsfristen fraviges, hvis anmodningen om sygedagpenge indgives senest 4 uger efter, at udbetalingen fra arbejdsgiveren er ophørt, og lønmodtageren ikke længere er ansat hos arbejdsgiveren.

Det foreslås i § 38, *stk. 7*, som bliver *stk. 8*, at i 2. pkt. ændres jf. dog *stk. 8* til jf. dog *stk. 9*.

Ændringen er en konsekvens af, at der indsættes en ny *stk. 5* i § 38. Undtagelsesbestemmelsen i den nuværende § 38, *stk. 8*, vil dermed fremover stå i § 38, *stk. 9*, og henvisningen dertil i den nuværende § 38, *stk. 7* – der bliver § 38, *stk. 8* – vil skulle rettes i overensstemmelse hermed.

Til nr. 5

Beregningen af sygedagpenge sker som udgangspunkt ud fra den indkomst, en person har haft inden sygdommen. Efter sygedagpengelovens § 48 fastsættes den indtægt, sygedagpengene beregnes på grundlag af, dog efter et skøn for personer, der har pådraget sig en arbejdsskade omfattet af lov

om arbejdsskadesikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade, men som ikke er fuldt beskæftiget ved erhvervsmæssigt arbejde, eller som normalt er uden erhvervsmæssig beskæftigelse.

Det foreslås i § 51 a, at beskæftigelsesministeren fastsætter regler om beregning af sygedagpenge til personer, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 c, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring.

Hjemlen vil blive udnyttet til at fastsætte regler om, at en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, som udgangspunkt vil få ret til at få udbetalt sygedagpenge med den maksimale sygedagpengesats, og om årlig regulering af sygedagpengene. Hjemlen vil endvidere blive udnyttet til at fastsætte regler om, at en person, der under uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse er elev i lønnet praktik, får beregnet sine sygedagpenge som elev i praktik, og ikke ud fra reglerne om sygedagpenge til personer med uddannelsesgodtgørelse. Hjemlen vil endvidere blive udnyttet til at fastsætte regler om beregning af sygedagpenge for en person, der også opfylder beskæftigelseskravet med et studiejob ved siden af uddannelsen med uddannelsesgodtgørelse. Det forudsættes, at beregningen i sådanne tilfælde vil ske på tilsvarende måde som for personer, der arbejder deltid og modtager supplerende arbejdsløshedsdagpenge, hvor sygedagpenge udbetales dels ud fra deltidsarbejdet, og dels ud fra et beregnet timetal med supplerende arbejdsløshedsdagpenge.

Det skal bemærkes, at reglen i sygedagpengelovens § 48 om beregning for personer, der har pådraget sig en arbejdsskade, men som ikke er fuldt beskæftiget ved erhvervsmæssigt arbejde, eller som normalt er uden erhvervsmæssig beskæftigelse, derved ikke vil gælde for personer, der på grund af sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse. De vil skulle have sygedagpengene beregnet efter de regler, der fastsættes i medfør af den foreslåede hjemmel.

Til § 5
(lov om aktiv socialpolitik)

Til nr. 1

Efter de gældende regler i § 33 i lov om aktiv socialpolitik skal kommunen ikke foretage fradrag i hjælpen for en række nærmere fastsatte indtægter.

Det foreslås, at der i lovens § 33 indsættes et nyt nummer - et *nr. 11*, hvorefter kommunen skal se bort fra uddannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring udbetalt til ansøgerens ægtefælle, når der beregnes hjælp til en person, der ansøger om hjælp i kontanthjælpssystemet.

Når kommunen skal beregne hjælpen til et ægtepar, hvor kun en af ægtefællerne er berettiget til hjælp efter § 11 og den anden ægtefælle modtager en offentlig forsørgelsesydelse i form af uddannelsesgodtgørelse, vil kommunen ikke skulle beregne hjælp til den ægtefælle, der modtager uddannelsesgodtgørelse. Dette følger af § 26, stk. 3, i lov om aktiv socialpolitik.

Kommunen trækker ved beregning af hjælpen ansøgeren og ægtefællens indtægter fra i hjælpen efter § 30, stk. 1, jf. dog §§ 31-33, i lov om aktiv socialpolitik.

Det fremgår af § 30, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, at når hjælpen til en gift person beregnes efter lovens § 26, stk. 3, trækker kommunen kun den del af den anden ægtefælles indtægt fra, som overstiger kontanthjælpssatsen for en person, der er fyldt 30 år (beløbet i henholdsvis § 25, stk. 2, nr. 1 eller 2, i lov om aktiv socialpolitik), afhængigt af, om den pågældende har forsørgelsespligt over for børn eller ikke.

Forslaget om indsættelse af et nyt nummer i § 33, stk. 1, i lov om aktiv socialpolitik betyder, at kommunen ved beregningen efter lovens § 30, stk. 1, jf. § 26, stk. 3 og § 30, stk. 2, skal se bort fra indtægter i form af uddannelsesgodtgørelse efter lov om en arbejdsskadesikring. Hvis den ægtefælle, der modtager uddannelsesgodtgørelse, har andre former for indtægter, trækkes disse fra i hjælpen efter reglen i § 26, stk. 3, medmindre disse indtægter er særskilt undtaget i lovens § 33.

Der henvises i øvrigt til afsnit 3.2.3.4. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

På grund af indsættelsen af et nyt stk. 13 i § 69 j i lov om aktiv socialpolitik skal henvisningen i § 69 j, stk. 5, i loven ændres.

Det foreslås i § 69 j, stk. 5, 1. pkt., at henvisningen til stk. 7-12 ændres til stk. 7-13.

Der er alene tale om en konsekvensrettelse.

Til nr. 3

Det fremgår af forslaget til § 18 g, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, at en tilskadekommen, der modtager uddannelsesgodtgørelse, har ikke ret til at modtage anden offentlig forsørgelse for samme periode, jf. dog stk. 2.

På baggrund af forslaget i § 18 g, stk. 2, i lov om arbejdsskadesikring om, at der uanset stk. 1 kan udbetales sygedagpenge efter lov om sygedagpenge, barseldagpenge efter barselloven eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb efter lov om aktiv socialpolitik til en tilskadekommen, som efter påbegyndelsen af uddannelse med uddannelsesgodtgørelse opfylder betingelserne for syge- eller barseldagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb, er der behov for at indsætte et nyt stk. 13 i § 69 j i lov om aktiv socialpolitik, således at der ikke skal ske fradrag for uddannelsesgodtgørelse udbetalt efter lov om arbejdsskadesikring.

Efter § 69 j, stk. 5, i lov om aktiv socialpolitik fremgår det, at har modtageren af ressourceforløbsydelsen indtægter, trækkes disse fra i ydelsen, jf. dog stk. 7-12. Indtægter, der udbetales for en periode, der ligger før modtageren af ressourceforløbsydelse er begyndt i et jobafklaringsforløb, medfører ikke fradrag i ressourceforløbsydelsen. Tilsvarende gælder for udbetaling af indtægter for en periode, der ligger efter tidspunktet for ophør i et jobafklaringsforløb. En person, der ikke får udbetalt ressourceforløbsydelse på grund af fradrag for indtægter, anses for at modtage ressourceforløbsydelse.

Det foreslås, at der efter stk. 12 i § 69 j i lov om aktiv socialpolitik, indsættes et nyt stk. 13 om, at uddannelsesgodtgørelse efter §§ 18 a-18 f i lov om arbejdsskadesikring medfører ikke fradrag i ressourceforløbsydelsen.

Baggrunden for forslaget er, at der efter § 18 d, stk. 1, 2. pkt., i lov om arbejdsskadesikring som udgangspunkt foretages fradrag for øvrig A- og B-indkomst i uddannelsesgodtgørelsen, jf. stk. 5, i perioden, hvor der er tilkendt uddannelsesgodtgørelse.

For at der ikke skal ske fradrag for uddannelsesgodtgørelsen i ressourceforløbsydelsen, er det nødvendigt at § 69 j, stk. 5, i lov om aktiv socialpolitik fraviges, da der ellers ville ske fradrag for uddannelsesgodtgørelsen krone for krone.

Til § 6

(Arbejdsskadeafgiftsloven)

Til nr. 1

Efter arbejdsskadeafgiftslovens § 1 opkræves der en arbejdsskadeafgift til staten hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

I henhold til § 3, stk. 1, består afgiften af to dele. Efter § 3, stk. 1, nr. 1, udgør den ene del en afgift på 17 pct. af de indbetalte bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring bortset fra den del af bidraget, som består af arbejdsskadeafgiften. Afgiften betales således alene af det såkaldte AES-bidrag. Denne del af afgiften angår erhvervssygdomsområdet.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.20. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Det foreslås i § 3, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., at »17 pct.« udgår.

Det foreslåede vil medføre, at afgiftssatsen ikke længere fremgår af 1. pkt.

Det foreslåede er en konsekvensændring af lovforslagets § 6, nr. 2.

Til nr. 2

Efter arbejdsskadeafgiftslovens § 1 opkræves der en arbejdsskadeafgift til staten hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

I henhold til § 3, stk. 1, består afgiften af to dele. Efter § 3, stk. 1, nr. 1, udgør den ene del en afgift på 17 pct. af de indbetalte bidrag, til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring bortset fra den del af bidraget, som består af arbejdsskadeafgiften. Afgiften betales således alene af det såkaldte AES-bidrag. Denne del af afgiften angår erhvervssygdomsområdet.

Det foreslås, at der i § 3, stk. 1, nr. 1, indsættes et nyt punktum som bestemmelsens 3. pkt., hvorefter afgiften efter 1. pkt. til og med den 31. december 2023 vil udgøre 17 pct. og fra og med den 1. januar 2031 vil udgøre 14,8 pct.

Det foreslåede vil medføre, at afgiftssatsen nævnt i arbejdsskadeafgiftslovens § 3, stk. 1, nr. 1, rykkes fra bestemmelsens 1. pkt. til det foreslåede 3. pkt., og at afgiftssatsen for de indbetalte AES-bidrag omfattet af arbejdsskadeafgiftslovens § 3, stk. 1, nr. 1, nedsættes fra 17 pct. til 14,8 pct. fra og med den 1. januar 2031.

Det betyder, at afgiften af de indbetalte AES-bidrag nedsættes med 2,2 procentpoint. Med det foreslåede sker der ikke nogen ændring af opgørelsen af afgiftsgrundlaget eller af opkrævning og administration af afgiften.

Til nr. 3

Efter arbejdsskadeafgiftslovens § 1 opkræves der en arbejdsskadeafgift til staten hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

I henhold til § 3, stk. 1, består afgiften af to dele. Efter § 3, stk. 1, nr. 2, udgør den anden del en afgift på 12 pct. af de tilkendte erstatninger for tab af erhvervsevne, godtgørelser for varigt men, overgangsbeløb ved dødsfald, erstatning for tab af forsøger og godtgørelser til efterladte, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har tilkendt efter lov om arbejdsskadesikring, lov om sikring mod følger af arbejdsskade eller lov om arbejdsskadeforsikring som følge af en arbejdsulykke. Afgiften angår arbejdsulykker.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.20.1. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget.

Det foreslås i § 3, stk. 1, nr. 2, 1. pkt., at »12 pct.« udgår.

Det foreslåede vil medføre, at afgiftssatsen ikke længere fremgår af 1. pkt.

Det foreslåede er en konsekvensændring af lovforslagets § 6, nr. 4.

Til nr. 4

Efter arbejdsskadeafgiftslovens § 1 opkræves der en arbejdsskadeafgift til staten hos Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.

I henhold til § 3, stk. 1, består afgiften af to dele. Efter § 3, stk. 1, nr. 2, udgør den anden del en afgift på 12 pct. af de tilkendte erstatninger for tab af erhvervsevne, godtgørelser for varigt men, overgangsbeløb ved dødsfald,

erstatning for tab af forsøger og godtgørelser til efterladte, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har tilkendt efter lov om arbejdsskadesikring, lov om sikring mod følger af arbejdsskade eller lov om arbejdsskadeforsikring som følge af en arbejdsulykke. Afgiften angår arbejdsulykker.

Det foreslås, at der i § 3, *stk. 1, nr. 2*, indsættes et nyt punktum, som bestemmelsens 2. *pkt.*, hvorefter afgiften efter 1. pkt. til og med den 31. december 2030 vil udgøre 12 pct. og fra og med den 1. januar 2031 vil udgøre 9,8 pct.

Det foreslåede vil medføre, at afgiftssatsen nævnt i arbejdsskadeafgiftslovens § 3, *stk. 1, nr. 2*, rykkes fra bestemmelsens 1. pkt. til det foreslåede 2. pkt., og at afgiftssatsen for de tilkendte erstatninger for tab af erhvervsevne, godtgørelser for varigt men, overgangsbetrag ved dødsfald, erstatning for tab af forsøger og godtgørelser til efterladte, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har tilkendt omfattet af arbejdsskadeafgiftslovens § 3, *stk. 1, nr. 2*, nedsættes fra 12 pct. til 9,8 pct. fra og med den 1. januar 2031.

Det betyder, at afgiften af de tilkendte erstatninger, godtgørelser, overgangsbetrag m.v. nedsættes med 2,2 procentpoint. Med det foreslåede sker der ikke nogen ændring af opgørelsen af afgiftsgrundlaget eller af opkrævning og administration af afgiften.

Til § 7

Til nr. 1

Det følger af erstatningsansvarslovens § 2, *stk. 2*, at der i erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste fradrages løn under sygdom, dagpenge fra arbejdsgiver eller kommunalbestyrelsen, erstatning i henhold til en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab efter lov om arbejdsskadesikring, i det omfang denne erstatning dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og forsikringsydelse, der har karakter af en virkelig skadeserstatning, samt lignende ydelser til den skadelidte.

Den foreslåede nye bestemmelse i 2. *pkt.*, indebærer, at der i erstatningen endvidere fradrages uddannelsesgodtgørelse, i det omfang godtgørelsen dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 17, om indførelse af en ny ordning i arbejdsskadesystemet, der giver tilskadekomne mulighed for at tage en uddannelse med en særlig godtgørelse svarende til 83 pct. af deres hidtidige løn, dog minimum 110 pct. af den maksimale dagpengesats.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at sikre, at uddannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring fradrages i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, i det omfang uddannelsesgodtgørelsen dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. På den måde vil modtageren af uddannelsesgodtgørelse ikke økonomisk blive stillet ringere, end hvis vedkommende ikke blev godtgjort for at tage en uddannelse.

Modtagelse af uddannelsesgodtgørelse vil således ikke have den konsekvens, at retten til tabt arbejdsfortjeneste ophører. Derimod vil uddannelsesgodtgørelse blive fradraget i erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste, således at skadelidte bevarer et eventuelt differencekrav efter erstatningsansvarslovens § 2, stk. 2, og dermed modtager fuld erstatning.

Med hensyn til, hvad der erstattes og fradrages i medfør af erstatningsansvarslovens § 2, stk. 2, er der ikke tilsigtet nogen ændring i gældende praksis, bortset fra de konsekvenser som følger af indførelse af ny ordning om uddannelsesgodtgørelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.2.3.5. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 8

Til nr. 1

Det følger af offererstatningslovens § 10, stk. 1, at erstatning efter loven er betinget af, at lovovertrædelsen er anmeldt til politiet inden 72 timer, og at skadelidte under en eventuel straffesag mod skadevolderen nedlægger påstand om erstatning. Af bestemmelsens stk. 3 fremgår, at stk. 1 kan fraviges, hvis forholdene taler for det.

Erstatningsnævnet har med hjemmel i offererstatningslovens § 10, stk. 3, etableret en praksis, hvorefter kravet om politianmeldelse fraviges, når generelle eller konkrete pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod indgivelse af politianmeldelse.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 4*, indebærer, at bestemmelsen i *stk. 1* fraviges i sager, hvor pleje- og omsorgspersonale mv. har været udsat for en straffelovsovertrædelse på arbejdet, når generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution taler imod indgivelse af en politianmeldelse, eller når sådanne konkrete hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse.

Den foreslåede bestemmelse har til formål at kodificere Erstatningsnævnets nuværende praksis for dispensation i sager, hvor pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse.

Der vil således uændret skulle dispenseres fra kravet om politianmeldelse, når generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution taler imod indgivelse af en politianmeldelse.

Som eksempel på generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution mv. kan bl.a. nævnes det tilfælde, at skadelidte eller dennes arbejdsgiver ikke vil anmelde forholdet, fordi skadevolderen er anbragt på stedet på grund af sine adfærdsproblemer. Af andre eksempler kan bl.a. nævnes, at den manglende politianmeldelse er begrundet i institutionens generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige principper, eller at skadelidte eller dennes arbejdsgiver ikke mener, at skadevolderen kan straffes, f.eks. fordi skadevolderen er under 15 år eller er utilregnelig på grund af sindssygdom eller lignende.

Der vil endvidere uændret skulle dispenseres, når konkrete pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse. Dette vil være tilfældet, når der foreligger pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn til skadevolderen, for eksempel fordi det vurderes, at skadevolderen vil opfatte en politianmeldelse som et svigt fra de voksne eller institutionen, som ellers bidrager til at skabe tryghed. Som et andet eksempel kan nævnes, at det vurderes, at politianmeldelsen risikerer at ødelægge skadevolders gode udvikling, eller at en politianmeldelse vil udgøre et skadeligt indgreb i skadevolders hverdag.

Bestemmelsen vil i særdeleshed omfatte sager om plejepersonale, pædagoger, socialpædagoger, lærere eller medlemmer af en anden personalegruppe med særlig støtte- og omsorgsfunktion mv., som udsættes for vold, trusler eller andre straffelovsovertrædelser på institutioner mv. Også andre personer og funktioner på den pågældende institution kan være undtaget fra kravet om politianmeldelse, når generelle eller konkrete

pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.13. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 2

Det følger af offererstatningslovens § 13, stk. 1, at nævnet ikke kan behandle en ansøgning, der er indgivet over 2 år efter, at lovovertrædelsen er begået, medmindre der foreligger særlige grunde

Af bestemmelsen fremgår det, at nævnet ikke kan behandle en ansøgning, der er indgivet over 2 år efter, at lovovertrædelsen er begået, medmindre der foreligger særlige grunde. I de tilfælde, hvor der ikke har været en straffesag eller en efterforskning forestået af politiet, skal en ansøgning til Erstatningsnævnet som udgangspunkt overholde fristen i offererstatningslovens § 13, stk. 1, medmindre der foreligger særlige grunde.

Den foreslåede bestemmelse i *stk. 3*, indebærer, at hvis et forsikringsselskab eller en selvforsikret arbejdsgiver, jf. arbejdsskadesikringslovens § 48, stk. 5, der yder en virkelig skadeserstatning, træffer afgørelse om, at erstatningspligten ikke anerkendes, regnes 2-årsfristen i offererstatningslovens § 13, stk. 1, fra tidspunktet for forsikringsselskabets eller den selvforsikrede arbejdsgivers afgørelse, forudsat at skadelidte har indgivet anmeldelse til forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver inden 2 år efter, at lovovertrædelsen er begået.

Den foreslåede ændring indebærer, at den tilskadekomne fortsat kan indbringe sin sag for Erstatningsnævnet, hvis voldsskadeforsikringsselskabet er mere end 2 år om at træffe afgørelse om, at sagen ikke omfattes af forsikringen. Forslaget skal sikre, at den tilskadekomne ikke vil være nødt til at anmelde sin sag præventivt til Erstatningsnævnet forud for udløbet af 2-årsfristen for at ikke at udelukke sig fra Erstatningsnævnets behandling af sagen i tilfælde af, at voldsskadeforsikringen træffer afgørelse om, at en skade ikke dækkes af forsikringsordningen, mere end 2 år efter, at lovovertrædelsen har fundet sted.

Der henvises i øvrigt til pkt. 3.13. i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 9

Det foreslås i *stk. 1*, at loven træder i kraft den 1. juli 2024, jf. dog stk. 10.

Ved først at lade loven træde i kraft den 1. juli 2024 får de aktører, som administrerer arbejdsskadeområdet, det vil sige Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, Ankestyrelsen og forsikringsselskaberne, en rimelig tid til administrativt, IT-mæssigt m.v. at implementere ændringerne i lovgivningen.

Den foreslåede ikrafttrædelsesregel har betydning for følgende ændringspunkter i forslaget, som træder i kraft den 1. juli 2024:

- Udvidelse af lovens formålsbestemmelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 1.
- Indførelse af en uddannelsesgodtgørelse, jf. dog stk. 7, samt konsekvensændringer heraf, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, 10, 12, 17, 42, 45, 51 samt §§ 3-5 [og § 7].
- Ophævelse af lovens frister, jf. lovforslagets § 1, nr. 6.
- Nyt grundniveau for erstatning for varigt mén, sats for overgangsbetrag ved dødsfald m.v. efter arbejdsskadesikringsloven og ydelser efter tidligere lovgivning på arbejdsskadeområdet. jf. lovforslagets § 1, nr. 15, 18, 29 og 61-67 og § 2, nr. 3-10.
- Pligt for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring til at oplyse relevante myndigheder om sort arbejde og socialt bedrageri, jf. lovforslagets § 1, nr. 39.
- Bemyndigelsesbestemmelse, der skaber mulighed for et forsøg med at delegere afgørelseskompetence til forsikringsselskaberne, jf. lovforslagets § 1, nr. 44 og 60.
- Samspil med erstatningsansvarsloven, jf. lovforslagets § 1, nr. 37.
- Tekniske ændringer, jf. lovforslagets § 1, nr. 9, 11, 19, 21, 26, 27, 31, 32, 35, 38 og 55.
- Nyt grundniveau efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. og ydelser efter tidligere lovgivning, jf. lovforslagets § 2, nr. 3-10.
- Ændring af arbejdsskadeafgiftsloven, jf. lovforslagets § 6. Selve nedsættelse af arbejdsskadeafgiften sker dog først den 1. januar 2031.

Det foreslås i *stk. 2*, at lovens § 1, nr. 2, 7, 8, 10, 13, 17, 29, 30, 41, 42, 43, 45, 49, 51 og 57-59, § 2, nr. 1 og 2, samt §§ 3-5, [og § 7] finder anvendelse

i sager om arbejdsulykker, der indtræder den 1. juli 2024 eller senere, og erhvervssygdomme, der anmeldes den 1. juli 2024 eller senere.

Bestemmelsen betyder, at følgende elementer i lovforslaget finder anvendelse i sager om arbejdsulykker, der indtræder den 1. juli 2024 eller senere, og erhvervssygdomme, der anmeldes den 1. juli 2024 eller senere:

- Større intervaller i udmålingen af erstatning for tab af erhvervsevne, jf. lovforslagets § 1, nr. 7
- Ny og forenklet årslønsberegning, jf. lovforslagets § 1, nr. 8, 13, 29, 30 og 43 samt § 2, nr. 1 og 2.
- Uddannelsesgodtgørelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 2, 10, 17, 42, 45, 49, 51 samt §§ 3-5 [og § 7].
- Frist for medvirken til sagsoplysning og bødestraf, jf. lovforslagets § 1, nr. 41 og 57-59

Det foreslås i *stk. 3*, at § 1, nr. 3, 4, 9, 22-25 og 28, 33 og 34, finder anvendelse i sager, hvor der træffes afgørelse efter lovens ikrafttræden.

Formålet med forslaget er at sikre en hurtig implementering af visse elementer i lovforslaget, hvor dette vurderes at være hensigtsmæssigt eller nødvendigt ud fra hensynet til tilskadekomne og efterladte og den generelle administration af arbejdsskadesystemet. Det foreslås derfor, at disse elementer i lovforslaget finder anvendelse i sager, hvor der træffes afgørelse efter lovens ikrafttræden. Det gælder uanset, om afgørelserne vedrører ulykker, som er sket, eller erhvervssygdomme, som er anmeldt før ikrafttrædelsestidspunktet.

Det drejer sig om følgende elementer i forslaget:

- Højere erstatningsniveau for permanente behandlingsudgifter og hjælpemidler, jf. § 1, nr. 3 og 4. Det fremrykkede virkningstidspunkt vil sikre, at der hurtigt bliver genskabt en retstilstand, hvor tilskadekomne kan få dækket udgifter til permanente behandlingsudgifter og hjælpemidler i hele deres levetid.
- Præcisering af tabsbegrænsningspligten i § 17, jf. § 1, nr. 9. Præciseringen ændrer ikke på den gældende retstilstand. Denne ændring har alene til formål at styrke arbejdsskademyndighedernes fokus på den vurdering af tabsbegrænsningspligten, som de allerede foretager i dag. Ændringen kan derfor finde anvendelse i alle sager,

hvor der træffes afgørelse efter lovens ikrafttræden.

- Erstatning for tab af forsørger indtil barnets 21. år, jf. § 1, nr. 22-25 og 28. Det fremrykkede virkningstidspunkt vil sikre, at børn og unge vil få udmålt erstatning automatisk til de er fyldt 21 år, når der træffes afgørelse efter ikrafttrædelsestidspunktet.
- Ændret kapitaliseringstidspunkt ved genbehandling, jf. § 1, nr. 33 og 34. Baggrunden for at fremrykke ikrafttrædelsestidspunktet er, at der er tale om at rette op på en praksis, som ikke er i overensstemmelse med lovens intention, og som i nogle tilfælde medfører, at tilskadekomne får dobbeltkompensation for en periode. Ændringen vil sikre, at forsikringsselskaber og Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke pålægges ekstraudgifter, som ikke har været forudsat i loven.

Det foreslås i *stk. 4*, at den foreslåede bestemmelse i § 1, nr. 5, om at give selvforsikrede arbejdsgivere mulighed for at afholde udgifter til konkrete indsatser, der understøtter tilskadekomnes mulighed for at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet efter en arbejdsskade, kan finde anvendelse fra lovens ikrafttræden.

Formålet med at fremrykke virkningstidspunktet for bestemmelsen er at give selvforsikrede arbejdsgivere mulighed for allerede fra lovens ikrafttræden at afholde udgifter til konkrete indsatser, der understøtter tilskadekomnes mulighed for at bevare tilknytningen til arbejdsmarkedet efter en arbejdsskade, uanset om sagen er anmeldt før eller efter lovens ikrafttræden. Dette findes hensigtsmæssigt, da det giver tilskadekomne bedre mulighed for at blive fastholdt på arbejdsmarkedet, hvormed formålet om, at flere, der har været udsat for en arbejdsskade, opnår varig tilknytning til arbejdsmarkedet, søges opfyldt.

Det foreslås i *stk. 5*., at § 1, nr. 14, finder anvendelse ved afgørelser fra lovens ikrafttræden, hvor tilskadekomne forinden er blevet vejledt om den foreslåede nye bestemmelse i § 17 a.

I forhold til den foreslåede ændring i § 1, nr. 14, om indførelse af et fradrag i erstatningen for personer, der er visiteret til fleksjob, når de får en sanktion i ledighedsydelsen for ikke at overholde rådighedsforpligtelsen, vil det i overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige principper være en forudsætning for, at § 1, nr. 14, kan finde anvendelse i sager, der er oprettet før lovens ikrafttræden, at tilskadekomne er behørigt vejledt om risikoen for

fradrag i erstatningen. Et fradrag i erstatningen kan således alene foretages for forhold, der er opstået i perioden efter, at tilskadekomne er blevet skriftligt vejledt om den foreslåede bestemmelse i § 17 a, stk. 4.

Det foreslås i *stk. 6*, at § 1, nr. 16, om aldersnedsættelse af méngodtgørelse finder anvendelse i afgørelser, der træffes efter lovens ikrafttræden om ulykkestilfælde og skadelige påvirkninger, der er indtrådt den 1. juli 2002 eller senere, og pludselige løfteskader og erhvervssygdomme, der er anmeldt den 1. juli 2002 eller senere. Dermed vil det nye § 18, stk. 6, ikke gælde for afgørelser, der vedrører ulykkestilfælde og skadelige påvirkninger, der er indtrådt før den 1. juli 2002, og pludselige løfteskader og erhvervssygdomme, der er anmeldt før den 1. juli 2002. De hidtil gældende regler vil fortsat gælde for disse sager. Overgangsbestemmelsen vil være relevant i tilfælde af genoptagelse af sådan en sag, hvor afgørelsen som følge af genoptagelse i så fald fortsat vil skulle ske efter de hidtil gældende regler for disse sager.

Det foreslås i *stk. 7*, at § 1, nr. 2, 10, 17, 42, 45, 49 og 51 efter anmodning fra tilskadekomne finder anvendelse i sager, der er anmeldt før lovens ikrafttræden, og hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter lovens ikrafttræden træffer afgørelse om mén på mindst 10 pct.

Med den foreslåede bestemmelse vil de foreslåede bestemmelser i § 18 a-g om uddannelsesgodtgørelse og de deraf følgende konsekvensændringer i andre bestemmelser kunne finde anvendelse for sager, der er anmeldt før lovens ikrafttræden, i de tilfælde, hvor tilskadekomne anmoder om det, og hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om mén på mindst 10 pct. efter lovens ikrafttræden. Dermed vil tilskadekomne, som efter lovens ikrafttræden får truffet afgørelse om mindst 10 pct. mén, og som ønsker det, kunne få en vurdering af, om de kan indgå i ordningen, selvom pågældendes arbejdsulykke er indtrådt før den 1. juli 2024 eller erhvervssygdom er anmeldt før den 1. juli 2024. Formålet hermed er, at tilskadekomne, som ved lovens ikrafttræden har en verserende arbejdsskadesag i Arbejdsmarkedets Erhvervssikring får mulighed for at påbegynde en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse hurtigt efter lovens ikrafttræden, hvis de ønsker det og i øvrigt opfylder betingelserne herfor.

Det foreslås i *stk. 8*, at § 1, nr. 20, 40, og 46-50, 56 finder anvendelse på anmodninger om genoptagelse, som fremsættes efter lovens ikrafttræden.

Med den foreslåede fremrykning af virkningstidspunktet for disse ændringer, vil anmodninger om genoptagelse fra lovens ikrafttræden skulle behandles efter de nye regler, uanset om den afgørelse, som genoptagelsen vedrører, er truffet før lovens ikrafttrædelse. Det vil således være en betingelse for genoptagelse, at der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til en ændret materiel afgørelse, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette. Tilskadekomne og efterladte vil stadig kunne få genoptaget deres sag til ny materiel prøvelse, når der er udsigt til at få en ændret afgørelse. Det betyder f.eks., at hvis en tidligere afgørelse om erstatning for tab af erhvervsevne er truffet efter reglerne før den foreslåede ændring af § 17, stk. 1, jf. lovforslagets § 1, nr. 7, skal vurderingen af, om der er udsigt til en ændret afgørelse, ske efter de regler, som var gældende, da den tidligere afgørelse blev truffet.

Det foreslås i *stk. 9, 1. pkt.*, at § 1, nr. 52, om søgsmålsfrist og udnyttelse af den administrative rekurs finder anvendelse i sager fra lovens ikrafttræden, hvor sagens parter er vejledt om søgsmålsfristen og kravet om udnyttelse af den administrative rekurs.

Beskæftigelsesministeriet vurderer, at det er hensigtsmæssigt at lade kravet om udnyttelse af administrativ rekurs samt indførelse af søgsmålsfrist gælde for alle afgørelser fra lovens ikrafttræden af hensyn til, at alle tilskadekomne skal kunne indrette sig på, at der efter en fastsat periode ikke kan rejses tvivl om gyldigheden af en afgørelse om en arbejdsskade – uanset om skaden er indtruffet før eller efter lovens ikrafttrædelse.

Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal vejlede om, at den administrative rekurs skal være udnyttet, og at der ikke kan anlægges sag mod Arbejdsmarkedets Erhvervssikring. Ankestyrelsen skal vejlede om søgsmålsfristen, så sagens parter ved fra hvilken dato, afgørelse i sagen bliver endelig.

Den nye bestemmelse om søgsmålsfrist og udnyttelse af den administrative rekurs finder således alene anvendelse i forhold til klage og sagsanlæg i tilfælde, hvor sagens parter er vejledt om søgsmålsfristerne i afgørelser truffet efter lovens ikrafttrædelse. I forhold til den foreslåede ændring i § 1, nr. overensstemmelse med almindelige forvaltningsretlige grundsætninger vil det således være en forudsætning for, at § 1, nr. 52, kan finde anvendelse i sager, der er oprettet før lovens ikrafttræden, at sagens parter er behørigt

vejledt om søgsmålsfristen og kravet om udnyttelse af den administrative rekurs.

Det foreslås i *stk. 9, 2. pkt.*, at fra den 1. juli 2029 finder § 1, nr. 52 anvendelse i alle sager og afgørelser efter loven, herunder for sager og afgørelser afgjort før den 1. juli 2024, uanset om sagens parter ikke er vejledt om søgsmålsfristen og kravet om udnyttelse af den administrative rekurs.

Med forslaget vil søgsmålsfristen og kravet om udnyttelse af den administrative rekurs efter en periode på 5 år fra lovens ikrafttrædelse, dvs. fra den 1. juli 2029, gælde i alle sager. Det gælder uanset, at afgørelsen er truffet før ikrafttrædelsen den 1. juli 2024, og sagens parter derfor ikke er vejledt om søgsmålsfristen og kravet om udnyttelse af den administrative rekurs.

Beskæftigelsesministeriet vurderer, at en overgangsperiode på 5 år giver sagens parter rimelig tid til at indrette sig på de nye regler. Det bemærkes hertil, at perioden svarer til den gældende forældelsesfrist på 5 år på arbejdsskadeområdet. Herudover vil tilskadekomnes berettigede forventning om at kunne indrette sig på resultatet af en afgørelse tale for, at det ikke længere vil være muligt at indbringe flere år gamle afgørelser for domstolene.

Forslaget medfører, at tilskadekomne fra den 1. juli 2029 ikke længere kan anlægge sag ved domstolene i sager, hvor der er gået mere end 1 år fra afgørelsen. For forsikringsselskaber, selvforsikrede statslige myndigheder, regioner, kommuner, arbejdsgivere og bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension vil der tilsvarende ikke kunne anlægges sag ved domstolene for sager, hvor der er gået mere end 6 måneder fra afgørelsen.

Ligeledes medfører forslaget, at kravet om udnyttelse af administrativ rekurs vil gælde for alle sager efter loven fra den 1. juli 2029. Således vil det ikke længere være muligt at anlægge sag mod Arbejdsmarkedets Erhvervssikring efter den 1. juli 2029, da sager skal anlægges mod Ankestyrelsen.

I sager og afgørelser afgjort før den 1. juli 2024, men hvor sagen først søges anlagt ved domstolene den 1. juli 2029 eller senere, er det ikke et krav, at sagens parter er vejledt om søgsmålsfristen eller kravet om administrativ rekurs i afgørelsen, der anlægges sag om ved domstolene. Det bemærkes i den anledning, at det vurderes, at det hovedsageligt vil være forsikringsselskaber, som kan have interesse i at indbringe ældre sager for

domstolene, og de vil som professionelle parter forudsætningsvis have tilstrækkelige ressourcer på at indrette sig på de nye regler inden for en periode på 5 år fra lovens ikrafttrædelse, uanset om de konkret har fået vejledning herom i den enkelte sag.

Det foreslås i *stk. 10*, at § 1, nr. 37, 53 og 56, samt § 8 om lettere adgang til erstatning ved vold på arbejdspladsen træder i kraft den 1. januar 2025 og finder anvendelse på arbejdsulykker, der indtræder den 1. januar 2025 eller senere.

Forslaget udmønter elementet i den politiske aftale om et forbedret arbejdsskadesystem fra september 2022 om at etablere en særlig voldsskadeforsikring, som dækker ansatte efter erstatningsansvarsloven, hvis de udsættes for vold på arbejdet fra de borgere, som de er ansat til at tage vare på. Ifølge aftalen er det forudsat, at ikrafttrædelsestidspunktet for indførelsen af denne voldsskadeforsikring er den 1. januar 2025.

Det foreslås i *stk. 11*, at ved lovens ikrafttræden reguleres beløbene i § 1, nr. 15, nr. 18 og nr. 29 vedrørende arbejdsskadesikringslovens §§ 18, 19 og 24, stk. 7, i overensstemmelse med arbejdsskadesikringslovens § 25 til det niveau, som gælder pr. 1. januar 2024.

Med forslaget sikres det, at der med virkning fra ikrafttrædelsestidspunktet den 1. juli 2024 og fremadrettet tages højde for reguleringer af satsernes størrelse i de erstatninger m.v., som tilskadekomne og efterladte har ret til efter arbejdsskadesikringsloven. Forslaget er en konsekvens af, at der i lovforslagets § 1, nr. 61-67 for så vidt angår arbejdsskadesikringsloven og § 2, nr. 3-10, for så vidt angår lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige foreslås indført et nyt grundniveau for arbejdsskadesikringslovens satser efter lovens § 18 (mængodtgørelse), § 19 (overgangsbeløb ved dødsfald) og § 24 (årsløn) i 2023-niveau. Det foreslås samtidig, at satserne reguleres årligt efter arbejdsskadesikringslovens § 25. Den årlige regulering nødvendiggør, at satserne reguleres første gang ved lovens ikrafttræden den 1. juli 2024 med henblik på, at satserne bringes op til 2024-niveau.

Det foreslås, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, men at lovens § X ved kongelig anordning helt eller delvis skal kunne sættes i kraft for Færøerne/Grønland/Færøerne og Grønland med de ændringer, som de færøske/grønlandske/henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

[Uddybning af baggrunden for, at loven skal eller ikke skal finde anvendelse for Færøerne og/eller Grønland.]

Loven gælder ikke for Grønland og Færøerne. I Grønland gælder lov om arbejdsskadesikring i Grønland. Færøerne har overtaget arbejdsskadeområdet.

Lov om en aktiv beskæftigelsesindsats gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. § 210 i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats.

Bilag 1

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering	Lovforslaget
	§ 1
	I lov om arbejdsskadesikring, jf. lovbekendtgørelse nr. 1186 af 19. august 2022, foretages følgende ændringer:
§ 1. Formålet med denne lov er at yde erstatning og godtgørelse til tilskadekomne eller deres efterladte ved arbejdsskade. Skaden skal være forårsaget af arbejdet eller de forhold, det foregår under, jf. lovens §§ 5-7, men arbejdsgiveren behøver ikke at have handlet ansvarspådragende. Gennem arbejdsgivernes finansiering af erstatninger m.v. understøttes arbejdsmiljøsystemets forebyggelse af arbejdsskader.	1. I § 1, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »arbejdsskade«: »samt at understøtte, at tilskadekomne i størst mulig udstrækning bevarer tilknytningen til arbejdsmarkedet efter en arbejdsskade«.
§ 11. Ydelserne efter loven er 1) betaling af udgifter til sygebehandling, optræning og hjælpemidler m.m., jf. § 15, 2) erstatning for tab af erhvervsevne, jf. § 17 og § 17 a, 3) godtgørelse for varigt mén, jf. § 18, 4) overgangsbetøb ved dødsfald, jf. § 19, 5) erstatning for tab af forsørger, jf. §§ 20-22, og 6) godtgørelse til efterladte, jf. § 23.	2. I § 11 indsættes efter nr. 3: »4) Uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b,«. Nr. 4 - 6 bliver herefter nr. 5 - 7.

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>§ 15. --- Stk. 2. --- Stk. 3. Erstatning for fremtidige udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler som følge af arbejdsskaden fastsættes til et engangsbeløb. Ved permanente udgifter udgør beløbet den forventede, gennemsnitlige årlige udgift ganget med den kapitaliseringsfaktor, der er fastsat i medfør af § 27, stk. 4, for tab af erhvervsevne. Stk. 5-6. ---</p>	<p>3. I § 15, stk. 3, 2. pkt., ændres »§ 27, stk. 4, for tab af erhvervsevne« til: »stk. 7«.</p>
	<p>4. I § 15 indsættes som <i>stk. 7</i>: »Stk. 7. Beskæftigelsesministeren fastsætter efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årligt inden udgangen af oktober måned de nærmere regler for omsætning af erstatning for permanente udgifter til helbredelse, optræning og hjælpemidler, jf. stk. 3, til et engangsbeløb, der tilkendes og beregnes det følgende år.«</p>
	<p>5. Efter § 15 indsættes:</p> <p>»§ 15 a. En selvforsikret arbejdsgiver, jf. § 48, stk. 5, kan beslutte, at den selvforsikrede arbejdsgiver ved arbejdsulykker, jf. § 6, kan afholde udgifter til konkrete indsatser, der understøtter tilskadekomnes mulighed for at bevare eller genskabe tilknytningen til arbejdsmarkedet, når udgifterne ikke kan afholdes efter § 15, sundhedsloven eller som led i behandlingen på offentligt sygehus.«</p>
<p>§ 16. Fristen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om en</p>	<p>6. § 16 ophæves.</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>anmeldt skade er omfattet af loven, er:</p> <p>1) 3 måneder for afgørelse af, om en anmeldt ulykke er omfattet af loven.</p> <p>2) 6 måneder for afgørelse af, om en anmeldt sygdom, der behandles efter § 7, stk. 1, nr. 1, er omfattet af loven.</p> <p>3) 2 år for afgørelse af, om en anmeldt sygdom, der behandles efter § 7, stk. 1, nr. 2, og § 7, stk. 2, er omfattet af loven.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Fristen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om tilskadekomne har ret til ydelser efter loven, jf. § 11, nr. 1-3, er 1 år. Fristen er dog 2 år for sager omfattet af § 7, stk. 1, nr. 2.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Fristerne i stk. 1 og 2 regnes fra den dag, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har modtaget anmeldelsen.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Fristerne i stk. 1 og 2 gælder tilsvarende for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse af, om efterladte har ret til ydelser efter loven, jf. § 11, nr. 4-6, når arbejdsskaden har medført døden. Fristerne regnes fra den dag, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har modtaget anmeldelse af dødsfaldet.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Arbejdsmarkedets Erhvervssikring underretter sagens parter, når afgørelserne ikke kan træffes inden for de frister, der er nævnt i stk. 1, 2 og 4. Underretningen skal indeholde en begrundelse om, hvorfor fristerne ikke kan overholdes og oplysning om, hvornår afgørelsen forventes truffet.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Forskud på erstatning for tab af erhvervsevne og på godtgørelse for varigt mén kan udbetales i tiden inden den endelige afgørelse.</p>	
<p>§ 17. Har arbejdsskaden nedsat tilskadekomnes evne til at skaffe sig</p>	

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>indtægt ved arbejde, har den pågældende ret til erstatning for tab af erhvervsevne. Der ydes ikke erstatning, hvis tabet af erhvervsevne er mindre end 15 pct.</p> <p><i>Stk. 2-9. ---</i></p>	<p>7. I § 17, stk. 1, indsættes efter 1. pkt., som nye punkummer:</p> <p>»Tabet af erhvervsevne fastsættes på grundlag af forskellen mellem tilskadekomnes indtjeningsevne før arbejdsskaden og indtjeningsevnen efter arbejdsskaden, jf. stk. 2 og 3. Tabet af erhvervsevne fastsættes i følgende intervaller: 15, 20, 30, 40, 50, 60, 70, 80, 90 og 100 procent.«</p>
<p>§ 17. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og optræning.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Hvis den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret, kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Erstatning for tab af erhvervsevne til et barn med fosterskade, jf. § 7, stk. 1, nr. 2, eller til et barn med sygdomme som følge af påvirkning af forældrene før befrugtningen eller efter fødslen, jf. § 7, stk. 2, kan tidligst ydes fra det 15. år.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Erstatningen tilkendes som en løbende ydelse, medmindre den kapitaliseres efter reglerne i § 27.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Ved fuldstændigt tab af erhvervsevne udgør den løbende ydelse årligt 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Den årlige erstatning udbetales med 1/12 månedligt forud.</p> <p>Erstatningen løber fra det tidspunkt,</p>	<p>8. I § 17 indsættes efter stk. 1 som nye stykker:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> Indtjeningsevnen før arbejdsskaden svarer til den årsløn, der er fastsat efter § 24, opreguleret til afgørelsestidspunktet. Er tilskadekomnes årsløn fastsat til den maksimale årsløn i § 24, stk. 7, 1. pkt., fastsættes indtjeningsevnen før arbejdsskaden til den årsløn, der var fastsat efter reglerne i § 24, stk. 1, 1. pkt., eller stk. 3, før anvendelsen af § 24, stk. 7, 1. pkt., og opreguleret til afgørelsestidspunktet.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Indtjeningsevnen efter arbejdsskaden fastsættes til tilskadekomnes indtjening på afgørelsestidspunktet, jf. dog stk. 4.«</p> <p>Stk. 2–9 bliver herefter stk. 4-11.</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>hvor der er påvist et tab af erhvervsevne, dog ikke fra et tidspunkt, der ligger, før arbejdsskaden er anmeldt. Udbetaling af løbende erstatning ophører med udgangen af den måned, hvor tilskadekomne når folkepensionsalderen, jf. lov om social pension. Er tilskadekomne på tidspunktet for afgørelsen 2 år eller mindre fra at nå folkepensionsalderen, udbetales erstatningen efter reglerne i § 27 som et kapitalbeløb med den faktor, der er fastsat for en person, der er 2 år fra at nå folkepensionsalderen, ganget med den årlige løbende erstatning. Det samme gælder tilskadekomne, der har nået folkepensionsalderen.</p> <p><i>Stk. 8.</i> Udbetales erstatningen som et kapitalbeløb efter reglerne i § 27, stk. 1, 1. pkt., har tilskadekomne ret til en løbende erstatning fra det tidspunkt, hvor der er påvist et tab af erhvervsevne, dog ikke fra et tidspunkt, der ligger, før arbejdsskaden er anmeldt, og frem til tidspunktet for omsætningen af erstatningen.</p> <p><i>Stk. 9.</i> Reglerne i stk. 7 og 8 anvendes tilsvarende i sager, der genoptages efter §§ 41 og 42. Der udbetales i disse sager ikke erstatning fra et tidspunkt, der ligger før anmodningen om genoptagelse, eller før Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har genoptaget sagen, jf. § 42.</p>	
<p>§ 17. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Ved bedømmelsen af tabet af erhvervsevne tages hensyn til tilskadekomnes muligheder for at skaffe sig indtægt ved sådant arbejde, som med rimelighed kan forlanges af den pågældende efter dennes evner, uddannelse, alder og muligheder for erhvervsmæssig omskoling og</p>	<p>9. I § 17, stk. 2, der bliver stk. 4, ændres »tabet af erhvervsevne« til: »erhvervsevnetabet«, og »optræning« ændres til: »genoptræning eller lignende«.</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
optræning. Stk. 3-9. ---	
§ 17. --- Stk. 2. --- Stk. 3. Hvis den erhvervsmæssige situation ikke er afklaret, kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab. Stk. 4-9. ---	10. I § 17, stk. 3, der bliver stk. 5, indsættes efter »erhvervsevnetab«: », jf. dog § 18 e, stk. 3«.
§ 17. --- Stk. 2-4. --- Stk. 5. Erstatningen tilkendes som en løbende ydelse[...] Stk. 6. Ved fuldstændigt tab af erhvervsevne udgør den løbende ydelse [...]. Stk. 7-9. --- § 20. --- Stk. 2. Erstatningen ydes i form af en tidsbestemt løbende ydelse, [...] Stk. 3-4. --- § 21. [...], ret til en løbende årlig ydelse på 10 pct. af afdødes årsløn, [...]. Stk. 2. Mister et barn, som modtager løbende ydelse efter stk. 1, den anden af sine forældre, tilkommer der for den resterende tid barnet en årlig ydelse på 20 pct. af afdødes årsløn. Samme årlige ydelse tilkommer indtil barnets fyldte 18. år hvert barn, for hvilket tilskadekomne ved sin død stod som eneforsørger efter lov om aktiv socialpolitik. Stk. 3-5. --- § 24. --- Stk. 2-7. --- Stk. 8. Til brug ved beregning og regulering af erstatning for tab af erhvervsevne og tab af forsørger som	11. I § 17, stk. 5 og 6, der bliver stk. 7 og 8, § 20, stk. 2, 1. pkt., § 21, stk. 1, og tre steder i stk. 2, § 24, stk. 8, 1. pkt., § 27, stk. 5, 2. pkt., § 29, stk. 1, 1. pkt., § 42, stk. 2, og § 43, 2. pkt., ændres »ydelse« til: »erstatning«.

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>løbende ydelse fastsættes en grundløn. [...]</p> <p>§ 27. --- Stk. 2-4. Stk. 5. [...]Omsætning af løbende ydelse til kapitalbeløb finder sted på grundlag af ydelsens størrelse på dagen før dødsfaldet.</p> <p>§ 29. [...], hvor der senere tilkendes erstatning som løbende ydelse for tab af erhvervsevne, jf. §§ 17 og 17 a, eller tab af forsørger, jf. §§ 20-22. [...]</p> <p>§ 42. --- Stk. 2. Modtageren af løbende ydelse efter §§ 17 og 17 a skal underrette forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om enhver forandring i sine forhold, [...]</p> <p>§ 43. [...]På samme måde kan en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, jf. stk. 2, inden for en frist på 5 år efter ydelsens ophør anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget med henblik på tilkendelse af yderligere, tidsbestemt løbende ydelse.</p>	
<p>§ 17. --- stk. 2-5. ---</p> <p>stk. 6. Ved fuldstændigt tab af erhvervsevne udgør den løbende ydelse årligt 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf.</p> <p>Stk. 7-9. ---</p>	<p>12. I § 17, stk. 6, der bliver stk. 8, indsættes som 2. punktum: »For tilskadekomne, der har gennemført en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b, udgør den løbende erstatning ved fuldstændigt tab af erhvervsevne 100 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, og ved nedsættelse af erhvervsevnen en forholdsmæssig del heraf.«</p>
<p>§ 17 a. ---</p>	<p>13. § 17 a, stk. 2, ophæves og i stedet indsættes:</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>Stk. 2. Indtjeningen før arbejdsskaden udgør det beløb, som tilskadekomne kunne have tjent på afgørelsestidspunktet, hvis arbejdsskaden ikke var indtrådt.</p> <p>Stk. 3-4. ---</p>	<p>»Stk. 2. Indtjeningsevnen før arbejdsskaden svarer til den årsløn, der er fastsat efter § 24, opreguleret efter § 25, stk. 1, 2. pkt.«</p>
<p>§ 17 a. ---</p> <p>Stk. 2. ---</p> <p>Stk. 3. indtjeningen i fleksjobbet, jf. stk. 1, udgør summen af lønnen fra arbejdsgiveren og tilskuddet fra kommunen.</p> <p>Stk. 4. ---</p>	<p>14. I § 17 a indsættes efter stk. 3 som nyt stykke:</p> <p>»Stk. 4. For personer, der er visiteret til fleksjob, vil en kommunes afgørelse om en sanktion om manglende ret til ledighedsydelse i en periode, jf. § 76, § 77 a, stk. 3 og 4, og § 77 b, stk. 1, jf. dog § 77 b, stk. 2, i lov om aktiv socialpolitik, medføre fradrag i en fremtidig udbetaling af erstatning for tab af erhvervsevne, jf. stk. 1. Størrelsen på fradraget efter 1. pkt. vil svare til 10 pct. af det fastsatte erstatningsbeløb for tab af erhvervsevne på tidspunktet for sanktionen. Perioden for fradraget i erstatningen for tab af erhvervsevne vil svare til den periode som sanktionen i ledighedsydelsen varer, jf. dog 4. pkt. Hvis den tilskadekomne mister retten til ledighedsydelse, sker der alene fradrag i erstatningen for den periode, der går fra, at tilskadekomne mister ledighedsydelsen, og indtil den tilskadekomne er ansat i et fleksjob.</p> <p>Stk. 4 bliver herefter stk. 5.</p>
<p>§ 18. ---</p> <p>Stk. 2. ---</p> <p>Stk. 3. Godtgørelse for varigt mén fastsættes til et kapitalbeløb og udgør ved en méngrad på 100 pct. 611.500 kr. [...] Ved lavere méngrader udgør godtgørelsen en forholdsmæssig del af 611.500 kr.</p> <p>Stk. 4. I ganske særlige tilfælde kan godtgørelse for varigt mén fastsættes</p>	<p>15. I § 18, stk. 3, 1. og 2. pkt., og i stk. 4 ændres "611.500" til: "979.000".</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
til et højere beløb, dog højst 120 pct. af 611.500 kr., reguleret efter § 25. <i>Stk. 5. ---</i>	
§ 18. --- <i>Stk. 2-5. ---</i>	16. I § 18 indsættes som stk. 6: » <i>Stk. 6.</i> Uanset stk. 5, 1. pkt., sker nedsættelse af godtgørelsen for tilskadekomne pr. 1. juli 2035 og frem med 1 pct. for hvert år, den pågældende var ældre end 40 år ved arbejdsskadens indtræden, og <i>Stk. 7.</i> med yderligere 1 pct. for hvert år, den pågældende var ældre end 60 år, ved arbejdsskadens indtræden. Godtgørelsen nedsættes dog ikke yderligere efter det fyldte 70. år.«
	17. Efter § 18 indsættes før overskriften før § 19: »Uddannelsesgodtgørelse § 18 a. I sager, der er omfattet af loven, og hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring ikke har truffet endelig afgørelse om tab af erhvervsevne, vurderer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, om tilskadekomne forventes at få fastsat en méngrad på mindst 10 pct. som følge af en eller flere arbejdsskader, er uden for beskæftigelse eller i en opsigelsesperiode, der udløber inden start på uddannelsen, skønnes fremover ikke at kunne anvende sin erhvervsmæssige uddannelse eller varetage et arbejde inden for tidligere arbejdsområder på fuld tid, og skønnes med en erhvervskompetencegivende uddannelse at få bedre indtjeningsmuligheder end uden uddannelsen. <i>Stk. 2.</i> For tilskadekomne, der opfylder vilkårene i stk. 1, og som ønsker at tage

Gældende formulering	Lovforslaget
	<p>en erhvervskompetencegivende uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, indhenter Arbejdsmarkedets Erhvervssikring oplysninger fra bopælskommunen om tilskadekomnes ønske til uddannelse og kommunens vurdering af, om uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og tilskadekomne forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et job på fuldt tid på almindelige vilkår efter uddannelsen.</p> <p>§ 18 b. For tilskadekomne, der opfylder vilkårene i § 18 a, stk. 1, nr. 2-4, og stk. 2, træffer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring afgørelse om, at tilskadekomne kan tage en konkret erhvervskompetencegivende uddannelse med uddannelsesgodtgørelse.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer samtidig med afgørelsen efter stk. 1 eller senere afgørelse om uddannelsesgodtgørelsens størrelse, samt at uddannelsesgodtgørelse tilkendes fra den 1. i den måned, hvor uddannelsen starter, og indtil udgangen af den måned, hvor uddannelsen forventes at slutte. Uddannelsesgodtgørelse kan tilkendes i højst 48 måneder og højst frem til folkepensionsalderen.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Uddannelsesgodtgørelsen udgør 83 pct. af tilskadekomnes årsløn, jf. § 24, dog minimum 110 pct. af den maksimale dagpengesats efter lov om arbejdsløshedsforsikring m.v.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om behandlingen af sager om uddannelsesgodtgørelse, herunder om udveksling af oplysninger mellem</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
	<p>kommuner, Udbetaling Danmark, arbejdsløshedskasser og forsikringsselskaber.</p> <p>§ 18 c. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring indhenter løbende oplysninger om, hvorvidt den tilskadekomne er indskrevet på uddannelsen, er studieaktiv, holder orlov eller er syg.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Tilskadekomne skal straks give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked, hvis tilskadekomne vil holde orlov fra uddannelsen. Tilskadekomne, der har ret til fravær efter barselsloven, kan modtage uddannelsesgodtgørelse under orlov fra uddannelsen i op til 9 måneder, dog op til 12 måneder, hvis tilskadekomne er enlig forsørger. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører for tilskadekomne, som holder anden orlov fra uddannelsen end orlov som følge af ret til fravær efter barselsloven. Afgørelsen efter 3. pkt. har virkning fra udgangen af den måned, hvor orloven begynder. Tilskadekomne vil én gang herefter kunne anmode om at få tilkendt uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Tilskadekomne skal straks give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked med lægelig dokumentation, hvis tilskadekomne ikke har deltaget i uddannelsen på grund af længerevarende sygdom i mere end 30 dage. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne på grund af sygdom ikke har deltaget i uddannelsen i seks måneder eller 4. gang tilskadekomne på grund af sygdom ikke har deltaget i uddannelsen i mere end 30 dage. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer ligeledes afgørelse om, at</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
	<p>uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne orienterer Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om forventet længerevarende sygdom i mere end seks måneder. Afgørelsen efter 2. og 3. pkt. har virkning fra udgangen af den måned, hvor Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelsen. Tilskadekomne vil én gang herefter kunne anmode om at få tilkendt uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b.</p> <p><i>Stk. 4.</i> Tilskadekomne skal straks give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring besked, hvis tilskadekomne ikke er studieaktiv, eller hvis tilskadekomne udskrives af uddannelsen. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at uddannelsesgodtgørelsen ophører, når tilskadekomne ikke er studieaktiv eller er udskrevet af uddannelsen. Afgørelsen har virkning fra udgangen af den måned, hvor tilskadekomne ifølge uddannelsesinstitutionen ikke længere var studieaktiv, eller den måned, hvor tilskadekomne er udskrevet af uddannelsesinstitutionen.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Arbejdsmarkedets Erhvervssikring stopper udbetalingen af uddannelsesgodtgørelse fra det tidspunkt, hvor tilskadekomne overgår til pension, jf. lov om social pension.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings opfølgning på tilskadekomnes deltagelse i uddannelsen, herunder krav til dokumentationen for tilskadekomnes deltagelse, orlov eller sygdom, opgørelsen af de 6 måneders sygdom, jf. stk. 3 og tilskadekomnes forpligtelser i sager om uddannelsesgodtgørelse og</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
	<p>konsekvenserne ved manglende overholdelse heraf.</p> <p>§ 18 d. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring udbetaler uddannelsesgodtgørelse. Øvrig A- og B-indkomst i perioden, hvor der er tilkendt uddannelsesgodtgørelse, fradrages som udgangspunkt i uddannelsesgodtgørelsen, jf. stk. 5.</p> <p>Stk. 2. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring anmoder om refusion for den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer. Statens andel af uddannelsesgodtgørelsen svarer til en månedlig takst på 17.091 kr. pr. deltager i ordningen pr. 1. januar 2023. Beløbet reguleres en gang om året pr. 1. januar med 1,7 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. Beløbet reguleres første gang 1. januar 2024. Det regulerede beløb afrundes til det nærmeste hele kronebeløb. Det afrundede beløb danner grundlag for det kommende års satsregulering.</p> <p>Stk. 3. I sager om arbejdsulykker skal den selvforsikrede arbejdsgiver eller den sikringspligtige arbejdsgivers arbejdsulykkesforsikringsselskab refundere Arbejdsmarkedets Erhvervssikring differencen mellem den udbetalte månedlige uddannelsesgodtgørelse, jf. stk. 1, og den andel af uddannelsesgodtgørelsen, som staten finansierer, jf. stk. 2.</p> <p>Stk. 4. Hvis der er tvivl om, hvilket forsikringsselskab der skal afholde udgiften, jf. stk. 3, fordeles udgiften efter reglerne i § 48, stk. 6, 2.-4- pkt., på alle forsikringsselskaber, som tegner arbejdsulykkesforsikring.</p> <p>Stk. 5. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler om administration, beregning og</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
	<p>udbetaling af uddannelsesgodtgørelse, herunder om fradrag og efterregulering på baggrund af øvrig A- og B-indkomst og om refusion fra staten, de selvforsikrede arbejdsgivere og ulykkesforsikringsselskaberne. Det kan af disse regler fremgå, hvilke A- og B-indkomster der ikke skal fradrages i uddannelsesgodtgørelsen. Det kan af disse regler også fremgå, at tilskadekomne skal oplyse Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om indkomster, der ikke fremgår af indkomstregisteret.</p> <p>§ 18 e. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om, at tilskadekomne skal tilbagebetale uddannelsesgodtgørelse for perioder, hvor tilskadekomne har fået for meget udbetalt, jf. dog § 44, stk. 5, 1. pkt. Tilbagebetalingsbeløbet kan opkræves af Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller modregnes i fremtidige udbetalinger af erstatning og uddannelsesgodtgørelse, jf. § 11, stk. 1, nr. 2 og 4, fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, den selvforsikrede arbejdsgiver eller arbejdsulykkesforsikringsselskabet til tilskadekomne.</p> <p>Stk. 2. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring refunderer den del af det tilbagebetalte beløb, som den selvforsikrede arbejdsgiver eller den sikringspligtige arbejdsgivers arbejdsulykkesforsikringsselskab har afholdt, jf. § 18 d, stk. 3. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring refunderer herefter den del af det tilbagebetalte beløb, som staten har afholdt, jf. § 18 d, stk. 2. Såfremt den selvforsikrede arbejdsgiver eller den sikringspligtige arbejdsgivers arbejdsulykkesforsikringsselskab foretager modregningen efter stk. 1, refunderer de den del af det</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
	<p>tilbagebetalte beløb, som ikke vedrører den selvforsikrede arbejdsgivers eller forsikringsselskabets udgifter, til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, som herefter refunderer staten.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Uddannelsesgodtgørelsen træder i stedet for erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov, og der tilkendes ikke erstatning for tab af erhvervsevne, efter denne lov for samme skade for perioden, hvor der udbetales uddannelsesgodtgørelse. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, den selvforsikrede arbejdsgiver og arbejdsulykkesforsikringsselskabet kan modregne for meget udbetalt erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov i perioder, hvor tilskadekomne har modtaget uddannelsesgodtgørelse for samme skade i fremtidige udbetalinger af erstatning og uddannelsesgodtgørelse, jf. § 11, stk. 1, nr. 2 og 4, fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, den selvforsikrede arbejdsgiver eller ulykkesforsikringsselskabet til tilskadekomne.</p> <p>§ 18 f. Hvis tilskadekomne har gennemført en uddannelse med uddannelsesgodtgørelse, skal Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffe afgørelse om tab af erhvervsevne efter anmodning fra tilskadekomne, hvis der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at tilskadekomne fortsat har nedsat evne til at skaffe sig indtægt ved arbejde, og tilskadekomne dokumenterer dette.</p> <p>§ 18 g. En tilskadekomnen, der modtager uddannelsesgodtgørelse, har ikke ret til at modtage anden offentlig forsørgelse for samme periode, jf. dog stk. 2.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Uanset stk. 1 kan der udbetales</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
	sygedagpenge efter lov om sygedagpenge, barselsdagpenge efter barselloven eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb efter lov om aktiv socialpolitik til en tilskadekommen, som efter påbegyndelsen af uddannelse med uddannelsesgodtgørelse opfylder betingelserne for syge- eller barselsdagpenge eller ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb.«
<p>§ 19. Har en arbejdsskade medført døden, har den efterladte ægtefælle ret til et overgangsbetrag på 115.000 kr.,[...] <i>Stk. 2-4. ---</i></p>	<p>18. I § 19, stk. 1, ændres "115.000" til: "184.500".</p>
<p>§ 20. --- <i>Stk. 2.</i> [...] Perioden kan højst fastsættes til 10 år. Udbetales der i anledning af dødsfaldet efterindtægt, udbetales ydelsen dog først fra udløbet af efterindtægtsperioden.[...] <i>Stk. 3.</i> Ydelse efter stk. 2 løber uændret i den fastsatte periode, medmindre ydelsen helt eller delvis omsættes til kapitalbeløb eller den berettigede afgår ved døden. <i>stk. 4.</i> ---</p> <p>§ 21. --- <i>Stk. 2.</i> --- <i>Stk. 3.</i> Er barnet ved det fyldte 18. år under uddannelse, og taler forholdene i øvrigt derfor, kan ydelsen forlænges til tidspunktet for uddannelsens afslutning, dog længst til pågældendes fyldte 21. år. [...] <i>Stk. 4.</i> --- <i>Stk. 5.</i> [...] Udbetales der i anledning af dødsfaldet efterindtægt, udbetales ydelsen dog først fra udløbet af</p>	<p>19. I § 20, stk. 2, 4. pkt., og stk. 3, § 21, stk. 3, 1. pkt., og stk. 5, 2. pkt., § 26, stk. 4, og § 42, stk. 2, ændres »ydelsen« til: »erstatningen«.</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>efterindtægtsperioden.</p> <p>§ 26. --- <i>Stk. 2-3. ---</i> <i>Stk. 4.</i> Retten til en tilkendt løbende erstatning for tab af erhvervsevne og tab af forsørger ophører med udgangen af den måned, hvor modtageren af ydelsen afgår ved døden. <i>Stk. 5. ---</i></p> <p>§ 42. --- <i>Stk. 2.</i> Modtageren af løbende ydelse efter §§ 17 og 17 a skal underrette forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om enhver forandring i sine forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af ydelsen, ligesom forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal være opmærksom på, om der indtræder sådanne forandringer i modtagerens forhold.</p>	
<p>§ 20. --- <i>Stk. 2.</i> Erstatningen ydes i form af en tidsbestemt løbende ydelse, som årligt udgør 30 pct. af afdødes årsløn, jf. § 24. Erstatningen udbetales med virkning fra datoen for dødsfaldet med 1/12 månedligt forud. Perioden kan højst fastsættes til 10 år. Udbetales der i anledning af dødsfaldet efterindtægt, udbetales ydelsen dog først fra udløbet af efterindtægtsperioden. Modtog afdøde løbende erstatning for tab af erhvervsevne efter denne lov, udbetales erstatning for tab af forsørger først fra den 1. i den efterfølgende måned efter dødsfaldet. <i>Stk. 3-4. ---</i></p>	<p>20. I § 20, stk. 2, indsættes som 6. pkt.: »En efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter stk. 1, kan inden for en frist på 5 år efter erstatningens ophør anmode om at få tilkendt en yderligere tidsbestemt løbende erstatning.«</p>
<p>§ 20. --- <i>Stk. 2. ---</i></p>	

Gældende formulering	Lovforslaget
<p><i>Stk. 3.</i> Ydelse efter stk. 2 løber uændret i den fastsatte periode, medmindre ydelsen helt eller delvis omsættes til kapitalbeløb eller den berettigede afgår ved døden.</p> <p><i>Stk. 4.</i> ---</p>	<p>21. I § 20, stk. 3, ændres »Ydelse« til: »Erstatning«.</p>
<p>§ 21. Efterlader afdøde sig børn, over for hvilke den pågældende havde forsørgelsespligt efter lov om aktiv socialpolitik, har hvert barn, som har den anden af sine forældre i live, ret til en løbende årlig ydelse på 10 pct. af afdødes årsløn, jf. § 24, indtil barnets fyldte 18. år.</p> <p><i>Stk. 2-5.</i> ---</p>	<p>22. I § 21, stk. 1, ændres », over for hvilke den pågældende havde forsørgelsespligt efter lov om aktiv socialpolitik, har hvert barn« til: »eller unge op til 21 år, over for hvilke den pågældende har haft forsørgelsespligt efter lov om børns forsørgelse, har hvert barn eller ung«, og »barnets fyldte 18. år« ændres til: »det fyldte 21. år«.</p>
<p>§ 21. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Mister et barn, som modtager løbende ydelse efter stk. 1, den anden af sine forældre, tilkommer der for den resterende tid barnet en årlig ydelse på 20 pct. af afdødes årsløn. Samme årlige ydelse tilkommer indtil barnets fyldte 18. år hvert barn, for hvilket tilskadekomne ved sin død stod som eneforsørger efter lov om aktiv socialpolitik.</p> <p><i>Stk. 3-5.</i> ---</p>	<p>23. I § 21, stk. 2, 1. pkt., indsættes efter »barn«: »eller en ung«, og efter »barnet« indsættes: »eller den unge«.</p>
<p>§ 21. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> [...] Samme årlige ydelse tilkommer indtil barnets fyldte 18. år hvert barn, for hvilket tilskadekomne ved sin død stod som eneforsørger efter lov om aktiv socialpolitik.</p> <p><i>Stk. 3-5.</i> ---</p>	<p>24. I § 21, stk. 2, 2. pkt., ændres »barnets fyldte 18. år hvert barn, for hvilket tilskadekomne ved sin død stod som eneforsørger efter lov om aktiv socialpolitik« til: »det fyldte 21. år hvert barn eller ung, for hvilket tilskadekomne havde været eneforsørger efter lov om børns forsørgelse.«</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>§ 21. --- Stk. 2. --- Stk. 3. Er barnet ved det fyldte 18. år under uddannelse, og taler forholdene i øvrigt derfor, kan ydelsen forlænges til tidspunktet for uddannelsens afslutning, dog længst til pågældendes fyldte 21. år. Samme ret har afdødes barn, som på tidspunktet for dødens indtræden var fyldt 18 år og under uddannelse. Stk. 4-5. ---</p>	<p>25. § 21, stk. 3, ophæves.</p>
<p>§ 21. --- Stk. 2-3. --- Stk. 4. Hvis ydelserne efter stk. 1-3 udregnes til mere end 50 pct. af afdødes årsløn, nedsættes de enkelte ydelser til samlet 50 pct. af afdødes årsløn[...] Stk. 5. ---</p> <p>§ 22. Hvis de samlede årlige ydelser efter §§ 20 og 21 udgør mindre end 70 pct. af afdødes årsløn, kan der inden for denne begrænsning under særlige omstændigheder tillægges erstatning til andre, som afdøde helt eller delvis forsørgede, da arbejdsskaden indtraf. [...]</p> <p>§ 25. --- Stk. 2. De løbende ydelser, der er fastsat med udgangspunkt i grundlønnen,[...] Stk. 3-4. --- Stk. 5. Løbende årlige ydelser, der ikke er delelige med 12, forhøjes til nærmeste med 12 delelige kronebeløb.</p> <p>§ 63 a. --- Stk. 2. --- Stk. 3. [...] 1) [...] 2) [...]</p>	<p>26. I § 21, stk. 4, 1. pkt., § 22, 1. pkt., § 25, stk. 2 og 5, og § 63 a, stk. 3, nr. 2, litra a, ændres »ydelser« til: »erstatninger«.</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>a) hensættelser for løbende ydelser for erhvervssygdomme, [...]</p> <p><i>Stk. 4-10. ---</i></p>	
<p>§ 21. --- <i>Stk. 2-3. ---</i> <i>Stk. 4. [...]</i> nedsættes de enkelte ydelser til samlet 50 pct. af afdødes årsløn. Ydes der samtidig erstatning efter § 20, nedsættes ydelserne tilsvarende til 40 pct. af afdødes årsløn. <i>Stk. 5.</i> Ydelserne efter stk. 1-3 udbetales med virkning fra dødsfaldet med 1/12 månedligt forud[...]</p>	<p>27. I § 21, stk. 4, 1. og 2. pkt., ændres »ydelserne« til: »erstatningerne«, og i § 21, stk. 5, 1. pkt., ændres »Ydelserne« til: »Erstatningerne«.</p>
<p>§ 21. --- <i>Stk. 2-3. ---</i> <i>Stk. 4.</i> Hvis ydelserne efter stk. 1-3 udregnes til mere end 50 pct. af afdødes årsløn, nedsættes de enkelte ydelser til samlet 50 pct. af afdødes årsløn[...] <i>Stk. 5. ---</i></p>	<p>28. I § 21, stk. 4, 1. pkt., og stk. 5, 1. pkt., ændres »stk. 1-3« til: »stk. 1-2«.</p>
<p>§ 24. Årslønnen udgør tilskadekomnes samlede arbejdsfortjeneste i året før arbejdsskadens indtræden. Årslønnen fastsættes med udgangspunkt i oplysningerne i indkomstregisteret og andre oplysninger fra Skatteforvaltningen. <i>Stk. 2.</i> Årslønnen fastsættes efter et skøn, når 1) særlige indtægtsforhold eller ansættelsesforhold gør sig gældende, 2) tilskadekomne på grund af en erhvervssygdom ikke har været beskæftiget til samme løn i hele det foregående år, 3) tilskadekomne har været ude af</p>	<p>29. § 24 affattes således:</p> <p>»§ 24. Årslønnen fastsættes som den faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, jf. dog stk. 3. Den faktiske samlede indkomst, jf. 1. pkt. og stk. 3, opreguleres til værdien i skadeåret, inden det bedste af de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden udpeges. Årslønnen afrundes derefter til nærmeste 1.000 kr.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Årslønnen, jf. stk. 1 og 3, fastsættes på baggrund af oplysninger om tilskadekomnes faktiske samlede</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>erhverv i en kortere eller længere periode før datoen for sygdommens anmeldelse eller</p> <p>4) årslønnen fastsat efter stk. 1, 2. pkt., ikke giver et retvisende billede af tilskadekomnes indtjening på skadestidspunktet.</p> <p>Stk. 3. Ved beregning af erstatning trækkes arbejdsmarkedsbidrag, jf. lov om arbejdsmarkedsbidrag, fra årslønnen.</p> <p>Stk. 4. I årslønnen medregnes værdien af fri kost og logi samt værdien af andre naturalydelse. Satserne for værdien af kost og logi for personer, der har ophold hos arbejdsgiveren, svarer til de satser, der fastsættes af Skatterådet i medfør af ligningslovens § 16, stk. 3, nr. 2, for det pågældende år.</p> <p>Stk. 5. Årslønnen kan ikke sættes højere end 367.000 kr. inklusive arbejdsmarkedsbidrag. Beløbet reguleres efter § 25.</p> <p>Stk. 6. Er tilskadekomne under 18 år eller under uddannelse, kan der ved årslønsfastsættelsen tages hensyn til den erhvervsindtægt, der kunne forventes efter det fyldte 18. år eller efter uddannelsens afslutning, hvis arbejdsskaden ikke havde fundet sted. Årslønnen skal dog ansættes til mindst 137.000 kr. inklusive arbejdsmarkedsbidrag reguleret efter § 25, medmindre tilskadekomnes erhvervsevne allerede forud for arbejdsskadens indtræden var nedsat i væsentlig grad.</p> <p>Stk. 7. Beskæftigelsesministeren fastsætter nærmere regler for opgørelse af årsløn for selvstændige erhvervsdrivende.</p> <p>Stk. 8. Til brug ved beregning og regulering af erstatning for tab af erhvervsevne og tab af forsørger som løbende ydelse fastsættes en grundløn. Denne beregnes ved at gange den årsløn, der er fastsat efter reglerne i</p>	<p>indkomst ved arbejde fra indkomstregisteret. Er oplysningerne ikke tilgængelige i indkomstregisteret, fastsættes årslønnen på baggrund af oplysninger fra skatteforvaltningen. Er der hverken tilgængelige oplysninger i indkomstregisteret eller fra skatteforvaltningen, fastsættes årslønnen på baggrund af oplysninger om den faktiske samlede indkomst ved arbejde indhentet fra tilskadekomne eller andre relevante kilder eller standardsatser, jf. stk. 7. Når tilskadekomne er ansat med DIS-indkomst, omregnes DIS-indkomsten, jf. 1. pkt., til en tilsvarende indkomst for personer, der gør tjeneste på skibe, som ikke er omfattet af DIS-ordningen.</p> <p>Stk. 3. I følgende situationer fastsættes årslønnen ikke efter stk. 1:</p> <p>1) Når tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde er nedsat grundet erhvervssygdommen, jf. § 7, i alle 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af erhvervssygdommen inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Er der ikke et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af erhvervssygdommen efter 1.pkt., fastsættes årslønnen på baggrund af et indtægtsår mellem 5 og 10 år forud for arbejdsskadens indtræden, hvor der foreligger digitale indkomstoplysninger hos skatteforvaltningen. Er det ikke muligt, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. Hvis ingen af de angivne metoder til</p>

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
<p>stk. 1-7, med forholdet mellem 367.000 kr. og det maksimale årslønsbeløb, der var gældende, da arbejdsskaden indtraf.</p>	<p>fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7.</p> <p>2) Når tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde er nedsat grundet fravær efter barselsloven i alle 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af fravær efter barselsloven inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Er der ikke et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af fravær efter barselsloven forud for arbejdsskaden, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. Hvis tilskadekomne har gennemført eller er påbegyndt og fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen uanset 2. pkt., på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse. Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7.</p> <p>3) Når tilskadekomnes indkomst ved arbejde er nedsat grundet pasning af et sygt eller handicappet familiemedlem i alle 5 seneste indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden, fastsættes årslønnen på baggrund af et forskudt år på 12 sammenhængende måneder uden påvirkning af pasningen af det syge eller handicappede familiemedlem inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskadens indtræden. Er der ikke et forskudt år på</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
	<p>12 sammenhængende måneder uden påvirkning af pasningen forud for arbejdsskaden, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. Er det ikke muligt, fastsættes årslønnen på baggrund af et indtægtsår mellem 5 og 10 år forud for arbejdsskadens indtræden, hvor der foreligger digitale indkomstoplysninger hos skatteforvaltningen. Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7.</p> <p>4) Når tilskadekomne på skadestidspunktet er i et ansættelsesforhold i en profession med normalt erhvervsophør før folkepensionsalderen, fastsættes årslønnen efter stk. 1, for perioden indtil det normale erhvervsophør i pågældende profession. I perioden fra det normale erhvervsophør til folkepensionsalderen fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7, medmindre årslønnen efter 1. pkt. er mindre end normalårslønnen. Hvis tilskadekomne har gennemført eller er påbegyndt og fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen uanset 2. pkt., på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse. Hvis ingen af de angive metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7.</p> <p>5) Når tilskadekomne er selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen på baggrund af</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
	<p>tilskadekomnes andel af summen af gennemsnittet af virksomhedens overskud før skat 5 regnskabsår forud for arbejdsskaden og gennemsnittet af tilskadekomnes eventuelle lønindkomst i samme periode. Når tilskadekomne har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle inden for de seneste 5 år før arbejdsskaden og på skadestidspunktet har afviklet eller fuldt ud overdraget virksomheden, fastættes årslønnen som den bedste indkomst inden for de seneste 5 år før arbejdsskaden, jf. 3. pkt. Indkomsten efter 2. pkt. fastsættes enten som gennemsnittet af den faktiske samlede indkomst i de kalenderår indenfor de foregående 5 år forud for skaden, hvor tilskadekomne har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, jf. 1. pkt., eller som det bedste af den faktiske samlede indkomst ved arbejde i de hele kalenderår, hvor tilskadekomne ikke har været selvstændig erhvervsdrivende eller medarbejdende ægtefælle, eller som den faktiske samlede indkomst ved arbejde i den seneste sammenhængende periode op til skadestidspunktet omregnet til et helt indtægtsår. Hvis ingen af de angivne metoder til fastsættelse af årslønnen kan anvendes, fastsættes årslønnen til normalårslønnen, jf. stk. 7.</p> <p>6) Når tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde er varigt nedsat grundet en ulykke eller sygdom inden for de seneste 5 indtægtsår forud for arbejdsskaden, fastsættes årslønnen til det bedste indtægtsår efter tidspunktet for ulykken eller sygdommen. Er der ikke et helt indtægtsår mellem tidspunktet for ulykken eller sygdommen og</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
	<p>arbejdsskaden, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår.</p> <p>7) Når tilskadekomne er indsat i Kriminalforsorgens institutioner m.v., jf. §§ 6 og 102 i lov om fuldbyrdelse af straf m.v., på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen, hvis tilskadekomne havde varig ansættelse, på baggrund af tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde i det bedste af de seneste 5 indtægtsår, inden tilskadekomne blev indsat i Kriminalforsorgens institutioner. Indtægtsåret kan dog ikke ligge tidligere end 10 år før arbejdsskadens indtræden, og der skal foreligge digitale indkomstoplysninger for indkomståret hos skatteforvaltningen. Hvis tilskadekomne var under 23 år på tidspunktet for indsættelse i Kriminalforsorgens institutioner, fastsættes årslønnen efter stk. 3, nr. 9-10, og ellers til minimumsårslønnen, jf. stk. 7, frem til tilskadekomne fylder 30 år, hvorefter årslønnen fastsættes til normalårslønnen, jf. stk. 7. Hvis tilskadekomne har gennemført eller er påbegyndt og fortsat indskrevet på en uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen uanset 2. pkt., på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse.</p> <p>8) Når tilskadekomne er under 23 år på skadestidspunktet og ikke har arbejdet et helt indtægtsår eller ikke er omfattet af stk. 3, nr. 9-10, fastsættes årslønnen til minimumsårslønnen, jf. stk. 7, frem til tilskadekomne fylder 30 år, hvorefter normalårslønnen, jf. stk. 7, anvendes for perioden frem til</p>

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p>pensionsalderen. Hvis tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde på skadestidspunktet omregnet til et helt indtægtsår overstiger minimumsårslønnen, fastsættes årslønnen svarende til den faktiske samlede indkomst ved arbejde frem til, at tilskadekomne fylder 30 år. Hvis tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde på skadestidspunktet omregnet til et helt indtægtsår overstiger normalårslønnen, fastsættes årslønnen svarende til faktiske samlede indkomst ved arbejde.</p> <p>9) Når tilskadekomne deltager i en erhvervsrettet uddannelse på skadestidspunktet, fastsættes årslønnen til minimumsårslønnen, jf. stk. 7, frem til det tidspunkt, hvor tilskadekomne ville kunne have været færdiguddannet, hvis arbejdsskaden ikke var sket. Fra dette tidspunkt fastsættes årslønnen på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse.</p> <p>10) Når tilskadekomne er nyuddannet på skadestidspunktet og endnu ikke har været beskæftiget mindst 1 indtægtsår, fastsættes årslønnen på baggrund af statistiske data over den gennemsnitlige indkomst for nyuddannede med den pågældende uddannelse. Hvis tilskadekomnes faktiske samlede indkomst ved arbejde på skadestidspunktet overstiger disse oplysninger, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår.11) Når tilskadekomne på skadestidspunktet har nået folkepensionsalderen eller er</p>

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p>førtidspensionist, fastsættes årslønnen svarende til satsen for personer uden erhverv, jf. stk. 7. Har tilskadekomne en ansættelseskontrakt uden tidsbegrænsning på skadestidspunktet, og overstiger den faktiske samlede indkomst ved arbejde i ansættelsen i et indtægtsår satsen for personer uden for erhverv, jf. stk. 7, omregnes den faktiske samlede indkomst ved arbejde for den seneste sammenhængende periode med arbejde forud for arbejdsskaden til et helt indtægtsår. 1. og 2. pkt. i denne bestemmelse gælder tillige for andre tilskadekomne uden for erhverv på skadestidspunktet.</p> <p>12) Når tilskadekomne arbejdede i fleksjob på skadestidspunktet, og tilskadekomne er bevilget eller visiteret til fleksjobbet den 1. januar 2013 eller senere, fastsættes årslønnen på baggrund af den faktiske samlede indkomst ved arbejde fra det konkrete fleksjob uden det kommunale tilskud. For tilskadekomne, der er bevilget eller visiteret til fleksjob før 1. januar 2013, fastsættes årslønnen på baggrund af antallet af timer og timelønnen i fleksjobbet.</p> <p>Stk. 4. Er tilskadekomne omfattet af to eller flere undtagelsesbestemmelser efter stk. 3, anvendes den undtagelsesbestemmelse, der vedrører tilskadekomnes erhvervsmæssige situation tættest på skadestidspunktet. Når tilskadekomne på skadestidspunktet samtidig er omfattet af to eller flere undtagelser efter stk. 3, skal årslønnen fastsættes efter den undtagelsesbestemmelse, der ud fra en samlet vurdering bedst afspejler tilskadekomnes erhvervsmæssige situation på skadestidspunktet.</p> <p>Stk. 5. Ved beregning af erstatning trækkes arbejdsmarkedsbidrag, jf. lov</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
	<p>om arbejdsmarkedsbidrag, fra årslønnen.</p> <p><i>Stk. 6.</i> Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan træffe selvstændig afgørelse om årslønnen, når Arbejdsmarkedets Erhvervssikring finder det hensigtsmæssigt.</p> <p><i>Stk. 7.</i> Årslønnen kan uanset stk. 1 og stk. 3, højst fastsættes til 588.000 kr. Minimumsårslønnen fastsættes til 248.000 kr. Normalårslønnen fastsættes til 419.000 kr. For personer uden for erhverv fastsættes årslønnen til 52.000 kr. Alle beløb er inklusive arbejdsmarkedsbidrag og reguleres efter § 25, stk. 1.</p> <p><i>Stk. 8.</i> Til brug ved beregning og regulering af erstatning for tab af erhvervsevne og tab af forsørger som løbende erstatning samt uddannelsesgodtgørelse fastsættes en grundløn. Denne beregnes ved at gange den årsløn, der er fastsat efter reglerne i stk. 1-3 og 7, med forholdet mellem 588.000 kr. og det maksimale årslønsbeløb, der var gældende, da arbejdsskaden indtraf.</p> <p><i>Stk. 9.</i> Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelsen af årsløn efter stk. 1-4 og 6-7, herunder om afgrænsningen af persongrupperne i stk. 3, nr. 1-12.«</p>
<p>§ 25. De i §§ 18 og 19 og § 24, stk. 5 og 6, nævnte beløb reguleres hvert år pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent[...]</p> <p><i>Stk. 2-5.</i> ---</p>	<p>30. I § 25, stk. 1, ændres »§ 24, stk. 5 og 6« til: »§ 24, stk. 7«.</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>§ 26. Erstatninger og godtgørelsesbeløb efter denne lov udbetales til tilskadekomne og efterladte, jf. dog stk. 5.</p> <p><i>Stk. 2.</i> I særlige tilfælde kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring udbetale erstatnings og godtgørelsesbeløb til tilskadekomne og efterladte og derefter kræve det udlagte beløb med tillæg af rente, jf. § 60 ind hos forsikringsselskabet eller af bidrag, jf. § 55.</p> <p><i>Stk. 3-5.</i> ---</p>	<p>31. I § 26, <i>stk. 1</i>, ændres »stk. 5« til: »stk. 6«, og efter <i>stk. 1</i> indsættes som nyt stykke:</p> <p>»<i>Stk. 2.</i> Forskud på erstatning for tab af erhvervsevne og på godtgørelse for varigt mén kan udbetales i tiden inden den endelige afgørelse.«</p> <p><i>Stk. 2</i> bliver herefter <i>stk. 3</i>.</p>
<p>§ 26. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> I særlige tilfælde kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring udbetale erstatnings og godtgørelsesbeløb til tilskadekomne og efterladte og derefter kræve det udlagte beløb med tillæg af rente, jf. § 60 ind hos forsikringsselskabet eller af bidrag, jf. § 55.</p> <p><i>Stk. 3-5.</i> ---</p>	<p>32. I § 26, <i>stk. 2</i>, der bliver <i>stk. 3</i>, ændres »erstatnings og godtgørelsesbeløb« til: »erstatnings- og godtgørelsesbeløb«.</p>
<p>§ 27. ---</p> <p><i>Stk. 2-3.</i> ---</p> <p><i>Stk. 4.</i> [...] Omsætning af erstatning har alene virkning for fremtiden. [...]</p> <p><i>Stk. 5.</i> ---</p>	<p>33. I § 27, <i>stk. 4, 3. pkt.</i>, indsættes efter »fremtiden«: », jf. <i>stk. 5</i>«.</p>
<p>§ 27. ---</p> <p><i>Stk. 2-3.</i> ---</p> <p><i>Stk. 4.</i> Omsætning af løbende erstatning til kapitalbeløb finder sted på grundlag af erstatningens størrelse på omsætningstidspunktet. Omsætningstidspunktet er det tidspunkt, hvor kapitalbeløbet kan udbetales. Omsætning af erstatning har alene virkning for fremtiden.</p>	<p>34. I § 27 indsættes efter <i>stk. 4</i> som nyt stykke:</p> <p>»<i>Stk. 5.</i> Hvis tilskadekomne i henhold til en afgørelse om tab af erhvervsevne har fået tilkendt en erstatning, og afgørelsen senere ændres med tilbagevirkende kraft, og erstatningen efter denne afgørelse skal omsættes til kapitalbeløb, jf. <i>stk. 1</i>, fastsættes omsætningstidspunktet til datoen for</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>Faktorerne for omsætning af løbende erstatning til kapitalbeløb fastsættes på baggrund af aktuarmæssige principper i spring af hele år og måneder.</p> <p>Beskæftigelsesministeren fastsætter efter indstilling fra bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Erhvervssikring årligt inden udgangen af oktober måned de nærmere regler for omsætning af løbende erstatning til kapitalbeløb, der tilkendes og beregnes i det følgende år.</p> <p>Stk. 5. ---</p>	<p>Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings senere afgørelse. Har tilskadekomne ret til erstatning for en periode før omsætningstidspunktet, jf. 1. pkt., udbetales erstatningen som en løbende erstatning for denne periode.«</p> <p>Stk. 5 bliver herefter stk. 6.</p>
<p>§ 27. ---</p> <p>Stk. 2-4. ---</p> <p>Stk. 5. [...]Omsætning af løbende ydelse til kapitalbeløb finder sted på grundlag af ydelsens størrelse på dagen før dødsfaldet.</p> <p>§ 43. [...] På samme måde kan en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, jf. stk. 2, inden for en frist på 5 år efter ydelsens ophør [...]</p>	<p>35. I § 27, stk. 5, 2. pkt., der bliver stk. 6, 2. pkt., og i § 43, 2. pkt., ændres »ydelsens« til: »erstatningens«.</p>
<p>§ 29. ---</p> <p>Stk. 2. Den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af bidrag, jf. § 55, når der er udbetalt erstatning eller godtgørelse som følge af arbejdsskaden til tilskadekomne eller dennes efterladte. Kravene fra den erstatningsansvarlige skadevolder eller dennes ansvarsforsikringsselskab omfatter erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har</p>	<p>36. § 29, stk. 2, affattes således:</p> <p>»Den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab eller et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring af bidrag, jf. § 55, når den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab eller et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, har dækket godtgørelse, erstatning m.v. efter lov om erstatningsansvar, som tilskadekomne eller dennes</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes.</p>	<p>efterladte har ret til som følge af arbejdsskaden. Krav efter 1. pkt. omfatter erstatnings- og godtgørelsesbeløb af samme art, som arbejdsskadeforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har pligt til at betale på det tidspunkt, hvor kravet fremsættes, og kan ikke overstige det beløb, som arbejdsulykkesforsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring som følge af arbejdsskaden har tilkendt den tilskadekomne eller dennes efterladte efter §§ 15 og 17-23 for samme tidsrum. Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste efter § 2 i lov om erstatningsansvar sidestilles med erstatning for tab af erhvervsevne, jf. § 17. «.</p>
<p>§ 29. --- Stk. 2. ---</p>	<p>37. I § 29 indsættes som nyt stk. 3:</p> <p>»En erstatningsansvarlig skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab og Erstatningsnævnet har krav på at få godtgjort erstatning og godtgørelse fra et forsikringsselskab, hvori der er tegnet voldsskadeforsikring efter § 49 a, når den erstatningsansvarlige skadevolder, dennes ansvarsforsikringsselskab eller Erstatningsnævnet har udbetalt erstatning, godtgørelse m.v. efter lov om erstatningsansvar i anledning af en arbejdsulykke, som er omfattet af § 49 a. Kravet efter 1. pkt. kan ikke overstige det beløb, som voldsskadeforsikringsselskabet har tilkendt den tilskadekomne eller dennes</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
	efterladte for samme tidsrum, jf. § 49 b. «.
§ 34 a. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring giver Arbejdstilsynet terminaladgang [...] <i>Stk. 2.</i> ---	38. I § 34 a, stk. 1, ændres »Arbejdsmarkedets« til: »Arbejdsmarkedets«.
§ 35 a. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan videregive nødvendige oplysninger om enkeltpersoners rent private forhold til Udbetaling Danmark, pågældende skatteforvaltning og pågældende kommune, hvor dette er nødvendigt for at kontrollere, om der sker fejl eller misbrug i forbindelse med udbetaling af ydelser eller beskatning af indkomst.	39. I § 35 a ændres »kan« til: »skal«.
§ 36. --- <i>Stk. 2-4.</i> --- <i>Stk. 5.</i> Stk. 3 og forældelseslovens § 3, stk. 1 og 2, finder ikke anvendelse på krav på erstatning eller godtgørelse i sager omfattet af § 41, stk. 2. [...]	40. I § 36, stk. 5, 1. pkt., ændres »§ 41, stk. 2« til: »§ 41, stk. 3«.
§ 37. --- <i>Stk. 2.</i> Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen kan af arbejdsgivere, ansatte, regioner, kommuner, jobcentre og andre vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., forlange meddelt enhver oplysning, Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skønner, er af betydning. Dette omfatter blandt andet eventuelle politirapporter, sygehusjournaler med, hvad dertil hører, produktionsprocedurer, oplysninger og rapporter om produkters og stoffers kemiske bestanddele eller afskrift af	41. I § 37 indsættes efter stk. 2 som nyt stk.: »Stk. 3. Sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder og andre professionelle vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v. skal senest 14 dage efter, at en anmodning om oplysninger fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, afgive oplysninger, jf. stk. 2, som de er i besiddelse af. Hvis fristen ikke overholdes, rykker Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen for oplysningerne, og oplyser om risikoen for bødestraf, jf. §

Gældende formulering	Lovforslaget
sådanne rapporter, journaler og formler. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen kan få terminaladgang til oplysninger i indkomstregisteret. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring kan forlange retsligt forhør i overensstemmelse med retsplejelovens § 1018, få udskrift heraf samt forlange, at der foretages obduktion efter reglerne om lovmæssige obduktioner, jf. dog § 13, stk. 2. Oplysningerne kan indhentes i elektronisk form. <i>Stk. 3-4. ---</i>	82, stk. 4, og oplysningerne skal herefter afgives til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen senest 14 dage efter, at rykkerskrivelsen er kommet frem. Hvis vedkommende ikke er i besiddelse af de ønskede oplysninger, skal vedkommende give Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen besked herom inden for fristen på 14 dage.« Stk. 3 og 4 bliver herefter stk. 4 og 5.
§ 37. --- <i>Stk. 2. ---</i> <i>Stk. 3.</i> Til brug for behandling af sager efter lov om arbejdsskadesikring og opfølgning af sager efter § 8 i lov om sygedagpenge kan Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og kommuner udveksle oplysninger om oprettelse af arbejdsskadesager [...] <i>Stk. 4. ---</i>	42. I § 37, stk. 3, 1. og 2. pkt., som bliver stk. 4, 1. og 2. pkt., indsættes efter »arbejdsskadesager«: », sager om uddannelsesgodtgørelse«.
§ 38. --- <i>Stk. 2.</i> [...]Som grundlag for beregningen kan højst anvendes den timefortjeneste, der svarer til den i § 24, stk. 5, nævnte årsløn. [...] <i>Stk. 3-5. ---</i>	43. I § 38, stk. 2, ændres »§ 24, stk. 5« til: »§ 24, stk. 7«
§ 40. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer, medmindre andet er fastsat, afgørelse om alle spørgsmål efter denne lov. <i>Stk. 2. ---</i>	44. I § 40, stk. 1, indsættes efter »denne lov«: »herunder om en anmeldt skade er omfattet af loven, jf. dog § 84 a, samt om tilskadekomne eller efterladte har ret til ydelser efter loven«.

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>§ 40 a. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om tilbagebetaling, [...] Stk. 2. ---</p>	<p>45. I § 40 a, stk. 1, indsættes efter »afgørelse om tilbagebetaling,«: »jf. dog § 18 e«.</p>
<p>§ 41. Efter anmodning fra tilskadekomne eller de efterladte eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan enhver afgørelse om, at en skade ikke er omfattet af loven, genoptages inden for en frist på 5 år fra afgørelsen. Det gælder tillige for sager, som er afvist på grund af for sen anmeldelse. Stk. 2. ---</p>	<p>46. § 41, stk. 1, affattes således: »Efter anmodning fra tilskadekomne eller efterladte eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan en afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af loven eller vedrørende erstatnings- og godtgørelsesspørgsmål, jf. § 11, genoptages, jf. dog stk. 2 -3. Det er en betingelse for genoptagelse, at der foreligger nye oplysninger, som indebærer en vis sandsynlighed for, at en genoptagelse vil føre til en ændret materiel afgørelse, og at den, der beder om genoptagelse, dokumenterer dette.«</p>
<p>§ 41. Efter anmodning fra tilskadekomne eller de efterladte eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan enhver afgørelse om, at en skade ikke er omfattet af loven, genoptages inden for en frist på 5 år fra afgørelsen. Det gælder tillige for sager, som er afvist på grund af for sen anmeldelse. Stk. 2. Har Arbejdsmarkedets Erhvervssikring meddelt, at en anmeldt sygdom ikke hører under loven, og optages sygdommen senere på fortegnelsen nævnt i § 7, stk. 1, nr. 1, kan sagen genoptages, selv om der er forløbet mere end 5 år fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse</p>	<p>47. I § 41 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke: »Stk. 2. En afgørelse om, hvorvidt en skade er omfattet af loven, eller hvorvidt en efterladt er anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, kan ikke genoptages senere end 5 år fra afgørelsen, jf. dog stk. 3.« Stk. 2 bliver herefter stk. 3.</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>§ 42. Efter anmodning fra tilskadekomne eller på Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings foranledning kan erstatnings- og godtgørelsesspørgsmålene, jf. §§ 15 og 17-18, genoptages inden for en frist af 5 år fra første afgørelse, hvis der er sket væsentlige ændringer af de forhold, der blev lagt til grund for afgørelsen. Fristen for genoptagelse kan forlænges inden udløbet af 5-års-fristen. Når ganske særlige omstændigheder taler herfor, kan der ses bort fra fristerne.</p> <p>Stk. 2. Modtageren af løbende ydelse efter §§ 17 og 17 a skal underrette forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om enhver forandring i sine forhold, som kan formodes at medføre nedsættelse eller bortfald af ydelsen, ligesom forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring skal være opmærksom på, om der indtræder sådanne forandringer i modtagerens forhold.</p>	<p>48. § 42, stk. 1, ophæves.</p> <p>Stk. 2 bliver herefter stk. 1.</p>
<p>§ 42. ---</p> <p>Stk. 2. Modtageren af løbende ydelse efter §§ 17 og 17 a skal underrette forsikringsselskabet eller Arbejdsmarkedets Erhvervssikring [...]</p>	<p>49. I § 42, stk. 2, der bliver stk. 1, ændres »§§ 17 og 17 a« til: »§§ 17, 17 a og § 18 b-d«.</p>
<p>§ 43. Er en efterladt ikke anset for erstatningsberettiget efter § 20, stk. 1, kan den pågældende inden for en frist på 5 år fra modtagelsen af afgørelsen herom anmode om at få erstatningsspørgsmålet genoptaget. På samme måde kan en efterladt, der har fået tilkendt erstatning efter § 20, stk. 1, jf. stk. 2, inden for en frist på 5 år efter ydelsens ophør anmode om at få</p>	<p>50. § 43 ophæves.</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
erstatningsspørgsmålet genoptaget med henblik på tilkendelse af yderligere, tidsbestemt løbende ydelse.	
<p>§ 44. ---</p> <p><i>Stk. 2-4.</i> ---</p> <p><i>Stk. 5.</i> I det omfang arbejdsgiveren, forsikringsselskabet eller bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension indbringer Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse for Ankestyrelsen, har klagen opsættende virkning. [...]</p> <p><i>Stk. 6-9.</i> ---</p>	<p>51. I § 44, stk. 5, 1. pkt., indsættes efter »opsættende virkning«: »med mindre afgørelsen er truffet efter §§ 18 b og 18 d«.</p>
	<p>52. Efter § 46 indsættes i <i>kapitel 8</i>:</p> <p>»§ 47. For afgørelser efter loven, der kan påklages til Ankestyrelsen, skal den administrative rekurs være udnyttet, før afgørelsen kan indbringes for domstolene. Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelser kan ikke indbringes for domstolene.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Søgsmål til prøvelse af Ankestyrelsens afgørelser efter loven eller de regler, der udstedes efter loven, skal være anlagt af tilskadekomne inden 12 måneder fra afgørelsen. Forsikringsselskaber, selvforsikrede statslige myndigheder, regioner, kommuner, arbejdsgivere og bestyrelsen for Arbejdsmarkedets Tillægspension skal anlægge sagen inden 6 måneder fra afgørelsen.«</p>
	<p>53. Efter § 49 indsættes i <i>kapitel 9</i>:</p> <p><i>»Vold mod ansatte</i></p> <p>§ 49 a. Enhver arbejdsgiver kan tegne en voldsskadeforsikring, der dækker</p>

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p>erstatning og godtgørelse efter lov om erstatningsansvar som følge af vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, der drages omsorg for, mod ansatte, som er omfattet af arbejdsgivers sikringspligt, jf. § 48, stk. 1.</p> <p>Forsikringen omfatter hændelser, som anerkendes som en arbejdsulykke, jf. § 6. Tilsvarende gælder for selvstændige erhvervsdrivende og medarbejdende ægtefæller, jf. § 48, stk. 2, og selvforsikrede arbejdsgivere, jf. § 48, stk. 5.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Arbejdsgivere for ansatte inden for socialområdet, ældreområdet, sundhedsområdet og undervisningsområdet, der er i særlig risiko for at blive udsat for vold, trusler eller andre voldsomme hændelser på arbejdet fra personer, de drager omsorg for, har pligt til at tegne en forsikring som nævnt i stk. 1 og 3, jf. dog stk. 4.</p> <p><i>Stk. 3.</i> Arbejdsgivere, jf. § 48, stk. 1 og 2, der har tegnet arbejdsulykkesforsikring, tegner voldsskadeforsikringen som en udvidet del af arbejdsulykkesforsikringen i samme forsikringsselskab, som forsikrer arbejdsgiveren mod ulykker, jf. § 50.</p> <p><i>Stk. 4.</i> § 48, stk. 5, finder tilsvarende anvendelse for selvforsikrede arbejdsgivere for så vidt angår voldsskadeforsikringen, jf. stk. 1 og 2. Kommuner og regioner, der tegner voldsskadeforsikring efter stk. 1 eller 2, kan dog overføre deres risiko for hændelser til et forsikringsselskab. Hvis</p>

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
	<p>kommunen eller regionen har tegnet arbejdsulykkesforsikring, skal voldsskadeforsikringen tegnes som en udvidet del af arbejdsulykkeforsikringen i samme forsikringsselskab, som forsikrer arbejdsgiveren mod ulykker, jf. § 50.</p> <p><i>Stk. 5.</i> Beskæftigelsesministeren fastsætter efter forhandling med børne- og undervisningsministeren, social- og boligministeren, ældreministeren og indenrigs- og sundhedsministeren nærmere regler om, hvilke offentlige og private arbejdsgivere, der er forpligtet til at tegne en forsikring, jf. stk. 2. Beskæftigelsesministeren fastsætter endvidere regler om anmeldelse af sagen til forsikringsselskabet og sagens behandling.</p> <p>§ 49 b. Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver, jf. § 48, stk. 5, træffer afgørelse om, hvorvidt en personskade er dækket af voldsskadeforsikringen, jf. § 49 a, stk. 1, og eventuel udmåling af erstatning eller godtgørelse efter lov om erstatningsansvar. Erstatning og godtgørelse efter § 49 a kan ikke danne grundlag for regreskrav mod en skadevolder, der har pådraget sig erstatningspligt over for tilskadekomne eller deres efterladte.</p> <p><i>Stk. 2.</i> Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver, jf. § 48, stk. 5, kan indhente oplysninger om den anerkendte arbejdsulykke og udmålingen af erstatning i forbindelse hermed, herunder lægelige og</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
	<p>økonomiske oplysninger om tilskadekomne, fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring.</p> <p>Stk. 3. Erstatning og godtgørelse efter voldsskadeforsikringen, jf. § 49 a, stk. 1, udbetales senest 14 dage fra datoen for underretningen om beløbets tilkendelse. Udbetales beløbet efter dette tidspunkt, finder rentebestemmelsen § 26, stk. 3, 1. pkt., tilsvarende anvendelse fra udløbet af 14-dages-fristen.</p> <p>Stk. 4. Forsikringsselskabet eller den selvforsikrede arbejdsgiver, jf. § 48, stk. 5, træffer ved tvivl herom afgørelse om en arbejdsgivers forsikringspligt, jf. 49 a, stk. 2. Afgørelse efter 1. pkt. kan påklages til Arbejdstilsynet af arbejdsgiveren eller den tilskadekomne senest 4 uger efter, at de har modtaget afgørelsen.</p> <p>Stk. 5. Har en arbejdsgiver, som har pligt til at tegne voldsskadeforsikring efter § 49 a, stk. 2, ikke tegnet denne forsikring, udbetaler arbejdsgiverens arbejdsulykkesforsikringsselskab erstatning og godtgørelse efter § 49 a, stk. 1, til den tilskadekomne.</p> <p>Stk. 6. Har en arbejdsgiver undladt at opfylde sin forsikringspligt efter § 48, stk. 1, og § 49 a, stk. 2, varetager Forsikring & Pension opgaverne efter stk. 1, 4 og 5. Udgifterne hertil dækkes på samme måde som efter § 48, stk. 6, 3. og 4. pkt.</p>
<p>§ 53. Når et forsikringsselskab har overtaget en sikringspligtig arbejdsgivers eller selvstændig</p>	<p>54. I § 53 indsættes efter »risiko, jf.«: »§ 49 a, stk. 2, og«.</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
erhvervsdrivendes risiko, jf. § 50, hæfter selskabet, selv om det ved forsikringsaftalen er gået ud fra urigtige forudsætninger om forsikringsansvarets art og omfang.	
§ 70 a. --- <i>Stk. 2-4.</i> --- <i>Stk. 5.</i> Bestyrelsen fastsætter nærmere bestemmelser om Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings valutakurs- og renterisikoeksponering.	55. § 70 a, stk. 5, affattes således: »Stk. 5. Bestyrelsen beslutter rammerne for Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings valutakurs- og renterisikoeksponering.«
§ 82. En sikringspligtig arbejdsgiver, der undlader at tegne forsikring eller tilslutte sig Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, straffes med bøde. <i>Stk. 2.</i> En sikringspligtig arbejdsgiver, der undlader at holde forsikringen i kraft eller betale bidrag til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, straffes med bøde. <i>Stk. 3-5.</i> ---	56. I § 82, stk. 1 og 2, indsættes som 2. pkt.: »Det gælder dog ikke ved sikringspligt efter § 49 a, stk. 2.«
§ 82. --- <i>Stk. 2.</i> --- <i>Stk. 3.</i> En sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke rettidigt anmelder en indtruffet arbejdsskade eller ikke medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, jf. kapitel 7, straffes med bøde. <i>Stk. 4-5.</i> ---	57. § 82, stk. 3, affattes således: »Stk. 3. En sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke rettidigt anmelder en indtruffet arbejdsulykke, straffes med bøde.«
§ 82. --- <i>Stk. 2.</i> --- <i>Stk. 3.</i> En sikringspligtig arbejdsgiver, der ikke rettidigt anmelder en	58. I § 82 indsættes efter stk. 3 som nyt stykke: » <i>Stk. 4.</i> Sikringspligtige arbejdsgivere, offentlige myndigheder, og andre

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>indtruffet arbejdsskade eller ikke medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, jf. kapitel 7, straffes med bøde.</p> <p><i>Stk. 4-5. ---</i></p>	<p>professionelle vedkommende, herunder sygehuse, institutter og behandlende læger m.v., der ikke senest 14 dage efter, at en rykkerskrivelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring eller Ankestyrelsen er kommet frem, medvirker ved sagsoplysningen af en anmeldt arbejdsskade, jf. § 37, stk. 3, 2. og 3. pkt., kan straffes med bøde. Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og Ankestyrelsen kan, hvis særlige omstændigheder taler herfor, undlade at anmelde sagen til politiet.«</p> <p>Stk. 4 og 5 bliver herefter stk. 5 og 6.</p>
<p>§ 82 a. Ved overtrædelse af § 82 [...] <i>Stk. 2-4. ---</i></p>	<p>59. I § 82 a, stk. 1, ændres »§ 82« til: »§ 82, stk. 1-3«.</p>
	<p>60. Efter § 84 indsættes i <i>kapitel 12</i>: »§ 84 a. Beskæftigelsesministeren kan fastsætte nærmere regler om, at der gennemføres forsøg, hvorefter der delegeres afgørelseskompetence til udvalgte forsikringsselskaber for så vidt angår afgørelse om anerkendelsesspørgsmålet af arbejdsulykker, jf. § 40, stk. 1. 1. punktum gælder dog ikke sager, der skal behandles efter § 36, stk. 1. Forsikringsselskabets afgørelse har samme retsvirkning for tilskadekomne som en afgørelse fra Arbejdsmarkedets Erhvervssikring, herunder i forhold til genoptagelse, frister og forældelse. Tilskadekomne omfattet af forsøget vil inden for en frist på 4 uger fra modtagelsen af forsikringsselskabets afgørelse kunne anmode om at få sagen sendt til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring med henblik på, at Arbejdsmarkedets Erhvervssikring træffer afgørelse om anerkendelse af</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
	arbejdsskader, jf. § 40, stk. 1. Arbejdsmarkedets Erhvervssikrings afgørelse træder herefter i stedet for forsikringsselskabets afgørelse, herunder i forhold til frister og forældelse.«
§ 86. Løbende rente efter lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde, jf. lovbekendtgørelse nr. 137 af 26. april 1968 med senere ændringer, forhøjes fra den 1. januar 2004 til 1.591,2 pct. af grundrenten pr. 1. april 1965. Stk. 2-7. ---	61. I § 86, stk. 1, ændres "1. januar 2004" til: "1. juli 2024" og "1.591,2" ændres til: 2.547,5".
§ 86. --- Stk. 2. [...] forhøjes fra den 1. januar 2004 til 341,5 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen. Ménerstatning efter lov om arbejdsskadeforsikring forhøjes fra den 1. januar 2004 til 341,5 pct. af den ydelse, der svarer til grundbeløbet. Stk. 3-7. ---	62. I § 86, stk. 2, 1. og 2. pkt., ændres "1. januar 2004" til: "1. juli 2024" og "341,5" ændres til: "546,7".
§ 86. --- Stk. 2. --- Stk. 3. [...] forhøjes fra den 1. januar 2004 til 130,9 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen. Stk. 4-7. ---	63. I § 86, stk. 3, ændres "1. januar 2004" til: "1. juli 2024" og "130,9" ændres til: "209,6".
§ 86. --- Stk. 2-3. --- Stk. 4. Løbende ydelse efter lov om sikring mod følger af arbejdsskade for skader indtruffet mellem den 31. januar	64. I § 86, stk. 4, ændres "1. januar 2004" til: "1. juli 2024" og "125,4" ændres til: "200,8".

Gældende formulering	Lovforslaget
1995 og den 31. december 2003 forhøjes fra den 1. januar 2004 til 125,4 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen. <i>Stk. 5-7.---</i>	
§ 86. --- <i>Stk. 2-4. ---</i> <i>Stk. 5.</i> Renter, løbende ydelser og ménerstatninger, jf. stk. 1-4, reguleres efter denne lovs § 25. <i>Stk. 6-7. ---</i>	65. I § 86 indsættes som nyt stk. 5: ” <i>Stk. 5.</i> Løbende erstatning for skader indtruffet mellem den 1. januar 2004 og den 30. juni 2024 forhøjes fra den 1. januar 2024 til 160,1 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.”. Stk. 5-7 bliver herefter stk. 6-8.
§ 86. --- <i>Stk. 2-4. ---</i> <i>Stk. 5.</i> Renter, løbende ydelser og ménerstatninger, jf. stk. 1-4, reguleres efter denne lovs § 25. <i>Stk. 6.</i> For efterladte, der som følge af tilskadekomnes død efter denne lovs ikrafttræden har krav på erstatning efter lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde, lov om arbejdsskadeforsikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade, beregnes og reguleres erstatningen på grundlag af den årsløn, der svarer til det efter stk. 1-4 fastsatte rente eller ydelsesbeløb. <i>Stk. 7. ---</i>	66. I § 86, <i>stk. 5</i> , der bliver <i>stk. 6</i> , og i <i>stk. 6</i> , der bliver <i>stk. 7</i> , ændres ”1-4” til: ”1-5”.
§ 86. --- <i>Stk. 2-6. ---</i> <i>Stk. 7.</i> Stk. 1-5 gælder ikke for forsikringer, der er tegnet efter §§ 55, 58, 59 og 74 i lov om forsikring mod følger af ulykkestilfælde.	67. I § 86, <i>stk. 7</i> , der bliver <i>stk. 8</i> ændres ”1-5” til: ”1-6”.

Gældende formulering	Lovforslaget
	§ 2
	I lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 284 af 14. marts 2013, som ændret ved § 3 i lov nr. 395 af 2. maj 2016 og § 6 i lov nr. 285 af 29. marts 2017, foretages følgende ændringer:
<p>§ 5. Hvis det viser sig, at den anmeldte skade ikke er omfattet af § 1, træffer Arbejdsskadestyrelsen afgørelse herom. For sager, der behandles som ulykker, træffes afgørelsen senest 3 måneder efter, at Arbejdsskadestyrelsen har modtaget anmeldelsen. For sager, der behandles som sygdomme, er fristen 6 måneder.</p> <p>Stk. 2. Afgår tilskadekomne ved døden efter skadens anmeldelse, finder fristerne i stk. 1 tilsvarende anvendelse for meddelelse til de efterladte om, at dødsfaldet ikke er omfattet af loven. Fristerne regnes her fra underretningen om dødsfaldet til Arbejdsskadestyrelsen.</p>	<p>1. § 5 ophæves.</p>
<p>§ 6. For en indkaldt værnepligtig skal der ved årslønsfastsættelsen tages hensyn til den indtægt, tilskadekomne kunne forvente at opnå, såfremt han var blevet hjemsendt uden følger af ulykken eller sygdommen.</p>	<p>2. § 6 ophæves.</p>
<p>§ 8. Løbende rente efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., jf.</p>	<p>3. I § 8, stk. 1, ændres "2004" til: "2024" og "1.591,2" ændres til: 2.547,5".</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>lovbekendtgørelse nr. 138 af 26. april 1968, forhøjes fra den 1. januar 2004 til 1.591,2 pct. af [...]</p> <p><i>Stk. 2-8. ---</i></p>	
<p>§ 8. ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> Løbende ydelse for skader indtruffet mellem den 1. april 1978 og den 31. december 1992 forhøjes fra den 1. januar 2004 til 341,5 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen. Ménerstatning forhøjes fra den 1. januar 2004 til 341,5 pct. af den ydelse, der svarer til grundbeløbet.</p> <p><i>Stk. 3-8. ---</i></p>	<p>4. I § 8, <i>stk. 2, 1. og 2. pkt.</i>, ændres "2004" til: "2024" og "341,5" ændres til: "546,7".</p>
<p>§ 8. ---</p> <p><i>Stk. 2. ---</i></p> <p><i>Stk. 3.</i> Løbende ydelse for skader indtruffet mellem den 1. januar 1993 og den 30. januar 1995 forhøjes fra den 1. januar 2004 til 130,9 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.</p> <p><i>Stk. 4-8. ---</i></p>	<p>5. I § 8, <i>stk. 3</i>, ændres "2004" til: "2024" og "130,9" ændres til: "209,6".</p>
<p>§ 8. ---</p> <p><i>Stk. 2-3. ---</i></p> <p><i>Stk. 4.</i> Løbende ydelse for skader indtruffet mellem den 31. januar 1995 og den 31. december 2002 forhøjes fra den 1. januar 2004 til 125,4 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.</p> <p><i>Stk. 5-8. ---</i></p>	<p>6. I § 8, <i>stk. 4</i>, ændres "2004" til: "2024" og "125,4" ændres til: "200,8".</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>§ 8. --- Stk. 2-4. --- Stk. 5. Renter, løbende ydelser og menerstatninger, jf. stk. 1-4, reguleres efter lov om arbejdsskadesikring § 25. Stk. 6-8. ---</p>	<p>7. I § 8 indsættes som nyt stk. 5:</p> <p>”Stk. 5. Løbende erstatning for skader indtruffet mellem den 1. januar 2004 og den 31. december 2023 forhøjes fra den 1. januar 2024 til 160,1 pct. af den løbende ydelse, der svarer til grundlønnen.”.</p> <p>Stk. 5-8 bliver herefter stk. 6-9.</p>
<p>§ 8. --- Stk. 2-4. --- Stk. 5. Renter, løbende ydelser og menerstatninger, jf. stk. 1-4, [...] Stk. 6. Hvis en tilskadekommen, der modtager et rente- eller ydelsesbeløb, dør efter denne lovs ikrafttræden, beregnes og reguleres erstatningen til de efterladte på grundlag af en årsløn, der svarer til det rente- eller ydelsesbeløb, som er fastsat efter stk. 1-4. Stk. 7-8. ---</p>	<p>8. I § 8, stk. 5, der bliver stk. 6, og i stk. 6, der bliver stk. 7, ændres ”1-4” til: ”1-5”.</p>
<p>§ 8. --- Stk. 2-5. --- Stk. 6. Hvis en tilskadekommen, der modtager et rente- eller ydelsesbeløb, dør efter denne lovs ikrafttræden, beregnes og reguleres erstatningen til de efterladte på grundlag af en årsløn, der svarer til det rente- eller ydelsesbeløb, som er fastsat efter stk. 1-4. Stk. 7. Rentemodtagere, der er fyldt 67 år, kan forlange, at renten, efter at denne er nedsat efter § 21, stk. 4, eller</p>	<p>9. I § 8, stk. 7, der bliver stk. 8 ændres ”1-5” til: ”1-6”.</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>§ 22, stk. 6, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl., jf. lovbekendtgørelse nr. 138 af 26. april 1968, omsættes til et kapitalbeløb.</p> <p>Stk. 8. Fristen, inden for hvilken den i stk. 7 nævnte omsætning af rente til kapital kan ske, fastsættes af direktøren for Arbejdsskadestyrelsen, der ligeledes fastsætter regler for omsætning af rente til efterladte.</p>	
<p>§ 8. ---</p> <p>Stk. 2-7. ---</p> <p>Stk. 8. Fristen, inden for hvilken den i stk. 7. [...]</p>	<p>10. I § 8, stk. 8, der bliver stk. 9, ændres "stk. 7" til: "stk. 8".</p>
	§ 3
	<p>I lov om en aktiv beskæftigelsesindsats, jf. lovbekendtgørelse nr. 701 af 22. maj 2022, som ændret ved § 3 i lov nr. 875 af 21. juni 2022 og § 6 i lov nr. 879 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 7. loven omfatter tillige beskæftigede personer, der kan få en indsats efter reglerne i § 97, stk. 3, om den regionale uddannelsespulje, afsnit VII om indsatsen over for beskæftigede m.v. og afsnit VIII om understøttelse af indsats.</p>	<p>1. I § 7 indsættes som stk. 2:</p> <p>»Stk. 2. Loven omfatter endvidere personer, som har ret til en samtale i jobcenteret om uddannelsesmuligheder m.v., jf. § 38 a.«</p>
	<p>2. Efter § 38 indsættes før overskriften før § 39:</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
	<p><i>Samtale og vurdering af uddannelsesmuligheder i forbindelse med uddannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring</i></p> <p>»§ 38 a. For personer, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har vurderet er omfattet af målgruppen i § 18 a, stk. 1, i lov om arbejdsskadesikring, skal jobcenteret tilbyde en samtale om uddannelsesmuligheder m.v. Personen vælger, om samtalen skal holdes ved personligt fremmøde, telefonisk eller ved personligt digitalt fremmøde.</p> <p>Stk. 2. Ved samtalen skal personen og jobcenteret drøfte personens ønsker til og mulighed for at gennemføre en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for områder med behov for arbejdskraft. Jobcenteret skal endvidere vejlede personen om muligheder for tilbud m.v. efter denne lov.</p> <p>Stk. 3. Samtalen kan træde i stedet for en jobsamtale efter dette kapitel, en opfølgningssamtale efter kapitel 6 i lov om sygedagpenge.</p> <p>Stk. 4. På baggrund af samtalen giver jobcenteret oplysninger til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring om personens ønske til uddannelse og en vurdering af, om</p> <ol style="list-style-type: none"> 3) uddannelsen er en erhvervskompetencegivende uddannelse inden for et område med behov for arbejdskraft, og 4) personen forventes at kunne gennemføre uddannelsen og varetage et ordinært job på almindelige vilkår efter uddannelsen.«

Gældende formulering	Lovforslaget
	§ 4
	I lov om sygedagpenge, jf. lovbekendtgørelse nr. 1263 af 2. september 2022, som ændret ved § 2 i lov nr. 878 af 21. juni 2022 og § 6 i lov [L 14], foretages følgende ændringer:
§ 34. En person, der pådrager sig en arbejdsskade omfattet af lov om arbejdsskadesikring eller lov om sikring mod følger af arbejdsskade, og som ikke har ret til sygedagpenge fra arbejdsgiveren, har ret til sygedagpenge fra kommunen fra første fraværdsdag, uanset at personen ikke opfylder beskæftigelseskravet efter § 32.	1. I § 34 indsættes som stk. 2: »Stk. 2. En person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 c, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring, har ret til sygedagpenge fra kommunen fra personens første fraværdsdag, efter at retten til uddannelsesgodtgørelse ophører.«
§ 38. --- <i>Stk. 2-4.</i> --- <i>Stk. 5.</i> Kommunen kan i særlige tilfælde forlange, at anmodning sker tidligere end fastsat i stk. 1, 3 eller 4. <i>Stk. 6-8.</i> ---	2. I § 38 indsættes efter stk. 4 som nyt stykke: »Stk. 5. En person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 c, stk. 3, i lov om arbejdsskadesikring, skal anmode om sygedagpenge hos kommunen senest 3 uger efter sidste dag med ret til uddannelsesgodtgørelse. Anmodningen om sygedagpenge skal ske på en blanket, som udleveres af kommunen.« Stk. 5-8 bliver herefter stk. 6-9.
§ 38. --- <i>Stk. 2-5.</i> --- <i>Stk. 6.</i> Hvis anmodning om sygedagpenge fra kommunen indgives senere end fastsat i stk. 1, 3, 4 eller 5, [...] <i>Stk. 7-8.</i> ---	3. I § 38, <i>stk. 6</i> , som bliver <i>stk. 7</i> , ændres »stk. 1, 3, 4 eller 5« til: »stk. 1, 3, 4, 5 eller 6«, og »lønmodtageren« ændres til »personen«.

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>§ 38. --- <i>Stk. 2-6. ---</i> <i>Stk. 7. [...] jf. dog stk. 8.</i> <i>Stk. 8. ---</i></p>	<p>4. I § 38, <i>stk. 7</i>, som bliver <i>stk. 8</i>, ændres i 2. pkt. »jf. dog <i>stk. 8</i>« til: »jf. dog <i>stk. 9</i>«.</p>
	<p>5. Efter § 51 indsættes:</p> <p>»§ 51 a. Beskæftigelsesministeren fastsætter regler om beregning af sygedagpenge til en person, der på grund af længerevarende sygdom afbryder en påbegyndt uddannelse, hvor personen modtager uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 c i lov om arbejdsskadesikring.«</p>
	§ 5
	<p>I lov om aktiv socialpolitik, jf. lovbekendtgørelse nr. 241 af 12. februar 2021, som ændret bl.a. ved § 2 i lov nr. 466 af 20. marts 2021, ved § 3 i lov nr. 452 af 20. april 2022 og senest ved § 5 i lov nr. 879 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:</p>
<p>§ 33. [...] 1-10) [...]</p>	<p>1. I § 33 indsættes som nr. 11:</p> <p>»11) Uddannelsesgodtgørelse efter lov om arbejdsskadesikring udbetalt til ansøgerens ægtefælle.«</p>
<p>§ 69 j. --- <i>stk. 2-4. ---</i> <i>Stk. 5.</i> Har modtageren af ressourceforløbsydelsen indtægter, trækkes disse fra i ydelsen, jf. dog <i>stk. 7-12</i>. Indtægter, der udbetales for en periode, der ligger, før modtageren af ressourceforløbsydelse er begyndt i et jobafklaringsforløb, medfører ikke fradrag i ressourceforløbsydelsen. Tilsvarende gælder for udbetaling af indtægter for en periode, der ligger efter tidspunktet for ophør i et jobafklaringsforløb. En person, der ikke</p>	<p>2. I § 69 j, <i>stk. 5, 1. pkt.</i>, ændres »<i>stk. 7-12</i>« til: »<i>stk. 7-13</i>«.</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
får udbetalt ressourceforløbsydelse på grund af fradrag for indtægter, anses for at modtage ressourceforløbsydelse.	
<p>§ 69 j. ---</p> <p><i>Stk. 2-11.</i> ---</p> <p><i>Stk. 12.</i> § 33 finder anvendelse for fradrag i ressourceforløbsydelse under jobafklaringsforløb.</p> <p><i>Stk. 13-14.</i> ---</p>	<p>3. I § 69 j indsættes efter stk. 12 som nyt stk.:</p> <p>»Stk. 13. Uddannelsesgodtgørelse efter §§ 18 a-18 f i lov om arbejdsskadesikring medfører ikke fradrag i ressourceforløbsydelsen.«</p> <p>Stk. 13 og 14 bliver herefter stk. 14 og 15.</p>
	§ 6
	I lov om afgift af bidraget til Arbejdsmarkedets Erhvervssikring og af arbejdsulykkeserstatninger m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 374 af 30. marts 2020, som ændret ved § 2 i lov nr. 2203 af 29. december 2020, foretages følgende ændringer:
<p>§ 3. Afgiften efter § 1 består af to dele:</p> <p>1) En afgift på 17 pct. af bidraget efter lov om arbejdsskadesikring § 55, stk. 1, som de sikringspligtige arbejdsgivere og de frivilligt sikrede har indbetalt vedrørende det foregående kalenderår. Ved opgørelsen af bidraget efter 1. pkt. ses der bort fra den del af bidraget, som er en konsekvens af afgiften efter denne lov, jf. § 8.</p> <p>2) [...]</p> <p><i>Stk. 2-6.</i> ---</p>	<p>1. I § 3, stk. 1, nr. 1, 1. pkt., udgår »på 17 pct.«</p>
<p>§ 3. Afgiften efter § 1 består af to dele:</p> <p>1) [...] Ved opgørelsen af bidraget efter 1. pkt. ses der bort fra den del af bidraget, som er en konsekvens af afgiften efter denne lov, jf. § 8.</p> <p>2) [...]</p> <p><i>Stk. 2-6.</i> ---</p>	<p>2. I § 3, stk. 1, nr. 1, indsættes som 3. pkt.:</p> <p>»Afgiften efter 1. pkt. udgør 17 pct. til og med den 31. december 2030 og 14,8 pct. fra og med den 1. januar 2031.«</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
<p>§ 3. Afgiften efter § 1 består af to dele:</p> <p>1) [...]</p> <p>2) En afgift på 12 pct. af de samlede [...]</p> <p><i>Stk. 2-6. ---</i></p>	<p>3. I § 3, stk. 1, nr. 2, 1. pkt., udgår »på 12 pct.«</p>
<p>§ 3. Afgiften efter § 1 består af to dele:</p> <p>1) [...]</p> <p>2) En afgift på 12 pct. af de samlede kapitalerstatninger for tab af erhvervsevne, godtgørelse for varigt men, overgangsbetøb ved dødsfald, erstatninger for tab af forsørger, godtgørelser til efterladte samt hensættelser til dækning af fremtidige løbende erstatninger for tab af erhvervsevne og erstatninger for tab af forsørger, som Arbejdsmarkedets Erhvervssikring har tilkendt i det foregående kalenderår som følge af en arbejdsulykke, jf. bilag 1.</p> <p><i>Stk. 2-6. ---</i></p>	<p>4. I § 3, stk. 1, nr. 2, indsættes som 2. pkt.:</p> <p>»Afgiften efter 1. pkt. udgør 12 pct. til og med den 31. december 2030 og 9,8 pct. fra og med den 1. januar 2031.«</p>
	§ 7
	<p>I lov om erstatningsansvar, jf. lovbekendtgørelse nr. 1070 af 24. august 2018, som ændret ved § 3 i lov nr. 1719 af 27. december 2018, § 3 i lov nr. 2200 af 29. december 2020, § 2 i lov nr. 290 af 21. juni 2022, lov nr. 894 af 21. juni 2022 og § 1 i lov nr. 895 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:</p>
<p>§ 2 ---</p> <p><i>Stk. 2.</i> I erstatningen fradrages løn under sygdom, dagpenge fra arbejdsgiver eller kommunalbestyrelsen, erstatning i henhold til en midlertidig afgørelse om erstatning for erhvervsevnetab efter lov om arbejdsskadesikring, i det omfang denne erstatning dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste, og forsikringsydelse, der har karakter af</p>	<p>1. I § 2, stk. 2, indsættes som 2. pkt.:</p> <p>»I erstatningen fradrages endvidere uddannelsesgodtgørelse, jf. § 18 b, i arbejdsskadesikringsloven, i det omfang godtgørelsen dækker en periode, hvor der også tilkommer skadelidte erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.«</p>

Gældende formulering	Lovforslaget
en virkelig skadeserstatning, samt lignende ydelser til den skadelidte.	
	§ 8
	I lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, jf. lovbekendtgørelse nr. 1209 af 18. november 2014, som ændret ved § 14 i lov nr. 285 af 29. marts 2017, § 4 i lov nr. 140 af 28. februar 2018, lov nr. 486 af 30. april 2019 og § 2 i lov nr. 895 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:
§ 10 --- Stk. 2-3 --- Stk. 4. Politiet vejleder skadelidte om retten til at få erstatning efter denne lov	1. I § 10 indsættes som <i>stk. 4</i> : »Stk. 4. Bestemmelsen i stk. 1 fraviges i sager, hvor pleje- og omsorgspersonale m.v. har været udsat for en straffelovsovertrædelse, når generelle pædagogiske eller behandlingsmæssige hensyn på den pågældende institution taler imod indgivelse af en politianmeldelse, eller når sådanne konkrete hensyn taler imod indgivelse af en politianmeldelse.« Stk. 4 bliver herefter stk. 5.
§ 13 --- Stk. 2 --- Stk. 3. Hvis nævnet har truffet endelig afgørelse om erstatning eller godtgørelse, kan nævnet ikke behandle yderligere krav fra samme ansøger vedrørende samme lovovertrædelse, hvis det nye krav fremsættes, mere end 2 år efter at nævnet har truffet endelig afgørelse. Hvis ansøgeren først senere indså eller burde indse eksistensen af det nye krav, regnes fristen i 1. pkt. fra dette tidspunkt. Hvis nævnet anmoder om dokumentation for et fremsat krav og dokumentation ikke er fremsendt senest 2 år efter nævnets endelige	2. I § 13 indsættes som <i>stk. 3</i> : »Hvis et forsikringsselskab eller en selvforsikret arbejdsgiver, jf. arbejdsskadesikringslovens § 48, stk. 5, der yder en virkelig skadeserstatning, træffer afgørelse, jf. arbejdsskadesikringslovens § 49 b, stk. 1, om, at erstatningspligten ikke anerkendes, regnes fristen i stk. 1, fra tidspunktet for forsikringsselskabets eller den selvforsikrede arbejdsgivers afgørelse, forudsat at skadelidte har indgivet anmeldelse til forsikringsselskabet eller den

<i>Gældende formulering</i>	<i>Lovforslaget</i>
afgørelse, kan nævnet ikke behandle kravet. 1.-3. pkt. kan fraviges, hvis der foreligger særlige grunde.	selvforsikrede arbejdsgiver inden 2 år efter, at lovovertrædelsen er begået.« Stk. 3 bliver herefter stk. 4.